Απόλυτο Κακό
(Βιβλίο Πέμπτο)

Το Βασίλειο του Τρόμου

Λιζέτα Βρανά

Αυτό το ημερολόγιο αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας.
Οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα και γεγονότα
είναι καθαρά συμπτωματική.

ISBN-13: 978-1517154691 (CreateSpace)
ISBN-10: 151715693

Περιεχόμενα

Φάση 12η: Παρεμβολή

Όλα ξεκίνησαν στα τέλη Μαρτίου του 2005, όταν διάβασα στο Διαδίκτυο ένα άρθρο σχετικά με τους λεξαρίθμους -θέμα πρωτόγνωρο για μένα. Σύμφωνα με την Πυθαγόρεια Αριθμοσοφία, σε κάθε γράμμα του ελληνικού αλφαβήτου αντιστοιχεί ένας μοναδικός φυσικός αριθμός. Αυτή η αντιστοιχία γραμμάτων και αριθμών ονομάζεται “Ελληνικό Αλφαριθμητικό Σύστημα”, αποτελείται από 27 σύμβολα κι έχει ως εξής:

Α = 1	Ι = 10	Ρ = 100
Β = 2	Κ = 20	Σ = 200
Γ = 3	Λ = 30	Τ = 300
Δ = 4	Μ = 40	Υ = 400
Ε = 5	Ν = 50	Φ = 500
F = 6	Ξ = 60	Χ = 600
Ζ = 7	Ο = 70	Ψ = 700
Η = 8	Π = 80	Ω = 800
Θ = 9	Q = 90	ϡ = 900

(Τα γράμματα F, Q και ϡ δεν υπάρχουν στο σύγχρονο ελληνικό αλφάβητο).

Έτσι, σε κάθε λέξη, φράση ή πρόταση αντιστοιχεί ένας αριθμός που λέγεται λεξάριθμος ή συνάριθμος. Δυο λέξεις ή φράσεις που έχουν το ίδιο αριθμητικό άθροισμα δημιουργούν το φαινόμενο της ισοψηφίας, η οποία αποτελεί τη βάση για την αναζήτηση των βαθύτερων σχέσεων ανάμεσα σε διάφορες έννοιες ή γεγονότα.

Χωρίς να πολυπιστεύω ότι θα βγάλω τίποτα, από περιέργεια περισσότερο αποφασίζω να πειραματιστώ με

κάποιες λεξαριθμικές ισοψηφίες για να δω κατά πόσον οι ισοψηφίες των λεξαρίθμων επιβεβαιώνουν τον προορισμό μου. Από τις πρώτες κιόλας απόπειρες, προκύπτουν τα εξής απίθανα αποτελέσματα:
Η ΔΕ ΕΞΑΛΕΙΨΙΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ = 3534 =
Ο ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΥΒΟΝΝΗΣ ΦΕΖΑΡΡΗ ΕΣΤΙ
και
Ο ΙΕΡΟΣ ΟΡΑΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΥΒΟΝΝΗΣ ΦΕΖΑΡΡΗ = Η ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ = 3496
Αλλά και κάτι που με προβληματίζει κάπως:
ΥΒΟΝΝΗ = ΠΥΡ = 580
Ερμηνεία: Ο προορισμός μου έχει μια μάλλον έμμεση σχέση με την καταστροφή της ανθρωπότητας, ενώ ο Ιερός Οραματισμός μου εκφράζει αυτόν τον προορισμό.

Οι παραπάνω αναπάντεχες επιβεβαιώσεις με εκπλήττουν, με ενθουσιάζουν, με γεμίζουν δέος. Λέω, όμως, stop -μέχρι εδώ· ο Σκοπός δεν χρειάζεται τέτοιου είδους έξωθεν επιβεβαιώσεις...

Κυριακή, 10 Απριλίου 2005

Η ώρα είναι 3:00 το μεσημέρι. Είμαι ξαπλωμένη στο κρεβάτι και χαλαρώνω όταν ξαφνικά χτυπά το τηλέφωνο. Είναι η αδελφή μου η Αλίκη, η οποία αυτή τη στιγμή βρίσκεται στο σπίτι του φίλου της του Θύμιου, και με ειδοποιεί ότι στις 6:00 το απόγευμα θα βγούμε για καφέ μαζί με τη φίλη της τη Τζούλη και μ' έναν γνωστό της, κάποιο Νίκο, ως υποψήφιο γαμπρό για μένα. Δεν ενθουσιάζομαι αλλά δέχομαι.

Ξαναξαπλώνω, πάω να βάλω την κασέτα χαλάρωσης "Εσωτερικό Ταξίδι" αλλά το κασετόφωνο μου τη μασάει. Ξαναδοκιμάζω, τα ίδια! Παίρνω άλλη κασέτα, τη μασάει κι αυτήν! Απλά, το κασετόφωνο αρνείται να

δουλέψει σωστά!

Αμέσως μετά μου τηλεφωνεί η Περσεφόνη και μου προτείνει να πάμε σε κινέζικο εστιατόριο στη Γλυφάδα μαζί με δυο άλλες φίλες της. Τέτοιες δελεαστικές προτάσεις εμένα μου γίνονται μια φορά το χρόνο και αν... Δυστυχώς, όμως, δεν μπορώ να δεχτώ επειδή “έχω μπλέξει με κάτι άλλο τώρα”.

Την ώρα ακριβώς που αναχωρεί από το σπίτι του Θύμιου, η αδελφή μου ανοίγει τυχαία την ταμπακέρα του και ανακαλύπτει μέσα ένα ξεχασμένο ραβασάκι μιας παλιάς γκόμενάς του. *Γιατί να το έχει ακόμη εκεί;* απορεί η Αλίκη, γίνεται έξω φρενών, και γι' αυτό τον ηλίθιο λόγο χωρίζει από το Θύμιο οριστικά!

Λίγο αργότερα, ο Νάσος τσακώνεται -δεν ξέρω πώς και γιατί- με όλους τους φίλους του και δεν βγαίνει έξω απόψε!

Συμπέρασμα: Πριν καν τον γνωρίσω τον τύπο, με το που έδωσε σημεία ζωής, κοντεύουν να διαλυθούν τα πάντα! Η γρουσουζιά του έχει επηρεάσει όχι μόνο εμένα αλλά και ολόκληρη την οικογένειά μου! Μια αρσενική θεία Δέσποινα!

Κατά τ' άλλα: Ο τύπος είναι 52 ετών, μάλλον γερασμένος, παχουλός, νευρικός, ευγενικός αλλά βαρετός. Εργάζεται σαν δάσκαλος σε σχολείο για καθυστερημένα παιδιά. Σε γενικές γραμμές, είναι καλός για μια χήρα με έξι κουτσούβελα -όχι για μένα. Η συνηθισμένη θλίψη μετά...

Τετάρτη, 13 Απριλίου 2005

Έναρξη οικοδομικών εργασιών επάνω, στη μεζονέτα της Αλίκης. Στο εξής, για αρκετούς μήνες θα είμαι υποχρεωμένη να υπομένω συνεχή σφυροκοπήματα πάνω από το κεφάλι μου, από τις 8:00 το πρωί μέχρι τις

2:30 το μεσημέρι. *Είναι αδύνατο να ξεφορτωθείς το Κακό. Το Κακό (στη συγκεκριμένη περίπτωση, ο ηχητικός πόλεμος) δεν εξαλείφεται· αλλάζει μορφές κι επανέρχεται, ξανά και ξανά.*

... Καθώς περνά ο καιρός, η μεζονέτα προχωρά και γίνεται λουξ. Ο Ντίνος ο μάστορας έρχεται κάθε μέρα ανελλιπώς και σφυροκοπά ανελέητα. Η αδελφή μου δεν έχει να τον πληρώσει τώρα και θα του χρωστά συνολικά 15.000 ευρώ. Δηλαδή, ο τύπος θα έρχεται και θα δουλεύει επί έξι μήνες χωρίς να πληρώνεται και χωρίς να υπάρχει κάποιο συμβόλαιο για το χρέος! Η δουλειά έχει συμφωνηθεί μόνο με τα λόγια, χωρίς να έχουν υπογράψει κανένα χαρτί, "καλή τη πίστη"!

Αν είναι δυνατόν! Εδώ τους χρυσοπληρώνεις τους μαστόρους κι εκείνοι εξαφανίζονται! Αλήθεια, τι της είναι ο Ντίνος της Αλίκης, ξάδελφος ή αδελφός, για να της δουλεύει τόσους μήνες "καλή τη πίστη"; Δεν είναι καν φίλος της, ένας απλός γνωστός της είναι, από τότε που η αδελφή μου εργαζόταν σε καφετέρια των Σουρμένων...

Πέμπτη, 21 Απριλίου 2005

"Τηλεοπτικά Κουτσομπολιά": Στη σημερινή εκπομπή εμφανίζεται μια τρελή γριά-τσατσά, με μαδημένα τοξωτά πουτανίστικα φρύδια, κατακόκκινα βαμμένα χείλια και οξυζεναρισμένα μαλλιά, η οποία κατοικεί στον Υμηττό κι έχει περιμαζέψει 80 (!) σκυλιά στη μονοκατοικία που νοικιάζει! Ο ενοικιαστής βγαίνει στο παράθυρο και ωρύεται απελπισμένος με την κατάσταση αυτή -δυσωδία, φασαρία αλλά και οικονομική ζημία: Η τσατσά του χρωστούσε ενοίκια τριών χρόνων, της έκανε δικαστήριο αλλά η κλώσσα αθωώθηκε με ψευδείς αποδείξεις ενοικίου! Εντέλει, ο

δικαστής της έδωσε το δικαίωμα να μείνει ένα χρόνο στο ξένο σπίτι δωρεάν!

Εκείνη τη στιγμή, τηλεφωνεί μια γειτόνισσα από τον Υμηττό και δηλώνει με καμάρι ότι δεν ενοχλείται καθόλου απ' όλο αυτό το σκυλολόι που βρίσκεται ακριβώς στη διπλανή της αυλή! Στην εκπομπή, όλοι συγχαίρουν τη γριά τσατσά για τη φιλοζωική πρωτοβουλία της να παρέχει στέγη στα "κακόμοιρα αδέσποτα σκυλάκια" και καλούν τους τηλεθεατές να βοηθήσουν οικονομικά την "αξιέπαινη κυρία"! Όσο για τον αγανακτισμένο ενοικιαστή, τον συμβουλεύουν να μη χάνει την ψυχραιμία του και να συζητάει πολιτισμένα. Στο μεταξύ, η τσατσά βρίζει χυδαία όσους διαφωνούν μαζί της, μα κανείς δεν της το κόβει.

Είναι αδύνατο να βγάλεις άκρη με τους ανθρώπους. Όταν καθόμαστε και συζητάμε όχι το αν μια τρελή επιτρέπεται να έχει 80 σκυλιά μαζεμένα σε αστική περιοχή αλλά το πόση οικονομική βοήθεια χρειάζεται για να τα εκτρέφει, γίνεται σαφές ότι η ανθρώπινη κοινωνία είναι ένα απέραντο φρενοκομείο.

Απλά, δεν συζητάς καθόλου με τους δαίμονες. Ξέρουν καλά πώς να παίζουν με τη λογική σου και πως να σου παρουσιάζουν το μαύρο σαν άσπρο. Δεν μιλάς με τους δαίμονες που αυτοαποκαλούνται άνθρωποι. Ο μοναδικός τρόπος αντιμετώπισής τους, είναι ένας: να τους εξοντώνεις με όποιο τρόπο μπορείς -αν μπορείς. Αλλιώς, κρατάς όσο μεγαλύτερη απόσταση γίνεται...

Μέσα στην εκτρωματική κοινωνία (Matrix) που έχουν δημιουργήσει, δεν υπάρχουν νόμοι, ούτε λογική· υποτίθεται πως υπάρχουν. Εκείνο που πραγματικά υπάρχει, είναι ασυδοσία. Αλλιώς, δεν θα είχε ποτέ τη δυνατότητα μια τρελή να μαζέψει 80 σκυλιά σε κατοικημένη περιοχή και οι άλλοι να την ανέχονται ή να

μη μπορούν να κάνουν τίποτα γι' αυτό.

Σε αρχαιότερες κοινωνίες, τέτοια αλλοπρόσαλλα προνόμια είχαν μονάχα οι άρχοντες. Τώρα, όμως, υπεράνω του νόμου και όλων είναι οι παρανοϊκοί και οι κακούργοι. Ωστόσο, το πιο παράδοξο είναι το γεγονός ότι η πλειονότητα των σημερινών ανθρώπων δείχνουν άμετρη κατανόηση και υπομονή απέναντι στους τρελούς και τους κακούς, όσο ενοχλητικοί ή επικίνδυνοι κι αν γίνονται.

Για παράδειγμα, την εποχή που ο Τάκης Ζαρίφης έβαζε μουσικές στο διαπασών 10-12 ώρες την ημέρα, κάθε μέρα επί δέκα χρόνια τουλάχιστον, κανένας από τους γείτονες δεν παραπονέθηκε ποτέ – αλλά ούτε και δικαστικώς θα μπορούσε κάποιος να βγάλει άκρη. Όμως, την πρώτη μέρα που ο μάστορας άρχισε εργασίες στης αδελφής μου, δεν πρόλαβαν να περάσουν λίγες ώρες κι έτρεξε κρυφά επάνω ο σύζυγος της κυρα-Λεμονιάς για να κατασκοπεύσει. Επίσης, η αλβανίδα στη διπλανή πολυκατοικία παραπονέθηκε για το θόρυβο.

Μία είναι η ουσία: Στην ανθρώπινη κοινωνία, οι παράφρονες, οι κακούργοι και οι ανάπηροι έχουν περισσότερα δικαιώματα από τους λογικούς, τους νομοταγείς και τους υγιείς.

Μεγάλη Παρασκευή, 29 Απριλίου 2005

Ακόμη μια φορά φέτος, κανονίζουμε να πάμε στην περιφορά του Επιταφίου μαζί με τη Λουίζα. Φθάνουμε στην εκκλησία λίγο πριν τελειώσει η λειτουργία. Γρήγορα διαπιστώνω ότι ο Μανώλης έχει εξελιχθεί σε νευρωτικό μαγκάκι: Δεν προσέχει σχεδόν καθόλου το κερί του, το οποίο κάθε τόσο πέφτει επικίνδυνα προς τα κάτω και ενίοτε η φλόγα ακουμπά το σακάκι του ανυποψίαστου μπροστινού. Καθώς περνά

η ώρα ο Μανώλης, αργά αλλά σταθερά, καταφέρνει να κόψει το κερί του σε τρία κομμάτια, οπότε σβήνει η φλόγα και ο τύπος τη γλυτώνει φθηνά. Παράλληλα, το φυντάνι δεν σταματά να παραπονιέται: “Πεινάω” ... “Διψάω” ... “Κουράστηκα” ... “Κατουριέμαι” κλπ. Η Ζαφειρία, γλυκούλα και ήσυχη, δεν ενοχλεί στο παραμικρό. Κάποια στιγμή, ο Νώντας παίρνει τα παιδιά κι επιστρέφει στο σπίτι. Εγώ και η Λουίζα ακολουθούμε τον Επιτάφιο σε όλη την περιφορά, ενώ μένουμε και στη λειτουργία μετά, σαν δυο καλές αδελφικές φίλες.

Αργα τη νύχτα, δεν παραλείπω να εκτελέσω την ***Υπέρτατη Τελετουργία*** και να βιώσω την κάθε μία υπέροχη στιγμή. Τελειώνοντας, νιώθω απίστευτη ενεργοποίηση και ικανοποίηση. *Ακόμη κι αν μου πρόσφεραν τρία εκατομμύρια ευρώ για να εγκαταλείψω το Σκοπό, εγώ θα αρνιόμουν κάθετα...*

Παρασκευή, 13 Μαΐου 2005

Μόλις έχω μπει στο σπίτι της Λουίζας για να διδάξω αγγλικά στα παιδιά. Πριν καθήσουμε, η Λουίζα βουτάει το Μανώλη και τον ταράζει στα ρουφηχτά φιλιά, ως συνήθως. Αυτή τη φορά, όμως, συνειδητοποιώ ότι ενώ φιλάει το παιδί, έχει σηκώσει το κεφάλι της και παρατηρεί εμένα με βλέμμα βλοσυρό· *προφανώς, θέλει να βεβαιωθεί ότι κοιτάζω και ζηλεύω, επειδή εγώ δεν έχω παιδιά...*

Αργά τη νύχτα, παρά τις αναπάντεχες ενοχλήσεις (μεταμεσονύχτια στεντόρια γαυγίσματα του Ρόκυ), ολοκληρώνω την ***Υπέρτατη Τελετουργία*** και αισθάνομαι θαυμάσια -όπως κάθε φορά.

?! *Δευτ., 16 Μάη: 700 νεκροί από συγκρούσεις στο Ουζμπεκιστάν και 100 από ναυάγιο στο Μπαγκλαντές.*

Δευτέρα, 16 Μαΐου 2005

Έως πρόσφατα ο ενθουσιασμός μου για τους συναρίθμους είχε καταλαγιάσει και το ζήτημα δεν με απασχολούσε ιδιαίτερα πια ώσπου, εντελώς απρόσμενα, άρχισα να διαπιστώνω ότι παντού όπου πηγαίνω, αλλά κι έξω από το ίδιο μου το σπίτι, αντικρύζω συναρίθμους σχετικούς με το Σκοπό – κυρίως πάνω σε πινακίδες σταθμευμένων αυτοκινήτων! Παραδείγματα:

2941 = Η ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΑ ΕΣΤΙ (επί της οδού Νηρηίδων, 30 μέτρα από το σπίτι μου)

3935 = Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑΣ (γωνία Τεμπών και Νηρηίδων, 50 μέτρα από το σπίτι μου)

1301 = ΥΒΟΝΝΗ ΦΕΖΑΡΡΗ (γωνία Παμβώτιδος και Νηρηίδων, 50 μέτρα από το σπίτι μου)

618 = ΟΥΡΙΗΛ (επί της οδού Νηρηίδων, γύρω στα 70 μέτρα από το σπίτι μου).

Ανάλογα λεξαριθμικά μηνύματα παρατηρώ και κοντά σε σπίτια μαθητών μου! Έτσι, έξω από το σπίτι των Καραλαίων υπάρχει αμάξι με αριθμό κυκλοφορίας

2888 = Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ

ενώ απέναντι ακριβώς υπάρχει αυτοκίνητο με αριθμό

2426 = Η ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΑ

Όποτε πηγαίνω στο σπίτι της Ξένιας, περίπου 50 μέτρα πριν φθάσω, βλέπω ένα αμάξι παρκαρισμένο κοντά, με αριθμό: 4435 = Η ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΥΒΟΝΝΗΣ ΦΕΖΑΡΡΗ.

Ακόμη, καθημερινά πλέον παρατηρώ συνδυασμούς των επίμαχων αριθμών να με προσπερνούν ο ένας πίσω από τον άλλο, στους δρόμους όπου περπατώ: Σήμερα το απόγευμα, καθώς περνούσα από την οδό Άθωνος, είδα να περνούν από μπροστά μου οι εξής

αριθμοί κυκλοφορίας οχημάτων, ο ένας ακριβώς πίσω από τον άλλο:
2426 = Η ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΑ
3534 = Η ΔΕ ΕΞΑΛΕΙΨΙΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ = Ο ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΥΒΟΝΝΗΣ ΦΕΖΑΡΡΗ ΕΣΤΙ
1521 = Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Αληθινά συνεπαρμένη, αναγνωρίζω πλέον ότι υπάρχει μια βαθιά τομή στη ροή της πραγματικότητας, μια διαρκής παρεμβολή στον κόσμο από μια ανώτερη Διάνοια η οποία συντονίζει τους πάντες και τα πάντα, σύμφωνα με τους δικούς της ανεξιχνίαστους σκοπούς, κι εκφράζεται μέσα από τους αμέτρητους αριθμούς που κατακλύζουν την πόλη! Κανένας άλλος άνθρωπος δεν φαίνεται να υποψιάζεται το παραμικρό, εμένα όμως η Διάνοια μου "μιλά" συνεχώς στη δική της γλώσσα, που είναι οι αριθμοί: Με επιβεβαιώνει ασύστολα, με προτρέπει να συνεχίσω τους οραματισμούς μου και μοιάζει να μου υπόσχεται τη Βασιλεία των Ουρανών! Αρχίζω να βιώνω αδιάκοπα μέσα μου μια πρωτοφανή έξαψη, μια πανίσχυρη αίσθηση εκπλήρωσης, ένα μόνιμο δέος...

Παρασκευή, 20 Μαΐου 2005

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είναι ώρα να ξεκινήσω την Υπέρτατη Τελετουργία, ωστόσο πλήθος ενοχλήσεων αποσπούν την προσοχή μου: Δυνατή μουσική ακούγεται από πάνω· ο σκυλάραπας Ρόκυ ωρύεται· κάποιος παρείσακτος έχει τρυπώσει στο σπίτι μου και κάτι ψάχνει, αγνοώντας με επιδεικτικά.

Παρόλα αυτά, ξαπλώνω στο κρεβάτι και ξεκινώ την τελετή. Ο παρείσακτος έρχεται κοντά μου, μιλάει, μ' ενοχλεί. Δυσανασχετώ, διακόπτω τον οραματισμό, του λέω να το βουλώσει, ξαναρχίζω. Στο μεταξύ, έξω

αστράφτουν περίεργες φωταψίες, ενώ φωνές αντηχούν ολόγυρα. Ακούω ότι ο ανηψιός μου ο Γιάννης έχει πάθει νευρική κρίση και τον πηγαίνουν στο νοσοκομείο. Οι γονείς μου ετοιμάζονται να μπουν στο σπίτι μου για να με ενημερώσουν, οπότε πρέπει να διακόψω αμέσως. Στο επάνω διαμέρισμα μια τηλεόραση φλέγεται. Αγωνία με κατακλύζει. *Ξυπνώ ανήσυχη κατά τις 2:00 τα ξημερώματα. Νομίζω ότι ακούω γαυγίσματα...*

Δευτέρα, 23 Μαΐου 2005

Σήμερα η μικρή Παναγιώτα μου εκμυστηρεύτηκε ότι του χρόνου δεν θα κάνει μαζί μου Γερμανικά αλλά θα πάει σε φροντιστήριο· επίσης, η Ρένα (συμμαθήτρια και φίλη της Παναγιώτας) θα προσλάβει τη δασκάλα του σχολείου τους για ιδιαίτερα.

Αναρωτιέμαι: Πριν από λίγες μέρες παράτησα το Στέλιο Δανέζη (συμμαθητής τους κι αυτός στα Εκπαιδευτήρια Μαλικούτη) επειδή δεν άντεχα άλλο τις υστερίες του. Πιθανότατα, λοιπόν, με δυσφήμισε η μητέρα του. Τέλος πάντων, δεν σκοπεύω να ασχοληθώ περισσότερο.

Σαφώς, δεν είναι καλό να χάνω μαθητές, όμως τα τρία αυτά μαθήματα παραήταν ανάσβολα, χρονοβόρα και προβληματικά: Δεν μου ήταν καθόλου εύκολο να τρέχω με συγκοινωνίες στον Άλιμο μεσημεριάτικα, ούτε στην Πλατεία Κανάρια στην Ηλιούπολη κάθε μεσημέρι Κυριακής, για να διδάσκω παιδιά λίγο-πολύ ανεπίδεκτα και νευρασθενικά...

Πέμπτη, 26 Μαΐου 2005

Τελευταίο μάθημα γερμανικών με την Παναγιώτα. Τη βοηθώ λίγο και στα αγγλικά του σχολείου. Ο Μπάρυ, ένα μικρό λευκό κανίς, μου κάνει χαρές όπως

πάντα. “Θα τη χάσεις την κυρία Υβόννη”, του λέει ο πατέρας της μικρής. Ύστερα μου το λέει και μένα, ότι δεν θα συνεχίσουμε τα μαθήματα του χρόνου.

Πιο αργά το απόγευμα, παραδίδω μάθημα αγγλικών στο Μανώλη. Ξαφνικά, εισβάλλει μέσα στο δωμάτιο φουριόζα η Λουίζα και τον πλακώνει στα φιλιά -όπως πάντα, όποτε διδάσκω τα παιδιά της: Ένα, δυο, τρία, ρουφηχτά, επιδεικτικά φιλιά. Σε κάθε ένα, εγώ μετράω με τα δάχτυλα πάνω στο γραφείο. Η φιλενάδα μου το παρατηρεί και κόβει αμέσως τις διαχύσεις.

Στο εξής η Λουίζα δεν θα ξαναεισβάλει ποτέ στο δωμάτιο για ν' αρχίσει τα σαλιάρικα φιλιά μπροστά μου (“Μανωλάκη μου”, κλπ αηδίες).

“Black Trinity”: Η ταινία είναι γεμάτη με ολοφάνερους υπαινιγμούς σχετικά με το *πρόσωπο* και το *προσωπείο* του Matrix: Πίσω από τη βιτρίνα του ανθρώπινου πολιτισμού, άλλα όντα κινούν τα νήματα και διευθύνουν τα πάντα, αθέατοι μα κυρίαρχοι, για τα δικά τους σκοτεινά συμφέροντα. Από αρχαιοτάτων χρόνων, αυτοί δημιουργούν και παροδηγούν τις ανθρώπινες κοινωνίες βήμα προς βήμα. Σε αντάλλαγμα, οι βαμπιρικές αυτές οντότητες απορροφούν από τους ανθρώπους “αίμα”, δηλαδή ζωτική ενέργεια.

Οι familiars (= υποτακτικοί) είναι άνθρωποι που γνωρίζουν την αλήθεια, την αποδέχονται και συμμαχούν με τους επικυρίαρχους. Οι “υποτακτικοί” οργανώνονται σε κυκλώματα, εισχωρούν παντού, παρακολουθούν τα πάντα για λογαριασμό των βρυκολάκων/αφεντικών και χαίρουν ειδικών προνομίων: επαγγελματικές επιτυχίες, πλούτη, κοινωνική καταξίωση κλπ.

... Να πως οι Μανώληδες, οι Παντελήδες, οι Στέλιοι, όχι μόνο επιβιώνουν αλλά επιβάλλονται και διαπρέπουν: Είναι αυτοί που εντάσσονται ευχαρίστως στα

κυκλώματα, υπηρετούν αγόγγυστα τους επικυρίαρχους και εκτελούν οποιαδήποτε διαταγή χωρίς σκέψη -εφόσον δεν διαθέτουν τέτοιο πράγμα! Οι άρχουσες οντότητες, από τη μεριά τους, προωθούν τους υποτακτικούς βλάκες στην κορυφή με σκαιώδεις, μυστηριώδεις διεργασίες. Όσο πιο χαζά είναι τα “κοτόπουλα”, τόσο το καλύτερο για τους “βρυκόλακες”...

Κυριακή, 29 Μαΐου 2005

Κατά τις 5:30 το απόγευμα, βλέποντας -ακόμη μια φορά- ότι καμία από τις καλές μου φίλες δεν με θυμάται, αποφασίζω να πάρω τηλέφωνο την Πέρσα για να συναντηθούμε. Μου τα μασάει, λέει πως είναι η Σάσα σπίτι της και πως θα πρέπει να την πάει με το αμάξι σε ένα γάμο λίγο αργότερα. “Για να σε δελεάσω, σου λέω ότι έχω ανακαλύψει πράματα και θάματα με τους λεξαρίθμους!” της κάνω. Η Περσεφόνη όντως δελεάζεται και με προσκαλεί να βρίσκομαι στο σπίτι της σε μισή ώρα. “Ας φέρει και τα χαρτιά μαζί!” ακούω τη Σάσα να φωνάζει. Δηλαδή: Για να καταφέρω εγώ να γίνω αποδεκτή σε μια παρέα περιστασιακά, πρέπει: α) να ασχοληθώ με τη μεταφυσική επί 15 χρόνια, β) να φτιάξω μια μαντική αρκάνα δικής μου εμπνεύσεως, που να “πιάνει”, γ) να ανακαλύψω τους συναρίθμους και να μπορώ να διαισθάνομαι σωστές ισοψηφίες που επιβεβαιώνουν συνταρακτικές θεωρίες!

Τέλος πάντων, μισή ώρα αργότερα παίρνω την Ηλιακή Αρκάνα κι ένα φύλλο χαρτί γεμάτο με χρησμούς των συναρίθμων και πηγαίνω να βρω τις δίδυμες. Συζητάμε ζωηρά για αρκετή ώρα, όλα ωραία και καλά, στο τέλος τους λέω και τα χαρτιά. Κατά τις 8:10 αναχωρούμε όλες μαζί για την εκκλησία του Αγίου Γεωργίου στο Καβούρι, όπου η Σάσα είναι καλεσμένη

σε γάμο. Εγώ και η Περσεφόνη περπατάμε ως την παραλία και καθόμαστε σε μια καφετέρια. Η φίλη μου με κερνάει λεμονάδα, συνομιλούμε χαρούμενα και θαυμάζουμε το σούρουπο για 40 λεπτά περίπου. Ύστερα, αφού έχει τελειώσει ο γάμος, ξαναβρίσκουμε τη Σάσα κι επιστρέφουμε με το αμάξι της φίλης μου πίσω στο σπίτι της, όπου τρώμε γεμιστά, πίνουμε σαμπάνια, κουβεντιάζουμε χαρωπά, ακούμε λίγο MTV. Έπειτα, φθάνει η ώρα των αποκαλύψεων:
ΦΩΣ = ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ = 1500
ΠΙΣΤΙΣ = ΥΠΝΟΣ = ΚΥΡΙΟΣ = 800

Οι κοπέλες εντυπωσιάζονται πραγματικά από τις παραπάνω λεξαριθμικές ισοψηφίες, απορούν "Μα πώς σου έρχονται αυτά;" κι εγώ, σαν σε παραλήρημα επίδειξης προς άγραν θαυμασμού, παρασύρομαι σε περαιτέρω εκμυστηρεύσεις:
Ο ΣΑΤΑΝΑΣ = Η ΖΩΗ = 823
Ο ΣΑΤΑΝΑΣ Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ = ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΝ = 1280
Ο ΔΑΙΜΩΝ = ΔΡΑΚΩΝ = Ο ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ = 975
ΤΟ ΜΕΓΑ ΘΗΡΙΟΝ = Ο ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ = 666

Ωστόσο, δεν αργώ να διαπιστώσω ότι παρά τις απίθανες αποκαλύψεις μου οι δίδυμες σύντομα αρχίζουν να δυσανασχετούν και να βαριούνται: "Σκιάζομαι!" λέει και ξαναλέει η Σάσα· ύστερα σηκώνεται από το τραπέζι, βολεύεται σε μια πολυθρόνα κι αρχίζει να ειρωνεύεται:
"Βρες για τη στίλβη!" (βλακείες)
"Και για την υιοθεσία!", πετάγεται η Πέρσα. "Πρόσθεσε κι ένα γαρ! Κι ένα εστί!"
"Και για τους εξωγηίνους! Βρες για τους εξωγηίνους!" αναφωνεί η Σάσα, ενώ η Πέρσα τρέχει και κάθεται δίπλα της και αρχίζουν να με προστάζουν και οι δυο μαζί! Δοκιμάζω να ερευνήσω για τους εξωγήινους,

“μήπως έχουν καμιά σχέση με τη Σάσα”, χαριτολογώ. Εκείνη μου πετάει αμέσως ένα “όοοοξωωω!” δήθεν στ' αστεία. Αγνοώ το κλιμακούμενο εχθρικό κλίμα, καθώς έχω μια ξαφνική έμπνευση:

Ο ΓΙΑΧΒΕ = ΕΞΩΓΗΙΝΟΣ = 621

Κι αμέσως μετά: Η ΥΒΟΝΝΗ ΦΕΖΑΡΡΗ ΕΣΤΙ =
Η ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΦΥΛΗ = 1824

Η τελευταία συναριθμική ισοψηφία αφήνει άναυδη και μένα. Οι κοπέλες έχουν βουλιάξει στα καθίσματά τους προβληματισμένες. Λίγο αργότερα, μετά τα μεσάνυχτα, η Σάσα φαίνεται να μην αντέχει άλλο από τη νύστα και ξεσπάει: “Άντε, πότε θα κοιμηθούμε;” κι έτσι σηκώνομαι και φεύγω, αρκετά απογοητευμένη. *Αν έκανε υπομονή πέντε λεπτά θα είχα φύγει από μόνη μου...*

Συμπεράσματα: Ακόμη κι αν ανακάλυπτα το ελιξήριο της αθανασίας, τη γη αν έφερνα πάνω και τον ουρανό κάτω, κανείς δεν θα εντυπωσιαζόταν! Αντίθετα, θα κοίταζαν να με μειώσουν και να με αμφισβητήσουν. Επιπλέον, όσα έχω ανακαλύψει εγώ μετά από 15 χρόνια μεταφυσικής πορείας, οι άλλοι απαιτούν να τα μάθουν μέσα σε πέντε λεπτά και μετά θα κοροϊδέψουν κιόλας! Φυσικά, στην προκείμενη περίπτωση, το φταίξιμο είναι κυρίως δικό μου: Πετάω μαργαριτάρια στα γουρούνια και υφίσταμαι τις συνέπειες.

Ακόμη και τώρα, στην ηλικία που βρίσκομαι και μετά από 15 χρόνια μεταφυσικής αναζήτησης, εξακολουθώ να διαπράττω σοβαρά λάθη: Σπάω το Νόμο της Σιωπής και αποκαλύπτω στους άλλους όχι μόνο απαγορευμένες αλήθειες αλλά και τις πνευματικές δυνατότητές μου. Αυτό αποτελεί μεγάλο σφάλμα, για πολλούς και διάφορους λόγους: α) Εκτίθεμαι άσκοπα και εν μέρει προδίδω το Σκοπό, ο οποίος απαιτεί άκρα

μυστικότητα. β) Η φανερή ή κρυφή απόρριψη που εισπράττω από τους άλλους, με επηρεάζει πάντα αρνητικά, είτε συνειδητά είτε ασυνείδητα.

Με δυο λόγια, απόψε τα έκανα θάλασσα! Κι αυτό, εξαιτίας της ανασφάλειας και της ανάγκης μου για αποδοχή κι επιβεβαίωση από τρίτους! Δεν έπρεπε ποτέ να μιλήσω στις δίδυμες σχετικά με τους χρησμούς των συναρίθμων. Το σφάλμα ήταν τεράστιο και δεν ξέρω τι συνέπειες μπορεί να επιφέρει...

Κυριακή, 5 Ιουνίου 2005

Για πρώτη φορά σήμερα πίνουμε τον καφέ μας επάνω, στην καινούργια μεζονέτα της Αλίκης -η μαμά, η αδελφή μου κι εγώ. Άνετος χώρος με τζάκι, διπλά τζάμια παντού, κεκλιμένη οροφή με κεραμίδια, ωραία θέα ως τη θάλασσα. Μόνο τα τζάμια και τα αλουμίνια στοίχισαν 2500 ευρώ! Κοίτα πολυτέλειες η ζωντοχήρα καμαριέρα με δυο παιδιά! Εγώ ούτε να τις ονειρευτώ δεν τολμώ...

Σήμερα το πρωί καταφθάνει ο Γιάννης από τη Χίο, αφού απολύθηκε επιτέλους από το στρατό. Υπηρέτησε μονάχα εννέα μήνες ως προστάτης οικογένειας μα ταλαιπωρήθηκε αρκετά στο νησί: Πέρασε όλη τη θητεία του μέσα σε μια κρύα σκηνή σ' ένα βουνό, που τους περισσότερους μήνες ήταν χιονισμένο! Αύριο κιόλας, ξαναπιάνει δουλειά ως μπάρμαν στην παραλία του Blue Rose.

Τρίτη, 7 Ιουνίου 2005 (Νέα Σελήνη)

Χαρτομαντεία με την Ουράνια Αρκάνα

Θέση 1η:

I, Yvonne

Γη + Φωτιά
Επαλήθευση: Στις 15 Ιουνίου καταπλακώθηκε από κατολισθήσεις σχολείο στην πόλη Νινγκάν της Κίνας. 200 νεκροί, εκ των οποίων περίπου 90 παιδιά.

Θέση 2η:
Ψυχόσπαθο
Νεκρική Ακινησία

Θέση 3η:
La Regina
Ηχητικός Πόλεμος + Κακία
Υγρός Θάνατος
Επαλήθευση: Στις 11 Ιουνίου το κωλόσκυλο ο Ρόκυ ουρλιάζει με στεντόριο γαύγισμα από τις 00:30 μέχρι τις 2:00 ασταμάτητα και μου σπάει τα νεύρα. Μόλις, όμως, το βουλώνει, εκτελώ πάραυτα την Υπέρτατη Τελετουργία. Αυθόρμητα αισθάνομαι γαλήνη, ισορροπία, εκπλήρωση.
?! *Στις 13 και στις 18 του μήνα, πλημμύρες στη βορειοδυτική Κίνα με 730 νεκρούς.*

Θέση 4η:
Το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα
Elemental Toxicosis
Universal Scream

Θέση 5η:
Υπέρτατη Τελετουργία
Final Reunion + Atomic Bomb
Επαλήθευση: Στις 24 Ιουνίου οραματίζομαι έκρηξη ατομικής βόμβας. Το επόμενο πρωί ανατινάζεται ένα εργοστάσιο εμφιάλωσης αερίων στην Αμερική. Τεράστιες δεξαμενές με διοξείδιο του άνθρακα, αργόν και άλλα

αέρια, ανατινάζονται για πολλές ώρες...⇮

Πέμπτη, 9 Ιουνίου 2005

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Κάποιοι κατασκευάζουν τέρατα με γενετικά πειράματα, μέσα σε κρυφά εργαστήρια. Ανακαλύπτω το μυστικό τους, τρέχω να τους ξεφύγω, με καταδιώκουν. Καταλήγω σ' έναν αδιέξοδο διάδρομο, όπου παγιδεύομαι. Σηκώνω τα χέρια. "Έχασα το παιγνίδι· παραδίνομαι", τους λέω και ηρεμούν.

Κάποτε καταφέρνω να καταστρέψω όλα τα αφύσικα ζώα που έχουν γεννηθεί στα εργαστήρια. Ωστόσο, οι κατασκευαστές τους τα ξαναδημιουργούν, ακόμη περισσότερα αυτή τη φορά. Τρέχω και πάλι, κίνδυνος, αγωνία. Η θέση μου είναι δύσκολη, γρήγορα όμως ανακαλύπτω πως όταν προφέρω ελληνικές λέξεις, όπως *δημιουργία*, το DNA των τεράτων διαλύεται και οι σάρκες τους καταρρέουν.

Το εργαστήριο αδειάζει ακόμη μια φορά, αργότερα όμως οι κακοί γενετιστές εγκαθίστανται πάλι στο ίδιο κτήριο, με σκοπό να ξαναρχίσουν τα πειράματα. Τώρα μου ζητούν να συνεργαστώ μαζί τους κι εγώ συμφωνώ, με απώτατο στόχο να τους σταματήσω ξανά στο μέλλον...⇮

Το πρώτο ***σημείον***: Το Άγιο Φως της Ανάστασης έσβησε σήμερα στο καντήλι μας μετά από σαράντα μέρες, όπως πρέπει. Για πρώτη φορά, όσων χρονών είμαι, καταφέραμε να το διατηρήσουμε αναμμένο τόσες μέρες! Η μητέρα μου χρειάστηκε δυο μπουκάλια λάδι γι' αυτό το σκοπό και της ήλθαν στο σπίτι δωρεάν: μας τα έφερε η καλή μας φίλη, η Θεώνη...

Σάββατο, 11 Ιουνίου 2005

Βράδι βαρετό και άχαρο στο σπίτι της Λουίζας: Την περίμενα μόνη μου στο μπαλκόνι επί 40 λεπτά μέχρι να λουστεί, και μετά έπιασε το σίδερο. Με το ζόρι μου μιλούσε, όσο μου μιλούσε. Τι ήθελε και με κάλεσε στο σπίτι της απόψε;

Αργά τη νύχτα, κατά τις 00:30 τα μεσάνυχτα, μόλις έπεσα στο κρεβάτι, το κωλόσκυλο ο Ρόκυ άρχισε να ουρλιάζει αφύσικα ως τις 2:00, υστερικά, ασταμάτητα. Απλά αναρωτιέμαι, πώς αντέχω κάθε τέτοια μέρα! *Ευτυχώς που υπάρχει ο Σκοπός...*

Κλιμάκωση του Ηχητικού Πολέμου: Ο Ρόκυ έχει παραλυσσάξει τελευταία και ουρλιάζει στεντόρια όλη μέρα πλέον, χωρίς υπερβολή! Με εκνευρίζει το γεγονός ότι τέτοιο γαύγισμα δεν ακούγεται πουθενά αλλού! Με εκνευρίζει το αφύσικο! Μα είμαι τάχα αμάθητη στα αφύσικα; Και βέβαια όχι. Ολόκληρη η ζωή μου είναι μια σειρά από αφύσικα γεγονότα. Ο Ρόκυ είναι ένας μόνο κρίκος της αλυσίδας.

Όπως πάντα, στα αφύσικα προβλήματά που με κυνηγούν δεν μπορώ παρά να προτάξω αφύσικες λύσεις: Κάποιες νύχτες που η κατάσταση γίνεται αφόρητη, πάω και κοιμάμαι σ' ένα ντιβάνι που έχω βάλει στο σαλόνι μας. Εκεί το γαύγισμα του Ρόκυ ακούγεται λιγότερο· φυσικά, δουλεύουν επίσης ανεμιστήρας και ωτοασπίδες.

Γενικότερα, το πρόβλημα της ηχορύπανσης έγκειται στο ότι δεν επιτρέπει στο νου να πετάξει. Όλοι οι ήχοι, ακόμη και οι ευχάριστοι, έχουν ως “αποστολή” να σε επαναφέρουν στην πραγματικότητα όποτε ο νους σου αρχίζει να τρέχει. Οι ήχοι είναι οι φρουροί της πραγματικότητας: Σαν καλοί δεσμοφύλακες, τρέχουν γρήγορα κι επαναφέρουν στη φυλακή της πραγματι-

κότητας όποιο πνεύμα επιχειρεί να δραπετεύσει. Οι ήχοι διακόπτουν αυθόρμητα τη ροή των σκέψεων, δυσχεραίνουν το διαλογισμό, ενώ καθιστούν σχεδόν αδύνατη τη φυγή στα αστρικά πεδία, εφόσον οι θόρυβοι σε ξυπνούν και σε ρίχνουν ξανά εδώ, σε αυτή τη ζοφερή φυλακή.

Ο κόσμος είναι ειδικά φτιαγμένος για να ακούς, το σώμα σου επίσης: Δεν μπορείς να μην ακούς, δεν μπορείς να κλείσεις εντελώς τα αυτιά σου -όπως κλείνεις τα μάτια σου. Φυσικά, υπάρχει πάντα μια “λογική” εξήγηση γι' αυτό: Τα έμβια όντα πρέπει να αντιλαμβάνονται τους ήχους, λέει η επιστήμη, επειδή έτσι προειδοποιούνται έγκαιρα σε περίπτωση που πλησιάσει κάποιος εχθρός. Μπούρδες. Ο επικίνδυνος εχθρός θα σε πλησιάσει ύπουλα, σιωπηλά· δεν θα κάνει σαματά για να τον ακούσεις εσύ και να του ξεφύγεις.

Σαφώς, γνωρίζω πως είναι εξωπραγματικό να επιζητώ την απόλυτη ησυχία. Το μόνο που μπορώ να κάνω, είναι να προσπερνώ τους θορυβώδεις φρουρούς του Matrix και να προχωρώ, παρ' όλες τις αντιξοότητες.

Κυριακή, 19 Ιουνίου 2005

Έξοδος με τη Μαρία Σχοινά για καφέ στην καφετέρια της Εθνικής Πινακοθήκης -ήσυχο, αριστοκρατικό περιβάλλον που μας επιτρέπει να συζητήσουμε απερίσπαστες ένα σωρό ενδιαφέροντα θέματα. Κάποια στιγμή της εκφράζω την απορία μου σχετικά με την αφύσικη νεκρική ακινησία που εξακολουθεί να επικρατεί στη ζωή μου, ακόμη και στον τομέα της μεταφυσικής:

“Ασχολούμαι με τον εσωτερισμό και τους διαλογισμούς εδώ και δεκαπέντε χρόνια. Μύστης θα 'πρεπε να έχω γίνει! Αντίθετα, όμως, εδώ και μερικά χρόνια αντί να

ανεβαίνω κατεβαίνω!”
“Κι εγώ τα ίδια”, μου απαντά σκεπτική. “Και όσο περνά ο καιρός, η κατάσταση πάει από το κακό στο χειρότερο, ιδίως για ανθρώπους σαν εμάς”.
“Πράγματι! Πριν το έτος 2000, όλο και κάτι "κουνιόταν" στη ζωή μου, κουτσά-στραβά. Όμως, εδώ και πέντε χρόνια περίπου, δεν "κουνιέται" πια τίποτα, ούτε κουτσά ούτε στραβά. Μήπως είναι η ιδέα μου;”
“Μα τι λες, κοριτσάκι μου”, αναφωνεί η Μαρία. “Μέσα σε πέντε χρόνια, άλλες παντρεύονται, κάνουν παιδιά, χωρίζουν, ξαναπαντρεύονται, κάνουν άλλα παιδιά...”

Σάββατο, 25 Ιουνίου 2005

Πέρασα το βράδι ευχάριστα και χαρωπά, στο σπίτι της Λουίζας. Της είπα τα χαρτιά με την Ηλιακή Αρκάνα και ύστερα συζητήσαμε το ενδεχόμενο να πάμε οι δυο μας μια μονοήμερη εκδρομή στη Λίμνη Βουλιαγμένης στα μέσα του Ιουλίου. Η φίλη μου ενθουσιάστηκε με την ιδέα, δεδομένου ότι στα μέσα Ιουλίου ο Νώντας θα βρίσκεται στο Βόλο για δουλειές, ενώ τα παιδιά της θα είναι στην κατασκήνωση. “Κόλα το”, μου πέταξε όλο χαρά, χτυπήσαμε τα χέρια και χαριεντιστήκαμε για κανένα πεντάλεπτο στο μπαλκόνι. Αμέσως μετά, τηλεφώνησε η μητέρα της από πάνω και την μάλωσε επειδή, λέει, κάνουμε σα χαζά και γινόμαστε ρεζίλι στη γειτονιά! Κατόπιν, πλησίασε ο Νώντας, πήρε τη Λουίζα κατά μέρος και της παραπονέθηκε έντονα: “Αυτά που κάνετε εκεί έξω με την Υβόννη δεν μου αρέσουν καθόλου και να το ξέρεις!”

Κατακλείδα: Ωστόσο, μόλις μια βδομάδα πριν την επίμαχη ημερομηνία, η Λουίζα θα μου ανακοινώσει ότι: “Δεν θα μπορέσω να έλθει τελικά επειδή ο Νώντας κάνει μούτρα κι εγώ δεν θέλω να τραβήξω το σκοινί”.

Ακόμη: “Αν πάρουν τα παιδιά τηλέφωνο από την κατασκήνωση κι εγώ λείπω, θα πάθουν κανένα ψυχικό τραύμα τα καημένα!” Σα να με δουλεύουν χοντρά, μου φαίνεται...

Παρασκευή, 1 Ιουλίου 2005

Αναπάντεχο τηλεφώνημα από τη Χαριτίνη της ΕΛΚΕ: Με χαριτωμένο στυλάκι, αρχικά μου παραπονιέται ότι τους έχω παρατήσει και στη συνέχεια με πληροφορεί ότι θα φτιάξουν σύντομα ένα καινούργιο περιοδικό! Τους ενδιαφέρει, λέει, να δημοσιεύσουν κατ' αποκλειστικότητα τα τέσσερα διηγήματα που τους έχω δώσει! Αυτό σημαίνει ότι δεν θα μπορώ να τα παραχωρήσω σε άλλο έντυπο για δέκα χρόνια, ούτε να εισπράξω δεκάρα από αυτά! Δηλαδή, αν πάρω στα σοβαρά την πρόταση της ΕΛΚΕ, θα πρέπει να δεσμεύσω τα διηγήματά μου για δέκα χρόνια σε ένα φανζίν της πεντάρας.

Κατόπιν, η Χαριτίνη με ρωτά αν τα κείμενά μου αυτά έχουν ήδη δημοσιευθεί κάπου αλλού στο παρελθόν. Όταν της εξηγώ πως έχουν δημοσιευθεί όλα στο παλιό περιοδικό “Φανταστικοί Κόσμοι”, μου λέει ότι δεν μπορούν να τα δεχθούν! Θα τα έπαιρναν μόνον αν δεν είχαν κυκλοφορήσει ποτέ, σε καμία έντυπη μορφή! Απαιτούν, δηλαδή, απόλυτη αποκλειστικότητα! *Δεν πάνε καλά! Ποιοί νομίζουν ότι είναι;* Εντέλει, η Χαριτίνη καταλήγει ότι από Σεπτέμβρη θα με ειδοποιήσουν για να συμμετάσχω και πάλι, αν θέλω, στις δραστηριότητες της λέσχης τους.

Κατακλείδα: Δεν θα μου ξανατηλεφωνήσουν ποτέ. Σαφώς, δεν είχαν ποτέ σκοπό να με ξανακαλέσουν στη λέσχη· απλά, έβαλαν τη Χαριτίνη να με “ψαρέψει” για να δει αν τα γραπτά μου έχουν τυπωθεί σε άλλο

περιοδικό. *Στην περίπτωση αυτή, δεν είναι καθόλου εύκολο να μου τα κλέψουν και να τα παρουσιάσουν σαν δικά τους! Όσο για το "νέο περιοδικό" της ΕΛΚΕ, δεν θα κυκλοφορήσει ποτέ τέτοιο πράγμα...*

Υπερένταση

Κυριακή, 3 Ιουλίου 2005

Η ώρα είναι 4:00 το απόγευμα. Είμαι ξαπλωμένη στο ντιβάνι του σαλονιού, για να μην πολυακούω το "Μέγα Θηρίο" που δεν σταματά να ουρλιάζει μεσημεριάτικα, και διαλογίζομαι σχετικά με τον αληθινό προορισμό της ζωής μου. Τολμώ να ερευνήσω και με τους συναρίθμους· εντός δέκα λεπτών οι λεξαριθμικές ισοψηφίες επιβεβαιώνουν ότι
Η ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΦΥΛΗ ΕΣΤΙΝ =
Η ΕΞΩΓΗΙΝΗ ΓΕΝΕΤΙΚΗ ΚΑΤΑΓΩΓΗ = 2489
Ενώ παράλληλα, θυμάμαι ότι
Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΥΒΟΝΝΗ ΦΕΖΑΡΡΗ =
Η ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΦΥΛΗ = 1824

Καπάκι έρχεται ένα αλλόκοτο ***σημείον:*** Την ίδια ώρα ακριβώς, δηλαδή μέσα σε εκείνα τα δέκα λεπτά, ξεσπάει ξαφνικά φοβερή μπόρα, με αστραπές και βροντές που αντηχούν εκκωφαντικές σε όλη την περιοχή. Κι όμως, πριν από λίγο ο ουρανός ήταν καταγάλανος κι έκανε ζέστη! Σηκώνομαι κι ανοίγω την μπροστινή πόρτα: Ο δρόμος έξω έχει μετατραπεί σε ορμητικό χείμαρρο! Παράλληλα, ακούω από ψηλά να έρχεται μια περίεργη μουσική, σαν από άρπες. Αφουγκράζομαι για λίγα δευτερόλεπτα, παραξενεμένη· σύντομα διαπιστώνω ότι δεν ακούγεται στ' αλήθεια καμία μουσική. *Θα ήταν η φαντασία μου,* συλλογίζομαι.

Το βράδι έρχεται ο ανηψιός μου ο Γιάννης, με πληροφορεί ότι εκτός από βροχή έριξε και χοντρό χαλάζι και στη συνέχεια πιάνουμε ζωηρή κουβέντα εφ'

όλης της ύλης: Για τους συναρίθμους, για τις θαυμαστές αποκαλύψεις τους, καθώς και για τα ορατά, ξεκάθαρα σημάδια που υπάρχουν παντού γύρω μας με τη μορφή αριθμών:
“Για παράδειγμα, ο αριθμός κυκλοφορίας 1301, που σημαίνει "Υβόννη Φεζάρρη", σταυθμεύει λίγα μέτρα πιο κάτω, γωνία Παμβώτιδος και Νηρηίδων!” του εξηγώ. “Τρέχα γύρευε! Τίποτα δεν είναι τυχαίο!” συμπεραίνει ο νεαρός, κατάπληκτος.

Συνεχίζουμε την ενδιαφέρουσα συζήτηση ως τις 00:30 τα μεσάνυχτα, οπότε ο ανηψιός μου αποχωρεί προβληματισμένος κι εγώ αναρωτιέμαι ακόμη για τη φύση των σημερινών σημείων. Αισθάνομαι έξαψη, υπερηφάνεια μα και υπερένταση...

Δευτέρα, 4 Ιουλίου 2005

Κοίτα πράγματα! Τη νύχτα που μας πέρασε, ο Γιάννης κοιμήθηκε μαζί με τη γιαγιά του! Μόλις τελειώσαμε τη συζήτηση χθες βράδι, ανέβηκε στο δωμάτιό του για να κοιμηθεί· του φάνηκε, όμως, ότι είδε ένα απαίσιο πρόσωπο να τον παρατηρεί με άγριο βλέμμα πίσω από το τζάμι του παραθύρου! Έτσι ο νεαρός, 20 ετών, αρκετά “γήινος” και καθόλου “αλαφροΐσκιωτος”, φοβήθηκε να μείνει μόνος του και προτίμησε να πάει να κοιμηθεί με τη μητέρα μου!

Σήμερα το πρωί η μαμά ξύπνησε με έντονη ανησυχία και τρέμουλο. Πρόκειται για νευρολογική διαταραχή που θα κρατήσει βδομάδες και θα απαιτήσει χρήση ηρεμιστικών για να περάσει...

Έχω μιλήσει στη μητέρα μου σχετικά με τους συναρίθμους, της έχω παρουσιάσει και μερικές ισοψηφίες, εκείνη όμως επιμένει ότι “δεν καταλαβαίνει” και “δεν την ενδιαφέρει”. Όταν της εξήγησα τι είδους

συζήτηση είχα με το Γιάννη αποβραδίς, αποφάνθηκε ότι "κάποια πράγματα έχουν είσοδο αλλά δεν έχουν έξοδο".

Έχω την έντονη υποψία ότι η ενασχόλησή μου με τους λεξαρίθμους και οι χθεσινές σχετικές εκμυστηρεύσεις μου ευθύνονται για όλη αυτή την αναταραχή στην οικογένεια. Δεν ξέρω τι να υποθέσω, βλέπω όμως ότι στην όλη υπόθεση των λεξαρίθμων μπορεί να εμπλέκονται δυνάμεις αόρατες, όχι τόσο αγγελικές όσο αρχικά φαίνεται...

Τετάρτη, 6 Ιουλίου 2005

Μπάνιο στην πλαζ του "Blue Rose" στη Βουλιαγμένη, μαζί με το Γιάννη: ξανά πάλι συζήτηση και έρευνα με τους συναρίθμους. Κάποια στιγμή, η κουβέντα καταλήγει στο μυστήριο που τυλίγει ορισμένες περιοχές της Ελλάδας, για παράδειγμα τον Ταΰγετο. Αυθόρμητα μας γεννιέται η ιδέα και συζητάμε σοβαρά να πάμε οι δυο μας φέτος το καλοκαίρι στο όρος αυτό για να εξερευνήσουμε την περίφημη πυραμίδα που βρίσκεται εκεί!

Συγκυρία Νο 1: Το ερχόμενο Σάββατο μου τηλεφωνεί η Λουίζα και με ενημερώνει πως ο αδελφός της έχει μόλις μπει στο νοσοκομείο, από κρίση χολής. Λέει ότι τον επισκέπτονται μαζί με τον πατέρα της κάθε μέρα, κάθονται πολλές ώρες μαζί του, τον κάνουν μπάνιο και του κόβουν τα νύχια καθημερινά – θα τον έχουν αλαλιάσει τον άρρωστο. Ύστερα μου παραπονιέται ότι η αδελφή της η Υακίνθη πηγαίνει μόνο για πέντε-έξι ώρες την ημέρα, δεν τον μπανιάρει, ούτε του κόβει τα νύχια. Τέλος πάντων, ο Μιχάλης θα εγχειριστεί την ερχόμενη Δευτέρα και θα του αφαιρέσουν μπόλικες πέτρες. Λεπτομέρεια: Η Λουίζα και τα αδέλφια της μένουν στην οδό Ταϋγέτου!

Συγκυρία Νο 2: Το πρωί της Δευτέρας ο Γιάννης παθαίνει ξαφνικά κρίση σκωληκοειδίτιδας και εισάγεται στο νοσοκομείο για να χειρουργηθεί το ίδιο απόγευμα! Τέρμα τα μπανάκια στην ωραία πλαζ του "Blue Rose", τέρμα οι ζωηρές μεταφυσικές συζητήσεις και τα όνειρα για εκδρομή στον Ταΰγετο! *Λες και κάποιες αόρατες δυνάμεις θορυβήθηκαν με την ιδέα μας να πάμε εκεί τον Αύγουστο και προξένησαν την ασθένεια του Γιάννη για να μας εμποδίσουν – σε περίπτωση που το αποφασίζαμε τελικά, πράγμα μάλλον απίθανο.*

Όπως με πληροφορεί αργότερα η Περσεφόνη, η οποία έχει συγγενείς στον Ταΰγετο, η περιβόητη "πυραμίδα" είναι μια κορυφή του βουνού με ακριβές πυραμιδικό σχήμα. Μπορεί κανείς να πάει με αμάξι ως ένα σημείο, μετά όμως απαιτείται ανηφορικός ποδαρόδρομος τεσσάρων ωρών. "Πρέπει να έχεις πολύ σοβαρό λόγο για να πας εκεί, όχι απλά υποψίες", εξηγεί η φίλη μου. "Ακόμη, κάπου εκεί υπάρχει μια εκκλησία του Προφήτη Ηλία. Συχνά οι ντόπιοι βλέπουν μεγάλα έντονα φώτα να πετούν ακανόνιστα στη γύρω περιοχή και να καταλήγουν μπροστά στην πόρτα της εκκλησίας. Μόλις πάει κάποιος να τα πλησιάσει, αυτά φεύγουν γρήγορα...".

Σάββατον, 9 Ιουλίου 2005

Μια από τις ελάχιστες φορές στη ζωή μου, που έχω την ευκαιρία να πάω για μπάνιο με μια μεγάλη, ευχάριστη παρέα: την Περσεφόνη, τη Σάσα και κάποιες φίλες τους. Όλες μαζί καταλήγουμε στο Μεγάλο Καβούρι. Η ώρα περνά με χαρούμενες κουβέντες, κολύμπι, ηλιοθεραπεία, γεύμα σε μια από τις παραθαλάσσιες ταβέρνες.

Θα ήταν τέλεια, αν δεν βασάνιζε το νου μου ένα

συγκεκριμένο συναριθμικό ***σημείον***: Ακριβώς τη στιγμή που έβγαινα από το σπίτι για να πάω να βρω την Πέρσα, πέρασε από μπροστά μου ένα αμάξι με αριθμό κυκλοφορίας 2925 = ΕΙΣ ΤΟ ΠΥΡ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΟΝ.

Σε όλη τη διάρκεια της εξόρμησης ο δυσοίωνος λεξάριθμος στριφογυρνά συνεχώς στο μυαλό μου. Αντί χαρά και ξεγνοιασιά, με κατακλύζει έντονη αγωνία που αδυνατώ να ελέγξω. Μόλις μπαίνουμε στο αμάξι της Περσεφόνης και παίρνουμε το δρόμο του γυρισμού, τότε ακριβώς περνούν από δίπλα μας δυο αμάξια, το ένα πίσω από το άλλο, με αριθμούς:
1824 = Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΥΒΟΝΝΗ ΦΕΖΑΡΡΗ
1521 = Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
Η ανακούφιση που αισθάνομαι δεν περιγράφεται· ωστόσο το απόγευμα έχει χαθεί...

Παρασκευή, 15 Ιουλίου 2005

Από τότε που άρχισα να ερευνώ τους λεξαρίθμους, το Matrix συντονίζεται όλο και πιο απειλητικά εναντίον μου: Η μία ατυχία διαδέχεται την άλλη, απομονώνομαι βίαια από φίλους και συγγενείς, βομβαρδίζομαι διαρκώς από ***σημεία.*** Έχω την αίσθηση πως όλα τινάζονται στον αέρα κι εγώ δεν μπορώ να κάνω τίποτα γι' αυτό.

Οι συνταρακτικοί ορισμοί των συναρίθμων με γεμίζουν με υπερηφάνεια και δέος· ακόμη περισσότερο, όμως, με καταπλήσσουν οι απίθανοι συνδυασμοί αριθμών που βλέπω να παρελαύνουν μαζεμένοι πάνω σε πινακίδες κυκλοφορίας, συντονιζόμενοι με αξιοθαύμαστη ακρίβεια γύρω μου, σε όλους τους δρόμους που περπατώ. Όπως, για παράδειγμα, χθες: Βάδιζα στην οδό Ταινάρου όταν αντίκρυσα τρία αυτοκίνητα παρκαρισμένα το ένα απέναντι από το άλλο, που είχαν αριθμούς

κυκλοφορίας:
1309 = Η ΥΒΟΝΝΗ ΦΕΖΑΡΡΗ
2418 = Η ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΑ
2888 = Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ

Σήμερα πάλι, καθώς ανέβαινα την Αθανάτου, με προσπέρασαν τρία οχήματα, το ένα πίσω από το άλλο, με αριθμούς
1521 = Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
1242 = Η ΜΑΝΤΙΚΗ ΟΥΡΑΝΙΑ ΑΡΚΑΝΑ
1824 = Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΥΒΟΝΝΗ ΦΕΖΑΡΡΗ =
Η ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΦΥΛΗ

Ανέκαθεν γνώριζα ότι αποτελώ στόχο ορατών και αόρατων δυνάμεων, ενώ πάντα είχα μια τεράστια εσωτερική ανάγκη για επιβεβαίωση. Συνεπώς, τα φαινόμενα του είδους με κάνουν να νιώθω πλέον σαν να είμαι η “εκλεκτή της μοίρας”. Ωστόσο, η ψυχική μου ηρεμία με εγκαταλείπει κάθε μέρα και περισσότερο, ενώ ένα επίμονο ανεξήγητο άγχος με διακατέχει, που ορισμένες φορές αγγίζει τα όρια του τρόμου. Συχνά, μάλιστα, πιάνω τον εαυτό μου να ζηλεύει όλες εκείνες τις ανεγκέφαλες νοικοκυρές και τους αποχαυνωμένους υπαλλήλους που περιφέρονται νευρωτικά από δω κι από κει, απόλυτα πεπεισμένοι ότι είναι οι κυρίαρχοι του σύμπαντος. Είναι τυχεροί όλοι αυτοί, γιατί δεν υποψιάζονται -δεν έχουν τις απτές εμπειρικές αποδείξεις που έχω εγώ- ότι όλα (σκέψεις, ιδέες, συναισθήματα, φιλοδοξίες, πράξεις, γεγονότα) παρακολουθούνται, όλα καταγράφονται, όλα ελέγχονται με μαθηματική ακρίβεια από δυνάμεις αόρατες, ανυπολόγιστες, ασύλληπτες...

Κυριακή, 17 Ιουλίου 2005

Σημαδιακή έξοδος με τη Μαρία Σχοινά, στο

Κολωνάκι. Σχετική ησυχία, ενδιαφέρουσες συζητήσεις, αναλυτικές εκμυστηρεύσεις περί συναρίθμων και απίθανων συμπτώσεων που με κυκλώνουν τελευταία. Ώσπου, σκάει η βόμβα: "Η κυρία που της κρατάω το παιδάκι (περίπου 10 χρονών τώρα -μάλλον μεγάλο για να χρειάζεται baby sitter) παίρνει μετάθεση στη Γερμανία και μου έχει προτείνει να πάω μαζί της για να τους βοηθάω εκεί! Μάλλον θα δεχθώ. Πού να ψάχνω τώρα για άλλη δουλειά; Ποιός θα με προσλάβει σ' αυτή την ηλικία; Τι άλλο να κάνω; Μπορεί, όμως, να πάω και στον αδελφό μου, στην Αμερική!".

Περνούν λίγα δευτερόλεπτα μέχρι να συνειδη-τοποιήσω τι μου λέει. Στο μεταξύ, η Μαρία συνεχίζει ακάθεκτη: "Αν δεις ότι δεν σε παίρνω πια τηλέφωνο, σημαίνει ότι έχω φύγει στο εξωτερικό!" Αυτό το τελευταίο το επαναλαμβάνει ακόμη μια φορά, ενώ εγώ έχω μείνει εμβρόντητη. Δεν πιστεύω στ' αυτιά μου...

"Δεν θα μου τηλεφωνήσεις πριν φύγεις, για να με αποχαιρετήσεις;" απορώ μουδιασμένη.

"Ναι, ναι, βέβαια", κομπιάζει.

"Πότε υπολογίζεις να φύγεις;" τη ρωτώ ψύχραιμα.

"Το φθινόπωρο..."

Λοιπόν; Το περίμενες αυτό; Το είδες να 'ρχεται; Ποιός θα το φανταζόταν ποτέ, ότι η Μαρία, με την οποία περνάμε τόσο ωραία μαζί και συνεχώς μου λέει ότι δεν μπορεί χωρίς εμένα, θα ήθελε ξαφνικά να με κάνει πέρα, έτσι χωρίς λόγο; Μήπως την ενόχλησαν, ή την τρόμαξαν, οι τελευταίες εκμυστηρεύσεις μου σχετικά με τους χρησμούς των συναρίθμων;

Τρίτη, 19 Ιουλίου 2005

Παρέα με την Αλίκη, στο μπαλκόνι της, από τις 7:30 μέχρι τις 9:00 το απόγευμα. Όλα εντάξει, όμορφα

και φυσιολογικά. Τι ζητώ, αλήθεια; Να μπορώ να καθήσω λίγη ώρα στο μπαλκόνι με την αδελφή μου χωρίς να ακούγεται συνεχώς κάτι αφύσικο. Ωστόσο, κατά τις 9:00 ξεκινά ο γνώριμος πια ***Ηχητικός Πόλεμος****:* Ο Ρόκυ αρχίζει να ωρύεται ασταμάτητα, όλη η γειτονιά σείεται με το στεντόριο γαύγισμά του. Στις 9:30 δεν αντέχω άλλο και κατεβαίνω στο σπίτι μου κατανευριασμένη.

Πέμπτη, 21 Ιουλίου 2005

Το πρωί πηγαίνω για μπάνιο στα "Αστέρια" Βουλιαγμένης. Ωραία, ρηχή, καθαρή θάλασσα μα κατάλληλη περισσότερο για πιτσιρίκια μέχρι 18 ετών, που βρίσκονται σε κατάσταση υστερίας και στριγγλίζουν ασταμάτητα. Η επιστροφή με το λεωφορείο μοιάζει ατέλειωτη: Ένας τρελός φωνάζει διαρκώς, αγορεύοντας στους επίσης τρελούς φίλους του: "Αν δώσεις τρία ευρώ σ' έναν οδηγό λεωφορείου, σε πάει έξω από το σπίτι σου!". Φθάνω στο σπίτι γύρω στις 3:00 το μεσημέρι. Σχεδόν όλοι οι γείτονες βρίσκονται στα μπαλκόνια τους, με ντάλα ήλιο, και ουρλιάζουν ομαδικά, έξω φωνή.

Το βράδι ανεβαίνω ξανά επάνω και κουβεντιάζουμε στο μπαλκόνι μαζί με την Αλίκη και τον ανηψιό μου το Γιάννη. Όση ώρα μένω, δηλαδή από τις 9:15 ως τις 10:00, το κολόσκυλο ο Ρόκυ γαυγίζει ακατάπαυστα, με μανία. Υποψιάζομαι ότι ουρλιάζει σα μανιακό επειδή αισθάνεται την παρουσία μου έξω, παρόλο που δεν με βλέπει. Προσπαθώ, όσο γίνεται, να αγνοήσω την παρανοϊκή αυτή κατάσταση...

Τετάρτη, 27 Ιουλίου 2005

Περνώ και αυτό το απόγευμα ρεμβάζοντας μαζί

με την Αλίκη στο μπαλκόνι, απολαμβάνοντας σχετική ηρεμία και μια εύθραυστη ξεγνοιασιά. Ένας παράξενος, πανέμορφος στρόβιλος από ροζ σύννεφα ξετυλίγεται απέναντί μας, προς τη δύση.

Αργά το βράδι, ο ανηψιός μου ο Θανάσης παθαίνει (άλλο ένα) ατύχημα με το μηχανάκι. Έχει κάταγμα στον καρπό και το χέρι του πρέπει να μείνει στο γύψο για μια βδομάδα. Ήταν σταματημένος στη λεωφόρο Λαμπράκη, έξω από ένα πολυτελές εστιατόριο, όταν ένας σωματώδης τύπος ήλθε κι έπεσε ξαφνικά πάνω του με αμάξι, ενώ πήγαινε έναν διάσημο Έλληνα πολιτικό για φαγητό. Ο οδηγός βγήκε στη Λαμπράκη αντικανονικά, εμβόλισε τον Θανάση και τον έριξε κάτω από ένα διερχόμενο τζιπ. "Άγιο είχα!" λέει ο ανηψιός μου, εξηγώντας ότι το κεφάλι του κατέληξε κάτω από το τζιπ και η ρόδα φρενάρισε μόλις 5 εκ μακριά από τη μύτη του! Λεπτομέρεια: Ο πολιτικός ούτε που γύρισε να κοιτάξει τι είχε συμβεί, αν ο άνθρωπος που χτύπησαν με το αμάξι τους ήταν ζωντανός ή νεκρός. Μπήκε στο εστιατόριο ανάλαφρα, σα να μην έτρεχε τίποτα κι έφαγε με την ησυχία του.

Η αλήθεια είναι ότι από τον Απρίλη, που ο Νάσος αγόρασε αυτή την τεράστια μηχανή ύστερα από ομηρικούς καυγάδες με τη μητέρα του, συνεχώς τρέχει στα νοσοκομεία ή στα αστυνομικά τμήματα! Δεν περνά βδομάδα που να μη τον σταματήσει αστυνομικός ή να μην πάθει κάποιο ατύχημα! Και δεν έχει καν δίπλωμα.

Η μαμά ήθελε να αναβάλει την αναχώρησή μας για την Κεφαλλονιά προκειμένου μείνει εδώ για να νταντεύει τον πρίγκηπα. Διαμαρτυρήθηκα έντονα: Δεν είναι δυνατό να παραλύουν τα πάντα για ένα κάταγμα του Νάσου...

Αλλόκοτος Αύγουστος

Δευτέρα, 1η Αυγούστου 2005

Δεν θα το φανταζόμουν ποτέ, μα δυστυχώς ο ***Ηχητικός Πόλεμος*** φαίνεται να με ακολουθεί ακόμη κι εδώ, στο Χωριό: Το νεόκτιστο εξοχικό μας έχει γίνει πολύ ωραίο κι έχει πανοραμική θέα στον Κόλπο του Αργοστολίου. Είναι το προτελευταίο σπίτι του χωριού, οπότε θα έπρεπε να επικρατεί απόλυτη ησυχία. Φθάνοντας, όμως, ύστερα από κουραστικό ταξίδι 12 ωρών και μια φοβερή εναλλαγή έξι μέσων συγκοινωνίας (ταξί ως το σταθμό Κηφισού, πούλμαν ως την Κυλλήνη, πλοίο ως τη Σάμη, πούλμαν ως το Αργοστόλι, φέρυ μπώτ ως το Ληξούρι, ταξί ως το Χωριό), διαπιστώνω ότι το παλιόσκυλο του Λέανδρου (ξάδελφος του πατέρα μου, κατοικεί στο τελευταίο σπίτι του χωριού· το εξοχικό μας είναι, ουσιαστικά κτισμένο μέσα στον κήπο του), γαυγίζει συνεχώς, σαν υστερικό, επί μία ώρα με το ρολόι! Τα νεύρα μου!

Σύντομα διαπιστώνω ότι η ίδια ένταση της ατμόσφαιρας που επικρατεί γύρω από το σπίτι μας στην Τερψιθέα, επικρατεί κι εδώ! Το κωλόσκυλο αλυκτά τουλάχιστον επί μισή ώρα όποτε το πιάνει, συχνά μέσα στη νύχτα ή γύρω στα ξημερώματα! Ακόμη, τα κοκκόρια του Λέανδρου κακαρίζουν κάτω από το παράθυρο της κάμαράς μου, ενώ τα αμέτρητα παιδιά κι εγγόνια του ουρλιάζουν διαρκώς έξω στην αυλή, μέχρι αργά τη νύχτα! Παράλληλα, ακούγονται όλη μέρα δυνατές φωνές από τους υπόλοιπους γείτονες. Με δυο λόγια, η χωριάτικη γειτονιά αποδεικνύεται πιο θορυβώ-

δης από οποιαδήποτε αθηναϊκή -και το σπίτι μας δεν έχει ακόμη τζάμια! Τέλος πάντων, το πρόβλημα λύνεται εν μέρει με τις ωτοασπίδες κι έναν ανεμιστήρα που θα αγοράσω το επόμενο κιόλας πρωί...

Τετάρτη, 3 Αυγούστου 2005

Μετά από μεσολάβηση του πατέρα μου, από χθες το πρωί ξεκίνησα τα μπάνια μαζί με την ξαδέρφη Αλεξάνδρα, κόρη του Λέανδρου, και τη δεκαεξάχρονη κόρη της, τη Φανή. Χθες πήγαμε στο Ξι: Η παραλία είναι πολύ όμορφη, με καθαρά τυρκουάζ νερά, στεφανωμένη με πορτοκαλόχρωμους ασβεστολιθικούς βράχους. Ωστόσο, είχα την εντύπωση ότι η Αλεξάνδρα ήδη με σνομπάριζε -ή ήταν ιδέα μου;

Τέλος πάντων, έχουμε συμφωνήσει να πάμε σήμερα το απόγευμα για μπάνιο στον Αθέρα, όμως μισή ώρα πριν την αναχώρηση με ειδοποιούν ότι η εξόρμηση αναβάλλεται επειδή “η Φανή αρρώστησε ξαφνικά και την τρέχουν στο νοσοκομείο”. Καταλαβαίνω αμέσως: Πιθανότατα της Αλεξάνδρας της κακοφάνηκε το ότι ήθελα να ξέρω από πριν αν θα πηγαίναμε στη θάλασσα πρωί ή απόγευμα, ώστε να μην κλειστώ μέσα όλη μέρα περιμένοντας. Το θεώρησε μεγάλη απαίτηση, φαίνεται.

Το βράδι λέω να κάνω μια μοναχική βόλτα στο Χωριό, που δεν διαρκεί ούτε δέκα λεπτά. Μόλις φθάνω στην άκρη του κεντρικού δρόμου, ένας τρελόγερος πετάγεται ξαφνικά στο μπαλκόνι του κι αρχίζει να τραγουδά επιδεικτικά, έξω φωνή, ακριβώς πάνω από το κεφάλι μου, ένα αυτοσχέδιο πρόστυχο τραγούδι. Κάποιος από την οικογένειά του βγαίνει έξω και με κοροϊδεύει. Παίρνω το δρόμο του γυρισμού, άρον-άρον.

Πιο αργά τη νύχτα, περνούν έξω από τη βεράντα μας η Αλεξάνδρα με τον αδελφό της τον Παύλο και τα

παιδιά τους. Ο Παύλος με χαιρετά πρόσχαρα και με καλεί να πάω μαζί τους για σουβλάκια, στη μοναδική ταβέρνα του χωριού. “Μα όχι, θα γυρίσουμε σπίτι!” στραβομουτσουνιάζει αμέσως η Αλεξάνδρα η οποία, μόλις φθάνουμε στην ταβέρνα και βολευόμαστε:
Θέλει να σηκωθούμε και να φύγουμε αμέσως.
Κάθεται όσο γίνεται πιο μακριά μου, δηλαδή σε άλλο τραπέζι.
Αρχίζει να μιλά με όλους τους θαμώνες, εκτός από μένα.
Απαξιεί να μου ρίξει έστω μια ματιά.
Με ρωτάει μονάχα τι δουλειά κάνουν η αδελφή μου τα παιδιά της.
Καθ' όλη τη διάρκεια της επιστροφής δεν μιλάει κανένας. Παγερή σιωπή.

Τουλάχιστον, τα πράγματα ξεκαθάρισαν γρήγορα. Δεν μπορώ να ασχολούμαι με την κάθε βολεμένη Αλεξάνδρα που το παίζει βαρύ πεπόνι. Εννοείται ότι δεν πρόκειται να ξανακάνω παρέα μαζί της όσες μέρες θα μείνω στο χωριό. Καλύτερα. Στο εξής θα πηγαίνω μόνη μου για κολύμπι στο Ληξούρι.

Παρασκευή, 5 Αυγούστου 2005

Πρωινό μπάνιο στην πισίνα παραλιακού ξενοδοχείου στο Ληξούρι. Σύννεφα, αέρας, ελάχιστος κόσμος, γαλήνη. Θα ήταν τέλεια αν μια μπουλντόζα δεν έκανε διαβολεμένο θόρυβο καθαρίζοντας την ακτή, ακριβώς έξω από το χώρο της πισίνας! Αποφασίζω, λοιπόν, να τα μαζέψω και να περπατήσω στην ακροθαλασσιά, ώσπου ανακαλύπτω ένα ήσυχο μέρος για κολύμπι, πλάι σε κάτι ψαρόβαρκες. Η θάλασσα είναι καταγάλανη σ' αυτό το σημείο, όμως δεν έρχεται εδώ σχεδόν κανείς – ίσως επειδή απέναντι ακριβώς βρίσκεται το νεκροταφείο του

Ληξουρίου. Εγώ, όμως, δεν πτοούμαι με κάτι τέτοια. Μένω εκεί και κολυμπώ ήρεμα για 25 λεπτά περίπου.

Το Χωριό είναι εχθρικό απέναντί μου. Τίποτα καλό δεν έχω να περιμένω εδώ, δεν μπορώ να κάνω τίποτα εδώ, δεν έχω όρεξη να πάω ούτε μέχρι το νεκροταφείο. Δεν έχω καμία όρεξη να με πάρει κανένα κουτσομπόλικο μάτι. *Λυπάμαι, Αλέξανδρε. Δεν πρόκειται να ξανάρθω ποτέ...*

Το βράδι ξεκινάμε για το Σχινιά μαζί με τον μπαμπά και καταλήγουμε στην ψησταριά του ξαδέλφου Σταύρου. Επιστρέφουμε στο σπίτι μετά τα μεσάνυχτα, παίρνοντας το σκοτεινό μονοπάτι ανάμεσα στα χωράφια, πιασμένοι αγκαζέ, κάτω από τον έναστρο ουρανό. Όμορφη, σπάνια εμπειρία. Πρώτη φορά ένιωσα τόσο κοντά με τον πατέρα μου...

Σάββατο, 6 Αυγούστου 2005

Συννεφιά και ψιλόβροχο σήμερα, ο καιρός δεν ενδείκνυται για μπάνιο. Έτσι, αποφασίζω να πάω βόλτα μέχρι το νεκροταφείο. Τα βήματά μου με οδηγούν στον τάφο και στο άγαλμα του Αλέξανδρου Χορζάτου. Μένω και ρεμβάζω εκεί για αρκετή ώρα, του αφήνω κι ένα μπουκέτο πλαστικά πορτοκαλί τριαντάφυλλα που βρίσκω πεταμένο στην άλλη πλευρά του νεκροταφείου.

Κατόπιν, βγαίνω έξω και παίρνω τον πάνω δρόμο, όπου αντικρύζω ένα παμπάλαιο αρχοντικό, μισογκρεμισμένο κι εγκατελειμένο εδώ και πολλές δεκαετίες. Πλησιάζω σαν μαγνητισμένη, ανεβαίνω στον πρώτο όροφο, παρατηρώ προσεκτικά τους ερειπωμένους, χορταριασμένους χώρους του, αισθάνομαι την ατμόσφαιρά του, βιώνω μια παράξενη νοσταλγία. Κάθε τόσο στέκομαι και βγάζω φωτογραφίες, ανάμεσα σε πολλά σκουριασμένα εργαλεία και οδοντωτούς τροχούς.

Τι με μαγεύει σ' αυτό το παλιό κτίσμα; Είμαι σίγουρη ότι το ονειρεύτηκα κάποτε, όπως ήταν στις δόξες του: Θυμάμαι τον μεγάλο κήπο μπροστά γεμάτο λουλούδια, την ευρύχωρη πέτρινη βεράντα, τη λίθινη εξωτερική σκάλα στα δεξιά, η οποία οδηγεί στην ταράτσα (25 Οκτ. 1994). Κατόπιν επιστρέφω στο νεκροταφείο, όπου μένω μερικά λεπτά ακόμη, απορροφημένη σε μια σιωπηλή, μυστηριακή ***Επαφή*.**

Αυτό το πρωί ικανοποιήθηκα βαθιά· όχι όπως όταν πηγαίνω στα χαζομπάνια. Τώρα πια, η παραμονή μου εδώ δεν μου φαίνεται τόσο ανυπόφορη· λες και όλα να μπήκαν στη θέση τους...

Δευτέρα, 8 Αυγούστου 2005

Σήμερα το απόγευμα περπατήσαμε μαζί με το μπαμπά μέχρι το Σχινιά. Στο δρόμο συναντήσαμε τυχαία τον κύριο Κοσμά, παλιό φίλο του πατέρα μου από το χωριό, ο οποίος επέστρεφε στο χωριό με το αμάξι του. Μας κάλεσε να πάμε για παγωτό σε μια ωραία καφετέρια που βρίσκεται πάνω από την γραφική παραλία των Πετανών.

Το μέρος έχει εξελιχθεί αρκετά: Εκεί όπου άλλοτε υπήρχαν μόνο βράχια και ξερόχορτα, τώρα έχει κτιστεί ένα πανέμορφο ξενοδοχείο με πολυτελή πισίνα και προσεγμένο κήπο. Δίπλα είναι η καλοκτισμένη καφετέρια/εστιατόριο, με υπέροχη θέα στη θάλασσα. Καθήσαμε σ' ένα πλαϊνό τραπέζι κι ετοιμάστηκα να απολαύσω το παγωτό μου στο ευχάριστο περιβάλλον.

Δεν είχα βολευτεί καλά-καλά στη θέση μου, όταν την προσοχή μου απέσπασε μια μεγάλη θορυβώδης παρέα πιο πέρα: Φώναζαν διαρκώς, επιδεικτικά, όμως δεν ήταν αυτό που με πείραξε αλλά μια άλλη, απίστευτη παραλλαγή ηχητικού πολέμου: Ένας απ' αυτούς, πολύ

κρετίνος, κρατούσε ένα παιδικό τουφέκι στο χέρι και δεν το άφηνε με τίποτα. Το σήκωνε ψηλά (*για να τον θαυμάζουν όλοι;)* και πατούσε συνεχώς τη σκανδάλη ή έσπαγε την κάννη ξανά και ξανά, ασταμάτητα, με μανία. Ο θόρυβος (κλακ-κλακ-κλακ) αντηχούσε δυνατά σε ολόκληρο το μαγαζί – κι όμως, κανένας από τους θαμώνες δεν φαινόταν να ενοχλείται.

Όχι, δεν θα άφηνα ένα μαλάκα να μου καταστρέψει το απόγευμα! Έφαγα γρήγορα το παγωτό μου, σηκώθηκα από το τραπέζι, άφησα τον πατέρα μου και τον κύριο Κοσμά να μιλούν για τα παλιά και κατέβηκα στο χώρο της πισίνας. Εκεί δεν ακούγονταν οι απαίσιοι κρότοι, ούτε κάτω στο δρόμο, απ' όπου φαινόταν δαντελωτή η παραλία των Πετανών. Πέρασα την ώρα μου ευχάριστα, σε ηδονική μοναξιά, απολαμβάνοντας τη χλιδή της πισίνας και το μαγευτικό σούρουπο πάνω από τους Πετανούς, έτσι όπως βασίλευε ο ήλιος σιγά σιγά πάνω στη γαλήνια θάλασσα, χρωματίζοντας τα νερά με άπειρες αποχρώσεις το ροζ, του μπλε, του λιλά, του μωβ, ώσπου ήλθε το μαύρο της νύχτας.

Επέστρεψα στο τραπέζι ύστερα από μιάμιση ώρα περίπου. Ο βλαμμένος εξακολουθούσε να παίζει σα σπαστικός με την κάννη του παιδικού όπλου. Ευτυχώς, δεν μείναμε για πολύ ακόμη...

Τρίτη, 9 Αυγούστου 2005

Πάνω που άρχισα ν' αποκτώ μια νέα ισορροπία με τους γονείς μου και με τον τόπο, καταφθάνει σήμερα ο ανηψιός Θανάσης, εντελώς ξαφνικά, μετά από τρικούβερτο καυγά που έριξε με την Αλίκη: Εξαιτίας ενός νέου ατυχήματος, η αδελφή μου αρνήθηκε χθες το απόγευμα να του δώσει τα κλειδιά της μοτοσυκλέτας. Ο Νάσος τα βούτηξε με το "έτσι θέλω", οπότε η Αλίκη τον

χαστούκισε και απείλησε να πουλήσει το μηχανάκι – το οποίο ο νεαρός οδηγεί παράνομα, χωρίς δίπλωμα, εφόσον είναι μόλις 16 χρονών. Στη συνέχεια, το παιδί-κουμπί ανταπέδωσε το χτύπημα στη μητέρα του, έπειτα της κοπάνησε το κεφάλι στη σκάλα και σήμερα βρίσκεται εδώ, όλο νεύρα και τσαντίλα. Μόλις μπαίνει μέσα, δηλώνει με βροντερή φωνή: “Δεν μου αρέσει καθόλου το νησί, το σιχαίνομαι! Ήλθα εδώ μόνο και μόνο για να πάρω λεφτά από τη γιαγιά και να επισκευάσω με αυτά τη χαλασμένη μηχανή μου! Αλλιώς, δεν θα ερχόμουν με τίποτα!”

Ο νεαρός θα μείνει εδώ πέντε μέρες συνολικά. Δεν επιθυμεί να κάνει μπάνια στη θάλασσα, ούτε να επισκεφθεί κάποιο μέρος, ούτε να επικοινωνήσει με κανέναν. Απαιτεί διαρκώς να του δίνουμε χρήματα και ν' ασχολούμαστε όλοι μαζί του. Το μόνο που τον ενδιαφέρει είναι να μαζέψει γρήγορα λεφτά, ξεπαραδιάζοντας τη μητέρα μου ή κερδίζοντας στοιχήματα στα μπιλιαρδάδικα του Ληξουρίου...

Πέμπτη, 11 Αυγούστου 2005

Σήμερα το απόγευμα πήγαμε για επίσκεψη στη θεία Αιμιλία. Μόλις είχε φθάσει και η ξαδέλφη Χρυσάνθη από την Αθήνα. Δεν άργησα να διαπιστώσω πως όσο μεγαλώνει σε ηλικία, τόσο μεγαλώνει και η αλαζονία της. Κατ' αρχήν, παρατήρησα ότι μιλάει πάντα πολύ δυνατά, για να επιβάλλεται στον συνομιλητή της.
“Τι κάνει η αδελφή σου η Τούλα;” τη ρωτάω κάποια στιγμή.
“Σου είπα ότι ήταν να έλθω με την Τούλα!” μου φωνάζει μάλλον εριστικά.
“Και ο γιος σου ο Νίκος;”
“Σου είπα ότι ο Νίκος πηγαίνει τώρα στην έκτη

δημοτικού!" ξαναφωνάζει.
Όταν τη ρωτάω πώς τα περνάει η ίδια, μου πετάει εξίσου επιθετικά:
"Σου είπα ότι ζωγραφίζω με αυγό! Τέμπερα με αυγό!"
Δεν μου έχει προαναφέρει τίποτε απ' όλα τα παραπάνω...

Κατόπιν μου δείχνει μια εικόνα της Παναγίας, που έχει αγιογραφήσει η ίδια. Καθόλου άσχημη, αν και δεν πρόκειται για καμιά μεγάλη τέχνη: Απλά χρωματίζει με ειδικές μπογιές την έτοιμη σκιτσαρισμένη μορφή. Ωστόσο, η Χρυσάνθη κομπάζει όλο καμάρι: "Αν δεν σου κόβει, δεν μπορείς να κάνεις αγιογραφίες! Είναι πολύ δύσκολο! Να με τι ασχολούμαι εγώ! Και αυτή η αγιογραφία δεν είναι τίποτα! Πού να δεις άλλες που έχω φτιάξει!"

Λίγο αργότερα, μόλις ακούει ότι τα τελευταία χρόνια παραδίδω ιδιαίτερα μαθήματα ξένων γλωσσών, στραβομουτσουνιάζει.
"Έχεις πελατεία;" με ρωτάει δύσπιστα. "Όooοχι!" απαντά μόνη της.
"Καμιά δεκαριά παιδιά!" την ενημερώνω και της κόβεται η φόρα.

Τι τα θες; Βολεμένη πλέον μέχρι τα μπούνια, η Χρυσάνθη με τον εύπορο σύζυγο, το γιο της, τη σπιταρόνα στην Κηφισιά, το αμάξι, τα δυο εξοχικά, δεν χρειάζεται καν να εργάζεται κι έχει σηκώσει πολύ ψηλά τον αμανέ. Έχει ξεχάσει την εποχή που ζούσε σ' ένα πνιγηρό δυάρι στα Πατήσια, δούλευε σ' ένα σκοτεινό κλειστοφοβικό τυπογραφείο και χαροπάλευε με το λύκο στο αίμα. Βέβαια, όταν έχεις τύχη δεν τη χάνεις...

Παρασκευή, 12 Αυγούστου 2005

Το απόγευμα ετοιμάζομαι να πάω στο Ληξούρι μαζί με τον πατέρα μου, για κάποιες δουλειές και βόλτα

στον μακρύ παραλιακό δρόμο ως τα Λέπεδα. Φθάνουμε στη στάση του λεωφορείου την καθορισμένη ώρα, ωστόσο αναγκαζόμαστε να περιμένουμε γύρω στα τρία τέταρτα, δεδομένου ότι τα ωράρια των συγκοινωνιών δεν είναι και πολύ σόι στην Ανωγή. Στο μεταξύ συζητάμε για το Νάσο: “Σα να έπεσε βόμβα στο σπίτι! Είμασταν πολύ καλύτερα πριν έλθει!” εξομολογούμαι στο μπαμπά, ο οποίος συμφωνεί διστακτικά. “Μας έχουν καθήσει στο σβέρκο όλοι αυτοί, τόσα χρόνια!” συμπληρώνω, εννοώντας την Αλίκη και τα υπεραπαιτητικά κουτσούβελά της. Τώρα ο μπαμπάς συμφωνεί ξεκάθαρα.

Το μικρό πούλμαν καταφθάνει επιτέλους -είχα αρχίσει να απελπίζομαι. Όμως, μόλις μπαίνω μέσα, διαπιστώνω ότι είναι φίσκα από αλήτες που αμέσως με βάζουν αμέσως στο μάτι και αρχίζουν να με γιουχάρουν! Δυσκολεύομαι να πιστέψω σε τόση γρουσουζιά: Όλα τα προηγούμενα απογεύματα που πήγαινε ο Νάσος στο Ληξούρι, το λεωφορείο ήταν άδειο -όπως θα με πληροφορήσει ο ίδιος αργότερα. Αλήθεια, πού βρέθηκαν σήμερα όλοι τούτοι οι αλητόβιοι ρεμπεσκέδες, εδώ στην άκρη του Θεού; Δεν θα 'πρεπε να μπεκροπίνουν σε καμιά Μύκονο; Τέλος πάντων, μου είναι αδύνατο να μείνω όρθια σε όλη αυτή τη διαδρομή μέχρι το Ληξούρι (γύρω στη μία ώρα δρόμος), με όλο αυτό το συρφετό γύρω μου να με κοροϊδεύουν ασταμάτητα. Η μοχθηρία που εκπέμπουν είναι κάτι το απερίγραπτο.

Κατεβαίνω άρον-άρον, γεμάτη νεύρα και βαθιά απογοήτευση. Φέρνω βόλτα με τα πόδια όλα τα χωριά ως την Αγία Θέκλη, χωρίς ν' απολαμβάνω τίποτα -το μόνο που νιώθω είναι θλίψη και παράπονο. *Γιατί; Γιατί να μη μπορώ απόψε να πάω με τον πατέρα μου στο Ληξούρι; Τι ζητώ πια; Τον ουρανό με τ' άστρα; Κρίμα...*

Φόρεσα τα καλά μου ρούχα, πήρα την τσαντούλα μου, έβαλα τα ωραία μου παπουτσάκια και τώρα γυρίζω σαν την τρελή στα χωράφια. Κρίμα...

Σάββατο, 13 Αυγούστου 2005

"Έχει παρατηρηθεί κι άλλες φορές, ότι γύρω στη γιορτή της Παναγίας συμβαίνουν διάφορες καταστροφές ή θεομηνίες στον κόσμο", επισημαίνει η Ανθή, το απόγευμα που συναντιώμαστε στην ευρύχωρη βεράντα της θείας Λίνας στα Βλιχάτα.

Απολαμβάνω την όμορφη θέα στον κόλπο, την ησυχία, την αταραξία του φυσικού περιβάλλοντος και αναπτύσσω ζωηρές συζητήσεις με τα αγαπημένα μου ξαδέρφια και τις γυναίκες τους. Κάποια στιγμή τους εκμυστηρεύομαι ορισμένες από τις εκπληκτικές συμπτώσεις που μου συμβαίνουν όλο και πιο συχνά τελευταία. Η Στεφανία με κοιτάζει σκεπτική και μου λέει: "Σου συμβαίνουν επειδή τα προσέχεις, Υβόννη. Εγώ δεν αναλύω τις συμπτώσεις. Το βρίσκω πολύ ψυχοφθόρο, ενώ σου δημιουργούν κι έναν τρόμο για το τι μπορεί να σου συμβεί στο μέλλον!" Τα λόγια της με προβληματίζουν για λίγο, όμως -όπως θα αποδειχθεί πολύ αργότερα- δεν τους δίνω τη σημασία που θα 'πρεπε...

... Αυτό το μήνα δεν εκτελώ ***Υπέρτατη Τελετουργία***, εφόσον εδώ στο Χωριό δεν διαθέτω δικό μου χώρο, ούτε τα απαραίτητα σύνεργα. Ωστόσο, την καθορισμένη ώρα, δηλαδή γύρω στα μεσάνυχτα, ξαπλώνω στο κρεβάτι, χαλαρώνω αρκετά και οραματίζομαι τη διαδικασία με κάθε λεπτομέρεια...

?! *Κυριακή, 14 Αυγ.: Ένα κυπριακό αεροπλάνο κατέπεσε στο Γραμματικό, αφού πρώτα πάγωσαν όλοι οι επιβάτες λόγω μηχανικής βλάβης. Σύνολο 121 νεκροί.*

Δευτ. 15 Αυγ.: Αεροπορικό δυστύχημα στη Βραζιλία με

150 νεκρούς.
Τρίτη, 16 Αυγ.: Κι άλλο αεροπορικό δυστύχημα στη Βενεζουέλα, με 160 νεκρούς.

Κυριακή, 14 Αυγούστου, 2005

Αφού συγκέντρωσε πρώτα το χρηματικό ποσό που ήθελε, ο Νάσος αναχωρεί σήμερα το πρωί για την Αθήνα (καιρός ήταν). Όσο για μένα, κατά τις 10:00, ως συνήθως, παίρνω τον κεντρικό δρόμο και καταλήγω στο νεκροταφείο του Χωριού. Μένω εκεί για 50 λεπτά περίπου, βυθισμένη σε παράδοξες, ζοφερές σκέψεις:
Η τύχη η δική του
Η τύχη η δική μου
Η τύχη του φοίνικα που στέκει πίσω από τον τάφο του
Τι γυρεύει ένας φοίνικας μέσα σε νεκροταφείο;
Ίσως κάποτε να του άρεσαν οι φοίνικες και οι εξωτικές παραλίες...
Εγώ, ο Αλέξανδρος και ο φοίνικας, έχουμε κάτι κοινό: Κανένας από τους τρεις μας δεν έπρεπε να βρίσκεται τώρα εδώ, στο νεκροταφείο· ωστόσο, είμαστε τώρα και οι τρεις εδώ, δεμένοι σε μια αλλόκοτη μυστηριακή σχέση.

Κατόπιν περπατώ όλο το δρόμο μέχρι τη σπηλιά, έξω από την Αγία Θέκλη, εκεί όπου άλλοτε θα περπατούσε εκείνος, βιώνοντας βαθιά το κάθε βήμα. Μένω σε ρέμβη για λίγα λεπτά, εκεί όπου θα έπαιζε κι αυτός άλλοτε, στη δεκαετία του '70, μαζί με ξεχασμένους φίλους. Στο δρόμο του γυρισμού, βρίσκω λίγα μωβ κρινάκια, τα φέρνω και τα αφήνω στον τάφο. Βιώνω την ***Επαφή*** για 30 λεπτά ακόμη, ενώ συλλογίζομαι όλες αυτές τις απίθανες συγκυρίες που απαιτήθηκαν για να ζήσω αυτή την παράδοξη μυστική εμπειρία εδώ, στο Χωριό:
Αυτός πέθανε στα 22 του χρόνια.

Εγώ δεν έζησα ποτέ· στα 42 μου είμαι ακόμη ανύπαντρη και μόνη.
Ασχολούμαι με τη μεταφυσική τα τελευταία 15 χρόνια.
Το άγαλμά του, σε φυσικό μέγεθος, μοναδικό σε ολόκληρη τη Κεφαλλονιά, ενισχύει την Επαφή.
Ξαφνικά ο πατέρας μου βρίσκει αρκετά χρήματα για να χτίσει σπίτι στο πατρογονικό του οικόπεδο στο Χωριό. Διαφορετικά, εγώ δεν θα είχα την ευκαιρία ούτε το κίνητρο για να έλθω εδώ για διακοπές.
Η θέση του νεκροταφείου είναι ιδανική: Πίσω από την εκκλησία του Αγίου Νικολάου, μακριά από το δρόμο, χωρίς σπίτια τριγύρω, μου επιτρέπει να παραμένω αθέατη και ανενόχλητη όταν τον επισκέπτομαι, χωρίς να με βλέπει ή να με ακούει κανένας.
*Σύνολο, έξι σπάνιες **συμπτώσεις!***

Κατόπιν μου έρχεται η έμπνευση να αναζητήσω επιβεβαίωση της *επαφής* από τους συναρίθμους. Βγάζω χαρτί και στυλό, κι εντός λίγων λεπτών καταλήγω στην παρακάτω ισοψηφία:
ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΥΒΟΝΝΗΣ ΦΕΖΑΡΡΗ = 2949 = Ο ΝΕΚΡΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΧΟΡΖΑΤΟΣ ΕΣΤΙΝ

Όταν έρχεται η ώρα, παίρνω το δρόμο του γυρισμού στο σπίτι. Μόλις βγαίνω στον κεντρικό δρόμο, δυο ολόιδια λευκά αυτοκίνητα διασταυρώνονται μπροστά μου. Παρατηρώ ότι έχουν τον ίδιο αριθμό κυκλοφορίας: 3398. Θεωρώ τη ***σύμπτωση*** αρκετά περίεργη, καθώς ο επαρχιακός αυτός δρόμος δεν είναι τόσο πολυσύχναστος. Κάνω στάση στην πλατεία, βγάζω στυλό και χαρτί κι εντός λίγων λεπτών ανακαλύπτω ότι:
3398 = Η ΕΛΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΕΛΟΧΙΜ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΗΝ.

Πλησιάζοντας στο σπίτι μας, ξαναβλέπω το ίδιο νούμερο (3398) σ' ένα άλλο διερχόμενο αμάξι· τότε, θυμάμαι ότι ο ίδιος αριθμός κυκλοφορίας υπάρχει πάνω

σε ένα αυτοκίνητο που παρκάρει 50 μέτρα μακριά από το σπίτι μου στην Τερψιθέα. Τέλος, φθάνοντας έξω από το εξοχικό μας, ακριβώς απέναντι παρατηρώ ότι υπάρχει ένα αμάξι που είναι μόνιμα σταθμευμένο εκεί κι έχει αριθμό 1824 = Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΥΒΟΝΝΗ ΦΕΖΑΡΡΗ. Δεν μου μένει πια καμία αμφιβολία: "Κάτι" παρακολουθεί τα βήματά μου και τα σημαδεύει ανάλογα...

Δευτέρα, 15 Αυγούστου 2005

Το πρωί πήγαμε στην εκκλησία και ακούσαμε τη Θεία Λειτουργία της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, από τις 9:30 ως τις 11:00. Δυστυχώς δεν είχα νηστέψει, οπότε δεν κοινώνησα. Πάντως, ένιωθα πολύ όμορφα καθ' όλη τη διάρκεια του εκκλησιασμού.

Το απόγευμα πήγαμε βόλτα στα Καλάτα μαζί με το μπαμπά. Μαζέψαμε αχλάδια και σύκα, φάγαμε βατόμουρα, βγάλαμε και φωτογραφίες. Επιστροφή, νύχτα πια, μέσα από το σκοτεινό μονοπάτι που συνδέει τα χωριά μεταξύ τους, εγώ και ο μπαμπάς αλά μπρατσέτα, κάτω από τ' άστρα. Φθάνοντας στο Χωριό, κάναμε μια στάση στο παγκάκι πλάι στη χοντρή ελιά που ατενίζει όλο τον κάμπο από ψηλά. Υπέροχα...

....

Το Πρώτο Ψέμα: "Αν φάτε από το Δέντρο της Γνώσεως του Καλού και του Κακού, θα γίνετε θεοί". Αυτό ήταν το πρώτο ψέμα που είπε ο Διάβολος στους ανθρώπους για να τους πάρει με το μέρος του. Η πρώτη απάτη. Απευθύνθηκε στην έμφυτη μεγαλομανία τους και κατάφερε να τους πείσει.

Στη σημερινή τεχνοκρατική εποχή το παραπάνω δόγμα έχει γίνει πολύ της μόδας και σε αυτό έχουν συμβάλει όλα τα σύγχρονα φιλοσοφικά ρεύματα, τα οποία λίγο-πολύ διδάσκουν ότι ο άνθρωπος είναι θεός ή

προορίζεται να γίνει θεός, είτε μέσω της επιστημονικής εξέλιξης είτε μέσω τεχνικών διαλογισμού. "Όταν ο άνθρωπος μπορέσει να ξεκλειδώσει τις κρυφές πνευματικές του δυνάμεις, τότε θα γίνει θεός", διατυμπανίζουν οι σύγχρονοι ψευδομεσσίες και όλοι πιστεύουν αυτό το γιγάντιο ψέμα επειδή ικανοποιεί την αλαζονία τους. Βέβαια, όσο κι αν προσπαθεί κανείς να "θεωθεί" με τεχνικές διαλογισμού (αμφίβολης αποτελεσματικότητας και σκοπιμότητας), οι "κρυφές δυνάμεις" παραμένουν πάντα κρυφές. Στη χλωμή περίπτωση που ξυπνήσει λίγη τηλεπάθεια, αυτή γρήγορα αποδεικνύεται άχρηστη στις προκλήσεις της καθημερινής ζωής.

"Η δύναμη του πνεύματος μπορεί να κυριαρχήσει στα πάντα!" ... "Δεν υπάρχει τίποτα ισχυρότερο στο σύμπαν από το ανθρώπινο μυαλό!" ... "Μπορείς και οφείλεις να ελέγχεις τα πάντα στον κόσμο!" ... "Δεν υπάρχει μοίρα· τη μοίρα σου τη φτιάχνεις με τις επιλογές σου!", κηρύττουν οι ψευδοπροφήτες. "Με την επιστημονική πρόοδο ο άνθρωπος θα κυριεύσει ολόκληρο το σύμπαν και θα γίνει αθάνατος", υπόσχονται οι επιστήμονες. Έτσι, η κάθε κυρία Κατίνα (αγράμματη ανεγκέφαλη νοικοκυρά) ή ο κάθε κυρ Μήτσος (αγροίκος μπακάλης) αρχίζουν να πιστεύουν πως είναι εκκολαπτόμενοι θεοί και ότι ολόκληρο το σύμπαν οφείλει να τους προσκυνά.

Όλα τα παραπάνω είναι σαχλαμάρες, φυσικά. Τίποτα δεν πετυχαίνεις με τη "δύναμη του νου". Ο κόσμος μας είναι ένας βόρβορος βρωμιάς που κυβερνάται από δυνάμεις αόρατες, μοχθηρές, δαιμονικές. Τα λεγόμενα ανθρώπινα όντα δεν είναι καθόλου αυτόβουλα, όπως πονηρά τους υποβάλλεται από διάφορα κέντρα εξουσίας. Ως επί το πλείστον, οι σκέψεις και οι ιδέες τους δεν είναι δικές τους αλλά υπαγορευόμενες από

ορατούς ή αόρατους αφέντες. Οντότητες αθέατες, απερίγραπτες, εξαιρετικά κακόβουλες, διευθύνουν την ανθρωπότητα σαν ένα σμάρι από σάρκινες μαριονέτες. Γυρεύοντας να διεισδύσουν και να κυριεύσουν ολοκληρωτικά το υλικό πεδίο για τους δικούς τους ζοφερούς σκοπούς, οι δαίμονες υπαγορεύουν ακατάπαυστα στους ανθρώπους ιδέες, εμπνεύσεις, προαισθήσεις, παρορμήσεις, επιστήμες, θρησκείες. Παράλληλα, ελέγχουν τα τεκταινόμενα στη γη με σχεδόν απόλυτη ακρίβεια, εφόσον η λεγόμενη ανθρώπινη κοινωνία είναι το κατεξοχήν πεδίο δράσης τους στον υλικό κόσμο.

Από την άλλη πλευρά, στο γήινο επίπεδο δεν δρουν αποκλειστικά αρνητικές δυνάμεις. Καμιά φορά, σε ορισμένους ανθρώπινους εγκεφάλους (ανάλογα με τα γενετικά και ψυχικά χαρακτηριστικά του καθενός) επιδρούν και ουράνιες, αγγελικές δυνάμεις, προκειμένου να διατηρείται μια στοιχειώδης ισορροπία. Συνήθως, όμως, οι αγαθές οντότητες δεν ανακατεύονται στην ανθρώπινη κοινωνία. *Θα ανακατευτούν μια και καλή, όταν έλθει η ώρα...*

Το κουκλοθέατρο του τρόμου: Οι άνθρωποι δεν είναι παρά βιολογικές μαριονέτες, προγραμματισμένες να υπακούνε τυφλά στη βούληση αόρατων, ισχυρότερων δυνάμεων. Νομίζουν -κι εγώ νόμιζα- ότι έχουν το “αυτεξούσιο”, ωστόσο τίποτα δεν είναι πιο μακριά από την αλήθεια. Όλες οι ανθρώπινες σκέψεις, πράξεις, διαθέσεις, συγκυρίες, ελέγχονται με καταπληκτική ακρίβεια από εξωγήινες οντότητες. Άλλωστε, η μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων δεν διαθέτουν επαρκή πνευματικά ή ψυχικά προσόντα για να ανταπεξέρχονται στη συνηθισμένη, καθημερινή ζωή. Κι όμως, η κοινωνία τους όχι μόνο στέκει αλλά κι εξελίσσεται με αφύσικη ταχύτητα, ιδίως κατά τον τελευταίο αίωνα.

Πολύ συχνά οι άνθρωποι δεν έχουν συνείδηση του τι κάνουν και γιατί. Κατά κανόνα ακολουθούν παρορμήσεις της στιγμής. Άλλοτε πάλι μοιάζουν να συντονίζονται ασυνείδητα πολλοί μαζί για να επιτευχθεί ένας συγκεκριμένος σκοπός: Όταν, για παράδειγμα, μια αγέλη αλητών σε χλευάζουν στο δρόμο, πιθανότατα δεν γνωρίζουν για ποιό λόγο το κάνουν· απλά αισθάνονται την παρόρμηση να το κάνουν, δηλαδή υπακούνε ασυναίσθητα σε μια κοινή "εσωτερική φωνή", που τους προστάζει να πράξουν με αυτό τον τρόπο. Επιπλέον, όπως μου έλεγε κάποτε η Μαρία Σχοινά, οι δαίμονες ελέγχουν και τις αισθήσεις των ανθρώπων, δηλαδή το πως βιώνει ο καθένας πρόσωπα και πράγματα: "Μπορεί κάποιος να σε δει κουτσή και να μην είσαι, να σε δει στραβή και να μην είσαι". Πιστεύω, λοιπόν, ότι συνήθως οι άνθρωποι δεν εκτελούν συνειδητά το κακό. "Ου γαρ οίδασι τι ποιούσι". Αυτό, βέβαια, δεν σημαίνει πως είναι ακίνδυνοι. Κάθε άλλο: Ως "δοχεία δαιμόνων" μπορούν να γίνουν πολύ επικίνδυνοι -όλοι.

Πολλά λέγονται για τις "θαυμαστές δυνάμεις του ανθρώπινου μυαλού". Ποιές "θαυμαστές δυνάμεις"; Πίσω από τα εκπληκτικά επιτεύγματα μετρίων ατόμων κρύβονται, κατά κανόνα, αόρατες οντότητες οι οποίες παρέχουν απροσδόκητες εμπνεύσεις στα υπάκουα και ανεγκέφαλα πιόνια τους, κινώντας κρυφά τα νήματα και προκαλώντας διαβολικές συμπτώσεις που φέρνουν τους Μανώληδες και τους Παντελήδες στην κορυφή. Από την άλλη πλευρά, άνθρωποι πραγματικά προικισμένοι με υψηλή νοημοσύνη και σπάνια ταλέντα, συχνά δεν καταφέρνουν ποτέ να αναγνωριστούν και περνούν μια ζωή στην αφάνεια και στην περιφρόνηση.

"Αδιαλλείπτως προσεύχεσθε": Ο κόσμος μας, λοιπόν, βρίθει από δαίμονες οι οποίοι αθέατοι κυβερ-

νούν τα πάντα: πρόσωπα, πράγματα, γεγονότα, συναισθήματα, συλλογισμούς. Εγώ ειδικά, επειδή *Είμαι Αυτή Που Είμαι*, βρίσκομαι διαρκώς εγκλωβισμένη μέσα σε πυκνούς ιστούς αρνητικότητας, κακοτυχίας, αποτυχίας, απόρριψης. Επιπλέον, εξαιτίας του ακατάσχετου ηχητικού πολέμου εναντίον μου, ως πρόσφατα κόντευα να χάσω το μυαλό μου: οι άνθρωποι και οι σκύλοι τους παράγουν ακατάπαυστα αφύσικους ενοχλητικούς θορύβους και ο νους μου έχει πια αναπτύξει την ιδιότητα να συγκεντρώνεται σ' αυτούς κάθε ώρα και στιγμή. Η ζωή είχε αρχίσει να μου φαίνεται αφόρητη.

Τώρα, όμως, χάρη στη χριστιανική προσευχή νιώθω πολύ καλύτερα. Κάτι ήξερε αυτός που είπε το "αδιαλλείπτως προσεύχεσθε". Κι ας μην είμαι όλο παράπονα και γκρίνια. Όταν συμβαίνει κάτι ευχάριστο στη ζωή μου, ας λέω κι ένα "Δόξα τω Θεώ". Μόνο η προσευχή στο Θεό με βοηθά αποτελεσματικά να ελέγξω κάπως τον ταραγμένο ψυχισμό μου, τις τελευταίες δέκα μέρες που προσεύχομαι συστηματικά...

Παρασκευή, 19 Αυγούστου 2005

Το πρωί πήγαμε στο Ληξούρι μαζί με τη μητέρα μου, για ψώνια και για βόλτα. Περπατήσαμε στον παραλιακό δρόμο, βγάλαμε φωτογραφίες, περάσαμε κι από τη θεία Βαρβάρα.

Σήμερα έκανα όλα όσα ήθελα να κάνω στο Ληξούρι, ωστόσο, η συνεχής γκρίνια της μητέρας μου μ' έριξε: "Κρυώνω" ... "Ζεσταίνομαι" ... "Πεινάω" ... "Σκύλος, πάμε να φύγουμε" ... "Πονάει η μασέλα μου" ... "Κουράστηκα" ... "Βαρέθηκα". Τελικά, η μαμά δεν είναι για πολλές εξορμήσεις. Ποτέ δεν ήταν.

Όση ώρα η μητέρα μου καθόταν στο σταθμό περιμένοντας το πούλμαν για το χωριό, εγώ περπάτησα

προς την αντίθετη πλευρά της παραλίας, η οποία έχει παραμείνει βραχώδης και αδιαμόρφωτη. Στο δρόμο συνάντησα τη θεία Δόμνα, η οποία είχε πάει μόνη της για μπάνιο εκεί όπου άλλοτε πηγαίναμε για κολύμπι όλη η κομπανία (εγώ, η θεία και οι κόρες της Τζένη και Νίκη) πριν από 35 χρόνια. Εκείνη τη μακρινή εποχή, η συγκεκριμένη παραλία ήταν σχετικά αμμώδης και πολύ δημοφιλής. Τώρα, όμως, κανείς δεν έρχεται πια εδώ για μπάνιο.

Το απόγευμα επισκεφθήκαμε οικογενειακώς τη κυρά Μαρία και την κόρη της την Άννα, παλιές γειτόνισσες, πολυλογούδες και κουτσομπόλες. Η Άννα, μόλις άκουσε ότι παραδίδω ιδιαίτερα μαθήματα ξένων γλωσσών, έσπευσε να αμφισβητήσει εμμέσως πλην σαφώς τις διδασκαλικές ικανότητές μου: "Έχεις επάρκεια; Έχεις περάσει από το ΔΕΚΑΤΣΑ;" ρώτησε με ξιπασμένο ύφος. Της απάντησα καταφατικά, βέβαια. Το χρειάζονται το δούλεμα. Ύστερα, μας έδειξε μια αγιογραφία που έχει ζωγραφήσει η ίδια. *Κοίτα να δεις, που όλες οι φαντασμένες ασχολούνται με αγιογραφίες...*

Κυριακή, 21 Αυγούστου 2005

Ξεκινώ κατά τις 11:00 το πρωί, παίρνω το συνηθισμένο κυκλικό μονοπάτι και καταλήγω στο νεκροταφείο του Αγίου Νικολάου -ακόμη μια φορά. Ούτε καταλαβαίνω πώς περνά η ώρα, κοντά στον αγαπημένο μου Αλέξανδρο· η ψυχική ***επαφή*** μεταξύ μας είναι το κάτι άλλο...

Αναρωτιέμαι ποιά μπορεί να είναι στ' αλήθεια η σχέση μας, τι μπορεί πραγματικά να μας συνδέει. Τότε ακριβώς έρχεται δίπλα μου, στο πλατύσκαλο της πλαϊνής πόρτας της εκκλησίας, όπου είμαι καθισμένη, μια μεγάλη πεταλούδα με ζωηρόχρωμα πορτοκαλί

φτερά και πεταρίζει γύρω από τα πόδια μου για μερικά δευτερόλεπτα. Παραξενεύομαι: Στο μέρος εκείνο δεν υπάρχουν άνθη, παρά μονάχα λίγη πρασινάδα που ξεφυτρώνει μέσα από το δάπεδο. Ύστερα η πεταλούδα πετά προς τους τάφους, γυρίζει και με πλησιάζει ξανά, και μετά φεύγει μακριά.

Μένω εκεί πάνω από μια ώρα συνολικά, από τις 11:30 ως τις 12:35, βιώνοντας μια διαφορετική έξαψη. *Είσαι μελαγχολικός σήμερα, Αλέξανδρε. Ίσως επειδή, πιθανότατα, είναι η τελευταία φορά που έρχομαι για φέτος. Μάλλον την Τετάρτη, φεύγω από την Κεφαλλονιά.*

Έτσι πρέπει να γίνει: Σ' αυτό τον κόσμο, τίποτα καλό δεν μπορεί να διαρκέσει πολύ, ούτε να επαναληφθεί πολλές φορές. Με την επανάληψη και τη ρουτίνα, το Καλό είτε φθείρεται και σβήνει, είτε εκφυλίζεται, είτε γίνεται στόχος αόρατων αρνητικών οντοτήτων που σπεύδουν να το μαγαρίσουν, είτε οι άνθρωποι αργά ή γρήγορα αντιλαμβάνονται την ύπαρξή του· τότε η δολιοφθορά, η γλωσσοφαγιά, ακόμη και η μαύρη μαγεία, ύπουλα καταστρέφουν κάθε τι ωραίο...

Δευτέρα, 22 Αυγούστου 2005

Το απόγευμα βγήκα να περπατήσω για λίγο μέσα στο χωριό για κανένα τέταρτο. Δεν είχα κάνει ούτε δέκα βήματα, όταν μια παρέα παιδιών, μέσα σε μια υπερυψωμένη αυλή, άρχισαν να με κοροϊδεύουν: "Ούουου! Είναι απαίσια αυτή!". Πιό κάτω, μια ομάδα από οκτώ νεαρούς έκαναν το ίδιο. Ένας τους με κοίταξε ειρωνικά και στριφογύρισε το χέρι του κοντά στον κρόταφό του με νόημα, όπως κάνουμε για να δείξουμε σε κάποιον ότι του έχει στρίψει. Τελικά, το μέρος εξακολουθεί να είναι πολύ αρνητικό εναντίον μου.

Παρόλο που οι γονείς μου σκοπεύουν να φύγουν

από το νησί την Παρασκευή, ο μπαμπάς ανυπομονεί να φύγω την Τετάρτη, μαζί με την Ανθή και το Δαμιανό.
"Τι να κάτσεις εδώ να κάνεις; Βόλτες στον ήλιο, από δω κι απο κει; Τι Τετάρτη, τι Παρασκευή!". Αναρωτιέμαι, γιατί να βιάζεται τόσο; Γύρευε τι κακίες ακούει για μένα από τους καλούς του γειτόνους! Σίγουρα, εδώ στο χωριό κάθε μου κίνηση γίνεται άμεσα αντιληπτή απ' όλους τους κουτσομπόληδες κακεντρεχείς χωριάτες: "*Η γεροντοκόρη του Θανάση, που τριγυρνά πάντα μόνη της ασκόπως από δω κι από κει",* φαντάζομαι ότι θα λένε.

Ίσως τα όρια να έχουν εξαντληθεί, καθώς διαισθάνομαι κι εγώ ότι το κλίμα δεν με σηκώνει άλλο· ίσως πρέπει να φύγω. Όμως, τι δίλημμα! Ένα μέρος μου θέλει να μείνει λίγο ακόμη, ως την Παρασκευή: Να κάνω δύο ή τρία μπάνια ακόμη, να ξαναπεράσω και από τον Αλέξανδρο...

Τρίτη, 23 Αυγούστου 2005

Το βράδι κατέφθασαν στο σπίτι μας η θεία Βαρβάρα, η ξαδέλφη Αννίτα και οι δίδυμες επτάχρονες κόρες της Ζωή και Ελένη. Μόλις μπήκε μέσα η ξαδέλφη, μου πέταξε χαρωπά: "Είδες προίκα που σου 'φτιαξα κι εσύ ακόμα να βρεις γαμπρό!"

Σημείωση: Η Αννίτα γνωρίζει ότι η μητέρα της έχει βοηθήσει οικονομικά τον πατέρα μου να χτίσει το εξοχικό. Να δεις που κάποια στιγμή, στο απώτερο μέλλον, θα έχω μπελάδες μ' αυτήν...

Τα πιτσιρίκια με απασχόλησαν ιδιαιτέρως: Έπαιξαν κρεμάλα μαζί μου, τους έφτιαξα χάρτινες βαρκούλες, μου ζωγράφισαν: Η Ζωή μια πριγκίπισσα περιτριγυρισμένη με καρδιές και αστέρια, η Ελένη μια κοπέλα που στέκεται πάνω σε ρόδα· γρήγορα, όμως, η ζωγραφιστή κοπέλα άρχισε να αφοδεύει πάνω στα

λουλούδια, μέχρι που τα μουτζούρωσε όλα, μαζί και την κοπέλα! Τα υποσυνείδητα μηνύματα των παιδικών σκίτσων είναι σαφή: Η ξανθιά και γαλανομάτα Ζωή, γεννημένη για καλλιτέχνις, δεν σταματά λεπτό να τραγουδά και να χορεύει όλο χάρη· δίχως αμφιβολία είναι η σούπερ σταρ της οικογένειας κι επισκιάζει αυθόρμητα την μελαχροινή αλλά εξίσου χαριτωμένη Ελένη, η οποία έχει ήδη αναπτύξει βαριά απωθημένα...

Τετάρτη, 24 Αυγούστου 2005

Το απόγευμα πηγαίνουμε βόλτα με το μπαμπά στην αντίθετη πλευρά του κάμπου. Εκεί δεν υπάρχουν χωριά παρά μόνο μεγάλες εκτάσεις με δέντρα και σπαρτά. Σε κάποιο σημείο χαμηλά έχουμε κι εμείς ένα χωράφι με ελαιόδεντρα, ωστόσο δεν μπορούμε να πάμε επειδή το στενό μονοπάτι που οδηγεί εκεί έχει κλείσει εδώ και χρόνια.

Αυτή η πλευρά του κάμπου αποδεικνύεται πολύ πιο ήσυχη από την άλλη, όπου είναι κτισμένα τα χωριά· όμως, τα δυο-τρία σκυλιά που υπάρχουν σ' ένα κτήμα, γαυγίζουν ασταμάτητα και αντηχούν κλαψιάρικα ως την άκρη του ορίζοντα! Δε βαριέσαι...

Ακολουθώντας το πλατύ, κυκλικό, κατηφορικό μονοπάτι φθάνουμε στο απομονωμένο σπιτάκι του γείτονα Αρίστου, όπου διατρέφει κότες και γουρούνια. Καθόμαστε και οι τρεις στο ξύλινο παγκάκι στην άκρη του υψώματος, απ' όπου αγναντεύω σιωπηλή την άπλα του κάμπου για 45 λεπτά περίπου, ενώ οι ηλικιωμένοι άνδρες μιλούν για τα παλιά. Σπάνια ηρεμία, ηδονική απομόνωση, στη μακάρια ισορροπία της φύσης...

Πέμπτη, 25 Αυγούστου 2005

Σήμερα είναι η τελευταία μου μέρα στην

Κεφαλλονιά κι έχω δουλειά να κάνω... Ξανά στο νεκροταφείο του Αγίου Νικολάου -με τραβά σαν μαγνήτης. Με χαρά διαπιστώνω ότι το μπουκέτο με τα πλαστικά πορτοκαλί τριαντάφυλλα είναι ακόμη εδώ, τοποθετημένο σε περίοπτη θέση. Μένω κοντά του από τις 11:30 μέχρι τις 12:30· η ώρα περνά αργά αλλά γρήγορα.

Ήσουν αυτός που περίμενα μα πια δεν περιμένω. Όμορφος, αγέρωχος αλλά και θλιμμένος. Ξέρεις πως σήμερα είναι η τελευταία φορά. Αύριο φεύγω από το νησί. Δεν πρόκειται να ξανάρθω ποτέ. Ξέρω και ξέρεις πως αυτό πρέπει να τελειώσει εδώ. Έτσι πρέπει να γίνει...

Σηκώνομαι και βαδίζω ξανά στα χνάρια του, κατά μήκος του κεντρικού δρόμου. Κάθομαι στην πλατεία για πέντε λεπτά. Σε μια εσοχή ανάμεσα στα πέτρινα καθίσματα βρίσκω ένα τσιγάρο Marlboro. Το παίρνω.

Περπατώντας στον κεντρικό δρόμο, μόλις εκατό μέτρα πριν φθάσω στη σπηλιά έξω από την Αγία Θέκλη, κοντά στην διπλανή στάση λεωφορείου βλέπω μια πεταμένη τηλεφωνική κάρτα: Απεικονίζει το Σπήλαιο του Αγίου Ιωάννου του Ερημίτη, που μοιάζει πολύ μ' εκείνο στην Αγία Θέκλη – τώρα ακριβώς, που ετοιμάζομαι να το επισκεφθώ, μόλις λίγα μέτρα πιο κάτω. *Τι **σύμπτωση**...*

Ρεμβάζω μέσα στη σπηλιά για κανένα πεντάλεπτο, ύστερα συνεχίζω την πορεία μου με αργά βήματα, μέχρι το γυμνάσιο. *Τα συνηθισμένα...* Επιστρέφοντας, παρατηρώ -για πρώτη φορά- πόσο γοητευτική είναι η υπόγεια σπηλίτσα κάτω από το γεφυράκι στη στροφή του δρόμου, πνιγμένη στους κισσούς -*όλα αυτά τα υπέροχα πράγματα που αφήνουμε πίσω...*

Πλησιάζοντας ξανά στην εκκλησία του Αγίου Νικολάου, κόβω ένα μεγάλο ροζ λουλούδι -τελευταίο δώρο για τον Αλέξανδρο. Κάθομαι στο νεκροταφείο (το

στέκι μας!) από τις 1:30 ως τις 2:00. *Έχει έλθει πια η ωρα για το στερνό αντίο...* Μόλις το παίρνω απόφαση, βήμα-βήμα αποχωρώ· σε κάθε βήμα γυρίζω, κοντοστέκομαι και τον αποχαιρετώ, νιώθοντας με περίεργη νοσταλγική λύπη, ώσπου εξαφανίζομαι οριστικά πίσω από το ναό. *Αντίο, Μπάμπη. Σε αφήνω, με πόνο καρδιάς. Η* ***Επαφή*** *διακόπτεται εδώ, όμως έτσι πρέπει. Εδώ τελειώνουν όλα. Αντίο για πάντα και σ' ευχαριστώ...*

Παρασκευή, 26 Αυγούστου 2005

Νωρίς το πρωί ξεκινάμε για την Αθήνα. Η μέρα έχει πια χαράξει και βρίσκομαι τώρα στο κατάστρωμα του πλοίου, καπνίζοντας το τσιγάρο που βρήκα χθες στην πλατεία του Χωριού. Μέσα σε ανάμικτα συναισθήματα αφήνω όλο και πιο πίσω το Ληξούρι, την Ανωγή, το Χωριό, τον Αλέξανδρο. Μια λεπτή σειρά από δαντελωτά σύννεφα στεφανώνει τον ορίζοντα, καθώς ξεμακραίνω όλο και πιο βαθιά στο πέλαγος.

Όσο πλησιάζουμε προς την Αθήνα ο καιρός σταδιακά χαλάει. Η συννεφιά φέρνει τις πρώτες ψιχάλες και οι ψιχάλες γίνονται δυνατή μπόρα μόλις μπαίνουμε στο λεκανοπέδιο. *Ανάμεσα στις αστραπές, σε φέρνω ξανά στο νου μου, Αλέξανδρε, σαν την πιο ιερή ανάμνηση.* Φθάνοντας στο σταθμό, δυνατά αστραπόβροντα σχίζουν τη θύελλα. *Χθες, τέτοια ώρα (2:00 το μεσημέρι) είχε λιακάδα και είμασταν μαζί. Λυπάμαι. Αντίο Αλέξανδρε.* Όλη την υπόλοιπη μέρα έχω τρομερό πονοκέφαλο...

Τετάρτη, 31 Αυγούστου 2005

Ψυχική Εμπειρία: Μεταξύ ύπνου και εγρήγορσης, αφήνομαι και βυθίζομαι γλυκά. Νιώθω ότι βρίσκομαι πάνω στο κρεβάτι μου μα ταυτόχρονα πέφτω

σε μια στενή σκοτεινή σήραγγα. Στο βάθος της υπάρχει λαμπρό φως. Ένα ψυχρό, ηδονικό ρεύμα ανεβοκατεβαίνει αργά κατά μήκος της σπονδυλικής μου στήλης. Καταφέρνω να παρατείνω το φαινόμενο για λίγα λεπτά, απολαμβάνοντας την αίσθηση βύθισης, το ρεύμα στη ραχοκοκκαλιά, την ηρεμία. Διάφορες σκέψεις περνούν από το μυαλό μου αλλά δεν με αποσπούν. Υπέροχη αίσθηση...

Το βράδι συναντιώμαστε με την Πέρσα στην Κάτω Γλυφάδα, πηγαίνουμε μεγάλη βόλτα κατά μήκος της παραλίας και καταλήγουμε στην καφετέρια "Καράβι", πλάι στο κύμα, όπου μιλάμε ευχάριστα για κανένα τρίωρο, ενώ ο ήλιος δύει χρωματίζοντας τον ουρανό και τη θάλασσα με τα μαγευτικά χρώματα του δειλινού. Παραγγέλνω fruit punch με αλκοόλ· γύρω στο χείλος του ποτηριού υπάρχει ζάχαρη κολλημένη σαν στεφάνι. Τέλεια...

Σε μια στιγμή, συζητάμε σχετικά με την αφύσικα γρήγορη ανάπτυξη των επιστημών και της τεχνολογίας κατά τον εικοστό αιώνα.

"Οι ισχυροί της γης γυρεύουν πανικόβλητοι να εγκαταλείψουν τον πλανήτη και να φύγουν στο διάστημα επειδή κάτι έρχεται στη γη", μου λέει η Περσεφόνη.

"Μήπως εξωγήινοι, από άλλο γαλαξία;" ρωτώ εγώ, με χαρωπή διάθεση.

"Ας μην ενθουσιαζόμαστε γιατί δεν ξέρουμε τι είναι!", καταλήγει η φίλη μου με σοβαρό ύφος.

Τι να είναι, άραγε;

Παρενέργειες του Παράδοξου

Τρίτη, 6 Σεπτεμβρίου 2005

Σήμερα το πρωί, ενώ διάβαζα στο ημερολόγιό μου σχετικά με το γάμο της Ντένιας, χτύπησε το τηλέφωνο. Ήταν η Ντένια και μου ζήτησε να συναντηθούμε στο σπίτι της, μετά από μήνες που έχουμε να βρεθούμε.

Έτσι, πήγα και την επισκέφθηκα σήμερα το απόγευμα στο καινούργιο της διαμέρισμα, στα Θυμαράκια Πατησίων. Καθήσαμε οι δυο μας στο μπαλκόνι, ακριβώς φάτσα στην πολυσύχναστη πλατεία, όπου συζητήσαμε ευχάριστα για περίπου τρεις ώρες. Δεν άκουσα μαρσαρίσματα αυτοκινήτων, ούτε υστερικά σκυλιά, ούτε μουσικές στο διαπασών, μονάχα τη φυσιολογική οχλοβοή της πλατείας. Πολύ πιο ήσυχα από τη γειτονιά μου στην Τερψιθέα Γλυφάδας...

Όταν εξήγησα στη Ντένια για τα ασταμάτητα σούρτα-φέρτα και τη φασαρία που γίνεται στις πολυκατοικίες γύρω από το σπίτι μου νύχτα-μέρα, απόρησε: “Αυτά τα πράγματα δεν είναι νορμάλ. Κάτι ύποπτο πρέπει να γίνεται!”

Κυριακή, 11 Σεπτεμβρίου 2005

Σήμερα το απόγευμα με κάλεσε η Λουίζα για καφέ. Είχα κάποια αμφιβολία αν έπρεπε, όμως της μίλησα για τη σοφία των συναρίθμων, της έδειξα και ορισμένες ισοψηφίες:

Ο ΝΟΜΟΣ = Ο ΑΡΙΘΜΟΣ = 430

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ = Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ = 1080

ΧΡΟΝΟΣ = ΜΥΣΤΙΚΟΝ = 1090
"Πολύ ενδιαφέρον!" μου είπε ξερά, με ύφος που έδειχνε πως δεν το θεωρούσε καθόλου ενδιαφέρον. Έτσι, έκοψα γρήγορα τη σχετική συζήτηση και άλλαξα θέμα...

Παρασκευή, 16 Σεπτεμβρίου 2005
(Σελήνη 13 ημερών)
Χαρτομαντεία με την Ουράνια Αρκάνα

Θέση 1η:
Expecto
Γη
Επαλήθευση: Εκτελώ την Υπέρτατη Τελετουργία τα ξημερώματα της 8ης Οκτώβρη. Το ίδιο πρωί, σεισμός στο Πακιστάν 7,8 R. Σύνολο 72.000 νεκροί. Τι υπέροχη αίσθηση επίτευξης! Πριν ένιωθα κατάθλιψη επειδή οι καλές μου φίλες (ιδίως η Λουίζα) έχουν παραγίνει ακριβοθώρητες τελευταία. Τώρα, όμως, αισθάνομαι θαυμάσια...

Θέση 2η:
I, Yvonne
Το Παράδοξο
Επαλήθευση: Οι συντονισμοί των λεξαρίθμων συνεχίζονται, με επιβεβαιώνουν αλλά και με ταράζουν.

Θέση 3η:
Υπέρτατη Τελετουργία
Υγρός Θάνατος
Επαλήθευση: Στις 20 Σεπτέμβρη γύρω στους 70 νεκροί από πλημμύρες στην Ινδία.

Θέση 4η:
La Regina
Λαγνεία
Θρίαμβος του Κακού
Επαλήθευση: Από τον Οκτώβρη βιώνω μεγάλη πνευματική σύγχυση, ανησυχία και αποπροσανατολισμό.

Θέση 5η:
Το Πρόσωπο του Τέρατος
Αέρας
Επαλήθευση: Στα τέλη Σεπτέμβρη, ο τυφώνας Ντάμρι αφήνει πάνω από 90 νεκρούς στην Κορέα. Στις 4 Οκτώβρη, τυφώνας στη Γουατεμάλα αφήνει 2000 νεκρούς.

Θέση 6η:
Ψυχόσπαθο
Αέρινη Απειλή
Επαλήθευση: Στις 22 Οκτώβρη εκτελώ την Υπέρτατη Τελετουργία. Την ίδια μέρα, αεροπορικό δυστύχημα στη Νιγηρία με 106 νεκρούς εφήβους.

Θέση 7η:
Το Φάντασμα μιας Χαμένης Νιότης
Πονηρία
Επαλήθευση: Η παιδική μου φίλη, η Λουίζα, ξεκινά περίεργες δοσοληψίες με εκατοντάδες παλιούς συμμαθητές -πιθανότατα, πρόκειται για κύκλωμα. Παράλληλα, εμένα μου κόβει κάθε φιλική επαφή...⇑

Πέμπτη, 22 Σεπτεμβρίου 2005

Στις 4:00 έχω μάθημα αγγλικών με τον Ιάκωβο: είναι ο επτάχρονος αδελφός της Ξένιας, έξυπνο και συνεργάσιμο παιδί, με τον οποίο θα ξεκινήσουμε φέτος

την A Junior. Ύστερα ξεκινάμε αγγλικά με την Ξένια, επίπεδο Advanced. Όταν τελειώνουμε, εισπράττω τα πρώτα χρήματα της χρονιάς από τη μητέρα τους, τη Λιάνα: σύνολο 56 ευρώ. Όλα ωραία και καλά. Ύστερα έχω μάθημα μ' ένα νέο μαθητή μου, τον Άρη Κίρκο που μένει στο Ελληνικό. Ξεκινώ κεφάτη, καθώς τίποτα δεν με έχει προετοιμάσει για τον απίστευτο ***Συντονισμό του Matrix*** που ακολουθεί αμέσως μετά:

α) Έξω έχει αρχίσει πολύ δυνατή μπόρα με αστραπές και βροντές. Κι όμως, όταν έφυγα από το σπίτι μου νωρίς το απόγευμα είχε ζέστη, λιακάδα και καταγάλανο ουρανό. Συνεπώς, φορώ ελαφρά καλοκαιρινά ρούχα και πέδιλα.

β) Τώρα, όμως, ώρα 7:00 το απόγευμα, βρέχει καρέκλες! Τα σπίτια απέναντι δεν φαίνονται από την απίστευτα πυκνή βροχή! Η Λιάνα μου δανείζει ομπρέλα και αδιάβροχο.

γ) "Λείπει και ο άνδρας μου, να σε πήγαινε με το αμάξι", μου λέει. Φεύγω κι ελπίζω να προλάβω το τοπικό λεωφορείο των 7:10.

δ) Βγαίνοντας έξω, διαπιστώνω πως η οδός Αιγύπτου έχει μετατραπεί σε χείμαρρο, το ίδιο και οι γύρω δρόμοι. Τα νερά κυλούν άγρια, ξεχυλίζοντας στα πεζοδρόμια.

ε) Μόλις κάνω λίγα βήματα, ένα ταξί περνά από μπροστά μου -*τι τύχη!* Του κάνω νεύμα να σταματήσει αλλά ο οδηγός με αγνοεί κι εξαφανίζεται. Το πιο λογικό, πλέον, είναι να λουφάξω κάπου και να καλέσω ραδιοταξί με το κινητό μου, όμως δεν θυμάμαι καθόλου τον αντίστοιχο τηλεφωνικό αριθμό.

στ) Συνεχίζω, λοιπόν, να τσαλαβουτώ με εξαιρετική δυσκολία πάνω στα πλημμυρισμένα πεζοδρόμια, ενώ τα καλοκαιρινά μου παπούτσια δεν βοηθούν

καθόλου το βάδισμα στη βροχή.

ζ) Μετά από αρκετές μανούβρες σε αδιάβατους δρόμους, καταφέρνω να φθάσω στη λεωφόρο Γεννηματά, όπου ευελπιστώ να βρω λεωφορείο ή ταξί.

η) Χάνω το 128 για ένα λεπτό. Το επόμενο λεωφορείο αναμένεται μετά από μισή ώρα -και αν... Ταξί δεν περνά ούτε ως υποψία.

θ) Πρέπει, ωστόσο, να περάσω απέναντι. Η Γεννηματά έχει γίνει ορμητικός χείμαρρος, μα δεν δεν μπορώ να κάνω αλλιώς: Πατάω αποφασιστικά μέσα στα άγρια νερά· παραλίγο να με παρασύρει το ρεύμα.

ι) Κατηφορίζω προς τη Γούναρη, πηγαίνοντας πάντα από το πεζοδρόμιο, καθώς όλοι οι δρόμοι έχουν γίνει ποτάμια. Βγάζω το κινητό για να τηλεφωνήσω στο σπίτι μα η μπαταρία τελειώνει ξαφνικά και η συσκευή σβήνει επί τόπου!

ια) Συνεχίζω την πορεία μου, λούτσα μέσα στη νεροποντή, μέχρι τη γωνία Γούναρη και Μυκάλης. Η ομπρέλλα δεν με πολυβοηθά επειδή φυσάει δαιμονισμένα. Το να περάσω απέναντι μου φαίνεται απίθανο: οι χείμαρροι εδώ είναι ακόμη πιο ορμητικοί, ενώ η λεωφόρος έχει πήξει από τα διερχόμενα αυτοκίνητα που έχουν ακινητοποιηθεί από την πολλή κίνηση. *Διαπιστωμένο: Όποτε βρέχει, όλα τα βολεμένα πιόνια του Matrix θυμούνται να πάνε τσάρκα με το αμάξι...*

ιβ) Πλησιάζω το περίπτερο που είναι στη γωνία και παρακαλάω τη μεσόκοπη κλώσσα που κάθεται μέσα να μου επιτρέψει να τηλεφωνήσω στους γονείς μου. Εκείνη όμως μου λέει πως δεν έχει τηλέφωνο και πως “υπάρχει καρτοτηλέφωνο απέναντι!”

ιγ) Εγώ δεν έχω μαζί μου τηλεφωνική κάρτα. Άλλωστε, αν δοκιμάσω να διασχίσω την οδό Μυκάλης, θα παρασυρθώ σίγουρα από το χείμαρρο!

ιδ) Βλέποντας ότι δεν έχω άλλη επιλογή, αποφασίζω να περάσω απέναντι στη Γούναρη, μήπως βρω κανένα ταξί. Χώνω τα πόδια μου ξανά στα άγρια νερά και τότε σπάνε τα λουριά του αριστερού μου πέδιλου! Τώρα, το αριστερό μου πόδι είναι πρακτικά ξυπόλητο, εφόσον το παπούτσι δεν κάθεται πια στη θέση του.

ιε) Επιστρέφω -σε αξιοθρήνητη κατάσταση- στο περίπτερο. Τώρα βρίσκεται κι ένας άνδρας εκεί. "Σας παρακαλώ, δεν υπάρχει κάποιο τηλέφωνο, κάποιο κινητό, για να ειδοποιήσω τους δικούς μου; Θα σας πληρώσω 5 ευρώ γι' αυτό!" του λέω. Τσιμουδιά η κότα δίπλα του. Ο σύζυγός της μου λέει: "Έλα εδώ", και βγάζει ένα τηλέφωνο μέσα από το περίπτερο.

ιστ) Σχηματίζω τον αριθμό των γονέων μου αλλά το τηλέφωνό τους μιλάει! Δοκιμάζω ξανά και ξανά. Τα ίδια!

ιζ) Εντέλει, με πολύ κόπο και κίνδυνο, βουτάω μέσα στο χείμαρρο της Γούναρη και περνώ απέναντι, κουτσαίνοντας. Τώρα στέκομαι στη γωνία Γούναρη και Ιασωνίδου. Περνούν από μπροστά μου τρία, τέσσερα, πέντε ταξί, σβηστά· τους κάνω σήμα, δεν με παίρνει κανένα.

ιη) Πηγαίνω κάτω από ένα υπόστεγο, απέναντι από την παρακείμενη πλατεία, και ξαναπροσπαθώ να τηλεφωνήσω από το κινητό μου. "Μπαταρία άδεια", μου βγάζει μόλις το ανάβω. Παραδόξως, όμως, τελικά καταφέρνω να πιάσω τον αριθμό των γονέων μου! Αλλά εξακολουθεί να μιλάει!

ιθ) Δοκιμάζω πάλι, μετά από δέκα λεπτά. Ακόμα μιλάει! Βγάζω και πετώ τα παπούτσια μου, που είναι πλέον και τα δύο άχρηστα.

κ) Μετά από λίγο ξανατηλεφωνώ, χωρίς πολλές

ελπίδες, έχοντας απλά αποφασίσει να μείνω εδώ, κάτω από το υπόστεγο, για δυο, τρεις, τέσσερις ώρες, όσο χρειαστεί, ώσπου να σταματήσει η καταρρακτώδης βροχή και να στεγνώσουν οι χείμαρροι.

κα) Θαύμα! Έγινε θαύμα! Απαντά ο ανηψιός μου ο Γιάννης, του εξηγώ (στο εντελώς άδειο από μπαταρία κινητό μου) πού ακριβώς βρίσκομαι και του ζητώ να βρουν ένα αμάξι να μου στείλουν.

κβ) Περπατώ ξυπόλητη μέχρι το πεζοδρόμιο της Ιασωνίδου και περιμένω, ενώ συνεχίζει να βρέχει καρεκλοπόδαρα.

κγ) Μετά από κανένα δεκάλεπτο, βλέπω το Γιάννη να έρχεται πάνω στο μηχανάκι του. Μόλις με αντικρύζει, στα χάλια που είμαι, σκάει στα γέλια. Πλησιάζει, ανεβαίνω στο μηχανάκι και επιτέλους φεύγουμε για το σπίτι.

κδ) Όπως μου εξήγησε ο ίδιος ο Γιάννης αμέσως μετά, όση ώρα εγώ πάσχιζα να πιάσω γραμμή, ο νεαρός φλυαρούσε στο τηλέφωνο με μια φίλη του, επί μία ώρα με το ρολόι!

κε) Οι υπόλοιποι του έλεγαν να μην έλθει στη βροχή να με βρει και να μου στείλουν ραδιοταξί -σιγά μην ερχόταν κανένα, μέσα στον κατακλυσμό. Ο Γιάννης, όμως, πάτησε πόδι με θυμό: "Το αποφάσισα! Θα πάω να πάρω τη θεία μου!", τους είπε κι έτρεξε να με βρει. Η μητέρα μου, μόλις άκουσε πως έχασα τα παπούτσια μου, αποφάνθηκε:
"Επειδή σώθηκες εσύ, έπρεπε κάτι να χάσεις!".
Έχει αρχίσει να μπαίνει στο νόημα...

κστ) Το επόμενο πράγμα που έκανα, ήταν να τηλεφωνήσω στον Άρη από το σταθερό μας και να του εξηγήσω ότι το σημερινό μάθημα δεν θα γίνει εξαιτίας της απίθανης βροχής...

Παρασκευή, 23 Σεπτεμβρίου 2005

Είναι απόγευμα και πηγαίνω στης Λουίζας, όπου έχω μάθημα με τα παιδιά. Βρέχει πάλι, μα σ' αυτή την περιοχή, κάτω από τη Γούναρη, οι δρόμοι είναι νορμάλ, δεν υπάρχουν πλημμύρες. Είμαι ακόμη στο δρόμο, όταν χτυπά το κινητό μου. Είναι η Λουίζα, που μου λέει: "Πες μου που βρίσκεσαι, να έλθει ο Νώντας να σε πάρει με το αμάξι!"

"Ευχαριστώ, δεν χρειάζεται, σε πέντε λεπτά θα είμαι εκεί", της απαντώ, συγκινημένη από το ενδιαφέρον που δείχνει για μένα. Μόλις φθάνω στο σπίτι της, προσφέρεται η ίδια να μου κάνει αύξηση τιμών.

Ας μην είμαστε αχάριστοι, λοιπόν. Έστω κι αν ορισμένες φορές η στάση της είναι διφορούμενη, η Λουίζα μ' έχει υποστηρίξει έμπρακτα, περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη φιλενάδα.

Σάββατο, 24 Σεπτεμβρίου 2005

Απογευματινή έξοδος με τη Μαρία Σχοινά για καφέ, στο ξενοδοχείο Titania. Οι υπόλοιποι θαμώνες παρακολουθούν στην τηλεόραση τον αγώνα μπάσκετ μεταξύ Γαλλίας και Ελλάδας για τα ημιτελικά του Eurobasket. Έτσι, εμείς έχουμε την ευκαιρία να κουβεντιάσουμε ήσυχα κι ωραία για λίγες ώρες. Εντέλει, η Ελλάδα θα περάσει στον τελικό μ' ένα τρίποντο την τελευταία στιγμή. *Τι μου θυμίζει αυτό; Μα ναι, κάτι ανάλογο είχε συμβεί στο Πανευρωπαϊκό Κύπελλο Ποδοσφαίρου τον Ιούλιο του 2004].*

Ακολουθεί δείπνο σε φαστφουντάδικο της Πλατείας Συντάγματος, όπου παρελαύνουν διάφορα νούμερα: αλήτες που ολολύζουν διαρκώς, επιθετικά· ένα τσούρμο νευρωτικές νεαρές που τσιρίζουν προκλη-

τικά, ενώ η μια τους κουδουνίζει συνέχεια μια χούφτα κέρματα· παππούδες με κακομαθημένα φωνακλάδικα εγγόνια· πρεζόνια που γυρνοβολούν από τραπέζι σε τραπέζι ψάχνοντας για αποφάγια. Προσπαθώντας να γλυτώσουμε κάπως απ' όλη αυτή την αφύσικη φασαρία που παραδόξως έχει την τάση να μαζεύεται πάντα γύρω μας, αναγκαζόμαστε με τη Μαρία ν' αλλάξουμε θέση τρεις φορές. Αυτό, όμως, δεν μας εμποδίζει ν' αναπτύξουμε ενδιαφέρουσες συζητήσεις:
"Έχω διαβάσει ότι για να πετύχεις αστρική προβολή, πρέπει πρώτα να επικαλεστείς δαιμονικές οντότητες. Αυτές σου δίνουν γνώσεις μεταφυσικής και φροντίζουν να περνάς πολύ όμορφα εκεί που πηγαίνεις· σιγά-σιγά, όμως, σου παίρνουν την ψυχή!" με πληροφορεί η Μαρία -μια εκδοχή που δεν θεωρώ πια διόλου απίθανη. Ακόμη: "Έχω διαβάσει επίσης, πως κάτι πλησιάζει γοργά και θα συγκρουστεί με τη γη, γι' αυτό και τους έχει πιάσει κολοπιλάλα τους ισχυρούς, να φύγουν στο διάστημα!"
"Ναι, το έχω ξανακούσει αυτό" απαντώ.
Αν τελικά φύγει η Μαρία από την Ελλάδα, θα μου λείψουν οι κουβέντες που κάναμε μαζί...

Δευτέρα, 26 Σεπτεμβρίου 2005

Το απόγευμα έχω μάθημα με τον 17χρονο Άρη Κίρκο. Προβληματίζομαι γι' αυτόν: Το παιδί είναι τούβλο, δεν ξέρει τίποτα, αδυνατεί να μάθει οτιδήποτε. Κατά γενική παραδοχή, πρόκειται για άτομο περιορισμένης νοημοσύνης· επιπλέον, το επίπεδό του είναι για Β΄ class και όχι για Lower, που κάνουμε. Αναρωτιέμαι, πώς τον άφησαν να προχωρήσει μέχρι την τάξη Lower και να την τελειώσει πέρυσι, στο φροντιστήριο όπου πήγαινε! Ο τύπος δεν γνωρίζει βασικό λεξιλόγιο, ενώ

δεν σκαμπάζει γρι από γραμματική. Του έχω προτείνει να γυρίσουμε στην δευτέρα ή τρίτη κανονική, αυτός όμως αρνείται επειδή είναι πολύ μεγάλος γι' αυτό, λέει. Σαφώς, δεν πρόκειται να πάρει ποτέ το Lower...

Φεύγοντας από το σπίτι του κατά τις 6:00 το απόγευμα, λίγο πιο πέρα βλέπω ένα περιπολικό και κόσμο μαζεμένο. Πλησιάζοντας, κάτω στο πλακόστρωτο της γωνιακής νεόκτιστης πολυκατοικίας αντικρύζω ένα πτώμα μεσήλικου άνδρα, σκεπασμένο μ' ένα σεντόνι, πλημμύρα στα αίματα! Σοκαρισμένη, ρωτώ τους παρευρισκόμενους τι συνέβη. Μου εξηγούν ότι ο άνθρωπος έπεσε από τον τρίτο όροφο όταν πήγε να στηριχθεί στο κάγκελο του μπαλκονιού. Αυτό υποχώρησε (τόσο καλά ήταν φτιαγμένο) και ο άτυχος άνδρας γκρεμίστηκε στο κενό.

Αμέσως μετά πηγαίνω για μάθημα στην Ξένια. Σε μια άσκηση γραμματικής παρατηρώ την εξής πρόταση: "They couldn't dispose of the dead body" ("δεν μπορούσαν να ξεφορτωθούν το πτώμα"). Αγριεύομαι...

Την Πέμπτη η απίστευτη νεροποντή, σήμερα το πτώμα – ακριβώς μετά από τα πρώτα μου μαθήματα αυτή τη χρονιά! Λες και κάποιος ή κάτι έχει θυμώσει που η δουλειά μου πάει καλά φέτος, σε σημείο που μου γεννώνται υποψίες για επενέργεια μαύρης μαγείας εναντίον μου!

Μερικές μέρες αργότερα, όταν διηγούμαι τα καθέκαστα και τις υποψίες μου στη Μαρία Σχοινά, εκείνη αναφωνεί αυθόρμητα: "Για τα μαθήματα γίνονται όλα αυτά!"

Τετάρτη, 28 Σεπτεμβρίου 2005

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι μάγισσα. Έχω ετοιμάσει τα σύνεργά μου πάνω στο βωμό για να

εκτελέσω κάποιο τρομερό ξόρκι σχετικό με το Σκοπό, μα έξω έχει φασαρία και περίεργες φωταψίες. Καθυστερώ, περιμένοντας να περάσει ο σαματάς για να ξεκινήσω. Τότε, όμως, εισβάλλουν αστυνομικοί μέσα στο δωμάτιό μου. Μόλις βλέπουν τα σύνεργά μου τα κατάσχουν και σπάζουν το μεγάλο σπαθί μου σε τρία κομμάτια! Αισθάνομαι πρωτόγνωρη ηττοπάθεια και θλίψη.

Ωστόσο, τίποτα δεν σταματά το Σκοπό, συλλογίζομαι. Τώρα βρίσκομαι στο φωτεινό και πολυτελές σπίτι της Άννας Βενέτη, όπου γυρεύω έναν ήσυχο χώρο για να εκτελέσω το ξόρκι. Μάταια· και εκεί με ενοχλούν φωταψίες και θόρυβοι. Κρύβομαι μέσα στην άνετη, πολυτελή τουαλέτα μα η φασαρία ακούγεται και εκεί...

Στο σημείο αυτό ξυπνώ, στις 3:00 τη νύχτα -ώρα για να ξεκινήσω την ***Υπέρτατη Τελετουργία***. Θέλω πολύ να το κάνω, έστω κι αν νιώθω ανήσυχη, επηρεασμένη από τον αλλόκοτο εφιάλτη. Το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα προσπαθεί να με μπερδέψει και να με αποθαρρύνει προκαλώντας μου δυσοίωνα όνειρα, τα οποία προτιμώ να μη λαμβάνω υπόψη. Κατά βάθος, όμως, διαισθάνομαι ότι αυτή είναι η αρχή του τέλους...

Εικόνες του Matrix: Στο βραδινό τηλεοπτικό Δελτίο Ειδήσεων ακούω την παρακάτω απίστευτη ιστορία, η οποία συνέβη σε ένα πλούσιο προάστιο της Αμερικής: Εύποροι κάτοικοι, συνεχής επίδειξη ρούχων, αμαξιών, σπιτιών κλπ. Όλα τα πλουσιόπαιδα εκεί θεωρούνται ιδιοφυίες και όλα πρωτεύουν σε κάτι: σε κάποιο άθλημα, μουσικό όργανο, σχολικό μάθημα. *Μια παρόμοια νοοτροπία αρχίζει πλέον να γενικεύεται και στη σύγχρονη Ελλάδα...*

Μια μέρα, καταφθάνει στο σχολείο ένας νέος καθηγητής πληροφορικής, ο οποίος μέσα σε δυο χρόνια

βιάζει όλα τα παιδιά της τάξης του κατ' επανάληψιν! Όλο αυτό το χρονικό διάστημα, καμία από τις “μεγαλοφυίες” δεν υποψιάζεται πως κάτι δεν πάει καλά με το μάθημα πληροφορικής· αντίθετα, αν κάποιος μαθητής δεν προκαλεί το ερωτικό ενδιαφέρον του καθηγητή, θεωρείται αυτομάτως εκτός ομάδας και απομονώνεται από τους υπόλοιπους.

Επί χρόνια ο καθηγητής μένει ανενόχλητος, έστω κι αν ορισμένοι γονείς ξέρουν τι ακριβώς γίνεται! Πολύ αργότερα ο σάτυρος κατηγορείται για ασέλγεια και βιασμό σε ανηλίκους. *Ποιός ξέρει τι συνέβαινε πραγματικά και για ποιό λόγο άργησε τόσο πολύ η καταγγελία. Άνθρωποι· άντε βγάλε άκρη...*

Παρασκευή, 30 Σεπτεμβρίου 2005

Οι μήνες περνούν κι εγώ εξακολουθώ να επιβεβαιώνω την ύπαρξή μου μέσω των συναρίθμων. Επιπλέον, δέχομαι πια σωστό καταιγισμό από κωδικοποιημένα μηνύματα σχεδόν σε κάθε μου βήμα, σε όποιο δρόμο βρεθώ. Σήμερα το πρωί, καθώς κατηφόριζα την οδό Μυστρά πηγαίνοντας για ψώνια μαζί με τον πατέρα μου, είδα να μας προσπερνούν μαζεμένοι οι εξής αριθμοί κυκλοφορίας οχημάτων:

2426 = Η ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΑ
813 = Η ΟΥΡΑΝΙΑ ΑΡΚΑΝΑ
1824 = Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΥΒΟΝΝΗ ΦΕΖΑΡΡΗ =
Η ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΦΥΛΗ
1521 = Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Περπατώ σαν υπνωτισμένη, χωρίς πια να παρατηρώ το φυσικό περιβάλλον γύρω μου· σχεδόν μηχανικά, ψάχνω παντού για “μηνύματα”, ως επί το πλείστον κωδικοποιημένα σε λεξαρίθμους. Μ' ένα τεφτέρι στο χέρι τα σημειώνω ασταμάτητα, το ένα πίσω

από το άλλο. Δεν θα μπω στον κόπο να αναφέρω πολλά, δεν το θεωρώ σκόπιμο κι επιπλέον δεν θα μου έφταναν ούτε 300 σελίδες σαν αυτήν!

Τα ***σημεία*** -κωδικοποιημένα ή όχι- που πλέον με περιβάλλουν αδιάκοπα, σταδιακά κυριεύουν τη σκέψη μου. Αρχίζω να χάνω το νου μου, ενώ η ψυχική μου διάθεση εξαρτάται σχεδόν αποκλειστικά από το περιεχόμενο και τους συνδυασμούς αυτών των “μηνυμάτων” που εγώ θεωρώ θεόσταλτα, έστω κι αν τα νοήματά τους είναι μερικές φορές αντικρουόμενα. Για παράδειγμα, το απόγευμα πέρασε από μπροστά μου ο παρακάτω συνδυασμός αριθμών κυκλοφορίας:

2822 = Η ΟΥΡΑΝΙΑ ΑΡΚΑΝΑ ΤΗΣ ΥΒΟΝΝΗΣ ΦΕΖΑΡΡΗ

2888 = Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ

2311 = ΤΟ ΠΥΡ ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ

Κάθε φορά που βλέπω μπροστά μου έναν δυσοίωνο συνάριθμο νιώθω ένα έντονο τσίμπημα στην καρδιά· μόνο αν δω σύντομα έναν ευοίωνο αριθμό, ξεπερνώ την αγωνία μου. Μέχρι την επόμενη φορά...

Τετάρτη, 5 Οκτωβρίου 2005

Φέτος ξεκίνησα ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών με τη 52χρονη Τζούλη, φίλη της αδελφής μου, δασκάλα στο επάγγελμα, αρκετά εύπορη και μητέρα δυο μορφωμένων παιδιών. Ως πρόσφατα έμενε χαμηλά στην οδό Θράκης, σ' ένα ευρύχωρο διαμέρισμα που είχε πάρει με δάνειο 25 χρόνων. Μόλις ξεπλήρωσε το δάνειο πέρυσι, πούλησε το σπίτι και χρεώθηκε νέο δάνειο, άλλα 25 χρόνια, για να αγοράσει καινούργιο διαμέρισμα, όχι πολύ καλύτερο από το πρώτο, στον ίδιο δρόμο, λίγο πιο πάνω. *Και μόνο σε μένα φαίνεται κουφό αυτό...*

Στην πρώτη μας συνάντηση, η Τζούλη φαινόταν

αναποφάσιστη: Ήθελε να της εξηγήσω ποιά εκπαιδευτική μέθοδο θα χρησιμοποιήσω και να της δείξω τα βιβλία που θα κάνουμε για να τα εγκρίνει ή όχι. Σε μια δεύτερη συνάντηση της έφερα, λοιπόν, τα βιβλία για να τα κοιτάξει. Αφού τα φυλλομέτρησε για λίγο, μου είπε με ύφος: “Δεν είμαι σίγουρη ότι μου αρέσουν!” Εντέλει, ύστερα από αρκετές διαπραγματεύσεις, κανονίσαμε μέρες και ώρες.

Το πρώτο μάθημα δεν έγινε καν: Πήγα στη συμφωνημένη ώρα, χτύπησα το κουδούνι αρκετές φορές μα η κυρία έλειπε. Όταν τη βρήκα στο τηλέφωνο αργότερα, μου δικαιολογήθηκε ότι εκείνη την ώρα είχε εγκλωβιστεί σε φοβερή κίνηση στην Αθήνα και το κινητό της είχε ξεφορτιστεί, οπότε δεν μπορούσε να με ειδοποιήσει έγκαιρα.

Όταν πήγα για το δεύτερο μάθημα, σήμερα το βράδι, χρειάστηκε να περιμένω υπομονετικά επί μία ώρα με το ρολόι καθισμένη στο σαλόνι, επειδή εκείνη την ώρα ακριβώς η Τζούλη είχε καλέσει ηλεκτρολόγο!

... Τρίτο μάθημα δεν μέλλει να γίνει ποτέ. Εντάξει, το φανταζόμουν από την αρχή πως η βαλίτσα δεν θα πήγαινε μακριά, ωστόσο απορώ: Πώς είναι δυνατόν, άνθρωποι με τέτοια μυαλά να πηγαίνουν μπροστά στη ζωή;

Κατά τ' άλλα, το φετινό πελατολόγιό μου είναι αρκετά ικανοποιητικό: Έχω δέκα μαθητές συνολικά. Η 14χρονη Ξένια πήρε το Lower με βαθμό B. Ο Γιάννης Κυριαζόγλου έδωσε τον Ιούνιο για το πιστοποιητικό επιπέδου 3 στα ιταλικά μα δεν πέτυχε. Θα συνεχίσουμε τα μαθήματα ως το Νοέμβρη, οπότε θα ξαναδώσει μήπως και περάσει. Δύσκολο το βλέπω· καλό παιδί μα δεν του πολυκόβει...

Πέμπτη, 6 Οκτωβρίου 2005

Αστρική Προβολή: "Βγαίνω" από το σώμα μου και σηκώνομαι όρθια στο ημίφως της κρεβατοκάμαράς μου. Ανοίγω το παράθυρο, βγαίνω έξω, σκοτάδι. Τότε, "κάτι" ανοίγει μπροστά μου, σαν παράθυρο στο κενό. Ένα κορίτσι προσπαθεί να με τραβήξει εκεί μέσα, ίσως σε μια άλλη διάσταση. Εγώ, όμως, δεν μπορώ να περάσω.

Βρίσκομαι ξανά στο κρεβάτι και βλέπω ένα άλλο ξανθό κορίτσι δίπλα μου. Πηγαίνουμε μαζί μέχρι το χωλ και βγαίνουμε έξω, στην οδό Νηρηίδων. Υψωνόμαστε στον αέρα μα όχι αρκετά ψηλά. Την καθοδηγώ και πετάμε μαζί κατά μήκος του δρόμου, προς το βουνό. Μεγάλα σκυλιά εμφανίζονται κάτω στο δρόμο, όλο και περισσότερα καθώς προχωράμε. Προβληματίζομαι αλλά συμβουλεύω το κορίτσι να τα καλοπιάνει. Έτσι, τα ζώα δεν μας εμποδίζουν. Όταν φθάνουμε κοντά στους πρόποδες ξυπνώ, μάλλον απογοητευμένη. *Τι δεν πάει καλά;*

Κυριακή, 9 Οκτωβρίου 2005

Διαυγές Όνειρο: Πετώ πάνω από πράσινα θαλερά δέντρα, εφαρμόζοντας την τεχνική της μη-προσπάθειας. Τότε, βλέπω τέσσερις άνδρες που βαδίζουν πάνω σε πασαρέλα. Φοράνε όλοι άνετα λευκά ρούχα. Πλησιάζω έναν εμφανίσιμο τύπο που φαίενται σαραντάρης: Είναι μελαχροινός με οβάλ πρόσωπο και γυμνασμένο σώμα. Τον χαϊδεύω αισθησιακά και φιλώ το μυώδες στήθος του. Απολαμβάνω την ηδονή για αρκετά δευτερόλεπτα, καταφέρνω μάλιστα να την παρατείνω, καθυστερώντας την αφύπνιση. Καθώς ξυπνώ, νιώθω ακόμη τον οργασμό...۩

Το πρωί πηγαίνω βόλτα προς τη θάλασσα, με το

καινούργιο μου μπλε ποδήλατο. Πλησιάζοντας στην Κάτω Γλυφάδα, βρίσκω το εκκλησάκι του Αγίου Νικολάου ανοιχτό. Για πρώτη φορά στη ζωή μου μπαίνω μέσα, ανάβω ένα κερί και προσκυνάω με χαρά. Ύστερα συνεχίζω τη βόλτα ως την παραλία της Βούλας.

Επιστρέφοντας από την παραλιακή λεωφόρο, έξω από τα "Αστέρια" Γλυφάδας, παίρνω ένα κραυγαλέο ***σημείον***: Σταματώ το ποδήλατο και παρατηρώ έκθαμβη δυο εντυπωσιακά αμάξια, καινούργια και λαμπερά, και τα δυο ίδια μάρκα και ίδιο μοντέλο, παρκαρισμένα δίπλα-δίπλα,το ένα γαλάζιο, το άλλο ασημί. Ο αριθμός κυκλοφορίας του γαλάζιου οχήματος είναι
1824 = Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΥΒΟΝΝΗ ΦΕΖΑΡΡΗ
και ο αριθμός κυκλοφορίας του ασημένιου είναι
1869 = ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΧΟΡΖΑΤΟΣ
Κοιτάζω τα δυο αυτοκίνητα ξανά και ξανά, για να βεβαιωθώ ότι δεν κάνω λάθος. Η ψυχή μου αγάλλεται, με μια ευτυχία άγρια και παράξενη...

Παρασκευή, 14 Οκτωβρίου 2005

Πολύ περίεργα μας τα λέει τελευταία η Λουίζα: Κατ' αρχήν, αποφεύγει συστηματικά τις προσωπικές επαφές μαζί μου· πάνω από μήνα έχει να με καλέσει για καφέ στο σπίτι της. Τέσσερα σαββατοκύριακα της έχω τηλεφωνήσει για να βρεθούμε, μα πάντα "πνίγεται στις δουλειές ως αργά το βράδι". Ωστόσο, βρίσκει το χρόνο να συναντά κάθε τόσο παλιούς συμμαθητές από το λύκειο -πρόσωπα που είχε 25 χρόνια να δει- και να πηγαίνει μαζί τους για φαγητό ή ποτό ως τις 2:30 τη νύχτα! "Τριάντα άτομα είχαμε μαζευτεί την τελευταία φορά!" μου έλεγε στις προάλλες με καμάρι, τονίζοντας ότι η συνάντηση είχε γίνει μετά από δική της πρωτο-βουλία.

Δηλαδή, η Λουίζα που είναι:
παντρεμένη με δυο παιδιά
φανατική (υστερική) νοικοκυρά
υπερπροστατευτική υποχόνδρια μητέρα
και εργαζόμενη,
ξαφνικά βρίσκει το χρόνο και μπαίνει στη διαδικασία
α) να αναζητήσει στον τηλεφωνικό κατάλογο τηλέφωνα ανθρώπων που είχε 25 χρόνια να δει.
β) Οι άνθρωποι αυτοί, όλοι παντρεμένοι και υπεραπασχολημένοι επιχειρηματίες, έχουν όρεξη να ξανασυναντηθούν μετά από 25 χρόνια για ποτάκι.
γ) Με ορισμένους η Λουίζα διατηρεί ακόμη επαφές, όπως τη Στέλλα Βλάχου και τον Διονύση Κράλλη -άτομα που γνωρίζω κι εγώ. Η Λουίζα δεν με προσκαλεί σε αυτές τις συναντήσεις, φροντίζει όμως να με ενημερώνει σχετικά. Μήπως για να ζηλέψω;
δ) Πολλά από τα ονόματα που μου αναφέρει, δεν ανήκαν στο τμήμα της: Γαβαλάς, Μαντά, Αναστασίου κλπ. Τα άτομα αυτά δεν ήταν καν συμμαθητές της, εφόσον ανήκαν σε άλλα τμήματα. Πώς, λοιπόν, είναι δυνατόν να τους θυμάται;
ε) Με ορισμένους η Λουίζα έχει ξεκινήσει οικογενειακές σχέσεις κι επισκέψεις: Για παράδειγμα, με τον Κώστα Λεοντίου έχουν ήδη γίνει πρώτα φιλαράκια και του πρότεινε μάλιστα να τον παντρέψει, παρόλο που δεν τον έχει συναντήσει πάνω από πέντε φορές συνολικά, όπως μου έχει πει η ίδια.

Από τη άλλη πλευρά, για μένα η Λουίζα δεν έχει ποτέ χρόνο. Για να συναντηθούμε ένα Σάββατο βράδι κάθε δυο μήνες, πρέπει να γίνει ειδικό συμβούλιο επειδή δεν προφταίνει τις δουλειές, λέει. Πώς, λοιπόν, αυτή η σούπερ σχολαστική σύζυγος και μητέρα βρίσκει τόσο χρόνο για να ασχολείται με “παλιούς συμμαθητές”; Και

πώς είναι διατεθημένη για χάρη τους να λείπει από το σπίτι και τα παιδιά της τόσες ώρες νυχτιάτικα; “Είναι παράξενο για τη Λουίζα! Μήπως έχει κανένα συμφέρον;” υποθέτει η μητέρα μου μόλις της διηγούμαι την περίπτωση.

Σαφέστατα, η Λουίζα έχει εισχωρήσει σε κάποιο χοντρό κύκλωμα όπου συνάντησε όλους αυτούς τους παλιούς συμμαθητές, οι οποίοι έχουν τόσα κοινά (συμφέροντα) μεταξύ τους, ώστε να γίνονται -όλοι τους- πρώτα φιλαράκια μετά από 25 χρόνια που είχαν να ειδωθούν. Φυσικά, εμένα δεν με θέλει μαζί, για να μην πάρω χαμπάρι τι συμβαίνει. Λογικό...

Στο εξής η σχέση μου με τη Λουίζα θα συνεχιστεί μονάχα σε επαγγελματική βάση. Ως φίλη δεν θα την υπολογίζω πια. Άλλωστε, μ' έχει κουράσει πια αυτό το τηλεφωνικό παιχνιδάκι: “Τι θα κάνεις αύριο, Υβόννη; Θα συναντηθούμε;” Μόλις της πω ότι δεν έχω κανονίσει τίποτα και πως θα μπορούσαμε να βρεθούμε, μου κάνει: “Αααα, ξέχασα, αύριο έχω να καθαρίσω τις ντουλάπες!”. Παρομοίως: “Έχεις τίποτα να κάνεις Σάββατο βράδι;” Μόλις της απαντήσω αρνητικά, μου λέει: “Θα ήταν ωραία να βρεθούμε, εγώ όμως θα έχω πολλές δουλειές εδώ στο σπίτι μέχρι αργά!”.

Είναι ξεκάθαρο πως με βολιδοσκοπεί, μάλλον για να δει πού βρίσκεται η κοινωνική μου ζωή. Όπως και να 'χει, δεν μπορώ να κλείνομαι μέσα τα σαββατόβραδα, περιμένοντας να πάει η ώρα 8:00 για να πάω στο σπίτι της, όπως έχουμε κανονίσει, κι εκείνη να με παίρνει στις 7:30 για να μου το ακυρώσει επειδή πρέπει ακόμη να πλύνει το μπάνιο και να λουστεί, όπως λέει. Καιρός να ξεκαθαρίσει αυτή η υπόθεση: Μπορώ να την υπολογίζω για φίλη, ή όχι; Φαίνεται πως όχι. Καιρός να κοπούν οι σαχλαμάρες, λοιπόν.

Σάββατο, 15 Οκτωβρίου 2005

Βρίσκομαι στη στάση έξω από τον Άγιο Τρύφωνα και περιμένω το τοπικό λεωφορείο για να πάω στην Κάτω Γλυφάδα, όπου έχουμε κανονίσει να βρεθούμε με την Περσεφόνη. Ξαφνικά, την προσοχή μου τραβά ένας συγκεκριμένος αριθμός κυκλοφορίας, πάνω σ' ένα αμάξι που βρίσκεται παρκαρισμένο ακριβώς απέναντι: 2710 = ΤΟ ΠΥΡ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΟΝ. Έχω παρατηρήσει κι άλλες φορές το ίδιο αμάξι στην ίδια θέση, γεγονός που μ' ενοχλεί κάπως, μα δεν το σκέφτομαι περισσότερο.

Καταλήγουμε στο πατάρι μιας ωραίας καφετέριας στην Πλατεία Εσπερίδων. Ευχάριστο περιβάλλον, μα δεν λείπουν τα παρατράγουδα: Οι δυο ήσυχες κοπέλες που κάθονται στο διπλανό τραπέζι αποχωρούν δέκα λεπτά μετά την άφιξή μας. Γρήγορα πλακώνουν τέσσερις πιτσιρίκες και καταλαμβάνουν το άδειο τραπέζι. Σηκωπιθώνονται συνέχεια, ουρλιάζουν όλες μαζί υστερικά, ασταμάτητα, μα εγώ καταφέρνω να τις αγνοήσω επιτυχώς και συνεχίζω να απολαμβάνω την παρέα μου.

Ωστόσο, ο ***ηχητικός πόλεμος*** δεν αργεί να χειροτερέψει: Οι τέσσερις νεαρές βγάζουν ένα κάρο κέρματα από τα πορτοφόλια τους κι αρχίζουν να τα κουδουνίζουν νευρωτικά στις χούφτες τους. Το παραβλέπω και αυτό. Ύστερα, η μία από αυτές, εκείνη που κάθεται ακριβώς πλάι μου, αρχίζει να φωνάζει ακόμη πιο δυνατά, κοπανώντας με μανία ένα φάκελο γεμάτο φωτογραφίες πάνω στο τραπέζι! Όση ώρα μένουν, οι κοπέλες ουρλιάζουν όλες μαζί σαν παλαβές, χτυπούν τα πόδια στο δάπεδο, κουδουνίζουν κέρματα, κοπανούν το φάκελο -όλα αυτά συνεχώς, νευρικά, αφύσικα- σα να έχουν πάθει αμόκ! Μόλις σηκωνόμαστε να φύγουμε με την Πέρσα, τότε ακριβώς αποχωρούν κι αυτές.

Επιστρέφοντας στο σπίτι κατά τις 11:30 τη νύχτα, διαπιστώνω ότι οι γείτονες της διπλανής πολυκατοικίας παίζουν τάβλι στο μπαλκόνι, φωνάζοντας και χτυπώντας τα πούλια (τσακ-τσουκ) δυνατά, επιδεικτικά. Παράλληλα, ο Ρόκυ ουρλιάζει επί ώρα πολλή με το στερεοφωνικό, στεντόριο γαύγισμά του. Σε τι τρελοκομείο ζω;

Κυριακή, 16 Οκτωβρίου 2005

Έξοδος για καφέ με τη Μαρία Σχοινά για ενδιαφέρουσες συζητήσεις, όπως πάντα. Συνέχεια σε φαστφουντάδικο της οδού Σταδίου. Είμαστε μόνες μας στον πάνω όροφο, εκτός από μια παρέα τεσσάρων νεαρών στο βάθος, που κάνουν φασαρία για διακόσιους: τραγουδούν φάλτσα ακατάληπτα λόγια, ολολύζουν, λαρυγκίζουν, μουγκρίζουν αδιάκοπα και δεν το κουνάνε ρούπι όση ώρα βρισκόμαστε εκεί.
“Είναι φυσιολογικό αυτό τώρα; Μόνο μια παρέα είναι εδώ και χαλάνε τον κόσμο!” παραπονιέμαι στη Μαρία.
“Μα όλα τα αφύσικα σε μας συμβαίνουν! Δεν μας συμβαίνει ποτέ τίποτα φυσιολογικό!” αποκρίνεται εκείνη, με ήρεμη βεβαιότητα.

Σάββατο, 22 Οκτωβρίου 2005

Απίστευτο κι όμως αληθινό: Η Λουίζα με κάλεσε απόψε σε γεύμα, μετά από πολύ καιρό που με απέφευγε. Φάγαμε πίτσα και κουβεντιάσαμε ευχάριστα, όπως άλλοτε, μου μίλησε και για τους νέους της φίλους: Την Τρίτη που μας πέρασε δούλευε μέχρι τις 9:00 το βράδι, ύστερα βγήκε κατευθείαν με τους παλιούς συμμαθητές (γύρω στα σαράντα άτομα) και γύρισε σπίτι της κατά τις 3:00 τα ξημερώματα!

Αναρωτιέμαι: Δεν ανησύχησε η Λουίζα, μήπως τα μαμόθρεφτα παιδιά της πάθουν κανένα ψυχικό τραύμα

από την πολύωρη απουσία της; *[όπως, τότε, που ήταν να πάμε οι δυο μας μονοήμερη εκδρομή στη Λίμνη Βουλιαγμένης αλλά το ακυρώσαμε μην τυχόν και στενοχωρηθούν τα βουτυρόπαιδα, παρόλο που θα έλειπαν στην κατασκήνωση]*. Και ο μονόχνωτος άνδρας της πώς ανέχεται αυτές τις νυχτερινές εξορμήσεις της συζύγου του; Και οι "πάντα-καθώς-πρέπει" γονείς της;

Πέρα απ' αυτά: Τελευταία παρατηρώ σημαντική ηχορύπανση γύρω από το σπίτι της Λουίζας -φαινόμενο πρωτοφανές γι' αυτή τη γειτονιά. Ιδίως απόψε, ο ***ηχητικός πόλεμος*** παραήταν έντονος: Κάποιος κοπανούσε μανιωδώς ένα κομπολόι, χωρίς σταματημό. Ένας άλλος, σε παραδιπλανό μπαλκόνι, μιλούσε συνεχώς, ουρλιάζοντας με αφύσικη διαπεραστική φωνή που ακουγόταν σε όλη τη γειτονιά σα να μιλούσε μπροστά σε μεγάφωνο. Η Λουίζα έπαιζε μ' ένα κοκκαλάκι μαλλιών, νευρικά κι επίμονα: το κούμπωνε και το ξεκούμπωνε διαρκώς (τσακ-τσουκ) όσες ώρες έμεινα. Στη διπλανή νεόκτιστη πολυκατοικία έχουν στήσει ένα μεγάλο τραπέζι στην πυλωτή, όπου μαζεύονται τουλάχιστον 5-6 άτομα κάθε απόγευμα και συζητούν όσο πιο μεγαλόφωνα μπορούν.

Ποτέ στο παρελθόν δεν είχα παρατηρήσει τέτοια φαινόμενα γύρω από το σπίτι της Λουίζας. Όμως, το Matrix κινείται συνεχώς και οι κλοιοί στενεύουν γύρω μου. Ωστόσο, πιθανόν να υπάρχουν κι άλλοι στόχοι εδώ, όπως πχ τα δυο "προβληματικά" αδέλφια της Λουίζας.

Ξημερώματα Σαββάτου, επιδίδομαι ακόμη μια φορά στην ***Υπέρτατη Τελετουργία.*** Ωστόσο, τελευταία δεν βιώνω την αυθόρμητη ψυχική ικανοποίηση που βίωνα κάποτε, δεν νιώθω πια την θαυμάσια έξαψη που ένιωθα κάποτε. Αντίθετα, ένα μέρος του εαυτού μου έχει

αρχίσει να αμφιβάλλει μήπως η Τελετουργία, ο Θυμός, ο Σκοπός, δεν συμφωνούν με το θέλημα του Θεού.

?! *Την ίδια μέρα γίνεται ένα αεροπορικό δυστύχημα στη Νιγηρία με 106 νεκρούς εφήβους.*

Τρίτη, 25 Οκτωβρίου 2005

Προφητικό Όνειρο: Παρατηρώ τις φτέρνες μου που φαίνονται σαν κομμένες, το ίδιο και τα δάχτυλα των ποδιών μου. Κλαίω, προσεύχομαι στον Ιησού Χριστό και αμέσως “φυτρώνουν” ξανά.

Επαλήθευση: Στις 3 Νοεμβρίου ο Θανάσης παθαίνει νέο ατύχημα με το μηχανάκι, το οποίο καταστρέφεται εντελώς. Ο ίδιος σπάει πόδι, χέρι, ενώ η φτέρνα του σχίζεται στα δυο. Θα χρειαστεί να μείνει μπανταρισμένος για τρεις μήνες.

Διαυγές Όνειρο: Πετώ ψηλά, πάνω από μια απέραντη λευκή θάλασσα, ανάμεσα σε αχνές νεφώσεις. Νιώθω όμορφα, ώσπου μια γιγάντια ζοφερή μορφή, που μοιάζει να είναι φτιαγμένη από πυκνό καπνό, ανακόπτει την πορεία μου. Λίγο αργότερα, μια γυναίκα μου λέει: “Δεν πρέπει να στενοχωριέσαι γι' αυτό· κανείς δεν μπορεί ν' αντιμετωπίσει εκείνη την οντότητα”.

Το στερεοφωνικό γαύγισμα του Ρόκυ με ξυπνά απότομα. Εκνευρίζομαι αφόρητα, ενώ νιώθω ιδιαίτερα αγχωμένη: *Κάτι δεν πάει καθόλου καλά...*

Τετάρτη, 26 Οκτωβρίου 2005

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Πολύχρωμοι δράκοι των τεσσάρων στοιχείων πετούν πάνω από τη γη ως κυρίαρχοι, ενώ ορισμένοι άνθρωποι τους πολεμούν. *Είμαι εξήντα κιλά, μόλις δυο κιλά πάνω απ' όσο χρειάζεται για να υλοποιούμαι στο υλικό πεδίο. Πρέπει να προσέχω· αν χάσω δυο κιλά, θα εγκλωβιστώ σε*

κάποιο "κύβο", ένα ενδιάμεσο επίπεδο μεταξύ ύπαρξης και ανυπαρξίας, συλλογίζεται ένας από τους δράκους κι εγώ ακούω τη σκέψη του, ενώ ίπταται αγέρωχος πάνω από τη γη.

Τότε ακριβώς, ώρα 5:10 τα ξημερώματα, ένα πανίσχυρο επίμονο γαύγισμα με ξυπνά και μου διακόπτει την εμπειρία – μήνες είχα να δω ένα τόσο ενδιαφέρον όνειρο. Πασχίζω να δαμάσω τα νεύρα μου: ο Ρόκυ συντονίζεται μαζί μου με σατανική πλέον ακρίβεια, ενώ έχει αρχίσει να ουρλιάζει συχνά σε ώρες ακατάλληλες, όπως μετά τα μεσάνυχτα ή τα χαράματα...

Φάση 13η: Δέος και Φόβος

Πέμπτη, 27 Οκτωβρίου 2005

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Η γρίπη των πουλερικών έχει μεταλλαχθεί και προσβάλλει σχεδόν όλους τους ανθρώπους. Οι ασθενείς πέφτουν κάτω, βγάζουν τα άντερά τους με εμετό και ο εμετός γίνεται μια ξερή κρεάτινη σκόνη που συσσωρεύεται σε βουναλάκια στους δρόμους, παντού. Οι άρρωστοι επιδιώκουν να μολύνουν όσους έχουν απομείνει υγιείς. Ανάμεσά τους κυκλοφορώ κι εγώ, αρκετά φοβισμένη. Ανεβαίνω ψηλά σ' ένα μπαλκόνι, όπου βρίσκω μερικές άλλες γυναίκες, μαζί και τη μητέρα μου. Είναι υγιείς και ασφαλείς εκεί πάνω, επειδή οι μολυσμένοι δεν μπορούν να περάσουν την κλειδωμένη πόρτα του κτηρίου. Τώρα αισθάνομαι ανακούφιση και σιγουριά...

Ωστόσο, στην καθημερινή μου ζωή δεν νιώθω καμία ανακούφιση ή σιγουριά, καθώς τα ***σημεία*** συνεχίζονται: Παρά τις συνεχείς επιβεβαιώσεις που μου προσφέρουν οι συναριθμικές ισοψηφίες και οι συντονισμοί τους που αντικρύζω σε όλους τους δρόμους όπου περπατώ, δεν μπορώ να παραβλέψω ορισμένα αρνητικά ή απειλητικά κωδικοποιημένα μηνύματα, όπως:
666 = ΤΟ ΜΕΓΑ ΘΗΡΙΟΝ = Ο ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ
2311 = ΤΟ ΠΥΡ ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ
539 = Η ΚΟΛΑΣΙΣ
που ξεπετάγονται μπροστά μου όλο και συχνότερα. Μια αυξανόμενη, σχεδόν ανεξέλεγκτη ανησυχία φωλιάζει πια μόνιμα στην καρδιά μου, καθώς μου δημιουργείται

όλο και εντονότερη η αίσθηση της συνεχούς παρακολούθησης από δυνάμεις αόρατες, πανίσχυρες μα απροσδιόριστες και διφορούμενες.

Παράλληλα, δεν περνά πλέον μέρα που να μη μου συμβεί κάτι δυσοίωνο ή αρνητικό: ηλεκτρικές συσκευές μου χαλάνε μαζεμένες· νεκρά πουλιά στο δρόμο μου· ακυρώσεις συναντήσεων και σταθερή απομάκρυνση φίλων· απώλεια ψυχικής ηρεμίας. Αγωνιώ και πνίγομαι, ενώ νιώθω ακόμη πιο επιτακτική την ανάγκη να πλησιάσω το Χριστό. Έχω αρχίσει να μελετώ την Καινή Διαθήκη, να εκκλησιάζομαι, να δίνω χρήματα για τους φτωχούς. Το μόνο που επιθυμώ πλέον, είναι να πράττω το σωστό...

Το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα αντιδρά άμεσα εναντίον μου, με πρωτοφανή μανία. Πάντοτε ήμουν άτυχη, τώρα όμως δεν προφταίνω καν να δω από που μου έρχονται οι αναποδιές! Ομολογουμένως, η ζωή που κάνω παραείναι απλή: Δεν έχω σύζυγο, ούτε παιδιά, ούτε είμαι διευθύντρια σε καμιά πολυεθνική, ούτε διαθέτω πλούσια κοινωνική ζωή, ούτε παίρνω δάνεια. Το μόνο που κάνω όλη μέρα, είναι ιδιαίτερα μαθήματα ξένων γλωσσών σε παιδιά. Τα βράδια βλέπω λίγη τηλεόραση και τα Σαββατοκύριακα συναντώ τις φίλες μου -σπάνια πια. Κι όμως: Παρόλο που η ζωή μου είναι υπερβολικά απλή, δεν περνά ούτε μια μέρα χωρίς να μου πάει κάτι στραβά! Πιο συγκεκριμένα:

Κυρ. 30 Οκτ.: Κυριακάτικα, μου τυχαίνουν έκτακτα απογευματινά μαθήματα και αδυνατώ να συναντήσω τη Μαρία Σχοινά.

Δευτ. 31 Οκτ.: Το βίντεο χαλάει ξαφνικά.

Τρίτη 1 Νοεμ.: Η Άννα Βενέτη μου ακυρώνει το μάθημα. Έτσι, κάθομαι στο σπίτι και ακούω το Ρόκυ να ουρλιάζει δαιμονικά, ασταμάτητα, από τις 5:00 το

απόγευμα ως αργά τη νύχτα.
Τετ. 2 Νοεμ: Το πρωί ξεκινώ να πάω στην Κάτω Γλυφάδα για να ανανεώσω την κάρτα απεριορίστων διαδρομών. Περιμένω στη στάση πάνω από μισή ώρα μα το λεωφορείο δεν εμφανίζεται. Επιστρέφω στο σπίτι άπρακτη. Το απόγευμα, από τις 5:30 ως τις 7:30 που φεύγω για μάθημα, ο Ρόκυ ωρύεται ακατάπαυστα, σα μανιακός. Φορώ ωτοασπίδες, ανάβω και τον απορροφητήρα, ωστόσο ολόκληρο το σπίτι αντηχεί από τα αφύσικα γαυγίσματα του τέρατος! Είναι εξωπραγματικό! Πουθενά σε ολόκληρη την Αθήνα δεν υπάρχει τέτοιο σκυλί, που να ουρλιάζει τόσο εκκωφαντικά και μάλιστα επί ώρες κάθε μέρα!
Πέμ. 3 Νοεμ: Στενόχωρη πρωινή συζήτηση με την αδελφή μου: Εδώ κι ένα χρόνο, ο Νάσος έχει βγάλει ψωρίαση στο κεφάλι και στο σώμα. Όσο πάει χειροτερεύει, είναι όλο νεύρα και κατάθλιψη, ενώ τα φάρμακα του προσφέρουν προσωρινή μόνο ανακούφιση. Θα έχει αυτό το πρόβλημα σε όλη του τη ζωή, εφόσον η ψωρίαση δεν θεραπεύεται. Το βράδι, στις 9:00, ο Νάσος έχει ραντεβού μ' έναν καλό δερματολόγο. Γύρω στις 8:00 επιστρέφει στο σπίτι με την καινούργια μηχανή του. Κάποιος μαλάκας περνά με κόκκινο, πέφτει πάνω στον ανηψιό μου και τον στέλνει στο νοσοκομείο με σπασμένο χέρι, τραύματα στο πρόσωπο και πόδι στο νάρθηκα. Φυσικά, όλη αυτή η κακοδαιμονία έχει αντίκτυπο και σε μένα, εφόσον θα πρέπει τις επόμενες μέρες να τρέχω στα νοσοκομεία και να βοηθάω οικονομικά...

Σάββατο, 5 Νοεμβρίου 2005

Πέρασα σχεδόν όλη την ημέρα μου στο Γενικό Νοσοκομείο Γεννηματά, όπου βρίσκεται ο Νάσος. Αναμένεται να βγει τη Δευτέρα. Επιστρέφοντας το

βράδι στο σπίτι, κατεβαίνω από το μετρό στον Άγιο Δημήτριο και πηγαίνω αμέσως στην κοντινή στάση λεωφορείων, επί της Βουλιαγμένης. Παραξενεύομαι επειδή το μέρος μου φαίνεται κάπως αλλαγμένο, όμως είμαι σίγουρη πως τα αυτοκίνητα που περνούν από μπροστά μου κατευθύνονται προς Αργυρούπολη. Δεν είναι δα η πρώτη φορά που στέκομαι στη λεωφόρο Βουλιαγμένης.

Μπαίνω στο λεωφορείο Α4 και σύντομα αρχίζω να μην πιστεύω στα μάτια μου: Το όχημα φαίνεται να διασχίζει άγνωστη περιοχή, ο δρόμος γρήγορα στενεύει (αντί να ανοίγει, πηγαίνοντας προς Αργυρούπολη) και είναι γεμάτος με μαγαζιά που δεν μου θυμίζουν τίποτα! Απορώ, ανησυχώ...

Μετά από μερικές στιγμές αγωνίας, το μέρος μου φαίνεται -επιτέλους- οικείο. Μόνο που δεν κατευθύνομαι προς Αργυρούπολη αλλά προς Αθήνα! Απίστευτο! Αποβιβάζομαι αμέσως, περνώ απέναντι, τρέχω στη σωστή στάση και μετά από λίγο ανεβαίνω στο σωστό λεωφορείο, προς τη σωστή κατεύθυνση!

Απλά, αναρωτιέμαι: Τόσο πολύ αποπροσανατολίστηκα πια βγαίνοντας από το μετρό, ώστε να μην αντιληφθώ εγκαίρως ότι βρισκόμουν στη λάθος πλευρά της λεωφόρου; Ή μήπως *κάτι* αλλοίωσε προσωρινά την αντίληψή μου;

Κυριακή, 6 Νοεμβρίου 2005

Από σήμερα ξεκινώ τους εκκλησιασμούς συστηματικά, κάθε Κυριακή. Ειδικά σήμερα, ο ιερέας ανακοινώνει ότι το ερχόμενο Σάββατο θα γίνει τελετή εγκαινίων του Ναού της Μεταμορφώσεως, στην οδό Ιασωνίδου στα Σούρμενα: “Σημαντική πνευματική εμπειρία”, λέει. Θεωρώ τη συγκυρία ως θετικό ***σημείον***

και αποφασίζω να παρευρεθώ, γεμάτη ενθουσιασμό.

Το ίδιο απόγευμα πηγαίνω εκεί με το ποδήλατό μου, για να ελέγξω τις ώρες:

Σάββατο 12 Νοεμβρίου, ώρα 5:00 μ.μ.: Μέγας Πανηγυρικός Εσπερινός Εγκαινίων.

Κυριακή 13 Νοεμβρίου, ώρα 7:30 μ.μ.: Τελετή Εγκαινίων του Ναού.

Έξοχα, σκέφτομαι. *Θα γίνει σχετική θεία λειτουργία και τις δυο μέρες. Αν δεν μπορέσω να πάω στη μία, θα πάω στην άλλη...*

Τρίτη, 8 Νοεμβρίου 2005

Από σήμερα ο Θανάσης βρίσκεται στην κρεβατοκάμαρα των γονέων μου, με σπασμένα χέρι και πόδι, στο γύψο. Επιπλέον, η ψωρίαση στο κεφάλι και στα χέρια του έχει φουντώσει. Σκέτη απελπισία...

Ωστόσο, το παιδί δεν προλαβαίνει να βαρεθεί: οι φίλοι και οι γκόμενες πηγαινοέρχονται συνεχώς, κατά ομάδες! Επιπλέον, μόλις του κάθησε μια κουκλάρα που ο νεαρός είχε βάλει στο μάτι από καιρό! Έτσι, έδιωξε επί τόπου την παλιά (επίσης κουκλάρα) για να πιάσει την καινούργια – κι όλα αυτά ενώ βρίσκεται στο κρεβάτι του πόνου! Με δυο λόγια, η οικτρή κατάστασή του ουδόλως επηρεάζει την κοινωνική και ερωτική του ζωή!

Όταν εγώ βρισκόμουν στην ηλικία του Νάσου ήμουν υγιής, αρτιμελής, πολύ πιο ευγενική και καλόβολη απ' αυτόν, ωστόσο όλος ο κόσμος, εντός κι εκτός σχολείου, με απέφευγαν και με κορόϊδευαν – σε σημείο να φοβάμαι να πάω σχολείο ή να κυκλοφορήσω στο δρόμο.

Και τώρα; Πρακτικά δεν έχω κοινωνική ζωή. Το να βλέπω μια φορά το μήνα μια παλιά γνωστή, αυτό δεν σημαίνει ότι είναι πραγματική φίλη μου. Οι κυρίες με

συναντούν μια φορά το μήνα η καθεμία, και μόνο αν δεν έχουν απολύτως τίποτε άλλο να κάνουν. Γι' αυτό λοιπόν, *“μη λυπάσαι κανέναν”*...

Σάββατο, 12 Νοεμβρίου 2005

Συντονισμός του Matrix: Το πρωί πηγαίνω στη Sony για να παραλάβω το βίντεό μου, που έχω δώσει για επισκευή. Μόλις μπαίνω, αντικρύζω μια έγγυο πουτάνα που έχει πιάσει κουβέντα στον πωλητή, προκλητικά ακουμπισμένη πάνω στον πάγκο του. Η τύπισσα πρέπει να 'ναι στο μήνα της κι επιδεικνύει ξεδιάντροπα την κοιλάρα, φορώντας ελαστικό παντελόνι επίτηδες χαμηλωμένο μέχρι την ήβη και μπλούζα εφαρμοστή, αρκετά κοντή ώστε να τονίζει την κοιλάρα που φαίνεται ακόμη πιο πελώρια, καθώς η μισή προεξέχει γυμνή κάτω από τη μπλούζα. Η παρουσία της δεν με προδιαθέτει καθόλου καλά, τη νιώθω σαν ένα ακόμη κακό ***σημάδι της μοίρας*** -αλλά διώχνω αμέσως αυτή τη σκέψη. *Ας μην είμαστε αρνητικοί,* σκέφτομαι.

Όταν, επιτέλους, έρχεται η σειρά μου, παραλαμβάνω το επιδιορθωμένο βίντεο μα ο υπάλληλος μου ζητά 38 ευρώ αντί για 23 που υπολόγιζα. Διαμαρτύρομαι πως άλλα μου είχαν πει στο τηλέφωνο: Σύνολο οφειλής 38 ευρώ – προκαταβολή 15 ευρώ = 23 ευρώ το ποσό εξώφλησης. Ο ταμίας όμως είναι ανένδοτος, υποστηρίζει ότι εγώ δεν κατάλαβα καλά και ότι χρωστάω ακόμη 38 ευρώ! Ωστόσο, η απόδειξη που μου δίνει τελικά είναι για συνολικό ποσό 38 ευρώ και όχι 53, όπως θα έπρεπε. Με δυο λόγια, ο υπάλληλος της Sony με έκλεψε θρασύτατα.

Το μεσημέρι τηλεφωνεί η Μαρία Σχοινά και μου ζητά να συναντηθούμε σήμερα στις 6:00 το απόγευμα. Παραξενεύομαι κάπως, επειδή αυτή δεν με παίρνει ποτέ

τηλέφωνο, πάντα εγώ κανονίζω. Και βρήκε σήμερα, που στις 5:00 αρχίζει ο Μέγας Εσπερινός των Εγκαινίων, όπου θέλω οπωσδήποτε να παρευρεθώ... Ευτυχώς, όμως, θα γίνει και αύριο τελετή. Εντέλει, της δίνω ραντεβού για τις 7:00, ώστε να προλάβω να περάσω και από την εκκλησία.

Φθάνει η πολυπόθητη ώρα και ξεκινώ για το Ναό Μεταμορφώσεως. Όσο πλησιάζω, τόσο περισσότερο κόσμο βλέπω να κατευθύνεται προς τα εκεί. Φθάνοντας σχεδόν απέξω, συνειδητοποιώ ότι απέναντί μου στο δρόμο περπατά ένας γνωστός γερο-ανώμαλος μαζί με τον επίσης ανώμαλο γιο του. Ως συνήθως, ο γέρος αρχίζει να μου φωνάζει περιπαιχτικά: “Τι κάνεις; Καλά; Κι εγώ καλά, πολύ καλά!”, ενώ ο γιος σκάει στα γέλια. Αυτόματα, γυρίζω και τους ρίχνω μια μούντζα -πράγμα που μετανιώνω αμέσως. Δεν ήθελα να γίνει αυτό έξω από την εκκλησία...

Παρακολουθώ τον Μέγα Εσπερινό των Εγκαινίων από τις 5:00 ως τις 5:45 μ.μ. Έπειτα αποχωρώ, επειδή πρέπει να συναντήσω τη Μαρία στις 7:00, στην Αθήνα. Νιώθω την καρδιά μου μισή.

Βρισκόμαστε με τη φίλη μου στο ξενοδοχείο Titania, όπου περνάμε ένα ευχάριστο τρίωρο ζωηρής κουβέντας. Ακολουθεί δείπνο σε φαστφουντάδικο της οδού Σταδίου όπου, λίγη ώρα πριν φύγουμε, η Μαρία μου ανακοινώνει ότι σύντομα αναχωρεί για την Αμερική! Μένω άναυδη! Αυτό ήταν ένα ενδεχόμενο που κόντευα να ξεχάσω, εφόσον η Μαρία δεν είχε ξαναθίξει το θέμα από τον Ιούλιο που μου το πρωτοανέφερε.

“Δηλαδή, πότε ακριβώς φεύγεις;” τη ρωτάω.

“Δεν ξέρω ακριβώς, ο αδελφός μου ψάχνει να μου βρει φθηνό εισιτήριο για να φύγω το συντομότερο! Ίσως αύριο, ίσως μεθαύριο, σε μια βδομάδα, μόλις μου πει

εκείνος, πακετάρω αμέσως και φεύγω!”
“Πριν φύγεις, πάρε με ένα τηλέφωνο για ν' αποχαιρετιστούμε”, προτείνω ψύχραιμα.
“Μα θα φύγω εντελώς ξαφνικά! Μπορεί να με πάρει ο αδελφός μου τώρα δα και να μου πει ότι σε μια ώρα πρέπει να είμαι στο αεροδρόμιο! Δεν θα έχω χρόνο!” μου φέρνει τον αποκλεισμό.

Εκείνο που μου κάνει ιδιαίτερη εντύπωση είναι το γεγονός ότι δεν παρατηρώ καμία αλλαγή στη συμπεριφορά της, καμία συγκίνηση, όπως αυτή που νιώθει κάποιος όταν βλέπει τον καλύτερό του φίλο για τελευταία φορά. Προσπαθώ να μη δείξω τίποτα, καθώς μια πικρή μελαγχολία αρχίζει να με τυλίγει. *Απόψε ίσως να είναι η τελευταία φορά που βλέπω τη Μαρία,* συλλογίζομαι.

Λίγο αργότερα, στο τέρμα των λεωφορείων για την Άνω Γλυφάδα, η Μαρία με αποχαιρετά με τη φράση: “Ψυχή μου!”. Φιλιώμαστε, γυρίζει και φεύγει. Αυτό ήταν. Τέλος...

Κυριακή, 13 Νοεμβρίου 2005

Η ώρα είναι 7:30 το απόγευμα και ξαναπηγαίνω στο Ναό Μεταμορφώσεως, με σκοπό να παρακολουθήσω την Τελετή των Εγκαινίων. Ωστόσο, με μεγάλη μου έκπληξη, βρίσκω την εκκλησία κλειστή! Δεν πιστεύω στα μάτια μου, παθαίνω σοκ! Εντέλει, μου κόβει να ξαναδιαβάσω το τοιχοκολλημένο πρόγραμμα και ανακαλύπτω πως η Τελετή ήταν για τις 7:30 π.μ., όχι μ.μ., όπως νόμιζα! Η απογοήτευσή μου δεν περιγράφεται: Χθες έχασα το μεγαλύτερο μέρος του Μεγάλου Εσπερινού επειδή είχα την εντύπωση πως θα γινόταν και σήμερα σχετική θεία λειτουργία! Έτσι, δεν πήρα ούτε το ειδικό φυλακτό που μοίρασαν στο τέλος. Κι

όμως, όταν ήλθα με το ποδήλατό μου την περασμένη Κυριακή για να δω το πρόγραμμα, το κοίταξα καλά, πολλές φορές! Πως είναι δυνατόν να μην διάβασα σωστά εκείνο ακριβώς που μ' ενδιέφερε;

Η ουσία είναι ότι από τους εκατοντάδες παρευρισκόμενους στο Μέγα Εσπερινό, μονάχα εγώ παρασύρθηκα να μουντζώσω έξω από την εκκλησία, μονάχα εγώ ήμουν αναγκασμένη να φύγω στα μισά, μονάχα εγώ μπερδεύτηκα και νόμιζα πως η Τελετή των Εγκαινίων θα γινόταν Κυριακή απόγευμα αντί πρωί! Συλλογιζόμενη τα παραπάνω, αρχίζω να αγριεύομαι: Τι ακριβώς συνέβη, άραγε; "Ο διάβολος σε στραβώνει", όπως λέγανε οι παλιοί; Ή, μήπως, όλη αυτή η περιπέτεια είναι ένα ακόμη αρνητικό ***σημείον***;

Ιδού, λοιπόν, η απίθανη σειρά συγκυριών ***(Συντονισμός του Matrix)*** που συνδυάστηκαν, ώστε να χάσω εγώ τα Εγκαίνια του Ναού:

α) Σάβ. 29 Οκτ.: Η Μαρία Σχοινά δουλεύει, οπότε δεν μπορούμε να συναντηθούμε.

β) Κυρ. 30 Οκτ.: Το πρωί έχω έκτακτο μάθημα με τον Γιάννη Κυριαζόγλου. Ακόμη,

γ) Ο Ιορδάνου μου μεταθέτει το μάθημα για το απόγευμα, 5:00-6:00 μ.μ. Έτσι,

δ) Η Σχοινά δεν θέλει να βρεθούμε στις 7:00 το απόγευμα επειδή "είναι πολύ λίγο".

ε) Αδυνατώ να βρω στο τηλέφωνο άλλη φιλενάδα για να περάσω το βράδι μου.

στ) Σάβ. 5 Νοεμ.: Πρέπει να πάω στο Νοσοκομείο Γεννηματά εξαιτίας ατυχήματος του Νάσου με τη μηχανή και μένω εκεί μέχρι αργά το απόγευμα.

ζ) Κυρ. 6 Νοεμ.: Η κυρία Ιορδάνου μου ξαναμεταθέτει το μάθημα για το απόγευμα.

η) Μου τηλεφωνεί η Πέρσα για να βρεθούμε, μπορεί

όμως μονάχα μεσημεριανές ώρες επειδή το βράδι περιμένει έναν ξάδελφό της. Εγώ δεν έχω όρεξη να τρέχω μεσημεριάτικα, έτσι προτιμώ να καθήσω στο σπίτι.
θ) Σάβ. 12 Νοεμ: Σκοπεύω να παρακολουθήσω τον Μέγα Εσπερινό των Εγκαινίων το απόγευμα, όμως το ίδιο πρωί μου τηλεφωνεί η Μαρία για να βγούμε.
ι) Δέχομαι την πρόσκληση, επειδή έχω διαβάσει λάθος τη σχετική ανακοίνωση έξω από την εκκλησία, οπότε νομίζω πως θα γίνει Τελετή Εγκαινίων και το απόγευμα της Κυριακής. Παράλληλα, εδώ και τρεις βδομάδες έχω λυσσάξει να δω μια φίλη.

Και μετά απορώ επειδή δεν παντρεύτηκα, δεν έκανα παιδιά, δεν έβγαλα λεφτά, δεν έγινα συγγραφέας, κ.ο.κ. Εδώ, στα Εγκαίνια ενός Ναού θέλησα να πάω και χάλασε ο κόσμος! Πάλι καλά, δηλαδή, που κατάφερα να παρακολουθήσω ένα μέρος του. Δεν πρόκειται για απλές ***συμπτώσεις***, ούτε συνηθισμένη ατυχία. Δυνάμεις δαιμονικές με παρακολουθούν αδιάλειπτα από τότε που γεννήθηκα και φροντίζουν να καταστρέφουν κάθε ευχάριστη στιγμή της ζωής μου...

Δευτέρα, 14 Νοεμβρίου 2005

Το πρωί αναχωρώ για τον Άλιμο, όπου έχω μάθημα ιταλικών με το Γιάννη. Πηγαίνω στη στάση λεωφορείων κοντά στον Άγιο Τρύφωνα· έχει κόσμο, η ώρα είναι 10:15 π.μ., όπου νά 'ναι πρέπει να περάσει το Β1 μα εγώ ξεκινώ για την παρακάτω στάση. Πριν φθάσω εκεί, ήδη βλέπω το 205 να με προσπερνά -το έχω χάσει για μισό λεπτό. Εγώ, όμως, πάω και στέκομαι στη συγκεκριμένη στάση, μήπως έλθει το επόμενο. Περιμένω μέχρι τις 10:30, τζίφος. Αποφασίζω να ξαναγυρίσω στην πρώτη στάση, μα μόλις φθάνω στη

γωνία βλέπω το Β1 να έρχεται. Ένα λεπτό πριν φθάσει, παρατηρώ κάτω στο έδαφος, δίπλα μου, ένα χαρτί λευκό, λυγισμένο μα όχι τσαλακωμένο. Ασυναίσθητα, σκύβω και το σηκώνω.

Δεν πιστεύω στα μάτια μου, όταν διαπιστώνω ότι στη μέσα μεριά έχει τυπωμένη μια εικόνα της Παναγίας Τριχερούσας με τον μικρό Χριστό! Η εικόνα είναι πολύ όμορφη και σε καλή κατάσταση. Αναθαρρώ αμέσως: Τι υπέροχο σπάνιο εύρημα, ειδικά μετά τη χθεσινή απογοήτευσή μου! Αισθάνομαι ευγνωμοσύνη στην Παναγία που μου έστειλε αυτό το ανέλπιστο θετικό ***σημείον***...

Κυριακή, 20 Νοεμβρίου 2005

Το πρωί παρακολουθώ τη θεία λειτουργία στην εκκλησία της ενορίας μου. Η ώρα περνά ήρεμα κι ευχάριστα, ακούμε και για τον “άφρονα πλούσιο” που έκανε σχέδια για το μέλλον χωρίς να υπολογίζει το Θεό· λογάριαζε, δηλαδή, χωρίς τον ξενοδόχο. Δεν ήξερε, όπως όλοι οι βολεμένοι, ότι “πρώτα ο Θεός”.

Φεύγοντας, παρατηρώ ότι έξω υπάρχει τοιχοκολλημένη αναγγελία του Πανυγηρικού Εσπερινού για τα Εισόδια της Θεοτόκου, σήμερα στις 6:30 μ.μ., στο Ναό Εισοδίων της Θεοτόκου. Το θεωρώ σαν μια θαυμάσια ευκαιρία για να διορθώσω τα σφάλματα της προηγούμενης βδομάδας και αποφασίζω να παρευρεθώ.

Κατά τις 6:15 (ώρα κατά την οποία θα έπρεπε να φύγω από το σπίτι, αν σκόπευα να είμαι στην εκκλησία στις 6:30) ακούω τον Ρόκυ να γαυγίζει, για πρώτη φορά μετά από δέκα ανέλπιστα ήσυχες μέρες! *Κρίμα. Είχα αρχίσει να ελπίζω...* Το τέρας συνεχίζει να ωρύεται μανιωδώς, χωρίς σταματημό, μέχρι τις 7:15 που αναχωρώ.

Κατά τις 7:30 βρίσκομαι έξω από το Ναό Εισοδίων της Θεοτόκου, στη λεωφόρο Σοφίας Βέμπο, μα δεν βλέπω κανέναν εκεί! Ο ναός είναι κλειστός! Μου 'ρχεται τρέλα! *Είναι δυνατόν; Δεύτερη φορά το ίδιο πράγμα; Τι παρέλειψα πάλι να παρατηρήσω;* αναρωτιέμαι, ενώ το κεφάλι μου πάει να σπάσει. Ούτε που τολμώ να διανοηθώ τι μπορεί να σημαίνει αυτό: δυο φορές το ίδιο ***σημείον*** μέσα σε χρονικό διάστημα μιας βδομάδας!

Κοιτάζω την αναγγελία πιο προσεκτικά και διαπιστώνω ότι η εκκλησία όπου γίνεται ο Πανηγυρικός Εσπερινός δεν είναι ο Ναός Εισοδίων της Θεοτόκου στη Σοφίας Βέμπο αλλά ο ομώνυμος στην Πλατεία Καραϊσκάκη! Δηλαδή: Την προηγούμενη φορά έκανα λάθος το χρόνο, τώρα το χώρο! Δεν μπορώ να το πιστέψω! Τρέχω έξαλλη στην κοντινή πιάτσα ταξί. Ευτυχώς, βρίσκω ένα ελεύθερο.

Εντέλει, τα καταφέρνω! Φθάνω στο ναό γύρω στις 7:45 το απόγευμα. Με ανακούφιση διαπιστώνω ότι πρόκειται για μια εμπειρία ανάλογη με των Εγκαινίων: Πολλοί ιερείς ντυμένοι με λαμπρά άμφια, λιτανεία εικόνας, άνθη παντού, χαρμόσυνη ατμόσφαιρα, κόσμος πολύς, αρτοκλασία στο τέλος.

"Οι γλώσσες είναι πνεύματα! Γι' αυτό, καλό είναι να μαθαίνουμε όσο γίνεται περισσότερες" κηρύττει κάποια στιγμή ο ιερέας, προς έκπληξή μου. *Κάτι που υποψιάζομαι από τότε που άρχισα να ασχολούμαι με τους λεξαρίθμους, οι οποίοι παραπέμπουν σ' έναν τρόπο σκέψης που δεν είναι ανθρώπινος...*

Εικονική Πραγματικότητα: Εδώ και εννιά μήνες περίπου, δηλαδή από τότε που ανακάλυψα τους λεξαρίθμους, έχω διαπιστώσει αμέτρητες φορές, ιδίοις όμμασι, ότι υπάρχει ένας ανώτερος Υπερνούς (αγγελι-

κός; δαιμονικός; εξωγήινος;) ο οποίος υπεισέρχεται στα πάντα μέσα στο Ανθρώπινο Πλέγμα και εκφράζεται με τους λεξαρίθμους. Τα σύμβολά του, οι αριθμοί, ξεπετάγονται παντού μέσα στο σύγχρονο κόσμο, ο οποίος πλέον κατακλύζεται από νούμερα: Κωδικοί προϊόντων, τιμές εμπορευμάτων, αριθμοί κυκλοφορίας οχημάτων, αριθμοί ταυτοτήτων, νούμερα τηλεφώνων κλπ., ξεπετάγονται από παντού και συντονίζονται με αξιοθαύμαστη ακρίβεια. Μου δίνουν την εντύπωση ότι αποτελούν μια γιγάντια, υπερπολύπλοκη ροή πληροφοριών, η οποία μυστικά παρακολουθεί, περιγράφει, οριοθετεί, γνωρίζει, ελέγχει τα πάντα μέσα στο Matrix, δίχως οι άνθρωποι να υποψιάζονται το παραμικρό.

Προσωπικά, έχω λάβει αρκετές επιβεβαιώσεις του Σκοπού μέσω λεξαριθμικών ισοψηφιών, καθώς και αμέτρητα κρυπτογραφημένα *σημεία* με τη μορφή (λεξ)αρίθμων, τα οποία μου έρχονται όπου σταθώ κι όπου βρεθώ μέσα στο Πλέγμα. Ωστόσο, δεν αισθάνομαι πια σιγουριά· αντιθέτως, τρέφω πια αμφιβολίες για όλα, ακόμη και για το Σκοπό. Παράλληλα, η συνειδητότητά μου μειώνεται σημαντικά: Έχω πάψει να βιώνω επαρκώς το φυσικό περιβάλλον γύρω μου, εφόσον η προσοχή μου αυθόρμητα πλέον εστιάζεται σε συγκεκριμένα σύμβολα, *σημεία* και οιωνούς, που με καταδιώκουν οπουδήποτε βρεθώ. Ακόμη, ο νους μου μπλοκάρεται σοβαρά, εφόσον απασχολείται διαρκώς με την αποκρυπτογράφηση κι επεξήγησή τους, ενώ τα συναισθήματά μου εξαρτώνται σχεδόν αποκλειστικά από το περιεχόμενο των κρυφών μηνυμάτων που δέχομαι ακατάπαυστα. Μου έχουν γίνει έμμονη ιδέα όλα αυτά, έστω κι αν ενίοτε βλέπω ότι τα *σημεία,* κωδικοποιημένα ή όχι, είναι αντικρουόμενα, άρα αναξιόπιστα.

Τους τελευταίους μήνες ειδικά, έχω χάσει εντελώς την ψυχική μου ηρεμία: Πιάνω συνεχώς τον εαυτό μου να βασανίζεται μέσα σε ατέλειωτους στροβίλους σύγχυσης. Ανησυχώ για όλα, ακόμη και για την ψυχή μου. Σχεδόν καθημερινά βιώνω ένα πρωτοφανές εσωτερικό άγχος που αγγίζει τον τρόμο -συχνά χωρίς καμιά φανερή αιτία. Τον τελευταίο μήνα, μάλιστα, η κατάσταση έχει επιδεινωθεί επικίνδυνα: Ιδίως όταν ξαπλώνω το μεσημέρι, αισθάνομαι τον τρόμο να γιγαντώνεται ανεξέλεγκτα στην καρδιά μου – σε σημείο που φοβάμαι μήπως αποκτήσω κανένα καρδιακό νόσημα!

Κατακλείδα: Τόσα χρόνια που πασχίζω μόνη μου να ξεφύγω από το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα, το μόνο που έχω καταφέρει είναι μια τρύπα στο νερό. Είτε με φυσικές μεθόδους (αλλαγές στον επαγγελματικό και στον κοινωνικό τομέα, αυτοβελτίωση, αυτοκριτική, γυμναστήρια), είτε με μεταφυσικές τεχνικές (διαλογισμός, ονείρεμα, οραματισμοί κλπ), πετυχαίνω πάντα ένα αμφίβολο ή προσωρινό αποτέλεσμα: Εκεί που νομίζω πως κάπου έχω φθάσει, το Matrix αντιδρά ανάλογα και ξαναγυρίζω πάντα στο απόλυτο μηδέν ή ακόμη πιο πίσω.

Δεν μπορώ να ξεφύγω μόνη μου από το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα. Χρειάζομαι βοήθεια απέξω. Μόνον ο Ιησούς Χριστός μπορεί να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά τους δαίμονες που κυβερνούν τη γήινη πραγματικότητα. Μόνο με την προσευχή ίσως μπορέσω να πετύχω την εύνοιά Του. Μόνον Αυτός μπορεί να μου δώσει επαρκή δύναμη και σοφία, ώστε να αψηφώ τα σατανικά πνεύματα τα οποία μαίνονται γύρω μου, μπλοκάρουν την αντίληψή μου κι επηρεάζουν το ροή της πραγματικότητας έτσι ώστε όλα να στρέφονται εναντίον μου.

Προς το παρόν, δεν ξέρω πια πού πατάω, ούτε πώς να προχωρήσω. Σκέφτομαι, μάλιστα, να παρατήσω τα πάντα (διαλογισμούς, οραματισμούς, λεξαρίθμους) για κανένα χρόνο και μετά βλέπουμε...

Δευτέρα, 21 Νοεμβρίου 2005

Το Μέγα Θηρίον (ο Ρόκυ) έχει επανέλθει δριμύτερος μετά από απουσία δέκα ημερών. Ουρλιάζει υστερικά, με στεντόρια αφύσικη φωνή, λες και πέφτουν βόμβες, όλη μέρα. Και, ως συνήθως, συντονίζει τις τερατώδεις κραυγές του με τις δικές μου κινήσεις: Όποτε ανεβαίνω την πλαϊνή σκάλα, όποτε φεύγω ή γυρίζω στο σπίτι, όποτε ξεμυτίζω στην αυλή -παρόλο που δεν έχει οπτική επαφή μαζί μου!

Παράλληλα, εδώ και μια βδομάδα, κάποιοι έχουν αγοράσει το διαμέρισμα των Ζαρίφηδων και σφυροκοπούν αδιάκοπα από το πρωί μέχρι το βράδι. Ο ***ηχητικός πόλεμος*** εναντίον μου δεν σταματά ποτέ· αντίθετα, εντείνεται όλο και πιο δαιμονικά, με όλους τους δυνατούς τρόπους.

Παρασκευή, 25 Νοεμβρίου 2005

Χθες το πρωί έκανα οικιακές εργασίες, έστρωσα τα χαλιά για το χειμώνα και διαπίστωσα ότι πλήθος μυρμήγκια έχουν εισβάλει στο σπίτι μου, έφθασαν μέχρι τα εικονίσματα κι επιτέθηκαν στο πασχαλινό κουλούρι χωρίς, ευτυχώς, να το καταστρέψουν. Το έπλυνα, ψέκασα τα μυρμήγκια με εντομοκτόνο, βρήκα τη φωλιά τους, την ψέκασα κι αυτήν.

Σήμερα το πρωί, στερεώνω το στεγνό πια κουλούρι στη θέση του πάνω σ' ένα εικόνισμα, όπως ήταν πριν. Όλα μου φαίνονται εντάξει, μα η ανακούφιση δεν διαρκεί πολύ: Μετά από λίγα λεπτά, ακούω

έναν ελαφρό γδούπο. Αναρωτιέμαι τι μπορεί να είναι, ώσπου ανακαλύπτω ότι το κουλούρι έχει γλυστρήσει από εκεί που το είχα βάλει και τώρα βρίσκεται πεσμένο πάνω στο κομοδίνο, σπασμένο σε κομματάκια – γεγονός πρωτοφανές στα χρονικά της οικογένειάς μου, εφόσον το κουλούρι που αφήνουμε στις εικόνες κάθε Πάσχα, πάντα έμενε εκεί ανέπαφο όλο το χρόνο. Σαστίζω, αδυνατώ να πιστέψω στα μάτια μου αυτό το πρωτοφανές ***σημείον***. Δεν ξέρω πλέον τι να πιστέψω...

Η πνευματική αναταραχή που βιώνω είναι άνευ προηγουμένου. Πρώτη φορά στη ζωή μου αισθάνομαι τόσο απαίσια. Αρχίζω να υποψιάζομαι ότι όλα αυτά τα αρνητικά *σημεία* που με βομβαρδίζουν τελευταία υποδηλώνουν την δυσαρέσκεια του Θεού για την Υπέρτατη Τελετουργία μου, οπότε αρχίζω να σκέφτομαι σοβαρά μήπως πρέπει να την καταργήσω. Άλλωστε, εδώ και αρκετό καιρό δεν με γεμίζει όπως κάποτε, αμφιβάλλω για το Σκοπό, ενώ αισθάνομαι διαρκώς ανήσυχη και φοβισμένη.

Σε μια ύστατη ενέργεια απόγνωσης, επιζητώ τον χρησμό των συναρίθμων σχετικά με το θέμα. Δεν αργώ να καταλήξω στην εξής ισοψηφία, η οποία ουσιαστικά με μπερδεύει ακόμη περισσότερο:

Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΙΣ ΥΠΕΡΤΑΤΗΣ ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΑΣ =
Η ΕΛΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ = 3669

Παρόλα αυτά, απόψε αποφασίζω να εκτελέσω την ***Υπέρτατη Τελετουργία***, γύρω στις 1:00 μετά τα μεσάνυχτα. Έντονες αμφιβολίες και σύγχυση δεν μου επιτρέπουν να την απολαύσω όσο άλλοτε. Η σιγουριά που είχα κάποτε, αποτελεί πια μακρινό παρελθόν...

?! *160 νεκροί από έκρηξη σε ορυχείο στην Κίνα, τη Δευτέρα.*

Σάββατο, 26 Νοεμβρίου 2005

Το πρωί ήλθε η μητέρα μου και λιβάνισε όλο το σπίτι. Επίσης, μου ανήγγειλε ότι ο Θανάσης σκοπεύει ν' αγοράσει αρμόνιο! Δεν ξέρω τι να υποθέσω, πια: Αυτά τα ανήψια μου, λες και δεν ξέρουν τι να πρωτοκάνουν για να προκαλούν όσο περισσότερο θόρυβο μπορούν!

Ποιός διάβολος συντονίζει τους πάντες γύρω μου, ώστε να κάνουν διαβολεμένη φασαρία; συλλογίζομαι, καθώς αναχωρώ για ιδιαίτερο μάθημα στην Ξένια. Τότε ακριβώς, βλέπω πεσμένο μπροστά στα πόδια μου ένα φυλλάδιο με βασικό θέμα: "Ποιός κυβερνάει πραγματικά τον κόσμο;" Απάντηση: Ο Σατανάς και οι δαίμονές του. Το ***σημείον*** είναι σαφές: Ο μεγαλύτερος εχθρός μου, ο οποίος συντονίζει ολόκληρο το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα εναντίον μου, δεν είναι άλλος από το Σατανά...

Κυριακή, 27 Νοεμβρίου 2005

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' έναν παραλιακό δρόμο, στριμωγμένη μαζί με πολλά άλλα άτομα και βαδίζουμε σαν μπουλούκι προς μια κατεύθυνση. Περνάμε από διάφορα όμορφα μέρη για να καταλήξουμε σ' έναν χώρο δυσάρεστο, μάλλον νοσοκομείο. Δεν μου αρέσει εκεί, το μέρος μου φαίνεται πληκτικό και σκυθρωπό· επιπλέον αισθάνομαι μόνη, καθώς δεν έχω φίλους και οι υπόλοιποι με σνομπάρουν. Ξαφνικά, επαναστατώ: *Τι γυρεύω εγώ εδώ;* σκέφτομαι και τους παρατάω αμέσως. Αναχωρώ και τρέχω να βρω τις γραφικές βραχώδεις παραλίες που είχα δει πιο πριν, καθώς ερχόμασταν. Σκαρφαλώνω άνετα πάνω σε βράχους από κοκκινόχωμα και βουτώ στα σμαραγδένια νερά. Η αίσθηση είναι φανταστική...

Τότε, έξω στην ακτή εμφανίζονται τρία ή τέσσερα

μεγάλα καφετιά σκυλιά. Η παρουσία τους με δυσαρεστεί, καθώς ανησυχώ μήπως μ' ενοχλήσουν με τα γαυγίσματά τους. Ωστόσο, τα ζώα κάθονται ήσυχα. Όταν βγαίνω από τη θάλασσα, επιλέγω να πάω σε μια διπλανή παραλία, πιο στενή και πιο όμορφη. Βουτώ ξανά από τους βράχους, βυθίζομαι στα ήρεμα βαθυγάλανα νερά, απολαμβάνοντας την κάθε στιγμή.

Τώρα περπατώ πάνω σ' ένα τεράστιο, εντυπωσιακό συντριβάνι, κοντά στη θάλασσα. Αποτελείται από πέτρινους όγκους ρόδινου χρώματος, λευκά αγάλματα πουλιών και νερά κελαριστά. Χοροπηδώ χαρούμενα εκεί πάνω, ενώ αναρωτιέμαι ποιό να είναι αυτό το υπέροχο νησί...۩

Αυτή την ώρα που γράφω τα παραπάνω στο ημερολόγιό μου, ο ***Ηχητικός Πόλεμος*** μαίνεται γύρω μου με εξωπραγματικό συντονισμό και ένταση: Ο νέος ένοικος δίπλα, που έχει μόλις αγοράσει το παλιό διαμέρισμα των Ζαρίφηδων, κάνει επιδιορθώσεις και χαλάει τον κόσμο. Ο ανηψιός μου ο Γιάννης βρίσκεται πάνω, στη μεζονέτα, μαζί με φίλους του· παίζουν κιθάρες, διαθέτουν κι ενισχυτή, γίνεται χαμός. Ο Ρόκυ ουρλιάζει ασταμάτητα με το στερεοφωνικό γαύγισμά του, σαν δαιμονικός τενόρος. Λοιπόν, είναι για γέλια αυτή η κατάσταση! Δεν μπορώ παρά να βάλω τα γέλια, μπροστά σε τόσο απίθανα, αφύσικα φαινόμενα...

Δευτέρα, 28 Νοεμβρίου 2005

Διαυγές Όνειρο: Βρίσκομαι μέσα σε μια εκκλησία αλλά η λειτουργία έχει τελειώσει. Δοκιμάζω να ανάψω ένα κερί μα σβήνει και αυτό που ήδη υπήρχε στο μανουάλι. Προσπαθώ με άλλα κεριά και μανουάλια, όμως όλα τα κεριά σβήνουν προτού προλάβω ν' ανάψω εγώ το δικό μου. Βρίσκω έναν αναπτήρα μα ούτε αυτός

δουλεύει. Νιώθω μεγάλη απογοήτευση.

Φεύγω από την εκκλησία άπρακτη, συλλογιζόμενη ότι αυτό που μου συνέβη είναι αδύνατον, εκτός αν όλα είναι ένα όνειρο. *Μα... Είναι όνειρο!* Μόλις συνειδητοποιώ την αλήθεια, πηδώ αμέσως ψηλά κι αρχίζω να πετώ σε μεγάλο ύψος, πάνω από πράσινα λιβάδια, προσευχόμενη στο Θεό. Τώρα αισθάνομαι ανακούφιση, χαρά, ευτυχία. Κάποια στιγμή ο νους μου ξεφεύγει από την προσευχή, χάνω ύψος, ενώ αισθάνομαι ένα ευχάριστο μούδιασμα στη βάση του κρανίου.

Παρασκευή, 2 Δεκεμβρίου 2005

Εικόνες του Matrix: Το βραδινό δελτίο ειδήσεων αναγγέλλει την πρώτη μεταμόσχευση προσώπου, η οποία έγινε στη Γαλλία. Μια νέα γυναίκα έχασε τα χείλη και τη μύτη της εξαιτίας επίθεσης σκύλου, ενώ η ίδια ήταν πεσμένη αναίσθητη στο δρόμο από χρήση ηρωίνης. Σχόλιο του παρουσιαστή, με γλυκανάλατο ύφος: “Ο σκύλος ίσως προσπαθούσε να την ξυπνήσει για να την κρατήσει ζωντανή!”.

Τυπική ανθρώπινη λογική: Ο σκυλάραπας κατέστρεψε το πρόσωπο της γυναίκας τρώγοντας τελείως τα χείλη και τη μύτη της, όχι επειδή ήθελε να φάει κρέας αλλά “για να την κρατήσει ζωντανή” – και δεν μπορούσε να το καταφέρει διαφορετικά, παρά καταβροχθίζοντας το μισό της πρόσωπο! Δηλαδή, σύμφωνα με την τυπική ανθρώπινη σκυλολατρική νοοτροπία, η γυναίκα θα πρέπει να χρωστά στο ανθρωποφάγο κτήνος αιώνια ευγνωμοσύνη! Αν είναι δυνατόν! Και βασιλιάς να ήταν ο σκύλος, δεν θα έσπευδαν τα ΜΜΕ να τον δικαιολογήσουν με τόσο γελοίο τρόπο! Η ανθρώπινη σκυλολατρεία ξεπερνά τα όρια της παράνοιας· αγγίζει τη θρησκευτική πίστη...

Δευτέρα, 6 Δεκεμβρίου 2005

Καλός και πανέξυπνος μαθητής ο 7χρονος Ιάκωβος, αδελφός της Ξένιας, ωστόσο ψάχνει πάντα ευκαιρία να διορθώνει και να κριτικάρει εμένα, τη δασκάλα του: "Δεν τα λέτε με προφορά!" ... "Αντί It γράψατε H" ... "Κάνατε λάθος!" ... "Γιατί εκεί έχει παύλα και όχι κόμμα;" ... "Γιατί λέμε a και όχι one;" ... "Γιατί να κάνουμε αυτό το μάθημα και όχι εκείνο;" και πάει λέγοντας, ενώ ποτέ δεν ικανοποιείται από τις απαντήσεις μου. Κάποια στιγμή, χάνω κι εγώ την υπομονή μου: "Άκουσε να δεις, εγώ είμαι η δασκάλα, εγώ διδάσκω, εσύ είσαι ο μαθητής και πρέπει να κάνεις ότι σου λέω! Εντάξει;" του κάνω αυστηρά.

Αμέσως του κόβεται η φόρα του μικρού. Το μάθημα συνεχίζεται ομαλά, μα τώρα πια δεν είναι τόσο φωστήρας: Κομπιάζει, διστάζει, μπερδεύεται, κάνει λάθη. Και δεν τον έβρισα, δεν τον αποκάλεσα "βλάκα", "σκράπα", "παλιόπαιδο" ή κάτι τέτοιο. Απλώς, μία φορά του έκανα μια παρατήρηση και τώρα το μυαλό του έχει ψιλομπλοκάρει! *Γύρευε, λοιπόν, τι ζημιά έχω υποστεί εγώ από χρόνιες, συντονισμένες ψυχικές επιθέσεις πολυάριθμων Τεράτων, εδώ και δεκαετίες...*

"Και να σκεφθείς ότι αυτό είναι από τα πιο έξυπνα και καλά παιδιά! Δηλαδή, ένα κακό παιδί, πώς θα σου φερθεί;" αναρωτιέται η μητέρα μου όταν της εξηγώ τα καθέκαστα.

Παρασκευή, 9 Δεκεμβρίου 2005

Συντονισμός του Matrix: Τηλεφωνώ το απόγευμα στη Λουίζα, της προτείνω να συναντηθούμε απόψε, εκείνη όμως μου δηλώνει ότι θα βγει με τη Φανή (παλιά της φίλη, που τη γνωρίζω κι εγώ). Εμένα, απλά με

γράφει. Δεν της γεμίζω το μάτι πια. Προσπαθώντας να αγνοήσω τη θλίψη και το φάντασμα της απόλυτης μοναξιάς που βλέπω να έρχεται στη ζωή μου γοργά, ανοίγω το ραδιόφωνο και αρχίζω να στολίζω το χριστουγεννιάτικο δέντρο...

Αργά τη νύχτα, λίγο μετά τα μεσάνυχτα, εκτελώ ακόμη μια φορά την ***Υπέρτατη Τελετουργία***. Καταπληκτική αίσθηση, σχεδόν όπως άλλοτε.

?! *Την άλλη μέρα, 110 νεκροί μαθητές σε αεροπορικό δυστύχημα στη Νιγηρία.*

Κυριακή, 11 Δεκεμβρίου 2005

Ο σκυλάραπας Ρόκυ γαύγισε για δέκα λεπτά μεσημεριάτικα, αρκετά για να μου σπάσει εντελώς τα νεύρα. Σχεδόν τρέμοντας από οργή, τον έκαψα επί τόπου: Ζωγράφισα τη σιλουέτα του σε λευκό χαρτί, έγραψα πάνω το όνομά του και το όνομα της ιδιοκτήτριάς του με μαύρο στυλό (ΡΟΚΥ ΤΗΣ ΙΩΑΝΝΑΣ) και του έβαλα φωτιά, συγκεντρώνοντας το θυμό μου σε κάθε ένα γράμμα καθώς γινόταν στάχτη.

Γρήγορα μετάνιωσα γι' αυτό το ***μαγικό τελετουργικό***. *Δεν είναι αυτός ο σωστός τρόπος για να αντιμετωπίζεις το Κακό· όσες φορές κι αν το σκοτώσεις, αυτό αλλάζει μορφή κι επανέρχεται...*

Πάντως, από την επόμενη κιόλας μέρα, ο Ρόκυ δεν θα ξανακουστεί! Απλά έχει εξαφανιστεί από το πρόσωπο της γης! Γιούπι!

Σάββατο, 17 Δεκεμβρίου 2005

Πρώτη συνάντηση με την Ευγενία Ντοβίνου, 40 ετών: Καινούργια φίλη που βρήκα πρόσφατα, απαντώντας σε σχετική αγγελία της σε γνωστό τηλεπεριοδικό. Η αρχική εντύπωση δεν ήταν καθόλου καλή. Μόλις την

πρωτοαντίκρυσα, στο σταθμό του μετρό στη Δάφνη, σκιάχτηκα: Πολύ άσχημη, με στραβό στόμα, πεταχτά χαλασμένα δόντια και πάρα πολλές βαθιές ρυτίδες έντασης στο πρόσωπο και στο λαιμό. Τέτοιες ρυτίδες δεν έχω δει ούτε σε 70άρες. Εκ πρώτης όψεως, μου έδωσε την εντύπωση ψυχασθενούς. Μου ήλθε να κάνω μεταβολή και να εξαφανιστώ.

Ωστόσο, όταν καθήσαμε στην καφετέρια, η κουβέντα μας κύλησε ομαλά για δυόμιση ώρες, παρόλο που όταν μιλάει. το στόμα της στραβώνει έντονα και ψευδίζει. Πρέπει να προσέχω συνεχώς τα χείλη της για να καταλαβαίνω τι λέει. Δεν έχει πια παρέες, μου είπε, επειδή οι πρώην φιλενάδες της έχουν παντρευτεί και τη γράφουν -η γνωστή ιστορία. Τώρα εργάζεται ως δασκάλα αγγλικών παραδίδοντας ιδιαίτερα, όπως εγώ. Κάποτε δούλευε σε φροντιστήριο επί 15 χρόνια, χωρίς κανονικό μισθό και χωρίς ένσημα. Αναρωτήθηκα πώς είναι δυνατόν να βρήκε ποτέ δουλειά ως δασκάλα σε φροντιστήριο, με αυτή τη φάτσα και το ψεύδισμα, μέχρι που μου εξήγησε ότι επρόκειτο για το φροντιστήριο-μαϊμού "Λαμπίρη", στο οποίο είχα απευθυνθεί κι εγώ την Άνοιξη του '84! Τέλος πάντων, μου φάνηκε καλή και ήσυχη κοπέλα. Νοστάλγησα, όμως, τη Μαρία Σχοινά...

Κυριακή, 25 Δεκεμβρίου 2005

Ιστορία Μυστηρίου - Η Εξαφάνιση: Στις αρχές του μήνα τηλεφώνησα στη Μαρία Σχοινά, άφησα μήνυμα στο κινητό της μα εκείνη δεν έχει επικοινωνήσει ακόμη μαζί μου. Υποθέτω ότι έχει ήδη αναχωρήσει για την Αμερική και κατοικεί πλέον στο σπίτι του αδελφού της, στο Κονέκτικατ. Έτσι, η καλύτερή μου φίλη έφυγε από τη ζωή μου χωρίς καν να με ειδοποιήσει πότε ακριβώς αναχώρησε ή πότε έφθασε

στη νέα της πατρίδα. Δεν ξέρω πια τι να υποθέσω· ίσως η Μαρία να ήθελε απλά να με ξεφορτωθεί, ίσως να μην έχει πάει σε κανένα ταξίδι.

Η ουσία είναι ότι μέσα στον ίδιο μήνα, το Νοέμβριο, έχασα οριστικά δυο πολύ καλές φίλες μου: τη Μαρία και τη Λουίζα, χωρίς να μπορώ καν να φανταστώ το λόγο: δεν λογόφερα με καμία, και με τις δυο περνούσαμε ευχάριστα εδώ και πολλά χρόνια, ώσπου αυτές άρχισαν να με αποφεύγουν: από τα τέλη Ιουλίου η πρώτη, από τα μέσα Σεπτέμβρη η δεύτερη. Έχω, πάντως, την εντύπωση ότι ψυχράνθηκαν απέναντί μου από τότε που τους μίλησα για τους συναρίθμους.

Η Λουίζα έχει μπλέξει για τα καλά με κύκλωμα παλιών συμμαθητών και τώρα με σνομπάρει. Η Μαρία έχει απλώς εξαφανιστεί. Από την πρώτη, λίγο-πολύ το περίμενα: βολεμένη σύζυγος και μητέρα, δημόσιος υπάλληλος, ζωή που κυλάει ρολόι· ήταν θέμα χρόνου ν' ανακαλύψει τα κυκλώματα. Από τη δεύτερη δεν το φανταζόμουν με τίποτα, καθώς είμασταν "αδελφές ψυχές", με πολλές κοινές τραυματικές εμπειρίες, ανησυχίες, ιδέες, προβληματισμούς. Στο διάστημα των έξι περίπου χρόνων που κάναμε παρέα, έμαθα πολλά από τη Μαρία και της έμαθα πολλά. Μαζί της ένιωθα αληθινή: της εκμυστηρευόμουν πράγματα που δεν θα τολμούσα να πω σε κανέναν άλλο. Ποτέ δεν ανησύχησα μήπως η Μαρία παρεξηγήσει κάποια δήλωσή μου. Δεν ήμουν υποχρεωμένη να ψευτίζω ή να κρύβομαι όταν μιλούσα με τη Μαρία. Μεταξύ μας υπήρχε ταύτιση, σύμπνοια, κατανόηση, ειλικρίνεια -στοιχεία σπάνια για τα ανθρώπινα δεδομένα. "Αυτό εκτιμώ σε μια φιλία: Να μπορώ να διηγούμαι ελεύθερα τα πάντα, ακόμη και τις κακίες μου, χωρίς να φοβάμαι μήπως η άλλη με κοροϊδέψει ή με απορρίψει. Αν ήταν να συναντιώμαστε

για να κάνουμε την έξυπνη η μία στην άλλη, καλύτερα να μέναμε στα σπίτια μας!" μου είχε πει κάποτε.

Σήμερα το πρωί ξαναπήρα τηλέφωνο τη Μαρία και άφησα ευχές στον αυτόματο τηλεφωνητή του κινητού της. Εκείνη όμως δεν θα ξαναδώσει ποτέ σημεία ζωής, ούτε για ν' ανταποδώσει τις ευχές ούτε για να μου πει πώς τα περνάει εκεί που βρίσκεται τώρα. Απλά, έχει εξαφανιστεί. Πολύ παράξενο φέρσιμο για ένα μοναχικό, παράφορο άτομο που δεν δίσταζε να μου λέει: "Τρέμω, τρέμω μη σε χάσω! Όλοι μ' έχουν παρατήσει, όλοι μου κλείνουν την πόρτα, κανείς δεν μου συγχωρεί την αποτυχία στη ζωή! Αν με αφήσεις κι εσύ θα αυτοκτονήσω!"

Θα μου λείψει. Θα μου λείψει όσο καμία άλλη φίλη. Τέτοια φίλη δεν πρόκειται να ξαναβρώ. Με θλίβει το πώς χάνονται όλα αργά ή γρήγορα -είναι μονάχα θέμα χρόνου. Και μου είναι πλέον ξεκάθαρο ότι όσο περνούν τα χρόνια οδεύω σταθερά προς την απόλυτη μοναξιά -φυσική συνέπεια του προορισμού μου. Δεν γίνεται αλλιώς. Ας αρχίσω να συνηθίζω στην ιδέα...

Το απόγευμα τηλεφώνησα στη Λουίζα μήπως βρεθούμε, μα εκείνη μου έφερε τον αποκλεισμό:

"Δεν γίνεται σήμερα, πονάει όλο μου το σώμα, χώρια που έχω στίβες πιάτα να πλύνω!".

"Τότε αύριο;"

"Ούτε αύριο θα μπορέσω, είμαι καλεσμένη σε τραπέζι".

Εντάξει, κατάλαβα...

Τελικά, ήλθε το βράδι η Περσεφόνη στο σπίτι μου. Καθήσαμε πλάι στο στολισμένο δεντράκι μου, ανάψαμε δυο αρωματικά κεριά, φάγαμε γλυκά, συζητήσαμε ευχάριστα, παίξαμε και "Esoterra". Ήλθαμε ισοπαλία, 2-2. Δεν μου έσπασε τα νεύρα κανένας αφύσικος θόρυβος, καθώς το Μέγα Θηρίο (ο Ρόκυ)

απουσιάζει εδώ και δυο βδομάδες. Θαυμάσια...

Πιο αργά, ανέβηκα πάνω, στη μεζονέτα της αδελφής μου, ελπίζοντας σε μια καλή συνέχεια. Εκείνη, όμως, το θεώρησε σκόπιμο να μου αρχίσει χριστουγεννιάτικα στομφώδες κήρυγμα του τύπου: “Δεν βρίσκεις παρέες επειδή όλο φοράς μακριές μπλούζες αντί κοντές, δεν βάφεις τα νύχια σου, ούτε πας αρκετά συχνά στο κομμωτήριο!”. Σαν καλό παράδειγμα μου έφερε τη φίλη της τη Φαίη, μια χοντρή τσαμπουκαλού που είναι πάντα έτοιμη για καυγά. Η κυρία τα έχει όλα: ένα σωρό φίλες που την υποστηρίζουν σε κάθε περίπτωση· δυο υπέροχα, υπάκουα παιδιά· έναν καλό κι εμφανίσιμο σύζυγο που της παρέχει τα πάντα και κάθεται σούζα, μην τυχόν θυμώσει η φάλαινά του· η κόμισσα δεν εργάζεται, ωστόσο φέρνει καθαρίστρια μια φορά τη βδομάδα· επίσης, πηγαίνει στο κομμωτήριο κάθε Σάββατο. Σύμφωνα με την Αλίκη, όλοι εκτιμούν τη Φαίη επειδή είναι πάντα περιποιημένη: καλοχτενισμένη, καλοντυμένη, με άψογο μανικιούρ και πεντικιούρ. Βέβαια, ό,τι κι αν κάνει παραμένει 120 κιλά και το παίζει πάντα βαρύ πεπόνι σε όλους – μα αυτές τις λεπτομέρειες παραδόξως δεν τις προσέχει κανείς.

Αν δεν αλλάξω τρόπο σκέψης, δεν με βλέπω καλά. Έχω γίνει πολύ κακομοίρα τελευταία: Συνεχίζω να ανησυχώ για το πώς θα γίνω δημοφιλής στα 42 μου, καταλήγω πάντα σε λογικά αδιέξοδα και κατάθλιψη, οι άλλοι το φχαριστιούνται και υποστηρίζουν σοβαρά ότι εκείνο που θα βελτιώσει ριζικά τη ζωή μου είναι το πεντικιούρ...

Τρίτη, 27 Δεκεμβρίου 2005

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Μέσα σ' αυτό το μήνα κατεδαφίστηκαν τρεις μονοκατοικίες επί της οδού

Δαρδανελλίων: Το σπίτι με τα μαύρα κάγκελα που είχαν διακοσμητικό μοτίβο λευκών γλάρων, το παλιό σπίτι της κυρα-Όλγας με τα κεραμίδια και τη μεγάλη πέργκολα, κι εκείνο του Αθανασίου, γωνιακό με τη Μετεώρων. Γκρέμισαν, ακόμη, το παλιό σπιτάκι χαμηλά στην οδό Μυστρά, έκοψαν όλα τα δέντρα (σωστό άλσος!) που υπήρχαν μέσα στο τεράστιο οικόπεδο και τώρα σκάβουν μανιωδώς για να φτιάξουν εμπορικό κέντρο. Κομμάτια των παιδικών μου χρόνων, που εξαφανίζονται για πάντα· ματώνει η καρδιά μου για τον παλιό, σχετικά αθώο και όμορφο κόσμο που σβήνει και στη θέση του υψώνονται τερατουργήματα, ενώ το Matrix δονείται, μουγκρίζει, ουρλιάζει, ηχεί ακατάπαυστα, δαιμονικά.

Η φύση του κόσμου που με περιβάλλει αλλάζει συνεχώς, όλο και πιο γρήγορα, όλο και πιο βαθιά, με σαφή ροπή προς το Κακό. "Έρχεται καιρός μεγάλης θλίψης", ιδίως για ανθρώπους σαν εμένα, που ζουν στο περιθώριο του Πλέγματος.

Επιπλέον: Δεν είναι μόνον η ταχύτητα του χρόνου, που όσο πάει αυξάνεται· κάποτε, στις δεκαετίες του '70, '80 και του '90 ακόμη, υπήρχε *χωροχρονική συνοχή*. Η "πραγματικότητα" είχε περισσότερο συνοχή τότε. Τα πράγματα έρρεαν πιο ομαλά, πιο απρόσκοπτα εκείνες τις εποχές -παρά τις όποιες δυσκολίες. Πολλά πράγματα συνέβαιναν από μόνα τους, με τρόπο φυσικό· δεν χρειαζόταν να καταβάλλω υπέρογκους κόπους για ένα αμφίβολο και βραχύβιο αποτέλεσμα, ούτε διαλύονταν τα πάντα στην παραμικρή στραβοτιμονιά...

* * * *

Τετάρτη, 4 Ιανουαρίου 2006

Ερωτικό Όνειρο: Καλώ έναν όμορφο άνδρα να μου κάνει έρωτα στο κρεβάτι. Αφήνομαι ηδονικά, το απολαμβάνω για λίγα δευτερόλεπτα, μέχρι που... με ξυπνά το τηλέφωνο που χτυπάει τότε ακριβώς! Κοιτάζω το ρολόι δίπλα μου, η ώρα είναι 7:00 το πρωί. Σηκώνομαι ν' απαντήσω, σηκώνω το ακουστικό μα δεν είναι κανείς!

Ακόμα μια φορά, το Matrix μου αποκαλύπτει τη διαβολική φύση του, καταστρέφοντας κάθε απόπειρα φυγής, έστω για λίγες στιγμές...⇑

... Κατά τ' άλλα: Όπως κάθε Κακό, έτσι και ο ***Ηχητικός Πόλεμος*** δεν εξαφανίζεται ποτέ· αλλάζει μονάχα μορφή κι επανέρχεται δριμύτερος: Εδώ και δυο βδομάδες σκάβουν τα θεμέλια μιας νέας πενταόροφης πολυκατοικίας που θα κτισθεί μόλις ένα στενό πάνω από το σπίτι μας. Ο εκνευριστικός θόρυβος του εκσκαφέα αντηχεί σε όλο μου το σπίτι, είτε φοράω ωτοασπίδες είτε όχι, από τις 7:00 το πρωί μέχρι τις 3:00 το απομεσήμερο. Επιπλέον, στην αντικρυνή μας πολυκατοικία κάποιος ξυλοχαλάει και σφυροκοπάει όλη μέρα.

Μισώ αυτό που με περιβάλλει: Η περιοχή όπου κατοικώ είναι η μοναδική σε όλη την Αθήνα όπου τα τελευταία 15 χρόνια όλο και κάποιος θα χτίζει, σε απόσταση μόλις 50 μέτρων από το σπίτι μου, με τα κομπρεσέρ να κοπανάνε ασταμάτητα! Χώρια τα υπόλοιπα μερεμέτια από γειτονικά διαμερίσματα, οι μουσικές στο διαπασών, τα υστερικά γαυγίσματα, οι αδιάκοπες φωνές κάθε ώρα της ημέρας ή της νύχτας...

Πέμπτη, 5 Ιανουαρίου 2006

Θαύμα! Έγινε θαύμα! Η Λουίζα με προσκάλεσε χθές, τελευταία στιγμή, εντελώς ανέλπιστα, να παρευ-

ρεθώ κι εγώ απόψε στη μηνιαία συγκέντρωση παλιών συμμαθητών του Λυκείου Γλυφάδας! Επίσης, με κάλεσε και στην επόμενη συνάντηση, που θα γίνει το Φλεβάρη στην ταβέρνα της Ρούλας (άλλη παλιά συμμαθήτρια αυτή) στην Τερψιθέα.

Μόλις έρχεται η ώρα ντύνομαι, στολίζομαι και πηγαίνω στο σπίτι της φιλενάδας μου, όπου περιμένουμε να έλθει η Στέλλα να μας πάρει με το αυτοκίνητό της γύρω στις 10:00. Ο Νώντας, βαρύς κι ασήκωτος όπως πάντα, δεν θέλει ούτε να με βλέπει και δεν νοιάζεται καθόλου να το κρύψει. Δεν μένουμε ούτε πέντε λεπτά στο σπίτι μέχρι να εμφανιστεί η Στέλλα, μα αυτός δεν σταματά να παραπονιέται: "Μιλάτε πιο σιγά! Λίγος σεβασμός!"

Αναχωρώντας, βλέπω τη Λουίζα να κουβαλάει μια μεγάλη χάρτινη τσάντα με ένα ογκώδες δώρο μέσα, το οποίο προορίζεται για κάποιον Στάθη, "έναν στριμμένο γεροντοκοριασμένο", όπως μου εξηγεί η ίδια, κοροϊδευτικά.

Καθ' οδόν διαπιστώνω πως η Στέλλα απαξιεί να μου μιλήσει: Κάποια στιγμή τη ρωτώ πώς πέρασε τις γιορτές των Χριστουγέννων μα εκείνη, αντί να μου απαντήσει, αρχίζει να ψάχνει έναν ανύπαρκτο σταθμό στο ραδιόφωνο.

Κατά τις 10:15 το βράδι φθάνουμε στο μόνιμο στέκι των συμμαθητών, που είναι ένας ξεχωριστός χώρος στο κλαμπ "Triumph", στην Κάτω Γλυφάδα. Μόλις πλησιάζω στο τραπέζι, τα μάτια μου πέφτουν αυθόρ-μητα πάνω σ' έναν κούκλο, που η Λουίζα μου τον συστήσει ως Πάνο Ηλιόπουλο. Τον χαιρετώ εγκάρδια, του εκδηλώνω ενδιαφέρον, επιδιώκω μάλιστα να καθήσω δίπλα του. Εκείνος όμως με αντιμετωπίζει με επιδεικτική ψυχρότητα, μου κόβει αμέσως το θάρρος,

φροντίζει να βολευτεί αρκετά μακριά μου, στην απέναντι πλευρά του τραπεζιού, φωνάζει κάποιον άλλο να καθήσει δίπλα του και δεν μου δίνει καμιά σημασία όλη την υπόλοιπη ώρα.

Λίγο αργότερα καταφθάνει η Μαρία Ψαρρά, απαστράπτουσα και αλαζονική, και κάνει το γύρο του τραπεζιού για να χαιρετήσει όλο χαρές και χαμόγελα, όπως έχουν κάνει όλοι όσοι ήλθαν πριν από αυτήν. Μόλις με βλέπει, χαμογελά πικρά και μου πετάει: "Κι εσύ εδώ, Βρούτε;" -*από πού και ως πού;*

Κατά τ' άλλα, η βραδιά ξετυλίγεται γεμάτη ***μυστήρια:***

α) Μετά από 25 ολόκληρα χρόνια που είχαν να ειδωθούν, συγκεντρώνονται γύρω στα σαράντα άτομα από όλα τα τμήματα της τρίτης Λυκείου του 1980-81. Οικογενειάρχες, επιχειρηματίες, πολυάσχολοι· που βρίσκουν την όρεξη;

β) Πολύ επιδεικτικά και θεατρικά, η Λουίζα είναι συνεχώς στα μέσα και στα έξω: Τρέχει, χαιρετά, φιλά και αγκαλιάζει περιπαθώς όλους όσους εισέρχονται στο χώρο.

γ) Κάποια στιγμή, καθώς η Λουίζα κάθεται δίπλα μου, βγάζει από την τσάντα της και αφήνει να φανεί (τυχαία;) μια λίστα 12 σελίδων x 20 ονόματα εκάστη = 240 ονόματα και τηλέφωνα παλιών συμμαθητών από όλα τα τμήματα της τρίτης Λυκείου του '80-'81. *Πού τους ξετρύπωσε όλους αυτούς;*

δ) Όπως η ίδια με ενημερώνει, έχει αναλάβει την ευθύνη να τηλεφωνεί σε όλα αυτά τα άτομα ξανά και ξανά, για να τους προσκαλεί κάθε μήνα στο κλαμπ "Triumph". Αυτό σημαίνει αμέτρητα τηλεφωνήματα, με τις ώρες κάθε μέρα, για μια εργαζόμενη, φανατική νοικοκυρά και σούπερ μητέρα.

ε) Η Λουίζα έχει οργανώσει και την κοπή της βασιλόπιττας απόψε, με δώρα ακριβά ρολόγια χειρός για τα δυο άτομα που βρήκαν τα δυο φλουριά. *Ούτε σύλλογος να ήταν.* "Είδες οργάνωση;" μου καμαρώνει ξανά και ξανά, για να της πω "Μπράβο". Διαόλου κάλτσα! Με αυτό το χαζοχαρούμενο, διαχυτικό, τάχα φιλανθρωπικό στυλάκι, η Λουίζα καταφέρνει να κερδίζει και να ελέγχει τους πάντες και τα πάντα γύρω της.
στ) Κουβέντα που πιάνω από έναν προβληματισμένο τύπο, απέναντί μου στο τραπέζι: "Έχω τη δουλειά, τα παιδιά, την οικογένεια, έχω και το κύκλωμα..." *Μάλιστα· αυτό τα εξηγεί όλα...*
ζ) Εμφανίζεται και η σταρ Λία Χρηστάκου, με στυλ πολύ νεανικό και ντύσιμο έξτρα τολμηρό, τώρα συνταξιούχος τραπεζικός και παντρεμένη με τρία παιδιά. Θα είναι η μόνη που δεν θα αποχωρήσει από το κλάμπ μετά τη λήξη της συγκέντρωσης, παρά θα καθήσει σε ένα από τα ψηλά σκαμπώ του μπαρ μέχρι το πρωί.
η) Θα επιστρέψουμε στο σπίτι κατά τις 3:00 τα ξημερώματα. Αλήθεια, πώς επιτρέπει ο ξενέρωτος, μούτης Νώντας να τριγυρνά η σούπερ-καθώς-πρέπει γυναίκα του στα κλαμπ μέχρι τα ξημερώματα;

Παραλειπόμενα: Η Λουίζα καθόταν στα αριστερά μου, ωστόσο όλες εκείνες τις ώρες απέφυγε επιμελώς να μου απευθύνει το λόγο, σα να μη με γνώριζε. Κάποια στιγμή μόνο, μου πρότεινε να γυρίσω πιο νωρίς στο σπίτι μαζί με κάποιους άλλους που θα έφευγαν εκείνη την ώρα. Της είπα ότι θα περιμένω να φύγουμε μαζί. Από το ύφος της κατάλαβα ότι αυτό δεν της άρεσε.

Οι ώρες κύλισαν μάλλον βαρετά, ανάμεσα σε αγνώστους, καθώς πάσχιζα να αγνοήσω τη συνηθισμένη αμηχανία που νιώθω όποτε είμαι εκτός κλίματος (δηλαδή ανεπιθύμητη), καταβάλλοντας παράλληλα

υπέρογκες προσπάθειες για να φανώ ευχάριστη στους διπλανούς. Στο τέλος, έγινε θέμα για να γίνω δεκτή στο άνετο αμάξι όπου μπήκε η Λουίζα: Είμασταν πέντε άτομα, μα ο οδηγός θεωρούσε πως είμαστε πάρα πολλοί. Όταν εντέλει βολευτήκαμε όλοι, πέταξε δεικτικά: "Εντάξει, χωρέσαμε;"

Παρασκευή, 6 Ιανουαρίου 2006

Μόλις τελείωσα τα μαθήματα στα παιδιά της, η Λουίζα μου πρότεινε να μείνω λίγο παραπάνω για να μιλήσουμε σχετικά με τη χθεσινή εξόρμηση. Αφού τη διαβεβαίωσα, ψέματα φυσικά, ότι η συγκέντρωση των παλιών συμμαθητών μου άφησε τις καλύτερες εντυπώσεις, η Λουίζα έφερε με τρόπο τη συζήτηση στα ρούχα που φορούσα. Κατά τη γνώμη της, η φούστα με τις μαύρες και γκρι κάθετες ρίγες δεν πήγαινε με τη σκούρα γκρι μπλούζα. "Κανείς δεν το πρόσεξε αλλά... γιατί να μην είσαι στην τρίχα;" επέμενε. Άλλο: "Δίπλα μου καθόσουν; Ούτε που σε πρόσεξα!"

Κατόπιν, μιλήσαμε για τα άτομα με τα οποία έκανα παρέα χθες βράδι και τόνισα ότι μία από τις κοπέλες, η Αντιόπη, μου φάνηκε πολύ καλή κοπέλα.

"Πράγματι, είναι εξαιρετική φίλη· είναι και ανιδιοτελής, δεν είναι σαν άλλους, που σε κάνουν παρέα μονάχα από συμφέρον!" μου πέταξε η Λουίζα. Αυτό ήταν προσεγμένη σπόντα για μένα αλλά έκανα το κορόιδο.

Λίγο αργότερα, μάλλον αφελώς, εξέφρασα τη γνώμη μου για την Χρηστάκου:

"Παντρεμένη γυναίκα με τρία παιδιά, να μένει στο τέλος μόνη της στο μπαρ μέχρι το πρωί... παρδάλω μου φαίνεται!"

"Παρδάλω; Τι θα πει παρδάλω;" ρώτησε τότε χαζοχαρούμενα η Λουίζα (= "είμαι μια αθώα περιστερά, δεν

γνωρίζω καν αυτή τη λέξη”).

Στο τέλος, πολύ έντεχνα η Λουίζα μου παρουσίασε ότι η συνάντηση του Φλεβάρη στην ταβέρνα της Ρούλας ακυρώνεται επειδή δεν την είδε τόσο πρόθυμη. Δίχως αμφιβολία, αυτό μου το είπε για να δικαιολογήσει το ότι δεν πρόκειται να με καλέσει.

Κατακλείδα: Η Λουίζα δεν θα με ξανακαλέσει ποτέ σε άλλη τέτοια “συγκέντρωση παλιών συμμαθητών”. Ο αληθινός λόγος που με κάλεσε στη χθεσινή, ήταν για να μου κάνει επίδειξη σχετικά με το πόσο πολλούς, καλούς και “ανιδιοτελείς” φίλους έχει...

Σάββατο, 7 Ιανουαρίου 2006

Ερωτικό Όνειρο: Λευκοί βράχοι περικλείουν μια όμορφη σμαραγδένια λιμνοθάλασσα με λευκή αμμουδιά. Ανάμεσά τους ξεχωρίζει ένα κάτασπρο μοναστήρι, στην απόλυτη ησυχία της φύσης. Λίγο αργότερα, βρίσκομαι σ' ένα δωμάτιο, όπου βλέπω έναν εμφανίσιμο και γυμνασμένο Ιάπωνα νεαρής ηλικίας. Το όνειρο γίνεται διαυγές· πάω και τον φιλώ στο στόμα, ενώ αυτός φαίνεται αμήχανος. Ακολουθεί οργασμός που διαρκεί αρκετά και με ξυπνά...۩

Είναι πρωί και περπατώ στη Γεννηματά. Κάποια στιγμή φαντασιώνομαι ασυναίσθητα ότι συναντώ το Χριστό μα δεν είναι ακριβώς ο ίδιος, αλλά ένας αντιπρόσωπός του. Τότε, γυρίζω λίγο το κεφάλι δεξιά προς τα πίσω και βλέπω έναν παράξενο παπά να περπατά πλάι μου, στην απέναντι πλευρά του δρόμου! Διασχίζει το δρόμο βιαστικά, με προσπερνά και τώρα βαδίζει λίγο πιο πέρα, μπροστά μου. Ξαφνικά σταματά, στρέφει προς τα πίσω και τα βλέμματά μας συναντιούνται καθώς εκείνος κάνει μεταβολή, με διασταυρώνει και απομακρύνεται πίσω μου. Φοράει μπότες,

ράσο μακρύ ως τις γάμπες και μαύρο μπουφάν.

Νωρίς το απόγευμα παίρνω άλλο ένα ***σημείον:*** Βγαίνω για βόλτα με το ποδήλατο μέχρι τα Πολυκλαδικά Λύκεια. Φθάνοντας στον παράδρομο έξω από τα σχολεία, αναρωτιέμαι αν με αγαπά ο Θεός. Τότε ακριβώς, παρατηρώ ριγμένο καταγής ένα φυλλάδιο με διαφήμιση του βιβλίου "Ο Θεός". Σταματώ, το παίρνω στα χέρια μου, το ανοίγω και βρίσκω μέσα μια τυπωμένη εικόνα με τη γέννηση του Χριστού...

Μεταστροφή

Κυριακή, 8 Ιανουαρίου 2006

Από χθες βράδι έχω έντονη αναταραχή μέσα μου και αναρωτιέμαι αν φέτος πρέπει να συνεχίσω την Υπέρτατη Τελετουργία ή όχι. Οι ώρες περνούν μα δεν μπορώ να αποφασίσω ποιό είναι το σωστό. Γύρω στο μεσημέρι, έχοντας τελειώσει ένα έκτακτο μάθημα με την Ξένια, κατηφορίζω την οδό Αιγύπτου συλλογιζόμενη τι θα κάνω απόψε με την Τελετουργία. Βρίσκομαι σε δίλημμα, δυσκολεύομαι εξαιρετικά να πάρω μόνη μου μια απόφαση, μέχρι που αποφασίζω να εκφράσω ξεκάθαρα τη νοερή ερώτηση: *Ποιός είναι στ' αλήθεια ο προορισμός μου; Η Υπέρτατη Τελετουργία ή η Στροφή προς το Χριστό;* Τότε ακριβώς, περνούν από μπροστά μου τρία αμάξια, το ένα πίσω από το άλλο, που έχουν τους εξής αριθμούς κυκλοφορίας:

1309 = Η ΥΒΟΝΝΗ ΦΕΖΑΡΡΗ
2438 = Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ
2888 = Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ

Το ***σημείον*** είναι ολοφάνερο, ούτε που διαννοούμαι να το αμφισβητήσω. Έτσι, αποφασίζω επί τόπου να καταργήσω οριστικά την Υπέρτατη Τελετουργία. Αμέσως μετά νιώθω την ανάγκη να πάω στην εκκλησία για να προσκυνήσω. Με χαρά διαπιστώνω ότι τα κεριά μου ανάβουν αμέσως, όχι όπως όλες τις προηγούμενες φορές, που δεν άναβαν παρά με τη δεύτερη ή την τρίτη προσπάθεια.

?! ***Σύμπτωση;*** Λίγο αργότερα, σεισμός 6,9 R με επίκεντρο τα Κύθηρα, γίνεται αισθητός σε όλη την

Ελλάδα και μας ταράζει για αρκετή ώρα...

Παρασκευή, 10 Φεβρουαρίου 2006

Παρατηρώντας πόσο έντονα απορροφά το μυαλό μου η ενασχόληση με τους συναρίθμους και τα σχετικά *σημεία*, εδώ και λίγο καιρό υποψιάζομαι έντονα ότι είναι δαίμονες αυτοί που διαβάζουν τις σκέψεις (μου) και συντονίζουν ανά πάσα στιγμή το Ανθρώπινο Πλέγμα, έτσι ώστε να (μου) δημιουργεί συγκεκριμένες εντυπώσεις, να (με) οδηγεί σε απατηλά συμπεράσματα και πνευματική ταραχή. Αυτό, βέβαια, σημαίνει ότι η "πραγματικότητα" (μου) δεν είναι παρά μια δαιμονική κατασκευή...

Δεν θέλω να ασχολούμαι πια με αυτά τα πράγματα: Εδώ και μερικές βδομάδες έχω πάψει να ερευνώ λεξαριθμικές ισοψηφίες, ενώ παράλληλα προσπαθώ να μην προσέχω αριθμούς κυκλοφορίας οχημάτων στους δρόμους -όμως, η έλξη των αριθμών είναι πολύ ισχυρή. Γι' αυτό το λόγο, από τις αρχές του μήνα δεν βάζω τους φακούς επαφή όταν κυκλοφορώ στους δρόμους, ενώ τα γυαλιά τα κρατώ εφεδρικά στην τσάντα μου. Περπατώ έξω σαν την τυφλή, επειδή δεν αντέχω πια να βλέπω τα συντονισμένα ***σημεία*** που ξεπετάγονται συνεχώς γύρω μου, συνήθως κωδικοποιημένα σε αριθμούς κυκλοφορίας οχημάτων -όχι ότι γλυτώνω και πολλά. Το μόνο που επιζητώ πλέον είναι η ψυχική λύτρωση που μπορεί να προσφέρει η αλήθεια της χριστιανικής θρησκείας.

Πιθανότατα ως άμεση συνέπεια της αμφισβήτησής μου, το περιεχόμενο των "μηνυμάτων" που παίρνω τελευταία μέσω σημείων, συμπτώσεων ή συνδυασμένων λεξαρίθμων, έχει αλλάξει δραματικά. Με πρωτοφανή τρόμο, διαπιστώνω ότι όλο και συχνότερα με καταδιώκουν κωδικοποιημένα μηνύματα του

τύπου:
2526 = ΕΙΣ ΤΟ ΠΥΡ ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ
531 = ΚΟΛΑΣΙΣ
(ζευγάρι αριθμών κυκλοφορίας που είδα χθες να περνούν από δίπλα μου, το ένα πίσω από το άλλο)

Άλλοτε, πάλι, τα μηνύματα είναι αντικρουόμενα· για παράδειγμα όταν πηγαίνω στο σπίτι της Λουίζας, καμιά διακοσαριά μέτρα πιο πέρα, βλέπω πάντα δυο σταθμευμένα αυτοκίνητα με αριθμούς:
1156 = ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΝ και
1941 = ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ ΠΥΡ

Όπως και να 'χει, η φρίκη μέσα μου ήδη κλιμακώνεται ανεξέλεγκτα. Δεν έχω ιδέα πια πώς πρέπει να κινηθώ για να ξεφύγω απ' όλα αυτά. Προς το παρόν, επιχειρώ να ξαναγυρίσω στον παλιό -πιο φυσιολογικό- τρόπο ζωής μου: Αναζητώ καινούργιες γνωριμίες με σχετικές αγγελίες μου σε γνωστά περιοδικά αλλά κι ένα νέο χώρο, μάλλον μεταφυσικού ενδιαφέροντος, για να συχνάζω.

Τετάρτη, 15 Φεβρουαρίου 2006

Αφού διάβασα τη σχετική διαφήμιση σ' ένα περιοδικό πνευματικής αναζήτησης, παρευρίσκομαι σήμερα το απόγευμα στο "Εισαγωγικό Σεμινάριο Αγγελολογίας", που διοργανώνει η Ναταλία Δερβίση στο μεταφυσικό κέντρο "Stardust" στην Κάτω Γλυφάδα.

Οι πρώτες εντυπώσεις είναι αρκετά θετικές: Ο χώρος διαφέρει κατά πολύ από τις συνηθισμένες "σχολικές" αίθουσες των υπόλοιπων μεταφυσικών κέντρων. Τα σεμινάρια γίνονται στο σαλόνι του σπιτιού της Ναταλίας που είναι ευρύχωρο, πολυτελές, γεμάτο διακοσμητικά αγγελάκια και άνετους καναπέδες. Τα άτομα, καμιά δεκαριά, φαίνονται ισορροπημένα και

συγκροτημένα.

Η Ναταλία Δερβίση είναι μια καλοβαλμένη σαραντάρα, συμπαθητική, με λευκό δέρμα, γαλάζια μάτια και ξανθά μαλλιά. Αρχίζει να μας διηγείται την ιστορία της, πώς ξεκίνησε η δική της αναζήτηση: Σε μια πολύ δύσκολη στιγμή της ζωής της, όταν είχε μείνει μόνη, χωρίς σύντροφο, χωρίς δουλειά και χωρίς χρήματα, μέσα στην απόγνωσή της φώναξε στο Θεό: "Υπάρχεις; Αν υπάρχεις απόδειξέ το μου τώρα! Κάνε κάτι τώρα!". Τότε αποκοιμήθηκε αυτόματα και είχε μια ψυχική εμπειρία πνευματικής επαφής με αγγέλους, οι οποίοι την πήραν μαζί τους, τη θεράπευσαν και της αφαίρεσαν όλη την αρνητική της ενέργεια. Έκτοτε, δηλαδή εδώ και πέντε μόλις χρόνια, η ζωή της έχει πάρει σταθερά ανοδική πορεία σε κάθε επίπεδο, ενώ συνεχίζει να ανεβαίνει μεταφυσικά, παίρνοντας τακτική καθοδήγηση από τους αγγέλους -*σε αντίθεση με μένα, ας πούμε, που ασχολούμαι πάνω από 15 χρόνια με τον εσωτερισμό αλλά αντί να ανεβαίνω κατεβαίνω, και μάλιστα σε βάθη τρομακτικά...*

Σύμφωνα, λοιπόν, με την κοσμοθεωρία που διδάσκεται στο Stardust, κάθε άνθρωπος επηρεάζεται πρωταρχικά από το οικογενειακό του περιβάλλον. Η οικογένεια αποτελεί ένα *σύστημα*, το οποίο κανονικά δεν πρέπει να διασπάται. Όταν όμως για κάποιο λόγο αποχωρήσει ή απορριφθεί ένα μέλος (εξαιτίας ξαφνικού θανάτου, έκτρωσης, εγκλεισμού σε ψυχιατρείο ή φυλακή κλπ), τότε ένα άλλο μέλος, συνήθως κατιών απόγονος, ασυνείδητα παίρνει τη θέση του απόντος, με αποτέλεσμα ο ίδιος να δυσλειτουργεί και να είναι "απών" στη δική του ζωή. Για παράδειγμα, αλκοολικοί ή ναρκομανείς εκπροσωπούν το νεκρό πατέρα τους· ορισμένοι άνδρες δυσκολεύονται να συνάψουν σχέση

με γυναίκα επειδή έχουν υιοθετήσει ασυνείδητα το ρόλο του νεκρού συζύγου της μητέρας τους, κ.ο.κ.

Η ***συστημική αναπαράσταση*** του οικογενειακού ή άλλου συστήματος αποτελεί ουσιαστικά μια τεχνική συμπαθητικής μαγείας, η οποία αποκαλύπτει τη δυναμική μεταξύ των μελών μιας οικογένειας ή ομάδας. Με τις κατάλληλες διορθωτικές κινήσεις τα προβλήματα του εν λόγω συστήματος θεραπεύονται, έτσι ώστε να μη μεταφέρονται από γενιά σε γενιά, βαραίνοντας ορισμένα άτομα με μια “κακή” ή “ξένη” μοίρα: Ο ενδιαφερόμενος “στήνει” στο χώρο την οικογένειά του ή όποια άλλη ομάδα θέλει, επιλέγοντας εκπροσώπους για κάθε ένα μέλος. Με τη βοήθεια του συντονιστή και με βάση τα συναισθήματα που βιώνουν οι συμμετέχοντες, εντοπίζεται η όποια εμπλοκή του ενδιαφερόμενου, καθώς αναβιώνει η *συστημική μνήμη* του εκάστοτε συστήματος η οποία υπερβαίνει την *ατομική μνήμη* και φανερώνει άγνωστες πτυχές στο οικογενειακό ιστορικό. Μια επιτυχημένη λύση μέσω διορθωτικών κινήσεων ή φράσεων επαναφέρει τα μέλη του συστήματος στη θέση τους, ιδιαίτερα εκείνα που είχαν κάποτε παραγκωνιστεί. Έτσι προκύπτει μια νέα εικόνα του εν λόγω συστήματος, βασιζόμενη στην ισοτιμία, στην αναγνώριση όλων και στη συμφιλίωση με το κοινό πεπρωμένο -ακόμη και με την εμπλοκή και το βάρος της, αν κριθεί αναγκαίο.

Στη συνέχεια, λαβαίνει χώρα μια σύντομη ***συστημική αναπαράσταση***, όπου παίρνουμε όλοι μέρος φτιάχνοντας “συστήματα” των δυο ατόμων. Εγώ στέκομαι απέναντι από μια γυναίκα μέσης ηλικίας· χωρίς να μιλήσω καθόλου, φαντάζομαι πως είναι η αδελφή μου. Όντως, μετά από λίγο, αποκαλύπτεται πλήρως η σχέση μας: Εκείνη είναι το ισχυρό μέρος, εγώ προσπαθώ να την πλησιάσω μα αυτή κοιτά αλλού. “Δεν γίνεται

τίποτα...”, όπως λέει και η γυναίκα. Αργότερα αλλάζουμε ρόλους· ασυναίσθητα εγώ υιοθετώ το ρόλο του γιου της άλλης, ο οποίος σπουδάζει εκτός Αθηνών: ακόμη κι όταν απομακρύνομαι, νιώθω το μάτι της μάνας πάνω μου να με ελέγχει κι αισθάνομαι έναν ελαφρό θυμό γι' αυτό.

Ακόμη: Μεγάλη σημασία έχει ο τρόπος με τον οποίο εκφράζεις τις επιθυμίες σου. Όταν λες, πχ, “Δεν θέλω τη μοναξιά”, το Σύμπαν ακούει “θέλω τη μοναξιά”. Αυτό συμβαίνει επειδή οι αγγελικές δυνάμεις δεν κατανοούν τις αρνητικές λέξεις, όπως το “δεν”. Αν πεις στον εαυτό σου “Μη βλέπεις μαύρο”, τι σχηματίζεται αυθόρμητα στη φαντασία σου; Μαύρο, φυσικά! Είναι σημαντικό, λοιπόν, να εκφραζόμαστε με θετικό τρόπο προκειμένου να υλοποιούνται οι επιθυμίες μας. Τελειώνουμε με έναν Διαλογισμό Αγγέλων, που είναι πραγματικά πολύ χαλαρωτικός.

Γενικά, ήταν μια ευχάριστη και θετική εμπειρία, κάτι διαφορετικό απ' ότι έχω δοκιμάσει ως τώρα. Πιστεύω ότι οι θεωρίες που προβάλλει η Δερβίση έχουν μια βάση: Όντως οι πρόγονοι μας στοιχειώνουν -ακόμη κι από γενετική άποψη. Ακόμη, θεωρώ πως έχει δίκιο όταν λέει πως πρέπει να κάνουμε σωστή χρήση του λόγου. Σε γενικές γραμμές, η ατμόσφαιρα ήταν φωτεινή, ήρεμη, φιλική, πιο θετική απ' όλα τα κέντρα εσωτερισμού όπου έχει βρεθεί -γι' αυτό, έχω σκοπό να ξαναπάω.

Υπάρχουν, όμως, και μερικά “αλλά”: Μια κλώσσα χτυπούσε συνεχώς τα βραχιόλια της επί τέσσερις ώρες που διήρκεσε το σεμινάριο, ακόμη και κατά τη διάρκεια του διαλογισμού. Ο μαύρος επιθετικός σκυλάραπας στην αυλή, δεν μου φάνηκε τόσο θετική παρουσία. Χώρια όλο εκείνο το εγκώμιο του χρήματος:

Η Ναταλία παραδέχεται ότι λατρεύει το χρήμα και το θεωρεί δείγμα εύνοιας των αγγέλων...

Σάββατο, 18 Φεβρουαρίου 2006

Σήμερα είμαι καλεσμένη στα γενέθλια της Περσεφόνης και της Σάσας και πρέπει ν' αγοράσω δώρα. Έτσι, ξεκινώ για το σούπερ μάρκετ, μήπως βρω κάτι χαριτωμένο. Φθάνοντας απέξω, ο νους μου τρέχει ασυναίσθητα στο Εισαγωγικό Σεμινάριο Αγγέλων που παρακολούθησα την Τετάρτη. Τότε ακριβώς, πάνω σ' έναν σιδερένιο όγκο στα πλάγια του κτηρίου, βρίσκω παρατημένο το τεύχος Νοεμβρίου του εξειδικευμένου περιοδικού "Extramind", το οποίο είναι γεμάτο ζωγραφιές αγγέλων, περιέχει αρκετά σχετικά κείμενα, καθώς και άρθρα για τη συστημική αναπαράσταση! Αναθαρρώ αμέσως, καθώς θεωρώ την παραπάνω σύμπτωση ως ένα θετικό ***σημείον*** για την πορεία μου αλλά και για τη μελλοντική ενασχόλησή μου με τα σεμινάρια αγγέλων.

Εντέλει, αγοράζω για τις κοπέλες δυο διακοσμητικά φλυτζάνια τσαγιού με πανέμορφο ανθεμωτό σχέδιο απέξω και ροζ κερί μέσα, με άρωμα τριαντάφυλλο. Μόλις αντικρύζουν τα φλυτζάνια, οι δίδυμες ενθουσιάζονται: "Καλύτερο δώρο δεν θα μπορούσες να μας κάνεις!" αναφωνούν και οι δυο μαζί. Στη γιορτή δεν θα έλθουν όλοι όσοι περίμενε η Πέρσα, ωστόσο, περνάμε ευχάριστα μέχρι αργά τη νύχτα.

Νωρίς το επόμενο πρωί, μόλις ανοίγω το παράθυρό μου, ο τρόμος έρχεται και πάλι με τη μορφή κωδικοποιημένου μηνύματος: Είναι ένα άγνωστο αυτοκίνητο παρκαρισμένο ακριβώς απέναντι από το σπίτι μου, με αριθμό κυκλοφορίας 1280 = Ο ΣΑΤΑΝΑΣ Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ. Μόλις βλέπω το νέο ***σημείον***, η

ικανοποίηση από τη χθεσινή χαρούμενη βραδιά εξανεμίζεται με μιας και η ψυχή μου γεμίζει φρίκη. Το αμάξι θα μείνει εκεί μέχρι το απόγευμα και θα επανεμφανιστεί για δυο μέρες αγωνίας ακόμη· μετά, προς μεγάλη μου ανακούφιση, δεν θα ξαναφανεί...

Παρασκευή, 24 Φεβρουαρίου 2006

Αργά τη νύχτα, μπαίνοντας στην τουαλέτα πριν πάω για ύπνο, συλλογίζομαι ασυναίσθητα την εξής φράση: *Είσαι δαίμονας και θα καείς στην κόλαση*. Ακριβώς την επόμενη στιγμή, τα φώτα σβήνουν σχεδόν τελείως και ξανανάβουν μόνα τους, φαινόμενο που επαναλαμβάνεται μετά από λίγα δευτερόλεπτα και ξανά πάλι μετά από λίγα δευτερόλεπτα. Έντονος τρόμος με κατακλύζει, που μάταια προσπαθώ να κατευνάσω.

Το επόμενο πρωί περιγράφω το ***σημείον*** στη μητέρα μου· λέει ότι είναι συνηθισμένο φαινόμενο και οφείλεται σε ξαφνική πτώση της τάσης του ηλεκτρικού ρεύματος. Δεν αντιλέγω, αλλά χαμηλώνουν ποτέ τα φώτα σχεδόν τελείως και ξανανάβουν πάλι; Τουλάχιστον στο σπίτι μου κάτι τέτοιο δεν έχει ξανασυμβεί ποτέ...

Σάββατο, 4 Μαρτίου 2006

Συντονισμός του Πλέγματος: Έχει φθάσει πια απομεσήμερο όταν έρχεται ο ανηψιός μου ο Γιάννης και με πείθει να πάμε σινεμά στη Γλυφάδα για να δούμε ένα καινούργιο έργο κινουμένων σχεδίων. Πριν φύγουμε, μπαίνω στο λουτρό και βγάζω τους φακούς επαφής. Κατόπιν, ανεβαίνω στην τεράστια καινούργια R1 μηχανή του Γιάννη (του δάνεισα εγώ 2000 ευρώ για να την αγοράσει) και αναχωρούμε. Σύντομα, όμως, διαπιστώνω ότι δεν κατευθυνόμαστε προς την Κάτω

Γλυφάδα αλλά προς την Αθήνα, με ιλιγγιώδη ταχύτητα. *Μου την έσκασε ο νεαρός...*

Καταλήγουμε στο Village Center του Ρέντη και ο ανηψιός προθυμοποιείται να πληρώσει τα εισητήρια. Όμως, η ταινία αρχίζει σε 45 λεπτά, οπότε πηγαίνουμε και καθόμαστε σ' ένα κοντινό εστιατόριο. Προσφέρομαι να κεράσω το Γιάννη, παραγγέλνουμε πολύ περισσότερο φαγητό απ' όσο μπορούμε να φάμε και το "μαλλί" πάει 40 ευρώ. *Πώς τα καταφέρνω και μπλέκω έτσι;*

Πέντε λεπτά πριν φύγουμε από το εστιατόριο, τρέχω στο μπάνιο και φοράω τους φακούς επαφής για να ευχαριστηθώ το έργο. Όταν τελειώνει η διασκεδαστική ταινία, πηγαίνω στις τουαλέτες του κινηματογράφου για να ξαναβγάλω τους φακούς. Τότε αντιλαμβάνομαι πως τα γυαλιά μου λείπουν από την τσάντα -τα έχω ξεχάσει στο εστιατόριο! Και δεν φθάνει αυτό, μου πέφτει κάτω ο ένας φακός! Αδύνατον να τον βρώ πάνω στο θαμπό πάτωμα της τουαλέτας! Φωνάζω το Γιάννη για βοήθεια, ευτυχώς καταφέρνει να βρει τον φακό, ύστερα του εξηγώ και για τα γυαλιά. "Πώς τα έπαθες όλα αυτά μαζί;" απορεί το παιδί. *Άντε να του εξηγήσεις...* Έτσι, επιστρέφουμε στο εστιατόριο, όπου ευτυχώς βρίσκω τα γυαλιά μου. Ύστερα παίρνουμε το δρόμο της επιστροφής, τρέχοντας σαν τρελοί πάνω στη μπλε R1 του Γιάννη και μέσα σε 20 λεπτά έχουμε φθάσει στο σπίτι.

Το ίδιο απόγευμα συναντώ την Ευγενία στην Πλατεία Γλυφάδας. "Τι ωραία που είναι έτσι ίσια τα μαλλιά σου!", μου λέει μόλις με βλέπει. Όταν της εξηγώ ότι τα μαλλιά μου έχουν ισιώσει εξαιτίας της μεσημεριάτικης τρελής κούρσας με τη μοτοσυκλέτα του ανηψιού μου, η Ευγενία ξεκαρδίζεται.

Σε γενικές γραμμές περνάμε καλά με την Ευγενία,

ωστόσο με παραξενεύει το γεγονός ότι όποτε συναντιώμαστε με βάζει να στήνομαι για φωτογραφίες που τραβάει σωρηδόν με το κινητό, μέσα στις καφετέριες...

Κυριακή, 5 Μαρτίου 2006

Πρώτη συνάντηση με την 32χρονη Φιλιώ Μπόγρη, η οποία απάντησε στην αγγελία μου για αλληλογραφία σε γνωστό τηλεπεριοδικό. Στις 8:00 το βράδι φθάνω στο καθορισμένο σημείο συνάντησης στο Κολωνάκι. Περνάει κανένα εικοσάλεπτο χωρίς να εμφανιστεί, αρχίζω να ανησυχώ μήπως δεν έλθει καθόλου. Τότε χτυπά το κινητό μου. Είναι εκείνη και μου εξηγεί πως συνάντησε πολλή κίνηση, βρίσκεται ακόμη στην Ακαδημίας και τελικά θα πάρει από εκεί ταξί για να έλθει. Εντέλει, εμφανίζεται μετά από μισή ώρα καθυστέρηση συνολικά.

Καταλήγουμε σε κοντινή καφετέρια, όπου περνάμε γύρω στις τρεις ώρες με ευχάριστη κουβέντα. Φαίνεται ιδιαίτερα υπερήφανη που είναι αστυνομικός (το λέει και το ξαναλέει), μα σε γενικές γραμμές μου φαίνεται σοβαρό και ισορροπημένο άτομο, ίσως λίγο απότομη ώρες-ώρες. Είναι αρκετά παχουλή αλλά με προσεγμένη εμφάνιση και μοντέρνο ντύσιμο. Ασχολείται πολύ με αλληλογραφίες, e-mails, chat rooms και τα παρόμοια, οπότε γνωρίζει πάρα πολύ κόσμο. Έχει, μάλιστα, επικοινωνήσει σχεδόν με όλους όσους έχω επικοινωνήσει κι εγώ. Πιστεύω πως θα τα πάμε καλά οι δυο μας.

Τρίτη, 7 Μαρτίου 2006

Επιστρέφω σπίτι μετά από ένα θέλημα όταν, φθάνοντας στη γωνία Αθανάτου και Νηρηίδων, βλέπω πεταμένη κάτω μια χάρτινη εικονίτσα του Χριστού.

Σταματώ και τη μαζεύω, ενθουσιασμένη. Δεν προχωρώ ούτε τριάντα μέτρα και από μπροστά μου περνά ένα αμάξι με αριθμό 2925 = ΕΙΣ ΤΟ ΠΥΡ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΟΝ. Ταράζομαι υπερβολικά, τόσο που αισθάνομαι την καρδιά μου να σφίγγεται επικίνδυνα *-μα, πως είναι δυνατόν;* αναλογίζομαι· *μόλις πριν από λίγα δευτερόλεπτα πήρα ένα θετικό* ***σημείον****!* Επιταχύνω το βηματισμό μου με σκοπό να πάω να χωθώ στο σπίτι μου το συντομότερο δυνατόν· δεν προλαβαίνω, όμως, να κάνω λίγα βήματα όταν με προσπερνάει ένα άλλο αυτοκίνητο με τον ίδιο ακριβώς αριθμό, 2925! Μένω στήλη άλατος για λίγα δευτερόλεπτα, καθώς η φρίκη με κατακλύζει και νιώθω τον εγκέφαλό μου να συσπάται βίαια μέσα στο κρανίο.

Τρέχω και κλείνομαι τρομοκρατημένη στο σπίτι μου. Ανασαίνω βαριά και ακανόνιστα, ενώ το κεφάλι μου πάει να σπάσει. Δεν έχω πια καμιά αμφιβολία: Μέρα με τη μέρα, τα *σημεία της κόλασης* πληθαίνουν γύρω μου! Απ' ότι φαίνεται, η στροφή στο Χριστιανισμό, η αυξανόμενη πίστη μου στον Ιησού Χριστό, η τακτική ανάγνωση της Καινής Διαθήκης, οι εκκλησιασμοί και οι συνεισφορές μου για τους φτωχούς δεν είναι αρκετά. Χρειάζεται να κάνω κάτι ακόμη...

Θρησκοληψία

Παρασκευή, 10 Μαρτίου 2006

Τρομαγμένη από τη μαζική εισβολή των -κωδικοποιημένων ή όχι- απειλητικών σημείων στην καθημερινότητά μου, αποφασίζω να πάω να εξομολογηθώ σε ιερέα, για πρώτη φορά στη ζωή μου. Σήμερα το πρωί, λοιπόν, πηγαίνω στην εκκλησία της ενορίας μου, όπου ομολογώ τα πάντα στον πατέρα Δωρόθεο σχετικά με την Υπέρτατη Τελετουργία, τους αντίστοιχους οραματισμούς, τις σκέψεις για καταστροφή της ανθρωπότητας. Παραδόξως, δεν μοιάζει να εκπλήσσεται. Αντίθετα, με προτρέπει να του πω περισσότερα. Έτσι, παίρνω φόρα και του μιλώ για την περιπέτειά μου με τους λεξαρίθμους και τα κωδικοποιημένα μηνύματα που με καταδιώκουν παντού. Προς έκπληξή μου, έχει υπόψη του το θέμα των συναρίθμων, δείχνει απρόσμενη κατανόηση στα απίθανα που ακούει και μου εξηγεί: "Ο Θεός είναι φως. Δεν φέρνει φόβο, ούτε μιλά με κωδικογραφήματα. Ό,τι σε σκοτίζει είναι πονηρό. Πρέπει να τα παρατήσεις όλα αυτά· ε, κι αν υπάρχουν *σημεία*..."

Εδώ διακόπτει τα λόγια του και ανασηκώνει τους ώμους, ενώ εγώ πασχίζω να απωθήσω τη φρίκη που με κατακλύζει μόλις συνειδητοποιώ ότι η εκκλησία δέχεται τα *σημεία της κόλασης!* Στη συνέχεια του εξηγώ το φόβο μου, μήπως έχω διαπράξει κάποιο αμάρτημα που δεν συγχωρείται. "Το μόνο αμάρτημα που δεν συγχωρείται είναι η βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος", μου εξηγεί. *Κι αν το έχω διαπράξει, χωρίς να το καταλάβω;*

ανησυχώ μα δεν λέω τίποτα.
"Εμείς οι άνθρωποι συνήθως δεν διαπράττουμε βαριές αμαρτίες, κάνουμε ατοπήματα", συνεχίζει ο ιερέας με καθησυχαστικό τόνο. "Άλλωστε, τίποτα δεν έγινε με κακή πρόθεση", καταλήγει.

Ύστερα του εκφράζω την απορία μου, που το περιεχόμενο των μηνυμάτων από θετικό άρχισε να γίνεται αρνητικό μόλις στράφηκα προς τη χριστιανική θρησκεία. "Όσο πλησιάζεις το Θεό, ο Διάβολος προσπαθεί να σε αποτρέψει και να σε απογοητεύσει. Έχεις πολύ αγώνα μπροστά σου!", μου απαντά με το ίδιο ήρεμο, συγκαταβατικό ύφος.

Τέλος, ο πατήρ Δωρόθεος με συμβουλεύει να εκκλησιάζομαι κάθε Κυριακή, να μελετώ τις Γραφές και να κοινωνάω μια φορά το μήνα."Θα λυτρωθείς", με διαβεβαιώνει αλλά και με προειδοποιεί: "Τώρα που θα αρχίσεις να κοινωνάς, να δεις τι έχει να γίνει!" *Δηλαδή, τι περιμένει ότι θα γίνει;* αναρωτιέμαι. Πάντως, όταν αποχωρώ μετά από λίγο, διαπιστώνω ότι αισθάνομαι κάπως καλύτερα...

... Θα επιμείνω στην πίστη μου και θα ακολουθήσω τις συμβουλές του πατέρα Δωρόθεου επειδή πραγματικά με ενδιαφέρει να κάνω το σωστό και να πλησιάσω το Θεό. Παράλληλα, θέλω να πιστεύω ότι τώρα, μετά την ειλικρινή μετάνοιά μου, ο τρόμος θα φύγει σιγά-σιγά από τη ζωή μου.

Ωστόσο, παρά την αυξανόμενη θρησκευτικότητά μου, υπάρχει κάτι που αρνούμαι πλέον να κάνω: Δεν μελετώ πια την Καινή Διαθήκη και την Αποκάλυψη, όπως έκανα ως πρόσφατα. Δεν αντέχω να ξαναδιαβάσω αυτά τα βιβλία, καθώς δεν μπορώ να υποφέρω τον τρόμο που υποβάλλουν σε κάθε σελίδα...

Κυριακή, 12 Μαρτίου 2006

Σήμερα είναι η εορτή της Αναστήλωσης των Εικόνων, με ωραία λιτάνευση μέσα στην εκκλησία, γεμάτη κατάνυξη αλλά και ζωηράδα. Καθώς ψάλλει ο παππάς μπροστά στο ιερό και στις εικόνες της περιφοράς, μόλις βροντοφωνάζει “Ανάθεμα!” προς τους εικονοκλάστες, παρατηρώ ότι ο λαμπρός πολυέλαιος και τα οκτώ κρεμαστά καντήλια μπροστά στις εικόνες του ιερού τέμπλου αρχίζουν να κινούνται πέρα-δώθε, κουδουνίζοντας! *Μα πώς γίνεται αυτό; Μήπως τα άγγιξε κάποιος; Και τα εννέα; Ή μήπως κουνιούνται με μηχανισμό;* αναρωτιέμαι για μερικές στιγμές. Πιθανότατα, κανένας άλλος από τους εκκλησιαζόμενους δεν έχει προσέξει το φαινόμενο...

Πέμπτη, 16 Μαρτίου 2006

Ερευνητική Συστημική Αναπαράσταση στο “Stardust” της Ναταλίας Δερβίση: Το θέμα φαίνεται πολύ ενδιαφέρον, καθώς αφορά τα πειράματα που γίνονται σε ανθρώπους μέσα σε μια μυστική στρατιωτική βάση στην Αμερική: Μέσα στη βάση Ντούλτσε, που είναι καλά κρυμμένη στα έγκατα της γης κάπου στο Νέο Μεξικό, εξωγήινοι/ενδογήινοι πειραματίζονται πάνω σε ανθρώπους: Σκοπεύουν να κατασκευάσουν ομοίους τους με ανθρώπινη μορφή, οι οποίοι θα μπορούν να ζουν πάνω στην επιφάνεια της γης. Η βάση Ντούλτσε δεν είναι μοναδική στο είδος της· παρόμοιες υπόγειες βάσεις υπάρχουν σε πολλά μέρη του κόσμου. Είναι αναμενόμενο ότι κάποια στιγμή εκατομμύρια τέτοιων υβριδίων θα κατακλύσουν τον κόσμο.

Εγώ, ως “ανθρώπινο πειραματόζωο” εκδηλώνω ανησυχία και αποστροφή για όλα αυτά. Ωστόσο, προς μεγάλη μου έκπληξη, οι υπόλοιποι συμπαίκτες μου (η

“Βάση”, η “Αμερική”, το “Πείραμα”, ο “Ενδογήινος”, η “CIA”) δείχνουν να αρέσκονται στην όλη ιδέα. Θεωρούν ότι με τα γενετικά πειράματά τους οι ενδογήινοι θα βοηθήσουν την ανθρωπότητα να εξελιχθεί – έστω κι αν δισεκατομμύρια συνάνθρωποί μας εξολοθρευτούν αν δεν προσαρμοστούν. “Πάντα χρειάζονται θυσίες”, δηλώνει αυτάρεσκα η Ναταλία. Εγώ εξακολουθώ να διαφωνώ. “Είναι αρνητικό αυτό!”, λέει για μένα μια “θετική” συμπαίκτρια. Όλοι μέσα στο σύστημα με αντιμετωπίζουν σαν κάτι εξαιρετικά ευτελές και ανάξιο λόγου. Κάποια στιγμή, βγαίνω από το “θέατρο” και δοκιμάζω να δραπετεύσω αλλά, κατά τη περιφρονητική γνώμη των υπόλοιπων, “αυτό (δηλαδή εγώ) δεν μπορεί να κάνει τίποτα”.

Οι ενδογήινοι βιάζονται να ολοκληρώσουν τα πειράματα πριν καταφθάσουν κάποιοι άλλοι, εχθρικοί εξωγήινοι από το διάστημα. “Αυτό που έρχεται είναι πολύ χειρότερο”, μας διαβεβαιώνει η Ναταλία. Στο μεταξύ, ήδη ο πλανήτης αλλάζει συχνότητα. Όταν ολοκληρωθεί η μεταβολή, όσοι από τους γήινους είναι “θετικοί” και “ψυχικά ανεπτυγμένοι” θα μεταβούν σε άλλη διάσταση. Οι υπόλοιποι (δηλαδή δισεκατομμύρια άτομα) θα πεθάνουν και οι ενδογήινοι θα καταλάβουν τον πλανήτη. Κάποια στιγμή, μετά το τέλος της αναπαράστασης, εκφράζω την άποψη ότι οι ενδογήινοι κρύβονται κάτω από τη γη επειδή είναι ευάλωτοι στο νερό, που δεν το αντέχουν. Η Ναταλία δεν απορρίπτει την ιδέα.

Διαπιστώνω, πάντως, ότι οι μεταφυσικές σχολές του σήμερα διαφέρουν κατά πολύ από εκείνες της δεκαετίας του '90. Τότε μιλούσαν περισσότερο για παραδοσιακά θέματα όπως η μετενσάρκωση, το κάρμα, το ονείρεμα. Τώρα μιλούν για ενδογήινους που θα

βγουν από τα έγκατα της γης και οι άνθρωποι θα πρέπει να τους δεχθούν ως κυρίαρχους σωτήρες, καθώς και για εξωγήινους που έρχονται από το διάστημα με κάκιστες προθέσεις.

Πέρα από αυτά, η ουσία είναι ότι πέρασα ευχάριστα για μερικές ώρες. Βρέθηκα με άτομα πιο φυσιολογικά από τα προβληματικά της αλληλογραφίας (έχω δει και απορρίψει καμιά δεκάδα από δαύτα), ξέφυγα από τη μίζερη καθημερινότητά μου, αποσυμφορήθηκα από έμμονες βασανιστικές ιδέες, ψυχαναγκαστικές βλάσφημες σκέψεις, την επακόλουθη ψυχική συντριβή και μετάνοια, τον ασίγαστο τρόμο. Απελευθερώθηκα για λίγο...

Κυριακή, 19 Μαρτίου 2006

Απογευματινή έξοδος με την Πέρσα στην Κάτω Γλυφάδα. Αρχικά πηγαίνουμε βόλτα στην παραλία· δεν πολυφχαριστιέμαι επειδή δεν φορώ τα γυαλιά μου. Εντέλει, καταλήγουμε σε μια δημοφιλή γωνιακή καφετέρια επί της Λαζαράκη. Ακριβώς στη γωνία, τόσο κοντά μας ώστε να το βλέπω και χωρίς γυαλιά, διακρίνω το εξής ***σημείον:*** Πρόκειται για δυο αριθμούς κυκλοφορίας πάνω σε δυο αμάξια που έχουν παρκάρει το ένα ακριβώς απέναντι από το άλλο:
2710 = ΤΟ ΠΥΡ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΟΝ και
2526 = ΕΙΣ ΤΟ ΠΥΡ ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ.

Με πιάνει αμέσως πανικός αλλά προσπαθώ να μη δείξω τίποτα στην φίλη μου. Της λέω μόνο ότι “Δεν μου πολυαρέσει αυτή η καφετέρια, έχει πολύ κόσμο. Καλύτερα να πάμε να καθήσουμε αλλού”. Η φίλη μου απορεί μα δέχεται, κι έτσι περπατάμε λίγο ακόμη μέχρι το "Oscar". Μένουμε εκεί καμιά ώρα, με το ζόρι, επειδή εγώ είμαι άκεφη και σιωπηλή.

“Σου συμβαίνει κάτι; Φαίνεσαι κάπως μελαγχολική”, μου λέει σε μια στιγμή η Πέρσα.
“Μπα, όχι, τίποτα”, απαντώ αλλά μάλλον δεν την πείθω.

Σάββατο, 25 Μαρτίου 2006

Σήμερα το απόγευμα γνώρισα μια νέα φίλη, τη Χαριάννα, η οποία απάντησε στην αγγελία μου για αλληλογραφία στο περιοδικό “Άστρον”. Μένει στο Χολαργό και είναι 45 ετών, ανύπαντρη. Πήγαμε για καφέ στο “Gastone”, όπου συζητήσαμε ευχάριστα γύρω στις τέσσερις ώρες! Έχουμε, όντως, πολλά κοινά:

α) Ως πρόσφατα αντιπαθούσε την ανθρωπότητα μα όχι πια -όπως κι εγώ.

β) Εστιαζόταν έντονα στο αρνητικό μα όχι πια -όπως κι εγώ.

γ) Από το Νοέμβρη άλλαξε απότομα η μεταφυσική της πορεία -όπως και η δική μου. Για λόγους που δεν μου εξήγησε, εγκατέλειψε δια μιας την Αστρολογία με την οποία είχε ασχοληθεί φανατικά κι επαγγελματικά για χρόνια! Δεν με ρώτησε καν τι ζώδιο είμαι! Τώρα προσπαθεί απλά να εστιάζεται στο θετικό -όπως κι εγώ, που από το Νοέμβρη έχω στραφεί στην αλήθεια του Χριστού. Υποψιάζομαι ότι η Χαριάννα παράτησε την Αστρολογία όχι μόνο επειδή “ένιωσε να την κυριεύει”, όπως μου είπε, αλλά κι επειδή κάτι την τρόμαξε -όπως κι εγώ, που παράτησα τους λεξαρίθμους: όχι μόνο επειδή ένιωσα να με κυριεύουν αλλά κυρίως επειδή κάτι με τρόμαξε.

δ) Από το Νοέμβριο και μετά έχει απομακρυνθεί από όλους τους φίλους και τους πελάτες της -όπως κι εγώ, που από το Νοέμβρη έχουν εξαφανιστεί μυστηριωδώς όλες οι παλιές φίλες μου.

ε) Δεν έχει τηλεόραση εδώ και εννέα χρόνια.

Τελευταία μόνο, πηγαίνει στον αδελφό της και βλέπουν καμιά ταινία κινουμένων σχεδίων -όπως περίπου κι εγώ, που εδώ και λίγο καιρό σκέφτομαι να καταργήσω την τηλεόραση για ν' αποφεύγω ορισμένα “σημεία”.

Άκουσα και κάτι που με προβλημάτισε: “Με τη μητέρα μου δεν τα πήγαινα ποτέ καλά. Πέθανε το Μάιο. Ευτυχώς που πέθανε!”. Γενικά, πάντως, είμαι αισιόδοξη γι' αυτή τη γνωριμία...

Κυριακή, 2 Απριλίου 2006

Δεύτερη συνάντηση με τη Χαριάννα απόψε: Έχουμε κλείσει ραντεβού στις 7:00 το βράδι, στο Κολωνάκι. Κοντεύω να φθάσω στον τόπο συνάντησης, όταν ακριβώς στις 7:00 με παίρνει τηλέφωνο στο κινητό και ρωτάει που βρίσκομαι. Της εξηγώ ότι “σε πέντε λεπτά θα είμαι εκεί”. *Είναι πολύ ανυπόμονη, ή μου φαίνεται;*

Μόλις φθάνω, διαπιστώνω ότι έχει ήδη βολευτεί σε ένα τραπέζι στο δρόμο. Της προτείνω να πάμε να καθήσουμε πάνω, στο μπαλκόνι, που είναι πιο ωραία. Δυσανασχετεί λίγο αλλά δέχεται. Βρίσκουμε ένα σχετικά ήσυχο ακριανό τραπέζι, όπου κουβεντιάζουμε ζωηρά για διάφορα ενδιαφέροντα θέματα επί τρεις ώρες, παρόλο που έχουμε κάποια σύγκρουση απόψεων όσον αφορά την εμμονή της στο “θετικό”.

Κάποια στιγμή αναφέρω ότι ορισμένοι διάσημοι τραγουδιστές εμφανίζονται και ως στιχουργοί ή συνθέτες, πιθανότατα κλέβοντας το έργο άλλων, λιγότερο διάσημων συναδέλφων τους.

“Κι έτσι να 'ναι, αυτό δεν έχει σημασία επειδή εκείνο που μετράει είναι οι ιδέες, όχι ποιός τις έχει σκεφθεί”, δηλώνει η Χαριάννα μάλλον ενοχλημένη.

“Ναι, αλλά τελικά ένας παίρνει το χρήμα και τη δόξα”,

επισημαίνω.

Κατόπιν συζητάμε για την Παγκοσμιοποίηση, τον Μεγάλο Αδελφό και την αυξανόμενη αστυνόμευση των πολιτών παγκοσμίως. “Και λοιπόν; Για το καλό μας είναι! Έτσι κι αλλιώς μας κυβερνούν ένα σωρό αόρατες δυνάμεις...” λέει η Χαριάννα.

Την βλέπω κάπως εριστική και μισαλλόδοξη, με μια εμμονή να αρνείται την ύπαρξη του κακού· γι' αυτό, προτιμώ να πηγαίνω πάσο ή να αφήνω το θέμα “φλου”. Γενικά, πάντως, καλά περάσαμε και σήμερα.

... Στις επόμενες βδομάδες θα προσπαθήσω να ξαναεπικοινωνήσω με τη Χαριάννα, αφήνοντας επανειλημμένως μηνύματα στον τηλεφωνητή του κινητού της. Εκείνη, όμως, δεν θα μου απαντήσει ποτέ. Απλά, έχει εξαφανιστεί.

Παρασκευή, 7 Απριλίου 2006

Ένα πράγμα παράξενο, ανησυχητικό, τρομαχτικό: Από την ημέρα που εξομολογήθηκα, στο μυαλό μου στριφογυρίζουν διαρκώς βλασφημίες ενάντια στο Άγιο Πνεύμα! Όσο κι αν προσπαθώ, αδυνατώ να τις αναχαιτίσω. Όλη μέρα υποφέρω, χωρίς αποτέλεσμα. *Γιατί άραγε να συμβαίνει αυτό, δίχως να το θέλω; Είναι λες και μιλάει κάποιος ξένος μέσα μου...*

Έτσι, σήμερα το πρωί τρέχω πάλι στην εκκλησία για εξομολόγηση στον πατέρα Δωρόθεο. Με ρωτάει τι γίνεται με τις “συμπτώσεις” και τα “σημεία”, του απαντώ ότι συνεχίζονται, πότε αρνητικά, πότε θετικά. Μου εξηγεί ότι “όλα αυτά είναι μεθοδείες του διαβόλου” και να μη δίνω σημασία. Του λέω πως έχω ήδη αρχίσει να τα αγνοώ και καταλήγω:

“Είναι απίστευτο, πάντως, το πώς συντονίζονται!”

“Τίποτα δεν γίνεται πάνω στη γη αν δεν το επιτρέπει ο

Θεός. Ναι μεν ο Σατανάς κυβερνά τα πάντα πάνω στη γη, ωστόσο τίποτα δεν συμβαίνει αν δεν το θέλει ο Θεός", μου εξηγεί ο ιερέας.

Κατόπιν του εκμυστηρεύομαι το νέο πρόβλημά μου, δηλαδή ότι εδώ και κανένα μήνα μου έρχονται συνεχώς στο νου βλάσφημες σκέψεις ενάντια στα θεία.

"Εγώ δεν θέλω να βρίζω τα θεία, μα γίνεται από μόνο του", τον διαβεβαιώ με θλίψη.

"Ήταν αναμενόμενο", μου απαντά εκείνος ήρεμα. "Βλέπει ο Σατανάς την ωραία προσπάθεια που κάνεις, ξέρει ότι στην ψυχή σου δεν υπάρχει δόλος ούτε πονηρία και προσπαθεί να σε αποθαρρύνει. Συχνά, μάλιστα, ο Διάβολος προκαλεί ψυχικές και σωματικές ασθένειες". *Ναι, μα γιατί ο "καλός Θεός" επιτρέπει στον Διάβολο να βασανίζει τόσο σκληρά όσους προσπαθούν να πλησιάσουν τη χριστιανική θρησκεία;* αναρωτιέμαι, ωστόσο δεν λέω τίποτα.

"Όταν σου συμβαίνει αυτό, να κάνεις το σημείο του σταυρού. Ακόμα, μην παραλείπεις να εκκλησιάζεσαι κάθε Κυριακή και να κοινωνάς μια φορά το μήνα", με συμβουλεύει πάλι ο πατήρ Δωρόθεος -κι έτσι σκοπεύω να συνεχίσω.

Κυριακή, 9 Απριλίου 2006

Κατά τη διάρκεια της θείας λειτουργίας ο ιερέας μίλησε για την Οσία Μαρία την Αιγυπτία, αγράμματη γυναίκα ελαφρών ηθών, η οποία εξασκούσε το αρχαιότερο επάγγελμα του κόσμου. Σε ηλικία 30 ετών αποφάσισε ξαφνικά ν' αφήσει την πατρίδα της και να ακολουθήσει τους προσκυνητές που πήγαιναν στην Ιερουσαλήμ για τη γιορτή του Τιμίου Σταυρού. Όμως, μόλις έφθασε μπροστά στο ναό κι ετοιμάστηκε να μπει μέσα, στάθηκε αδύνατον επειδή την εμπόδιζε μια

αόρατη δύναμη. Ξαναδοκίμασε πολλές φορές, μα δεν τα κατάφερε. Όλοι οι υπόλοιποι έμπαιναν στην εκκλησία, εκτός από αυτήν. Η Μαρία ταράχτηκε τόσο πολύ από αυτό το "σημείον", ώστε μετανόησε αμέσως για την έκλυτη ζωή της και προσευχήθηκε στην Παναγία. Αμέσως μετά, κατόρθωσε να μπει στο ναό ανεμπόδιστη και να προσκυνήσει τον Τίμιο Σταυρό.

Βγαίνοντας, προσευχήθηκε ξανά στην Παναγία για να της υποδείξει τι να κάνει· τότε, άκουσε μια φωνή που της έλεγε να περάσει τον Ιορδάνη και να πάει στην έρημο. Έτσι, η ως τώρα πόρνη Μαρία η Αιγυπτία παράτησε τα πάντα και έγινε ερημίτισσα για τα υπόλοιπα 47 χρόνια της ζωής της. "Έτσι κι εμείς δεχόμαστε "ραπίσματα" αλλά κάνουμε ότι δεν τα βλέπουμε", κατέληξε ο πατήρ Δωρόθεος – πράγμα που με προβλημάτισε αρκετά, εφόσον μου φάνηκε σαν σπόντα για μένα...

Τετάρτη, 12 Απριλίου 2006

Άλλη μια νέα γνωριμία που προέκυψε από την αγγελία μου για αλληλογραφία: Είναι ο 30χρονος Δημήτρης από την Άνω Γλυφάδα. Για την ακρίβεια, μένει κάπου στη νεόκτιστη αριστοκρατική περιοχή κοντά στο βουνό. Συμπαθητικός, σεμνός, λίγο άβουλος μα γλυκούλης. Όμως, λίγο μετά τη συνάντησή μας, με πληροφορεί πως ετοιμάζεται να πάει στρατιώτης τον άλλο μήνα. Κρίμα...

Κουβεντιάζουμε ευχάριστα για δυόμισι περίπου ώρες, έχει πράγματα να πει, νομίζω ότι μπορούμε να τα πάμε καλά. Όταν φθάνουμε στο τέρμα των λεωφορείων, του ζητώ το τηλέφωνό του. Φεύγω νωρίτερα από αυτόν, επειδή το δικό μου λεωφορείο αναχωρεί πρώτο.
"Χάρηκα. Καλά ήταν", μου είπε λίγο πριν χωριστούμε.

Πέμπτη, 13 Απριλίου 2006

Το βίντεοκλαμπ “Focus” έκλεισε πρόσφατα. Πέρασα απόψε απέξω και αντίκρυσα ένα βουνό από παλιές βιντεοκασέτες, θήκες, κούτες, αφίσες, όλα στοιβαγμένα στη γωνία του δρόμου. *Κρίμα.* Αυτό ένιωσα: *Κρίμα.* Το “Focus” ήταν κάποτε (στις δεκαετίες '80 και '90) το πιο γνωστό και πολυσύχναστο βίντεο-κλαμπ της Άνω Γλυφάδας. Το θυμάμαι, τότε, στις δόξες του, όταν ο κούκλος ιδιοκτήτης του καθόταν πίσω από τον πάγκο. Πότε-πότε πιάναμε λίγη κουβέντα. Τώρα έχω χρόνια να τον δω. Μια ακόμη εικόνα της νιότης μου, που φεύγει οριστικά.

Καθώς τα μάτια μου ανιχνεύουν ασυναίσθητα το σωρό από πεταμένες βιντεοκασέτες, η ματιά μου καρφώνεται αναπάντεχα σε μία συγκεκριμένη που έχει επάνω, με μεγάλα γράμματα, το τίτλο “Κόλαση”. Αμέσως αισθάνομαι το επίμονο τσίμπημα του τρόμου μέσα μου, προσπερνώ βιαστικά και το βάζω στα πόδια, ενώ η καρδιά μου πάει να σπάσει. Μέχρι να φθάσω στην πόρτα μου, επαναλαμβάνω ξανά και ξανά νοερά στον εαυτό μου πως *δεν τρέχει τίποτα, αυτό δεν ήταν* ***σημείον****, ήταν μόνο μια σύμπτωση...*

Μεγάλη Τρίτη, 18 Απριλίου 2006

Άσχημα νέα: Χθες το μεσημέρι, η θεία Αντριάννα έκανε άλλη μία απόπειρα αυτοκτονίας, την έκτη μέσα σε 20 χρόνια, η οποία όμως πέτυχε! Εμείς το μάθαμε σήμερα το πρωί, από τον ίδιο το σύζυγό της, το θείο Σταύρο, ο οποίος τηλεφώνησε στον πατέρα μου και τον απείλησε στα ίσα: “Εσύ δολοφόνησες τη γυναίκα μου! Αν σε πετύχω πουθενά, θα σε σκοτώσω!” Ο μπαμπάς πήγε για καταγγελία στην αστυνομία, μα δεν του

έδωσαν καμιά σημασία.

Παραλειπόμενα: Η θεία βρέθηκε πεθαμένη μέσα στο μπάνιο, μ' ένα μαχαίρι περασμένο απ' άκρη σ' άκρη στο λαιμό της. Αλήθεια, ποιός αυτοκτονεί κόβοντας τον ίδιο του το λαιμό, και μάλιστα γυναίκα; Ως γνωστόν, οι γυναίκες επιλέγουν πιο ήπιους τρόπους αυτοκτονίας, πχ με χάπια -όπως είχε κάνει η θεία όλες τις προηγούμενες φορές. "Βίαιη μαχαιριά", είπε ο ιατροδικαστής. "Την έσφαξε σαν αρνί!" είπε μια νοσοκόμα σε κάποιον συγγενή. Ο άνθρωπος που τη βρήκε νεκρή ήταν ένας Αλβανός στη δούλεψη του συζύγου της.

Ο Σταύρος βιάζεται να τη θάψει αύριο κιόλας, χωρίς να γίνουν ανακρίσεις. Λέγεται πως τους έχει όλους (αστυνομία, δικαστές, γιατρούς) στο τσεπάκι του, δεδομένου ότι είναι πάμπλουτος. Επιπλέον, έχει μηνύσει σε όλους τους συγγενείς να μην πατήσουν στην κηδεία.

Εντέλει έγινε μια βιαστική νεκροψία, ο μάλλον πουλημένος ιατροδικαστής αποφάνθηκε "αυτοκτονία" μέσα σε λίγα λεπτά και όλα μέλι-γάλα για τον Σταύρο. Ο πατέρας μου και οι γιοί της θείας Λίνας σκέφθηκαν να ζητήσουν δεύτερη νεκροψία μα ύστερα από συμβουλές των υπόλοιπων συγγενών γρήγορα απέρριψαν την ιδέα...

Μεγάλη Παρασκευή, 21 Απριλίου 2006

Το πρωί πήγα βόλτα με το ποδήλατο μέχρι το Μεγάλο Καβούρι. Λιακάδα, φοίνικες, καλαμιές, αγριολούλουδα, το μικρό διακοσμητικό πηγάδι, μωρά στα καροτσάκια, πεύκα, θάλασσα. Έκοψα δυο μωβ άνθη και τα στόλισα στο ποδήλατο.

Το απόγευμα πήγαμε στον Επιτάφιο μαζί με τη μητέρα μου και μετά στο νεκροταφείο, όπου μου δόθηκε η ευκαιρία να περάσω κάτω από τον υποστη-

ριζόμενο επιτάφιο στην είσοδο της εκκλησίας, πράγμα που μου χάρισε μια αίσθηση ανακούφισης κι ελπίδας.

Το βράδι επισκέφθηκα τη Λουίζα, ήπιαμε καφέ και μου δώρησε τρεις όμοιες καλοκαιρινές μπλούζες. Ύστερα παρευρεθήκαμε στην περιφορά του επιταφίου, όπου συναντήσαμε τυχαία την Ιωάννα, μια παλιά συμμαθήτριά μας. Ωστόσο, κάτι δεν "κόλλησε" αυτή τη φορά: Μετά την επιστροφή στην εκκλησία, εγώ ήθελα να μείνω ως το τέλος της λειτουργίας για να προσκυνήσω το μεγάλο σταυρό. Δεν θα αργούσαμε παραπάνω από είκοσι λεπτά ακόμη, όμως η Λουίζα ανυπομονούσε να φύγει, οπότε αποχώρησε μόνη...

Τρίτη, 2 Μαΐου 2006

Γύρω στο μεσημέρι παίρνω τηλέφωνο το Δημήτρη στο κινητό του, μήπως συναντηθούμε απόψε, ωστόσο μου απαντά η μητέρα του:

"Κάπου έχει πάει και δεν πήρε το κινητό μαζί του. Ποιόν Δημήτρη θέλετε; Είστε σίγουρη ότι δεν κάνετε λάθος;" (!)

"Ναι... Γλυφάδα δεν μένετε;" απορώ.

"Σωστά· κι εσείς πού μενετε;"

"Γλυφάδα κι εγώ".

"Ωραία", μου αποκρίνεται εγκάρδια και αφήνω μήνυμα να μου τηλεφωνήσει όταν έλθει. *Απ' ότι φαίνεται, η μάνα του δεν είναι συνηθισμένη να τηλεφωνούν γυναίκες στο γιο της...*

Τελικά, ο Δημήτρης ανταποκρίνεται στο κάλεσμά μου αργότερα, και κανονίζουμε απογευματινή έξοδο σε καφετέρια της Γλυφάδας. Μένουμε εκεί για δυόμισι ώρες και κουβεντιάζουμε ήρεμα, χαλαρά αλλά με ενδιαφέρον. Ύστερα περπατάμε μαζί μέχρι το τέρμα των λεωφορείων, μπαίνουμε στο 124 και καθόμαστε μαζί,

σε μια συγκρατημένη απαλή επαφή. Σίγουρα δεν είναι το μεγάλο πάθος, νιώθω όμως ότι θα μπορούσε να αναπτυχθεί μια καλή σχέση ανάμεσά μας. Ωστόσο, αυτό δεν είναι εφικτό, επειδή τη Δευτέρα ο Δημήτρης φεύγει για στρατιώτης στη Σπάρτη, στο τμήμα εφοδιασμού και μεταφορών. Η θητεία του θα διαρκέσει ένα χρόνο...

Σάββατο, 6 Μαΐου 2006

Απογευματινή επίσκεψη στην Περσεφόνη. Οι ώρες περνούν ευχάριστα, αν και αδυνατώ να παραβλέψω μια περίεργη αλλαγή στη συμπεριφορά της φίλης μου: Σα να βρίσκεται σε συνεχή έξαψη, μιλά διαρκώς δυνατά τονίζοντας μία μία τις λέξεις, ενώ φωνάζει και γελάει με το παραμικρό, σαν αλλοπαρμένη.

Κάποια στιγμή, της λέω για έναν ψηλό, εντυπωσιακό τύπο που έχω δει δυο φορές να περπατά στη Γεννηματά: Μοιάζει με Ισπανό, έχει μαύρα μαλλιά μακριά ως τους ώμους, καλογυμνασμένο σώμα, αγέρωχο στυλ και φοράει ακριβή αθλητική φόρμα. “Νομίζω πως ξέρω ποιόν λες”, μου κάνει φωναχτά κι εγώ εκπλήττομαι: *Είναι δυνατόν να ξέρει ποιόν ακριβώς εννοώ;* “Τον είδα κι εγώ στις προάλλες και κολάάάάστηκα η καημένη!” καταλήγει, τονίζοντας τη λέξη που εδώ και λίγο καιρό μισώ ν' ακούω. “Είναι κολασμένοι, μερικοί!” συμπληρώνει γελαστά κι εγώ συμφωνώ συγκρατημένα, πασχίζοντας να αγνοήσω το λεκτικό ***“σημείον”***...

Τετάρτη, 10 Μαΐου 2006

Ακόμη μια φορά παρακολουθώ το Εισαγωγικό Σεμινάριο Αγγελολογίας στο σπίτι της Ναταλίας Δερβίση. Δεν μου φάνηκε χαρούμενη μόλις με είδε εκεί: “Εγώ νόμιζα ότι θα έφερνες κάποιο άλλο άτομο”, μου

πέταξε σκυθρωπή. Αργότερα, όταν εξήγησα στην ομήγυρη ότι βρισκόμουν εκεί για να μάθω νέα πράγματα, η Ναταλία πετάχτηκε πάλι: “Δηλαδή εσύ ήλθες εδώ σήμερα για να μάθεις καινούργια πράγματα;”. Κι όμως, δεν ήμουν η μοναδική “παλιά”: Στο Εισαγωγικό Σεμινάριο υπήρχαν δυο-τρία άτομα που ήταν πιο παλιά από μένα.

Πέρα απ' αυτά: Χαμηλοί τόνοι, ευχάριστη ατμόσφαιρα, ξεχάστηκα για λίγο, πέρασα όμορφα. Οι θεωρίες περί συστημικής αναπαράστασης και αγγέλων μπορεί να είναι παραμύθια, ωστόσο είναι όμορφα παραμύθια, που σε προδιαθέτουν θετικά. Επιπλέον, συγκράτησα μερικά πραγματάκια ακόμη: Οι άγγελοι είναι ακτίνες του Θεού. Καθένας τους επηρεάζει έναν συγκεκριμένο τομέα της ανθρώπινης ζωής, πχ ο Ραφαήλ θεραπεύει από ασθένειες, ο Γαβριήλ είναι υπεύθυνος για τα γυναικεία ζητήματα κλπ. Όταν έχεις ένα πρόβλημα, μπορείς να επικαλεστείς τον αντίστοιχο άγγελο να σε βοηθήσει, έστω κι αν δεν γνωρίζεις το όνομά του. Για παράδειγμα, “Άγγελε της εργασίας βοήθησέ με να βρω την κατάλληλη δουλειά για μένα”.

Οι άγγελοι στέλνουν σημάδια για την έκβαση μιας κατάστασης, ή για την πορεία της πνευματικής σου εξέλιξης: Θετικά σημάδια είναι τα λευκά φτερά που βλέπεις στο δρόμο σου, ή ονόματα όπως Γαβριήλ, Ραφαήλ, Μιχαήλ κλπ. Αρνητικά σημάδια αποτελούν τα μαύρα φτερά, που σημαίνουν πως κάτι δεν πάει καλά. Όταν βρίσκεσαι σε δίλημμα, οραματίζεσαι τις δυο όψεις του (πχ να πάω να δουλέψω στην α εταιρεία ή στη β;) και βλέπεις πώς αντιδρά το σώμα σου: Σφίξιμο στο στήθος, κόμπος στο λαιμό ή άλλες σωματικές ενοχλήσεις σημαίνουν πως αυτή η λύση είναι λανθασμένη. Το σώμα δεν λέει ποτέ ψέματα...

Σάββατο, 20 Μαΐου 2006

Εικόνες του Πλέγματος: Το βράδι είμαι προσκαλεσμένη στης Περσεφόνης, όπου παρευρίσκονται η Σάσα και η Δάφνη. Συζητάμε ευχάριστα, τρώμε ψητά κοτόπουλα και μετά στηνόμαστε μπροστά στην τηλεόραση για να παρακολουθήσουμε τον 51ο Διαγωνισμό της Eurovision, που φέτος διοργανώνεται στην Ελλάδα.

Είναι η δεύτερη φορά που παρατηρώ μια αρνητική μεταβολή στη συμπεριφορά της Πέρσας: Την προηγούμενη φορά που την επισκέφθηκα, πριν δυο βδομάδες, φωνασκούσε και γελούσε συνεχώς, σαν αλλοπαρμένη. Απόψε η κατάστασή της μου φάνηκε ακόμα χειρότερη: Ούρλιαζε διαρκώς, σχολιάζοντας το κάθε τραγούδι έξω φωνή, επαναλαμβάνοντας ξανά και ξανά τα ίδια λόγια, όσο πιο δυνατά μπορούσε: "Όπα!" ... "Έλα!" ... "Γειά σου!". Όσο κράτησε ο διαγωνισμός, δεν σταμάτησε στιγμή να κραυγάζει επιδεικτικά. Ααπό μια στιγμή και ύστερα μ' έπιασε το κεφάλι μου! Εντέλει, φόρεσα με τρόπο τις ωτοασπίδες και φρόντισα να απομακρυνθώ από κοντά της. Υποψιάζομαι ότι η Πέρσα αρχίζει ν' αρρωσταίνει ξανά, όπως τότε, στις αρχές του '95, που είχε σταματήσει να παίρνει τα φάρμακά της...

Εσχάτη προδοσία

Κυριακή, 21 Μαΐου 2006

Το απόγευμα πήγαμε στο πανηγύρι του Αγίου Κωνσταντίνου, στην Κάτω Γλυφάδα, μαζί με τη μητέρα μου. Αγόρασα μια όμορφη αφίσα, όπου δεσπόζει ένας αιθέριος άγγελος ανάμεσα σε διάφορες παραστάσεις που συμπλέκονται σαν σε όνειρο. Θα περνούσα πιο ωραία, αν δεν συνέβαινε πάλι: Αφού χάζεψα για λίγο μπροστά σ' έναν πάγκο με βιβλία, πήρα ένα στα χέρια μου και το άνοιξα σε μια τυχαία σελίδα. Η λέξη “κόλαση” εμφανίστηκε σε μια επικεφαλίδα, με μαύρα έντονα γράμματα! Ταράχτηκα αμέσως· το κραυγαλέο ***σημείον*** μου χάλασε το κέφι για όλη την υπόλοιπη βραδιά.

Δεν έχω πλέον καμία αμφιβολία: Εκτός από τα κωδικοποιημένα λεξαριθμικά μηνύματα που εξακολουθώ να δέχομαι καθημερινά, εδώ και λίγο καιρό η λέξη “κόλαση” εμφανίζεται συνεχώς μπροστά μου: Ανοίγω ένα περιοδικό και τη βλέπω φάτσα-κάρτα· ανάβω την τηλεόραση και εντός ενός λεπτού έχει ακουστεί· συγγενείς, φίλοι και γνωστοί την προφέρουν όλο και συχνότερα· άγνωστοι άνθρωποι φωνάζουν τη λέξη ακριβώς τη στιγμή που έρχονται δίπλα μου.

Αρχικά αναρωτιέμαι, μήπως αυτό το φαινόμενο μου συνέβαινε ανέκαθεν κι εγώ δεν το είχα προσέξει. Γρήγορα, όμως, απορρίπτω αυτή την ιδέα. Όχι, παλαιότερα δεν γινόταν τίποτα παρόμοιο. Αποκλείεται να μην είχα παρατηρήσει κάτι τέτοιο...

Όσο κι αν προσπαθώ να αποφεύγω τις βέβηλες

σκέψεις, δεν μπορώ να μη δω την αλήθεια: Από τότε που κατάργησα την Υπέρτατη Τελετουργία για να στραφώ στον Χριστιανισμό, αντί να βρω μια σχετική έστω ψυχική ηρεμία, όπως ήλπιζα, βουλιάζω όλο και βαθύτερα μέσα στη φρίκη καθώς τα *σημεία της κόλασης,* κρυπτογραφημένα ή όχι, με κυνηγούν παντού, πιο επίμονα παρά ποτέ! Έχω πλέον αποκτήσει προβλήματα που κάποτε δεν φανταζόμουν καν ότι υπάρχουν...

Παρά την ειλικρινή μου μετάνοια, την εγκατάλειψη όλων των προηγούμενων “αιρετικών” ή “μαγικών” δραστηριοτήτων μου, την πίστη μου στο Χριστό και τη συμμόρφωσή μου στις συμβουλές του ιερέα (εκκλησιασμός κάθε Κυριακή, αγία κοινωνία μια φορά το μήνα, τακτική εξομολόγηση όποτε νιώθω ότι πρέπει, μελέτη χριστιανικών κειμένων), εδώ και κανένα τρίμηνο βιώνω πρωτοφανή πνευματική σύγχυση, μόνιμη ανησυχία και τρόμο, έντονες ταχυπαλμίες, κόμπο στο λαιμό και -το πιο φοβερό: Όποτε δέχομαι ένα *σημείον,* νιώθω αμέσως τον εγκέφαλό μου να “καίγεται” και να συσπάται βασανιστικά μέσα στο κρανίο! Ζω πλέον μέσα σε μια ατέρμονη αγωνία και δεν έχω ιδέα πότε και πώς θα γλυτώσω απ' όλα αυτά -αν γλυτώσω ποτέ...

Πέμπτη, 25 Μαΐου 2006

Από τις αρχές του χρόνου παρακολουθώ συστηματικά τα Μαθήματα Αγγελολογίας της Ναταλίας Δερβίση: Πηγαίνω δυο φορές το μήνα και μου στοιχίζουν πενήντα ευρώ. Μετά από ένα αμφίβολο ψυχολογικό τεστ που μου έδωσαν να κάνω, προκύπτει ότι τα πρότυπα πόνου που με κυριεύουν είναι: συναισθηματική στέρηση, αποτυχία, εγκατάλειψη. Επειδή όμως τα σκορ μου σε κάθε πρότυπο πόνου ήταν πολύ

χαμηλότερα από τα αντίστοιχα των άλλων μαθητών, ρώτησα τη Ναταλία για το ακριβές νόημα της βαθμολογίας. "Τα σκορ δεν παίζουν κανένα ρόλο", μου απάντησε ψυχρά. Δηλαδή, δεν έχει καμία σημασία αν κάποιος συγκέντρωσε 10 ή 100 μονάδες σε κάποιο πρότυπο πόνου. *Είναι δυνατόν;*

Πιο συγκεκριμένα, η δασκάλα μου αποκάλυψε ότι: "Τα κυρίαρχα πρότυπα πόνου σε σένα είναι συναισθηματική στέρηση και εγκατάλειψη· αυτό σημαίνει πως όταν η μητέρα σου ήταν έγγυος σε σένα ή όταν ήσουν μωρό, δεν σε ήθελε!"

"Μα δεν αισθάνομαι εγκατελειμένη από τη μητέρα μου. Αυτό είναι ένα γενικό συναίσθημα που έχω", της εξήγησα.

"Δεν υπάρχει "γενικό". Όλα ξεκινούν από την οικογένεια!" επέμεινε εκείνη. "Τώρα τα πας καλά με τη μητέρα σου;"

"Δεν έχουμε πρόβλημα..."

Η Ναταλία δεν συνέχισε άλλο τη συζήτηση, μόνο μειδίασε ελαφρά με ύφος που σήμαινε "ναι, καλά...".

Ακόμη, σήμερα ακούσαμε ότι μέσα από τις ηλεκτρονικές συσκευές άυλα πνεύματα εισρέουν στον κόσμο μας και μπορούν να επιδράσουν πάνω μας -*κάτι που υποψιάζομαι εδώ και λίγο καιρό*. Αυτές οι οντότητες έχουν τη δυνατότητα να καταλαμβάνουν το σώμα και το μυαλό των ανθρώπων. Μπορεί κανείς να τις διώξει αν, την ώρα που θα νιώσει την "εισβολή", προφέρει τρεις φορές τη λέξη "όχι", "φύγε" ή κάτι ανάλογο. *Αμφιβάλλω πολύ γι' αυτό το τελευταίο...*

Κατά τ' άλλα: Δεν απέφυγα τα γνώριμα συναισθήματα απομόνωσης και αποξένωσης ανάμεσα σε όλες εκείνες τις βολεμένες κότες. Τι δουλειά έχω εγώ ανάμεσά τους; Αυτές δεν έχουν κανένα αληθινό

πρόβλημα· το πολύ-πολύ να τις απασχολεί η ανυπακοή των παιδιών, οι σπουδές του νεαρού γιου, άντε και το φθίνον ερωτικό ενδιαφέρον του συζύγου. Γι' αυτό και δεν αργούν να “θεραπευθούν” με όλες αυτές τις τάχα θαυματουργές “αγγελικές” πρακτικές, καθώς αργά ή γρήγορα τα υποτιθέμενα προβλήματά τους λύνονται από μόνα τους: Το παιδί μεγαλώνει και σοβαρεύει, περνάει στις πανελλήνιες ή γίνεται τεχνίτης· ο άνδρας μαζεύεται ή η κυρία βρίσκει γκόμενο. Απλά τα πράγματα...

Κυριακή, 28 Μαΐου 2006

Οι γονείς μου κι εγώ, έξω οι τρεις μας: Μια ξεχασμένη αίσθηση ενότητας, θαλπωρής, πληρότητας -μια σύντομη, πολύτιμη ευτυχία. Πήγαμε απογευματινή επίσκεψη στη θεία Μαρία, ξαδέρφη της μαμάς, στο Μοσχάτο. Πήραμε το λεωφορείο Β1, κατεβήκαμε στη στάση "Γυμνάσιο" και περπατήσαμε οι τρεις μας στο άνετο, πλατύ πεζοδρόμιο της οδού Πίνδου με τα ψηλά δένδρα και τα παλαιομοδίτικα σπίτια που θύμιζαν τις δεκαετίες του '60 και '70. Το σπίτι της θείας είναι διώροφο με φροντισμένο κήπο.

Βολευτήκαμε στην άνετη κουζίνα: το υφαντό τραπεζομάντηλο, τα διακοσμητικά παραδοσιακά πιάτα, η παλιά ηλεκτρική κουζίνα, τα λευκά ντουλάπια από φορμάικα, με μετέφεραν πίσω στο χρόνο, σε εποχές πιο αθώες και ξέγνοιαστες. Μέσα από την ανοιχτή πόρτα φαίνονταν τα ανθισμένα τριαντάφυλλα, τα γεράνια και οι γλαδιόλες του μεγάλου κήπου. Μαζί με τη θεία Μαρία και την κόρη της τη Θέκλα, συζητήσαμε ζωηρά για διάφορα οικογενειακά θέματα, δίνοντας ιδιαίτερη έμφαση στον ξαφνικό θάνατο της θείας Αντριάννας, που μας έχει αναστατώσει όλους.

Φεύγοντας, μετά από μιάμιση ώρα περίπου, μας

ξενάγησαν στο υπόλοιπο σπίτι: Το ανοιχτοπράσινο σαλόνι (ολόιδιο με το δικό μας, αγορασμένο τη δεκαετία του '70), το παλιό σερβάν, ο χάλκινος σκαλιστός πολυέλαιος -νοσταλγικές εικόνες που δεν βλέπεις πια στα σύγχρονα σπίτια...

Τετάρτη, 31 Μαΐου 2006

Συστημική Αναπαράσταση στης Ναταλίας Δερβίση, όπου “στήσαμε” τον επικείμενο πόλεμο μεταξύ Αμερικής και Ιράν. Προέκυψαν τα εξής συμπεράσματα: Η Αμερική θα επιτεθεί στο Ιράν αλλά θα υποστεί τρομερό πλήγμα και θα υποχωρήσει. Η Ευρωπαϊκή Ένωση (την υποδύθηκα εγώ) θα πάει να παίξει ρυθμιστικό ρόλο μα κανείς δεν θα τη θέλει μες τη μέση. Η Τουρκία θα επιχειρήσει να επιτεθεί στην Ελλάδα, όμως οι Μεγάλες Δυνάμεις (Ρωσία, Κίνα) θα τη σταματήσουν. Στο τέλος, η Τουρκία και οι ΗΠΑ θα “πέσουν” κάτω, θα ηττηθούν, ενώ η Ευρωπαϊκή Ένωση θα παραμείνει αναγκαστικά αμέτοχη, εφόσον είναι ανεπιθύμητη απ' όλους. Η Ελλάδα θα βρει πετρέλαιο και θα γίνει πλούσια. *Μπούρδες, φυσικά. Τίποτε απ' όλα αυτά δεν πρόκειται να συμβεί τελικά...*

Όσο για μένα, σύντομα διαπίστωσα πως μου ήταν αδύνατο να μείνω για πολύ σε μια θέση. Όπου κι αν δοκίμαζα να σταθώ, οι άλλοι συμπαίκτες μου με απέρριπταν αμέσως και με εξανάγκαζαν σε απομάκρυνση, με διάφορους τρόπους: “Τώρα εσύ ήλθες και στάθηκες εδώ επειδή το ήθελες, ή επειδή έχει χώρο;” ... “Αυτή είναι σα να μην υπάρχει” ... “Δεν μετράει καθόλου” ... “Αυτή εκεί δεν κάνει τίποτα, είναι για κλωτσιές!” έλεγαν για μένα απαξιωτικά (δήθεν για την Ευρωπαϊκή Ένωση), σα να μην ήμουν παρούσα. Ασυναίσθητα, λοιπόν, αναγκαζόμουν να αλλάζω συνε-

χώς στάση, θέση και συμπεριφορά, πασχίζοντας να ταιριάξω με το υπόλοιπο “σκετς”. “Πάει από δω, πάει από κει, δεν ξέρει που να σταθεί”, επισήμανε και η Ναταλία με επικριτικό ύφος.

Πάντως, είναι γεγονός ότι σε όποιο “σύστημα” κι αν συμμετάσχω, όποιο ρόλο κι αν υιοθετήσω, αυτό γρήγορα συντονίζεται εναντίον μου και με απορρίπτει με απροκάλυπτη εχθρότητα και περιφρόνηση. Όλοι οι υπόλοιποι συμπαίκτες καταλήγουν να εκφράζουν πάντα την ξεκάθαρη επιθυμία να τους αδειάσω τη γωνιά: “Ό,τι κι αν κάνεις, δεν μας πείθεις”, ακούω συχνά.

Σύμφωνα, λοιπόν, με την προσωπική μου εμπειρία, κατά τη διάρκεια μιας συστημικής αναπαράστασης οι παίκτες δεν ταυτίζονται με τον υποτιθέμενο “ρόλο” τους· εκείνο που συμβαίνει, είναι ότι βγαίνουν στην επιφάνεια υποσυνείδητες προσωπικές ιδέες, συναισθήματα, συμπάθειες, αντιπάθειες και -προπάντων- η θέση του κάθε ατόμου μέσα στο Ανθρώπινο Πλέγμα.

Όλα τα “συστήματα” είναι Ένα: Η Ανθρωπότητα. Σαφώς, εγώ δεν έχω, ούτε είχα ποτέ καμία θέση μέσα σ' αυτό, όσο κι αν το έχω προσπαθήσει. *Μα πώς κατάντησα έτσι; Εγώ κάποτε οραματιζόμουν τον αφανισμό όλων αυτών, δεν προσπαθούσα να τους κάνω καλή εντύπωση, ούτε τους παρακαλούσα να με δεχθούν στις βλακώδεις ομάδες τους...*

Παρασκευή, 2 Ιουνίου 2006

Μία όμορφη μέρα στην παραλία: Μαζί με την Αλίκη και το Θανάση έχουμε αράξει στην πλαζ του “Blue Rose”, όπου ο Γιάννης εργάζεται ως ναυαγοσώστης. Γαλαζοπράσινα νερά, αέρας, λίγος κόσμος, σχετική ηρεμία, λευκοί γλάροι, γαλήνη. Εγώ και η αδελφή μου μελετάμε αγγλικά, τρώμε ζεστό σάντουιτς

με ζαμπόν και τυρί, πίνουμε cappuccino freddo, κολυμπάμε στη θάλασσα.

Υπάρχουν και κάποια συνταρακτικά νέα: Το ξενοδοχείο “Blue Rose” πρόκειται ν' αλλάξει διεύθυνση κι έχει κηρύξει εθελουσία έξοδο για όλους τους παλιούς υπαλλήλους. Γάντι της ήλθε αυτό της αδελφής μου, η οποία έτσι κι αλλιώς σκεφτόταν να εγκαταλείψει τη δουλειά της καμαριέρας για να σπουδάσει σε νυχτερινό λύκειο από φέτος. Έτσι, η Αλίκη θα εισπράξει τριπλή αποζημίωση απ' όση θα δικαιούταν πραγματικά αν την απέλυαν, ήτοι 25.000 ευρώ περίπου. Εγώ τόσα λεφτά μαζεμένα δεν έχω δει ούτε στα όνειρά μου. Απλά, είναι απίστευτο, το πώς βολεύονται όλοι αυτοί μέσα στο Matrix...

Σάββατο, 3 Ιουνίου 2006

Το απόγευμα πηγαίνω βόλτα στα πέριξ με τη μαμά και με μια γλυκόπικρη αίσθηση: Οι γονείς μου αναχωρούν αύριο το πρωί για την Κεφαλλονιά, όπου θα μείνουν ένα μήνα. Εγώ δεν θα πάω φέτος, επειδή κρίνω ότι δεν θα αντέξω το δωδεκάωρο ταξίδι μέσα σε κατάμεστα πλοία και πούλμαν, όπου θα τρέμω κάθε ώρα και στιγμή μήπως ακουστεί ή φανεί κάπου η λέξη “κόλαση” -πράγμα που γίνεται όλο και συχνότερα. Γενικά, αποφεύγω πλέον τα μέσα συγκοινωνίας όσο το δυνατόν περισσότερο, ενώ οι κοινωνικές συναναστροφές μου προκαλούν έντονο άγχος -για τον ίδιο πάντα λόγο.

Έχει φθάσει πια η νύχτα, είμαι μόνη στο σπίτι και παρακολουθώ τηλεόραση εδώ και δυο ώρες. Κάποτε το έργο που βλέπω τελειώνει, βάζει διαφημίσεις μα εγώ, αντί να κλείσω αμέσως τη συσκευή, πετάγομαι στην κουζίνα για να πάρω κάτι. Τότε, ακούγεται βαριά και

αργόσυρτη η φωνή ενός ηθοποιού από τρέηλερ των προσεχώς: “Κόλαση!”. Με κόπο καταφέρνω να διατηρήσω την ψυχραιμία μου, λέγοντας στον εαυτό μου πως δεν πρέπει να δίνω σημασία σε κάτι τέτοια. Επειδή, όμως, δεν θέλω να είναι αυτή η τελευταία λέξη που έχω ακούσει σήμερα, κάθομαι πάλι μπροστά στην τηλεόραση για να δω μία ακόμη διαφήμιση: Τώρα στην οθόνη εμφανίζεται μια ομάδα μοτοσυκλετιστών που οδηγούν ήρεμα τις μηχανές τους, ώσπου ο αρχηγός τους ρωτάει ήρεμα τον διπλανό του: “Θα γίνει κόλαση σήμερα, έτσι δεν είναι;”

Μου κόβονται τα πόδια. “Ε, δεν είμαστε καλά!” λέω και ξαναλέω στον εαυτό μου, αδυνατώντας να πιστέψω αυτό το νέο κραυγαλέο ***σημείον*** που μου έχει μόλις δοθεί. Σβήνω αμέσως τη συσκευή, ανήσυχη και προβληματισμένη· αναρωτιέμαι μάλιστα, *κατά πόσον αυτή η τελευταία φράση υπήρχε όντως στη διαφήμιση ή αν, για κάποιο πολύ παράξενο λόγο και με πολύ παράξενο τρόπο, μεταδόθηκε μονάχα σε μένα...*

Κυριακή, 4 Ιουνίου 2006

Σαν καλή χριστιανή, πήγα το πρωί στην εκκλησία για να ακούσω τη θεία λειτουργία και να μεταλάβω. Όταν ήλθε η ώρα της αγίας κοινωνίας, μπροστά από μένα ήταν περίπου οκτώ άτομα. Μόλις ήλθε η σειρά μου, ο νεωκόρος με σταμάτησε, μου είπε να πάω να περιμένω πίσω κι άφησε όλους τους υπόλοιπους να περάσουν μπροστά. Όταν ξανάφθασε η σειρά μου, πίσω από μένα είχαν μαζευτεί 3-4 άτομα ακόμη. Ο νεωκόρος με ξανάστειλε στο τέλος της ουράς, λέγοντάς μου:

“Πήγαινε πίσω και περίμενε”.

“Μόνο εγώ πρέπει να περιμένω;” ρώτησα ενοχλημένη.

“Τα παιδιά πρώτα”, δικαιολογήθηκε.

Ποιά παιδιά; Οι περισσότεροι που πήραν προτεραιότητα ήταν ενήλικες!

Εντέλει, κατάφερα να κοινωνήσω μα δεν αισθάνομαι καθόλου καλύτερα. Είναι καιρός πια να αντιμετωπίσω την αλήθεια: Ο θεός αυτού του κόσμου με απορρίπτει. Εδώ και οκτώ μήνες προσπαθώ να τον πλησιάσω και να γίνω μια σωστή χριστιανή, ωστόσο αντί να ηρεμούν κάπως τα πράγματα και να ησυχάζω, τα *σημεία* αυξάνονται και πληθύνονται, ενώ ο πιο φρικτός τρόμος γιγαντώνεται μέσα μου. Ιδίως από τότε που εξομολογήθηκα, η κατάσταση πηγαίνει σταθερά από το κακό στο χειρότερο.

Ποιά *σημεία* και μπούρδες; Ολόκληρη η ζωή μου είναι ένα ξεκάθαρο *σημείον*: Όπου σταθώ κι όπου βρεθώ, όσο φιλότιμα κι αν προσπαθώ να πλησιάσω τους ανθρώπους, βιώνω πάντα περιφρόνηση και απόρριψη από παντού. Ό,τι κι αν έχω επιχειρήσει, τελικά αποτυγχάνει παταγωδώς. Επιπλέον, ανέκαθεν αντιμετώπιζα σπανιότατα, αλλόκοτα προβλήματα: ερωτική ερημιά, μοναξιά, συστηματικές αποτυχιες, ηχητικό πόλεμο, και τώρα τα *σημεία*. Ποιά άλλη απόδειξη χρειάζομαι ότι ο Θεός δεν με δέχεται; Ούτε είχε ποτέ σκοπό να με δεχθεί...

Τετάρτη, 14 Ιουνίου 2006

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι μέσα σ' ένα πέτρινο εκκλησάκι και παρατηρώ τις λαμπερές εικόνες, γεμάτη κατάνυξη και γαλήνη. Ξαφνικά, οι μορφές των αγίων στις εικόνες αρχίζουν να αλλάζουν, ώσπου μεταμορφώνονται σε φρικτά δρακόμορφα τέρατα που σαλεύουν δυσοίωνα μέσα σε πύρινες λίμνες. Ξυπνώ ανήσυχη και προβληματισμένη, καθώς μάλιστα είναι η τρίτη φορά που βλέπω το ίδιο όνειρο...

Νωρίς το απόγευμα πηγαίνουμε για μπάνιο στην πλαζ της Βούλας μαζί με την αδελφή μου και τη Τζούλη. Όμορφη θάλασσα, ευχάριστη μουσική της δεκαετίας του '80, νεαρόκοσμος, σχετική ησυχία, ξέγνοιαστες κουβέντες -απόλαυση σπάνια για μένα. Ωστόσο, το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα δεν με ξεχνά· με παρακολουθεί πάντα άγρυπνο και διαλέγει την τελευταία στιγμή για να μου καταστρέψει όλη την χαρά της εξόρμησης, με το εξής ***σημείον***: Ένα μόλις λεπτό πριν φθάσουμε στο σπίτι με το αμάξι της Τζούλης, ακούγεται από τα μεγάφωνα ένα συμπαθητικό τραγούδι -μέχρι που φθάνει στον στίχο: “Στην κόλαση μαζί σου” και τον επαναλαμβάνει ξανά και ξανά. Ταυτόχρονα, στο πεζοδρόμιο απέναντι διακρίνεται ο αριθμός κυκλοφορίας ενός αυτοκινήτου: 2526 = ΕΙΣ ΤΟ ΠΥΡ ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ. Μάταια πασχίζω να ελέγξω τον τρόμο που με πνίγει όλη την υπόλοιπη μέρα...

Κυριακή, 18 Ιουνίου 2006

Συνάντηση με τον Γιώργο Λαζάρου, κατόπιν σύντομης μεταξύ μας αλληλογραφίας, σε κεντρική καφετέρια στην Αθήνα. Έχει ωραία γαλάζια μάτια, συμπαθητικό πρόσωπο, μέτριο σώμα αλλά είναι σχεδόν φαλακρός, με λιγοστά γκρίζα μαλλιά γύρω στο κεφάλι του στο ύψος των κροτάφων -κώμη 60άρη, παρόλο που είναι μόλις 32 ετών.

Κατά τη διάρκεια της δίωρης ζωηρής συζήτησης, μου διηγήθηκε όλη την ιστορία του: Κάποτε είχε εύπορους πολυταξιδεμένους γονείς, ανθηρή οικογενειακή επιχείρηση εισαγωγών και εξαγωγών, μεγάλο πλούσιο σπίτι, πολυτελές εξοχικό στην Εύβοια, ακριβό αμάξι. Ωστόσο, μετά τον θάνατο των γονέων του από δυστύχημα όταν ο ίδιος ήταν 18 ετών, πολύ γρήγορα

χάθηκαν όλα! Τώρα ζει κάνοντας δουλειές του ποδαριού για κάποια εταιρεία, μένει προσωρινά στο σπίτι ενός φίλου του και ψάχνει να νοικιάσει γκαρσονιέρα. Δεν έχει αδέλφια ούτε δικό του σπίτι πια.

Καλό παιδί μου φάνηκε, ταιριάζουμε ως φίλοι, μα σαφώς δεν είναι να υπολογίζω τίποτε παραπάνω. Άλλωστε, μου θύμισε υπερβολικά τον εαυτό μου: Ξεκίνησε τη ζωή του με πολύ καλές προδιαγραφές, θα μπορούσε τώρα να έχει φθάσει ακόμα ψηλότερα, ωστόσο η μοίρα τό 'φερε έτσι ώστε να μην έχει τίποτα. Δεν αποκλείεται να έχασε τα μαλλιά του και να γκριζάρισε τόσο νωρίς από στεναχώρια.

Από τους λίγους υποψήφιους φίλους που προθυμοποιήθηκαν να πληρώσουν τον καφέ μου, εκδήλωσε ενδιαφέρον να ξαναβρεθούμε. Όμως, δεν πρόκειται να τον ξαναδώ ποτέ: Δεν θα μου ξανατηλεφωνήσει, ούτε εγώ θα ξαναεπικοινωνήσω μαζί του. Δεν ξέρω ακριβώς το γιατί...

Δευτέρα, 19 Ιουνίου 2006

Εδώ και λίγο καιρό, ο ανηψιός μου ο Νάσος παρουσιάζει έντονα ψυχολογικά προβλήματα: Μόνιμα νευρικός και ανήσυχος, παθαίνει συχνά κρίσεις ανασφάλειας, κλαίει και οδύρεται πως κανείς δεν τον αγαπάει, με το παραμικρό γίνεται έξω φρενών, τρέμει ολόκληρος κλαίγοντας με αναφιλητά και ζητά επίμονα να τον πάμε σε ψυχολόγο. Ακόμη, όπου σταθεί κι όπου βρεθεί σταυροκοπιέται ανά δυο λεπτά, φτύνει στον κόρφο του ή χτυπά ξύλο. *Γιατί άραγε; Και πόσο σχετίζεται η πρόσφατη ψυχοπάθεια του Νάσου με τη φρίκη που βιώνω εγώ τους τελευταίους μήνες;*

Το απόγευμα πηγαίνω για ψώνια σε κοντινό σούπερ μάρκετ. Προσπαθώ να είμαι όσο το δυνατόν πιο

ξέγνοιαστη, μα αυτό δεν εμποδίζει το επόμενο ***σημείον*** να μου έλθει: Κάποια στιγμή, ανεβαίνοντας με τον κυλιόμενο διάδρομο από το υπόγειο στο ισόγειο, φθάνοντας περίπου στη μέση, διασταυρώνομαι με μια μεσόκοπη κυρία που κατεβαίνει. Κανένας άλλος δεν είναι τώρα στο διάδρομο. Κοντεύω να φθάσω επάνω, όταν ακούω πίσω μου μια σιγανή μα καθαρή γυναικεία φωνή να στενάζει: "Μια κόλαση!" Γυρίζω το κεφάλι κατάπληκτη και βλέπω τη γυναίκα να κοντεύει να φθάσει κάτω, με την πλάτη γυρισμένη σε μένα. Ταράζομαι έντονα, με πιάνει δυνατό καρδιοχτύπι. Δεν ξέρω τι να σκεφθώ! Είναι δυνατόν να ξεστόμισε κάτι τέτοιο, έτσι στα καλά καθούμενα; Μήπως ήταν μόνο η φαντασία μου; Κι όμως, το άκουσα ξεκάθαρα!

Δεν ξέρω πια τι συμβαίνει: Ίσως κάποιες φορές να φαντάζομαι ότι το ακούω, ωστόσο έχω την εντύπωση πως τις περισσότερες φορές όντως μου πετάνε αυτή τη λέξη! Είναι σαν κάποια δύναμη να τους υπαγορεύει το *σημείον* κρυφά κι αυτοί απλά το επαναλαμβάνουν μηχανικά, μάλλον χωρίς να το συνειδητοποιούν, την ώρα ακριβώς που περνούν από δίπλα μου -σαν άλογες μαριονέττες ενός αόρατου αφέντη...

Τετάρτη, 21 Ιουνίου 2006

Σήμερα έχω τα γενέθλιά μου. Ήλθε η Περσεφόνη, φάγαμε τούρτα, μιλήσαμε ευχάριστα για τρεις ώρες. Πέρασε και η αδελφή μου για να ευχηθεί, με ένα ξύλινο δίσκο για δώρο. Τοποθέτησα τέσσερα αρωματικά κεριά να καίνε αργά πάνω του, ευωδιαστή μαγεία. Απόλαυσα την παρέα και την ξεγνοιασιά μέσα σε μια σπάνια ησυχία: Ούτε φωνές να ουρλιάζουν από τις διπλανές πολυκατοικίες, ούτε μουσικές στο διαπασών, ούτε πολλά σούρτα-φέρτα τριγύρω. Όλα όμορφα και φυσιο-

λογικά, παράδοξα φυσιολογικά για τη γειτονιά μου...

Κάποια στιγμή πήρε τηλέφωνο η Λουίζα για να κανονίσουμε μάθημα στα παιδιά της για αύριο. Έκανε πως ξέχασε τα γενέθλιά μου, δεν μου ευχήθηκε καθόλου, με ρώτησε μόνο -για δεύτερη φορά σε δυο μέρες- μήπως έχω ακόμη ένα μπουφάν της που μου το είχε δανείσει πριν από καμιά βδομάδα. Εγώ τη διαβεβαίωσα ξανά πως της το έχω επιστρέψει, αλλά εκείνη δεν το θυμάται και τώρα το έχει χάσει, λέει.

Θάρρος

Παρασκευή, 23 Ιουνίου 2006

Παρά τον τρόμο των *σημείων* που δεν μου επιτρέπει να χαρώ τίποτα πια, αποφάσισα να δεχθώ την πρόσκληση της νέας μου φίλης, της Φιλιώς, για ένα τριήμερο ταξιδάκι στη Σίφνο διοργανωμένο από τους συναδέλφους της στην αστυνομία. Απλά, θέλω να πιστεύω ότι αν προσπαθήσω να ξαναμπώ στον κόσμο αντί να απομονώνομαι, κάποτε θα ξαναρχίσω να ζω -ας πούμε- φυσιολογικά.

Έτσι, σήμερα το πρωί ξεκινώ από το σπίτι κατά τις 5:30 τα χαράματα. Το λεωφορείο δεν συναντά κίνηση στο δρόμο, οπότε καταλήγω στο λιμάνι του Πειραιά γύρω στις 6:30 και τώρα πρέπει να περιμένω υπομονετικά μέχρι τις επτάμισι, που αναχωρεί το πλοίο. Η ώρα κυλάει αργά· φθάνει 7:00, 7:10, η Φιλιώ δεν έχει εμφανιστεί ακόμη. Της τηλεφωνώ, τη ρωτώ ήρεμα πού βρίσκεται κι εκείνη με πληροφορεί, μάλλον νευρικά, πως έχει ξεκινήσει από το σπίτι της στην Καλλιθέα και τη φέρνει ο πατέρας της με αυτοκίνητο. “Το πολύ σε δέκα λεπτά θα είμαι εκεί”, με διαβεβαιώνει.

Η ώρα φθάνει 7:20, από τη φίλη μου ούτε ίχνος. Την ξαναπαίρνω τηλέφωνο (κρατάει και τα εισιτήρια), ρωτώ τι γίνεται και μου φωνάζει όλο νεύρα: “Τι θέλεις τώρα, βρήκα κίνηση, πες στο καράβι να με περιμένει!”. Η ώρα φθάνει 7:27, πουθενά η Φιλιώ. Την ξαναπαίρνω τηλέφωνο με το κινητό μου, ενώ το καράβι ετοιμάζεται να αναχωρήσει: σφυρίγματα, καπνοί, μεγάφωνα. Μόλις το σηκώνει και της λέω πως το πλοίο φεύγει αυτή τη

στιγμή, ουρλιάζει έξαλλη:
“Να τους λες συνέχεια να περιμένουν! Έχω πληρώσει!”
“Τους το λεω μα δεν περιμένουν! Έπρεπε να έχεις ξεκινήσει νωρίτερα!” διαμαρτύρομαι.
“Νωρίς ξεκίνησα μα βρήκα κίνηση!” εξακολουθεί να φωνάζει.

Τώρα το ρολόι χτυπά 7:30 κι έχω απογοητευθεί, βέβαιη ότι δεν πρόκειται να πάμε σ' αυτή την εκδρομή. Όμως, τότε ακριβώς, στις 7:32, καταφθάνει η Φιλιώ. Μόλις που προφταίνουμε να πηδήξουμε πάνω στο πλοίο, το οποίο έχει πια αρχίσει να σηκώνει την πόρτα του, ξεκολλώντας αργά από την αποβάθρα! Αφού μπαίνουμε επιτέλους μέσα, η Φιλιώ με πληροφορεί ότι αναχώρησε από το σπίτι της στις 7:10.

Με δυο λόγια: Η κυρία ξεκίνησε με το πάσο της και είχε την απαίτηση από μένα να σταματήσω το καράβι σε περίπτωση που εκείνη δεν προλάβαινε να έλθει έγκαιρα! Αν χάναμε το καράβι, θα τα έβαζε μαζί μου επειδή δεν κατάφερα να σταματήσω το πλοίο για χάρη της! *Πού έχω μπλέξει πάλι;*

Μένουμε στις Καμάρες, σε ένα ήσυχο και απομονωμένο ξενοδοχείο στην άκρη της πόλης. Από το δωμάτιό μας δεν ακούγονται φωνές, ούτε μουσικές, ούτε σκυλιά απέξω. Ίσως το πιο ήσυχο μέρος που έχω βρεθεί για διακοπές. “Τι υπέροχη ησυχία!” αναφωνεί η φιλενάδα μου μόλις μπαίνουμε στο δωμάτιο -και αμέσως ανάβει την τηλεόραση.

Το ίδιο μεσημέρι πηγαίνουμε όλοι μαζί στο Κάστρο για κολύμπι. Είναι μια μικρή βραχώδης παραλία σ' έναν πολύ γραφικό όρμο. Η Φιλιώ θα φάει γύρω στα είκοσι λεπτά της ώρας ακινητοποιημένη πάνω σ' ένα πεζούλι ύψους μισού μέτρου, χωρίς να βρίσκει το θάρρος να πηδήξει από εκεί στην άμμο. Βλέποντας ότι

θα περνούσαμε σ' εκείνη τη θέση όλο το απόγευμα, ξεκινώ για ένα σύντομο γύρο της περιοχής, μήπως και βρω κανένα εύκολο πέρασμα. Ευτυχώς, ανακαλύπτω ένα στενό δρομάκι που οδηγεί περιμετρικά από το "επικίνδυνο" ύψωμα στην παραλία. Έτσι, ξεκολλά επιτέλους η Φιλιώ από κεί και κάνουμε το μπάνιο μας.

Ύστερα πηγαίνουμε και βρίσκουμε τους υπόλοιπους σ' ένα παραθαλάσσιο ταβερνάκι πλάι στο κύμα. Γέλια, κέφια, καλαμπούρι, χαρωπή παρέα. Πρωτοστατεί ο 55χρονος Χάρης, που δεν βάζει γλώσσα μέσα. Το πολύ άνετο στυλάκι του μου δίνει την εντύπωση πως είναι υψηλόβαθρο στέλεχος -αλλά όχι:

"Δεν είναι διευθυντής. Οδηγός της υπηρεσίας είναι", με πληροφορεί η Φιλιώ.

"Με τόσο αέρα που έχει, νόμιζα πως είναι ο διευθυντής", απορώ.

Το βράδι βγαίνουμε για ποτό και καταλήγουμε σ' ένα υπέροχο μπαράκι δίπλα στη θάλασσα: Ψηλά πεύκα, ψάθινες ομπρέλες, ευχάριστη ξένη μουσική ώσπου, μετά από κανένα 20λεπτο το πολύ, ακούγεται ένας ιδιαίτερος στίχος: "Travel to Hell", που με ταράζει αυτόματα. Περιμένω με αγωνία το επόμενο τραγούδι αλλά τότε ακριβώς η φιλενάδα μου απαιτεί να σηκωθούμε και να φύγουμε επειδή θέλει σουβλάκι. Δεν μπορώ παρά να αναγνωρίσω άλλο ένα ***σημείον***...

Συνέχεια σ' ένα ρομαντικό υπαίθριο μπαρ στην Απολλωνία, μαζί με το υπόλοιπο γκρουπ: Λευκά έπιπλα, κεριά μέσα σε ενυδρεία, καθρέφτες, ωραία νοσταλγική μουσική των '80's. Αυτή τη φορά παρατηρώ περισσότερο το Χάρη, ο οποίος καταφέρνει να γίνεται πάντα "η ψυχή της παρέας" πίνοντας διαρκώς, παπαρολογώντας ασταμάτητα και φλερτάροντας ηλιθιωδώς με όλες τις γυναίκες. Δεν αφήνει κανέναν άλλο να

αρθρώσει λέξη, ωστόσο κανείς δεν φαίνεται να δυσανασχετεί. Προς το τέλος της βραδιάς τσακώνεται με τη Φιλιώ, η οποία μάλλον τον παρασυνερίζεται.

Μόλις επιστρέφουμε στο δωμάτιό μας αργά τη νύχτα, η Φιλιώ σπεύδει να ανάψει αμέσως τηλεόραση κι εγώ προσπαθώ να συγκρατήσω τα νεύρα μου. Δεν τη σβήνει παρά μόνο όταν πέφτουμε για ύπνο, μετά από καμιά ώρα, γύρω στις 2:30.

... Η τηλεόραση θα παραμείνει αναμμένη σχεδόν καθ' όλη τη διάρκεια της παραμονής μας στη Σίφνο: Μόλις ανοίγουμε τα μάτια μας το πρωί, η Φιλιώ τρέχει και την ανάβει δίχως χρονοτριβή· μόλις επιστρέφουμε από τα μπάνια, ξανά TV· αργά τη νύχτα, όταν επιστρέφουμε από τις εξόδους, TV. Όσο βρισκόμαστε μέσα στο δωμάτιο, η φιλενάδα μου θέλει να παίζει ακατάπαυστα η τηλεόραση, επειδή την "τρομάζει αυτή τη ησυχία". Μονάχα για καμιά ώρα την κλείνουμε, κατά τη διάρκεια της μεσημεριανής σιέστας, μετά από δική μου επιμονή, ενώ η Φιλιώ κάθεται στα καρφιά μέχρι να περάσει λίγο η ώρα για να την ξανανάψει...

Σάββατο, 24 Ιουνίου 2006

Μπάνιο στον Πλατύ Γιαλό: Καθαρή γαλάζια θάλασσα, μεγάλη οργανωμένη παραλία, εστιατόρια στη σειρά. Παίρνουμε το μεσημεριανό μας μαζί με τη σαραντάρα Πόπη, το σύζυγό της και τον 8χρονο γιο τους. Το ίδιο βράδι συναντιώμαστε όλο το γκρουπ σε μια συμπαθητική καφετέρια στην Απολλωνία -μα δεν μπορώ να υποφέρω πια το βλακο-Χάρη με τα μεθύσια του και την ακατάσχετη λογοδιάρροιά του.

Τέλος, κανονίζουμε νυχτερινή εξόρμηση σ'ένα ελληνάδικο εκεί κοντά. Ωραίες φωνές, ικανοποιητική ορχήστρα, ενδιαφέρον ρεπερτόριο. Μέχρι τις 3:00

περίπου, περνάω καλά· ύστερα η μουσική δυναμώνει πάρα πολύ, το μαγαζί παραγεμίζει κόσμο και μπροστά μου ακριβώς έρχεται και κάθεται κορδωτός ένας ηλίθιος – σε τελείως ανορθόδοξη θέση, μακριά από το τραπέζι του αλλά κοντά σε μένα. Κουνιέται και σειέται διαρκώς πέρα-δώθε, με τα χέρια του διαρκώς επιδεικτικά υψωμένα, κόβοντάς μου το θέαμα και σπάζοντάς μου τα νεύρα! Ύστερα πλακώνει και η γκόμενά του και με κλείνουν ακόμα χειρότερα! Κάποια στιγμή καταφέρνω και αλλάζω θέση -ευτυχώς. Αποχωρούμε γύρω στις 5:00 το πρωί, ενώ δεν αντέχω πια αυτή την εκκωφαντική μουσική, την πολυκοσμία, το μπάχαλο. Τέτοιοι χώροι δεν είναι για μένα, άλλωστε σπάνια χορεύω και μάλιστα ελληνικά. Πάντως, ο νεαρός μακρυμάλλης μπουζουξής ήταν κούκλος...

Κυριακή, 25 Ιουνίου 2006

Μπάνιο στο γραφικό όρμο της Χρυσοπηγής. Τυρκουάζ νερά, χρυσή άμμος, βουνά γύρω γύρω, πεύκα στην άμμο. Κολυμπάμε, κάνουμε βόλτα πλάι στο κύμα, βγάζουμε φωτογραφίες. Αργότερα συμφωνούμε να συναντηθούμε με την οικογένεια της Πόπης στις 3:00 το απομεσήμερο μπροστά στο ξενοδοχείο, για να πάμε για φαγητό. Ωστόσο, η Φιλιώ τρώει γύρω στις δυο ώρες μέχρι να ντυθεί και να στολιστεί. Κάποια στιγμή εκνευρίζομαι και βγαίνω για λίγο στη μικρή αυλίτσα μας. Η Φιλιώ ορμά έξω αλαφιασμένη, ουρλιάζοντας:
“Γιατί βγήκες έξω; Δεν σου κάνω για παρέα;”
“Απλώς βγήκα για να πάρω λίγο αέρα”, δικαιολογούμαι όσο πιο ήρεμα γίνεται.
“Ναι, αλλά μέχρι χθες δεν έβγαινες, τώρα βγαίνεις, άρα κάτι τρέχει!” μου φωνάζει με ύφος Αστυνόμου Σαΐνη.
“Δηλαδή τώρα θα σου δίνω λογαριασμό γιατί κάνω δυο

βήματα αντί για ένα;" παραπονιέμαι έντονα.

Τέλος πάντων, κατά τις 4:00 η Φιλιώ έχει τελειώσει το ρεκτιφιέ, όμως είναι ήδη πολύ αργά και οι άλλοι έχουν φύγει χωρίς εμάς. Η φίλη μου νευριάζει που δεν μας περίμεναν και δεν πήραν ούτε τηλέφωνο.

Λίγο αργότερα συναντάμε την Πόπη και την οικογένειά της σε μια όμορφη παραθαλάσσια ταβέρνα, κάτω από τα πεύκα. Η γυναίκα μας πληροφορεί πως τηλεφώνησε στις 3:00 και μετά στις 3:40, όμως η Φιλιώ είχε κλειστό το κινητό της. Όντως, το είχε κλείσει και το είχε βάλει να φορτιστεί -τότε βρήκε. Η φίλη μου κοιτάζει τη συσκευή της, δηλώνει ότι δεν έλαβε την πρώτη κλήση άρα η άλλη λέει ψέματα, η Πόπη επιμένει στα δικά της, ύστερα η Φιλιώ της βάζει τις φωνές και τελικά οι δυο τους τσακώνονται για τα καλά!

Εντέλει, η Φιλιώ πάει ν' αγοράσει σουβενίρ, εγώ όμως αρνούμαι να την ακολουθήσω και κάθομαι για να γευματίσω με την οικογένεια της Πόπης. Σχολιάζουμε την αλλοπρόσαλλη συμπεριφορά της φίλης μας και καταλήγω ότι "στο κάτω-κάτω, ήθελα αυτό το τελευταίο μεσημέρι στη Σίφνο να το περάσουμε τρώγοντας όλοι μαζί". Αργότερα, όταν ξαναβρίσκω τη Φιλιώ, παραδόξως φαίνεται ήρεμη και όλα είναι μέλι-γάλα.

Όταν τελικά μαζευόμαστε όλοι μαζί έξω από το ξενοδοχείο για να πάμε στο λιμάνι και να πάρουμε το πλοίο της επιστροφής, η Φιλιώ καθυστερεί ξανά για κανένα τέταρτο κι επιπλέον ζητάει και τα ρέστα από τους υπόλοιπους, επειδή δεν κανόνισαν να έλθει κάποιος να μας πάρει τις βαλίτσες!

Απ' όλα τα παραπάνω, βλέπω ότι η Φιλιώ είναι καλή μονάχα για κανέναν καφέ πότε-πότε. Δεν κάνει για εκδρομές, ούτε για καμιά άλλη σοβαρή έξοδο. Καυγατζού, καχύποπτη, ενοχλητική, θορυβώδης, ασυνεπής,

“τα ζώα μου αργά”. Άσε που ροχαλίζει ασταμάτητα, σαν ακονισμένο σιδεροπρίονο, όλη νύχτα! Τελικά, παρόλο που πέρασα ορισμένες ευχάριστες στιγμές στην εκδρομή αυτή, μάλλον δεν άξιζε τον κόπο...

* * * *

Τρίτη, 27 Ιουνίου 2006

Από τις αρχές του μήνα εφαρμόζω το *Κλειδί της Συνειδητότητας*, δηλαδή προσπαθώ να βιώνω, όσο είναι δυνατόν, το Εδώ και Τώρα. Ως αποτέλεσμα, τα *σημεία* έχουν υποχωρήσει αρκετά· επίσης, καταφέρνω να ελέγχω τη σκέψη μου, δεν μου έρχονται πια στο νου βλασφημίες ενάντια στο Άγιο Πνεύμα, ενώ εξισορροπώ καλύτερα και τα συναισθήματά μου.

Γυρεύω, λοιπόν, ευκαιρία να μιλήσω σχετικά με τη συνειδητότητα στην Ομάδα Αγγέλων της Ναταλίας Δερβίση. Και σήμερα είναι η μέρα: Γράφουμε πάνω σε λευκή σελίδα ένα αίτημα και το χρωματίζουμε ανάλογα, σύμφωνα με την εσωτερική μας παρόρμηση. Όταν έρχεται η σειρά μου, εκφράζω την επιθυμία για ανάπτυξη συνειδητότητας και απελευθέρωση από αρνητικές επιρροές. Μετά από σύντομο διαλογισμό, καταλήγω ότι πρέπει να ελέγξω τον εσωτερικό διάλογο και να παρατηρώ το νου μου, προκειμένου να φθάσω στη συνειδητότητα. Η ομάδα ενθουσιάζεται με τις δηλώσεις μου, η Ναταλία εκθειάζει τη συνειδητότητα και αμέσως μετά στήνουμε τη σχετική ***Συστημική Αναπαράσταση:*** Ο “Εσωτερικός Διάλογος” βηματίζει πέρα-δώθε νευρωτικά κι έχει πονοκέφαλο. Δεν φθάνει ποτέ πουθενά. “Μπορώ να περπατάω έτσι μέχρι αύριο το πρωί”, δηλώνει σκυθρωπά. Η “Συνειδητότητα” τον ακολουθεί αμήχανη στην αρχή, ύστερα όμως κάθεται ήρεμα κάτω,

σε στάση οκλαδόν, σαν σε διαλογισμό· "Τώρα νιώθω πολύ ωραία", λέει. Κατόπιν σηκώνεται, πλησιάζει τον "Εσωτερικό Διάλογο" και τον αγκαλιάζει. Και οι δυο τους νιώθουν μεγάλη ανακούφιση και ηρεμία.

Αργότερα εκμυστηρεύομαι στην ομάδα την απίθανη κακοτυχία που με κυνηγά από παιδί. Η Ναταλία μου ρίχνει ένα περιφρονητικό βλέμμα και με δείχνει με το χέρι, σα να λέει "Δεν ντρέπεται λιγάκι". Στη συνέχεια με σηκώνει όρθια και μου λέει να εκτελέσω την εξής άσκηση: Κλείνω τα μάτια και λέω "Όλα μου πάνε ανάποδα"· αισθάνομαι ελαφρά ζάλη και κάματο. Όταν όμως λέω "Όλα πάνε κατ' ευχήν", νιώθω αισιοδοξία και χαρά. *Μα είναι πράγματι τόσο απλό;*

Τετάρτη, 28 Ιουνίου 2006

Αγγελική Θεραπευτική Ομάδα -ειδικό σεμινάριο στο "Stardust": Η Ναταλία μας οδηγεί σε διαλογισμό και οραματιζόμαστε το ναό του Ραφαήλ, ο οποίος είναι ο αρχάγγελος της ίασης αλλά και της φωτιάς. Ύστερα, σύμφωνα πάντα με τις οδηγίες της δασκάλας, μέσα στην ενεργειακή σμαραγδένια λίμνη που δεσπόζει στο κέντρο του ναού φέρνουμε ένα ή δύο άτομα που χρειάζονται θεραπεία. Εγώ φέρνω τη μητέρα μου και τον ανηψιό μου το Θανάση.

Κατόπιν επιχειρούμε ατομική θεραπεία σε κάποιο άτομο της ομάδας. Εμένα μου τυχαίνει η Κάτια. Ακολουθώντας πάντα τις οδηγίες της Ναταλίας, επικαλούμαι τον Αρχάγγελο Ραφαήλ και αφήνομαι. Τα χέρια μου αρχίζουν να κινούνται αυθόρμητα, σαν από μόνα τους, διαγράφοντας απαλές κινήσεις πάνω από την Κάτια που είναι καθιστή μπροστά μου. Την αγγίζω πολύ μαλακά στο κεφάλι και στους ώμους, όπου νιώθω ότι έχει περισσότερη ανάγκη. Στο τέλος, της δίνω το

λεκτικό μήνυμα: "Υπομονή, υπομονή, υπομονή".

Ύστερα, έρχεται η σειρά της Κάτιας να με θεραπεύσει: Με αγγίζει παντού μάλλον άγαρμπα, με πιέζει, ωστόσο δεν νιώθω δυσάρεστα. Μονάχα στο ηλιακό πλέγμα αισθάνομαι δυσφορία στην αρχή. Όταν τελειώνει, δηλώνει πως έχω μπλοκαρισμένα τσάκρας. Στο τέλος, όμως, μου δίνει το μήνυμα: "Τα έχεις όλα. Ψάξε καλά!"

Γλυκά παραμυθάκια για να περνά ευχάριστα η ώρα. Σαφώς, δεν τα παίρνω στα σοβαρά. Άλλωστε, ακόμη και η ίδια η Ναταλία παραδέχεται ότι όλα αυτά πιθανόν να δουλεύουν μόνο εξαιτίας της αυθυποβολής...

Πέμπτη, 29 Ιουνίου 2006

Άλλη μια ***συστημική αναπαράσταση*** στο Stardust: Αυτή τη φορά στήνουμε το σύστημα "Δότης καρδιάς – Καρδιά – Λήπτης (εγώ)". Όλα πάνε καλά, η "Καρδιά" είναι έτοιμη να ενσωματωθεί σε μένα, μέχρι που ο εξυπνάκιας Τόλης πετάγεται ξαφνικά από την καρέκλα του και δηλώνει την ανάγκη να συντονιστεί με το ρόλο ενός Ανώτατου Όντος που διαφωνεί με την όλη διαδικασία -*βαλτός είναι;*

Μόλις εισέρχεται στο σύστημα, όλα ανατρέπονται ακαριαία: Ενώ στην αρχή ήμουν ευδιάθετη και είχα όρεξη για ζωή, μα τώρα η "Καρδιά" δεν με θέλει και απομακρύνεται από κοντά μου, ενώ το "Ανώτατο Ον" παρακολουθεί τα δρώμενα με έντονα βλοσυρό ύφος. Στο μεταξύ, νιώθω ότι χάνω ενέργεια, τα μάτια μου κλείνουν, μα θέλω ακόμη να κρατηθώ από τη "Ζωή", η οποία σηκώνεται τώρα μετά από προτροπή της Ναταλίας. Την πλησιάζω χαρωπά, κρατιέμαι από πάνω της, περιμένω με αισιοδοξία μα η αναπαράσταση δεν λέει να λήξει!

“Δεν ξέρω πλέον τι άλλο να κάνω”, δηλώνει τότε η “Ζωή”, με μάλλον απαξιωτικό ύφος. “Παρόλο που προσπαθώ πάρα πολύ *(πώς δηλαδή; απλά έχοντας ανοίξει παθητικά τα χέρια στα πλάγια;)*, δεν γίνεται τίποτα, δεν θέλει να κρατηθεί σε μένα!”.
Εγώ απορώ, επειδή ξέρω πως δεν νιώθω καθόλου έτσι. “Τα μάτια σου εξακολουθούν να κλείνουν, άρα δεν θέλεις να ζήσεις!”, μου αναγγέλλει τότε ψυχρά η συντονίστρια.

Βιώνοντας πια πολύ έντονα την αρνητικότητα του όλου συστήματος εναντίον μου, με καταλαμβάνει έντονη ψυχική κούραση και ασυναίσθητα κοιτάζω προς τα κάτω. “Είναι συνδεδεμένη με νεκρό· κοιτάζει συνεχώς κάτω!” καταλήγει η Ναταλία. Τελικά, αποχωρώ από το σύστημα θλιμμένη και προβληματισμένη: *Σα να 'θελαν να με πεθάνουν με το ζόρι...*

Μια από τα ίδια, δηλαδή: Εισέρχομαι στην “πίστα” πάντα με θετική διάθεση, μόλις όμως κοντεύω να τα καταφέρω, τότε μπαίνει ένας “ισχυρός” μέσα στο σύστημα και τινάζει τα πάντα στον αέρα *-λες και το κάνουν επίτηδες.* Υποψιάζομαι έντονα πως όταν συμμετέχω εγώ σε τέτοιες αναπαραστάσεις, εκείνο που πραγματικά συμβαίνει είναι συντονισμένη ψυχική επίθεση -συνειδητή ή ασυνείδητη- εναντίον μου, ανεξάρτητα από το ρόλο που θα παίξω. Ακόμη, αμφιβάλλω πλέον για το ρόλο ορισμένων μαθητών εκεί μέσα, όπως πχ ο χοντρο-Τόλης.

Αμέσως μετά, ακολουθεί άλλη ***συστημική αναπαράσταση*** σχετική με την εξωσωματική γονιμοποίηση. Στην “πίστα” ανεβαίνουν τώρα η “Μητέρα”, το “Παιδί” και ο “Πατέρας”. Πολύ σύντομα, όλοι καταλήγουν σε αγκαλίτσες και αγάπες. Όλα ρόδινα κι ωραία, εγώ όμως δεν πείθομαι πια, μα ούτε και κάποιοι

άλλοι:
“Θα έβγαινε το ίδιο αποτέλεσμα, αν έπαιρνες εσύ μέρος;” με ρώτησε ένας δύσπιστος νέος μαθητής, κατά τη διάρκεια του διαλείμματος.
“Δεν το νομίζω” απαντώ ήρεμα.

Κυριακή, 2 Ιουλίου 2006

Απογευματινή έξοδος με την Ευγενία και τον ξάδελφό της το Νικήτα. Πήγαμε για καφέ στην παραλία Γλυφάδας. Το παιδί είναι περίπου τριάντα ετών, ευγενικό, ήσυχο, πολύ συνεσταλμένο, με εμφανές σύμπλεγμα κατωτερότητας και μάλλον καθυστερημένο. Όπως μου εξήγησε κάποια στιγμή η Ευγενία, ο Νικήτας είναι καρδιοπαθής αλλά “καλό παιδί κι έξυπνο”. Πάντως, δεν αντιμετωπίζει πρόβλημα επιβίωσης εφόσον εργάζεται μόνιμα σε τράπεζα, σε θέση ειδική γι' αυτόν.

Αργά τη νύχτα οι γονείς μου επέστρεψαν από την Κεφαλλονιά μετά από απουσία ενός μήνα, ανανεωμένοι κι ευχαριστημένοι. Όπως με πληροφόρησαν, την Παρασκευή που μας πέρασε είχαν κανονίσει να πάνε για φαγητό στην ταβέρνα του ξάδελφου Σταύρου, όμως το προηγούμενο βράδι (δηλαδή την Πέμπτη) το μαγαζί έπιασε φωτιά και κάηκε ολοσχερώς! Σημειωτέον ότι ο Σταύρος είχε μόλις ξοδέψει 30.000 ευρώ για να το ανακαινήσει.

Σύμπτωση; Μια μέρα πριν ξεσπάσει η φωτιά, εγώ συμμετείχα στην Αγγελική Θεραπευτική Ομάδα της Ναταλίας Δερβίση όπου, σύμφωνα με καθοδηγούμενο διαλογισμό, οραματίστηκα κι επικαλέστηκα τον Αρχάγγελο Ραφαήλ προς θεραπεία του Θανάση και της μητέρας μου. Λεπτομέρεια: Ο Ραφαήλ είναι ο αρχάγγελος της ίασης αλλά και της φωτιάς...

Τρίτη, 11 Ιουλίου 2006

Ερωτικό Όνειρο: Διαβάζω σ' ένα περιοδικό ότι μια νέα σειρά επιστημονικής φαντασίας θα ξαναρχίσει να προβάλλεται στον ΑΝΤ1, κάθε Παρασκευή στις 2:30. Τώρα είναι νύχτα και συναντώ τον πανέμορφο πρωταγωνιστή σ' ένα δρόμο. Αγκαλιαζόμαστε αυθόρμητα και μια πρωτόγνωρη αίσθηση θερμής ευτυχίας με τυλίγει. Χορεύουμε μαζί μπλουζ, φιλιώμαστε για λίγο, βιώνω τον έρωτα...

Κατά τ' άλλα, η σημερινή ήταν μια τυπική μέρα της ζωής μου: Κατ' αρχήν, η Ναταλία ακυρώνει το σημερινό μάθημα στο "Stardust". Έτσι, νωρίς το απόγευμα τηλεφωνώ στον ανηψιό Γιάννη και τον ρωτάω αν έχει καταφθάσει η αδελφή μου στην πλαζ του "Blue Rose" μετά τη δουλειά της.

"Οχι", μου απαντά.

"Μόλις φανεί, ειδοποίησέ με να έλθω κι εγώ", αφήνω παραγγελία.

"Εντάξει", με διαβεβαιώνει.

Εντέλει, η Αλίκη θα πάει για κολύμπι εκεί, όμως εμένα θα με γράψουν κανονικά.

Ύστερα παίρνω τηλέφωνο τη Λουίζα για να την καλέσω στο σπίτι μου απόψε. Φαντάζομαι ότι δεν θα υπάρχει κώλυμα, δεδομένου ότι τα παιδιά της έχουν πάει κατασκήνωση. Με δυσκολία συμφωνεί να περάσει αύριο: "Κατά βάθος δεν θέλω να έλθω γιατί αν πάρουν τα παιδιά τηλέφωνο και λείπω, ίσως πάθουν κανένα ψυχικό τραύμα!" μου λέει μάλλον σοβαρά.

Στο μεταξύ, καινούργια ενοχλητικά σκυλιά ουρλιάζουν από την απέναντι πολυκατοικία, με ένα πολύ διαπεραστικό, πανίσχυρο, ανυπόφορο γαύγισμα...

Τετάρτη, 12 Ιουλίου 2006

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι ξαπλωμένη αλλά έχω αϋπνία και στριφογυρίζω νευρικά στο κρεβάτι. Ξαφνικά, ορμούν μέσα στην κάμαρά μου οι δυο ανηψιοί μου μα δεν είναι αυτοί που ξέρω: Τα όντα που αντικρύζω θυμίζουν νεκροζώντανα ζόμπι, αποτρόπαια και εχθρικά. Πλησιάζουν στο κρεβάτι μου και προσπαθούν, με άγριες επιθετικές κραυγές, να δεθούν πάνω μου με αλυσίδες. Γεμάτη φρίκη, παλεύω να τους απωθήσω. Η αγωνία που νιώθω είναι πρωτοφανής.

Καταφέρνω να ξεφορτωθώ το Θανάση, όμως ο Γιάννης επιμένει και καταφέρνει να σφίξει την αλυσίδα του στο πόδι μου. Τότε παρατηρώ έντρομη ότι είναι μισολυωμένος ζωντανός-νεκρός, χωρίς πόδια, μονάχα από το θώρακα και πάνω. Αγωνίζομαι να τον διώξω από κοντά μου -αδύνατον. Σηκώνομαι και τρέχω έξω στη βεράντα, σέρνοντας πάντα το μισερό κουφάρι με την αλυσίδα δεμένη στο πόδι μου, ενώ το τέρας ουρλιάζει σαρκαστικά ότι δεν πρόκειται να φύγει ποτέ. Φωνάζω κατατρομαγμένη καθώς ανεβαίνω την εξωτερική σκάλα για να πάω επάνω, στους γονείς μου.

Εκείνη τη στιγμή ο πατέρας μου βγαίνει έξω για να δει τι συμβαίνει κι εγώ του εξηγώ στα γρήγορα την κατάσταση. “Δεν μπορείς ν' απελευθερωθείς από το δεμάτι παλιόρουχα που έχεις κρεμάσει στο πόδι σου;” απορεί. Γυρίζω και κοιτάζω πίσω μου, παραξενεμένη. Πράγματι, τώρα υπάρχει μονάχα ένα πάκο με τσαλακωμένα ρούχα στην άκρη της αλυσίδας! Πριν όμως προλάβω να ανασάνω *[Ουφ! Ήταν μόνο μια παραίσθηση!],* τα παλιόρουχα ξαναπαίρνουν τη μορφή του ζόμπι-Γιάννη, ο οποίος εξακολουθεί να ουρλιάζει και να απειλεί. Τώρα, όμως, θυμάμαι. Ξέρω πώς θα γλυτώσω από το κακό. Θυμάμαι τι διαλύει τα τέρατα του είδους:

“Αν ξανάρθεις, θα σε ραντίσω με σκόνη από αρχαίο πάπυρο!” του φωνάζω αποφασιστικά. “Το κατάλαβες; Σκόνη από αρχαίο πάπυρο!”. Το έκτρωμα με ακούει, συμμορφώνεται και, επιτέλους, υποχωρεί.

Ξυπνώ κατάπληκτη: *Ώστε ήταν μόνο ένα όνειρο;* Αισθάνομαι το πρόσωπό μου κουρασμένο, σα να έχουν συσπασθεί οι μυς για πολλή ώρα· όσο κράτησε ο εφιάλτης, φώναζα συνέχεια. Επίσης, νιώθω αρκετή ένταση στα μάτια. Δεν θυμάμαι να έχω ξαναδεί τόσο ζωντανό και άγριο εφιάλτη. Γιατί, όμως; Γιατί ονειρεύτηκα έτσι τα παιδιά της αδελφής μου;

Πιθανή ερμηνεία: Το όνειρο αποκαλύπτει τη βαμπιρική σχέση μου με τα ανήψια, τα οποία απαιτούν να κρέμονται πάνω μου και να με απομυζούν διαρκώς, είτε ενεργειακά είτε οικονομικά. Περισσότερο πρέπει να προσέξω όχι τόσο το Νάσο αλλά το Γιάννη, ο οποίος καταφέρνει τελικά να “αγκιστρωθεί” πάνω μου, χωρίς εγώ να μπορώ να του ξεφύγω. Από τους γονείς μου δεν μπορώ να περιμένω υποστήριξη επειδή τα ανήψια έχουν τον τρόπο να τους ξεγελούν. Μπορώ να γλυτώσω, πρέπει όμως πρώτα να θυμηθώ ορισμένες εξαιτερικά αρχαίες γνώσεις...

Απογευματινό μπάνιο στην πλαζ του Blue Rose, μαζί με την αδελφή μου, τα ανήψια και μερικούς συναδέλφους της Αλίκης από το ξενοδοχείο. Χαρούμενη παρέα, ήρεμη γαλάζια θάλασσα, σχετική ξεγνοιασιά. Βγάλαμε φωτογραφίες, παίξαμε βόλεϋ, κολυμπήσαμε. Οι ώρες πέρασαν ευχάριστα, κατάφερα να τιθασεύσω αρκετά το μόνιμο εσωτερικό πανικό που με τρώει εδώ και μήνες, ωστόσο μέσα μου εξακολουθεί να ελοχεύει πάντα ο φόβος μήπως δω ή ακούσω τη λέξη που απεχθάνομαι. Ίσως είναι καιρός να το πάρω απόφαση: Τίποτα δεν θα είναι πια όπως πρίν...

Τρίτη, 18 Ιουλίου 2006

Εικόνες του Πλέγματος: Στο βραδινό δελτίο ειδήσεων, εκτυλίσσονται τα εξής συνταρακτικά γεγονότα:

Εκφωνήτρια: "Τις αγωνιώδεις προσπάθειες που κατέβαλε για να σώσει το μόλις δύο ετών αγοράκι που πνίγηκε στην παραλία του ξενοδοχείου "Blue Rose", στη Βουλιαγμένη, περιέγραψε στην κάμερα ο ναυαγοσώστης Γιάννης Μαρκάκης".

Παχύς τίτλος από κάτω: "Πέθανε στην αγκαλιά μου".

Γιάννης (γόης, κούκλος): "Μόλις είδα ότι το παιδάκι δεν είχε σφυγμό, άρχισα αμέσως τεχνητή αναπνοή. Πριν φθάσω εκεί, βέβαια, φώναξα "ένα γιατρό γρήγορα" και "καλέστε ένα ασθενοφόρο!" λέει ζωηρά, καθισμένος σε μια κόκκινη ξαπλώστρα. Ύστερα η κάμερα τον δείχνει να τρέχει κατά μήκος της ακροθαλασσιάς. *Σωστό σώου*... "Ο καρδιολόγος έδινε μαλάξεις κι εγώ έκανα το φιλί της ζωής", συμπληρώνει ο Γιάννης. *Μπερδεύει λίγο τα λόγια του, δυσκολεύτηκε να τα μάθει, φαίνεται.*

Εκφωνητής: "Η περασμένη Κυριακή θα μείνει ανεξίτηλα χαραγμένη στη μνήμη του ναυαγοσώστη Γιάννη Μαρκάκη. Παρά τις αγωνιώδεις προσπάθειές του, ένα αγόρι δύο ετών πνίγηκε στην παραλία του "Blue Rose", αφού κολυμπούσε ενώ είχε φάει".

Ξανά ο Γιάννης: "Είμαι συγκλονισμένος, ήταν κάτι τραγικό! Για τους γονείς ήταν κάτι το ...σημαντικό (!) Εγώ ήμουν ψύχραιμος και συγκεντρωμένος στο τι έγινε με το παιδί. Ύστερα... άρχισαν τα δύσκολα".

Κατόπιν εμφανίζεται η νοσηλεύτρια του ξενοδοχείου, η οποία (όπως με πληροφόρησε η αδελφή μου) πήγε σε κομμωτήριο, χτενίστηκε και βάφτηκε, για να βγει δυο λεπτά στην τηλεόραση: "Όταν φάει το παιδάκι,

θα πρέπει μετά από δυο ώρες τουλάχιστον να μπει στη θάλασσα”, συμβουλεύει με ύφος 28 καρδιναλίων.

Ύστερα καλούν μια επαγγελματία ναυαγοσώστρια με πολυετή πείρα για να δώσει επί οθόνης μαθήματα τεχνητής αναπνοής, με πειραματόζωο το Γιάννη (!): “...και ένα και δύο και τρία, πιάνω και το στοματάκι του και τη μυτούλα του· κάθε τρία δευτερόλεπτα μια εμφύσηση, είναι πολύ απλό...”.

Λεπτομέρειες: α) Πριν έλθει το ασθενοφόρο, ο πατέρας του παιδιού αγκάλιασε το Γιάννη, τον φίλησε και του είπε “ευχαριστώ”. Το παιδί μεταφέρθηκε στο Ασκληπιείο Βούλας, όπου οι γιατροί προσπάθησαν επί μιάμιση ώρα να το επαναφέρουν στη ζωή -μάταια. β) Ο Γιαννάκης δεν διαθέτει ακόμη κρατικό πτυχίο ναυαγοσωστικής, αυτό που έχει είναι μόνο για πισίνες, όχι για πλαζ. Έτσι, η αδελφή μου ανησυχεί “μήπως ο εισαγγελέας αρχίσει να σκαλίζει” – πράγμα που, παραδόξως, δεν θα γίνει ποτέ. γ) Υπάρχει και το προηγούμενο της 65χρονης που πέθανε πριν από δυο βδομάδες, στην ίδια παραλία, από ανακοπή. Σαφώς, δεν καταλογίζω στο Γιάννη καμία ευθύνη για αυτά τα ατυχήματα· απλώς αναρωτιέμαι: *Τι θα γινόταν, αν οι ανωτέρω θάνατοι είχαν συμβεί στη διάρκεια -ας πούμε- δικής μου βάρδιας;* δ) Πρώτη φορά βλέπω να στήνεται τέτοιο σώου για ένα παιδάκι που πνίγηκε στη θάλασσα. Συνήθως, τέτοια γεγονότα αναφέρονται επιγραμματικά στις ειδήσεις. Μου δόθηκε η εντύπωση πως κάποιοι χρησιμοποίησαν τον πνιγμό του παιδιού ως ευκαιρία για να εμφανιστούν στην τηλεόραση και να το παίξουν “ωραίοι” και “ειδήμονες”...

Τετάρτη, 19 Ιουλίου 2006

Καινούργιες ελπιδοφόρες γνωριμίες στη ζωή μου:

Σήμερα το πρωί έχω κανονίσει συνάντηση με τον 32χρονο Βίκτωρα, σε μια ωραία υπαίθρια καφετέρια στην Αθήνα. Εμφανίσιμος, συμπαθητικός, λογικός, κύριος. Τον ενδιαφέρει η παραψυχολογία, ακούει μουσική '60's-'80's, γνωρίζει και τη ντισκοτέκ ρετρό “Βινύλιο” στην Κάτω Γλυφάδα. Μου φάνηκε πολύ θετικός, με κέρασε καφέ κι εξέφρασε τη διάθεση να ξαναβρεθούμε.

Το ίδιο απόγευμα συνάντησα τη 45χρονη Ειρήνη, συμμαθήτριά μου στην Ομάδα Αγγέλων. Πήγαμε στο “Καράβι”, καθήσαμε πάνω από το κύμα και συζητήσαμε ζωηρά για θέματα κοινού ενδιαφέροντος, όπως μεταφυσική, μαγεία, αγγελολογία, συστημικές αναπαραστάσεις, για πάνω από τέσσερις ώρες. Μου δόθηκε η εντύπωση ότι μπορούμε να αναπτύξουμε μια σωστή φιλία -κι έχω ανάγκη από μια καλή φίλη. “Καιρό είχα να μιλήσω έτσι”, μου είπε γελαστά λίγο πριν σηκωθούμε να φύγουμε. Αρχίζω να αισιοδοξώ. Ίσως ξεκινά μια νέα, θετική περίοδος για μένα...

Κυριακή, 23 Ιουλίου 2006

Η νέα φίλη μου η Ειρήνη καταφθάνει στο σπίτι μου κατά τις 8:30 το βράδι. Περνάμε μαζί μερικές θαυμάσιες ώρες με ενδιαφέρουσες συζητήσεις και φιλική διάθεση. Κάποια στιγμή της εξηγώ τη θεωρία μου, ότι “Η συντέλεια του κόσμου έχει ήδη αρχίσει: Από τον Αύγουστο του 1999, μετά την σύνοδο των εννέα πλανητών, κάτι έχει αλλάξει στον κόσμο. Έχουν ανατραπεί ορισμένες ισορροπίες, έρχονται τα πάνω-κάτω. Εκείνο που φαίνεται με την πρώτη ματιά, είναι ότι ορισμένοι άνθρωποι ανεβαίνουν πλέον με εντυπωσιακή ταχύτητα στην κοινωνική ιεραρχία (όπως η αδελφή μου, η Ναταλία Δερβίση κλπ), ενώ άλλοι

κατεβαίνουν εξίσου εντυπωσιακά και αντιμετωπίζουν απανωτά αφύσικα προβλήματα (όπως η Ειρήνη κι εγώ).
"Γίνεται ένας διαχωρισμός. Ξεχωρίζει το θετικό από το αρνητικό", αποφαίνεται η φιλενάδα μου.
Συμφωνώ μαζί της, σκεπτόμενη ότι το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα διαχωρίζει πλέον οριστικά όσους το υπηρετούν αγόγγυστα (οι "θετικοί") από εκείνους που αντιστέκονται ακόμη (οι "αρνητικοί").

Στη συνέχεια, η Ειρήνη αρχίζει να μου διηγείται ορισμένα δραματικά γεγονότα που της συνέβησαν εκείνη ακριβώς την περίοδο: Έγινε διάρρηξη στο σπίτι της, όπου δεν της άφησαν τίποτε απολύτως, ούτε έπιπλα, ούτε τα ρούχα στις ντουλάπες, τίποτα· την παράτησε ο γκόμενος· την κατηγόρησαν για υπεξαίρεση στην τράπεζα όπου δουλεύει και στη συνέχεια την ανάγκασαν να εργαστεί δυο χρόνια χωρίς αμοιβή· την ίδια εποχή αντιμετώπισε και σοβαρά προβλήματα υγείας. Η Ειρήνη είναι σίγουρη ότι η ανωτέρω μαζεμένη κακοτυχία αποτελεί προϊόν μαύρης μαγείας που εξαπέλυσε μια γνωστή της.

Γενικά, η Ειρήνη πιστεύει στην ύπαρξη της μαύρης μαγείας και του Κακού που κυριαρχεί στον κόσμο, σε αντίθεση με τις σύγχρονες σχολές σκέψης που αρνούνται την ύπαρξη του Κακού και αποδίδουν οποιαδήποτε αντιξοότητα στις ανθρώπινες αρνητικές σκέψεις. "Οι δαίμονες χτυπούν περισσότερο το αναπαραγωγικό και το νοητικό σύστημα, ώστε να μην έρχονται καλοί άνθρωποι στον κόσμο, ούτε να μπορεί να σκεφθεί ο σωστός άνθρωπος", μου εξηγεί.

Έφυγε κατά τις 2:00 τα ξημερώματα, αφού πλέον είχαμε εξαντλήσει κάθε πιθανό θέμα και αφού είχα αρχίσει να κουράζομαι. Μόλις πέντε λεπτά πριν αποχωρήσει, μου πέταξε ένα "Μη με κολάζεις!", εντελώς

ξεκάρφωτο, χωρίς να κολάει πουθενά -***σημείον;*** που με τάραξε αρκετά για όλη την υπόλοιπη νύχτα...

Τρίτη, 25 Ιουλίου 2006

Ήταν μάλλον κακή ιδέα εξαρχής, αλλά η Φιλιώ κατάφερε να με πείσει να πάμε για μπάνιο στην παραλία Γλυφάδας το μεσημέρι, αμέσως μετά τη δουλειά της. Έχουμε κλείσει, λοιπόν, ραντεβού στις 2:00 στην Πλατεία Κατράκη, στη στάση του μετρό, και της έχω εξηγήσει πού ακριβώς να κατέβει: "Ακριβώς στην κεντρική πλατεία, μόλις δεις τον Άγιο Κωνσταντίνο πατάς το κουμπί. Άλλωστε, έχεις ξανάρθει".

Εγώ φθάνω έγκαιρα στο σημείο συνάντησης. Περιμένω υπομονετικά, η ώρα φθάνει 2:15, μετά 2:30 -μέσα στο λιοπύρι- και η Φιλιώ δεν έχει φανεί ακόμη. Δεν εκπλήττομαι, εφόσον η κυρία πάντα αργεί από μισή έως μία ώρα στα ραντεβού μας· αποφασίζω, όμως, να ξεκινήσω μόνη και απογοητευμένη για την κοντινή πλαζ, με σκοπό να κολυμπήσω στα ρηχά και να έχω το νου μου μήπως χτυπήσει το κινητό. Γύρω στις 2:50 χτυπά το κινητό, βγαίνω γρήγορα από τη θάλασσα και ακούω τη Φιλιώ να μου αναγγέλλει εκνευρισμένη πως έχει φθάσει αλλά εγώ λείπω. Όταν της εξηγώ πως εγώ ήδη κολυμπάω αλλά σε μισό λεπτό θα είμαι εκεί, θυμώνει: "Ώστε δεν με περίμενες!"

Μέσα σε δυο λεπτά έχω επιστρέψει στη στάση του μετρό, για να διαπιστώσω πως η Φιλιώ δεν βρίσκεται εκεί! Αρχίζω να τα παίρνω αλλά της τηλεφωνώ αμέσως και τη ρωτώ -όσο πιο ήρεμα μπορώ- σε ποιά στάση βρίσκεται. Τότε μου εξηγεί πως έχει κατέβει στη "Χρυσή Ακτή", δηλαδή κανένα χιλιόμετρο πριν τον Άγιο Κωνσταντίνο!

"Μα αφού σου είπα να κατέβεις στην Πλατεία

Κατράκη, αμέσως μετά την εκκλησία! Αν ρώταγες κάποιον, θα σου εξηγούσε”, διαμαρτύρομαι.
“Ρώτησα μα κανείς δεν ήξερε που είναι αυτή η πλατεία!” μου φωνάζει. “Κι εσύ δεν έπρεπε να φύγεις από τη στάση, στο κάτω-κάτω κι εγώ ταλαιπωρήθηκα!”.
Δυσκολεύομαι να πιστέψω το μπλέξιμο μα δίνω τόπο στην οργή και της λέω:
“Τέλος πάντων, έρχομαι να σε βρω. Στο μεταξύ εσύ προχώρα προς την Πλατεία Γλυφάδας, εντάξει;”
“Εντάξει”

Μετά από κανένα τέταρτο περπάτημα -πάντα κάτω από ντάλα ήλιο- φθάνω στη στάση “Χρυσή Ακτή” αλλά η Φιλιώ δεν φαίνεται πουθενά! *Αν είναι δυνατόν! Μα πού έχει πάει;* αναρωτιέμαι έξαλλη και παίρνω πάλι αλαφιασμένα τηλέφωνα για να καταλάβω τελικά πως η φιλενάδα μου ακολούθησε την αντίθετη κατεύθυνση από εκείνη που της είπα κι έτσι κατέληξε στην πιο προηγούμενη στάση! *Είναι τόσο χαζή; Ή μήπως το έκανε επίτηδες;*
“Μην κουνηθείς από κει! Έρχομαι να σε πάρω!” της κάνω, προσπαθώντας να τιθασεύσω τα νεύρα μου.

Περπατώ ακόμη κανένα δεκάλεπτο κατά μήκος της γραμμής του μετρό και τελικά τη βρίσκω εκεί που μου είπε. Μόλις με βλέπει, αρχίζει να παραπονιέται πως της έδωσα λανθασμένες οδηγίες:
“Ο Άγιος Κωνσταντίνος δεν φαίνεται πουθενά, δεν είναι εδώ κοντά. Μου έδωσες λάθος οδηγίες! Δεν τη γνωρίζεις την περιοχή σου!” μου κάνει αυστηρά.
“Καλά, πάμε και θα δεις”, απαντώ και αφού περπατάμε αρκετά, πάντα μέσα στην κάψα του καλοκαιριού, κάποια στιγμή η ο Άγιος Κωνσταντίνος διακρίνεται ξεκάθαρα ανάμεσα στα υπόλοιπα κτήρια της πόλης.
“Να, ορίστε, εδώ είναι η εκκλησία”, της λέω έντονα και

της δείχνω τον τρούλο.

Ως συνήθως, ο θυμός της Φιλιώς εξατμίζεται γρήγορα και σύντομα κάνουμε μαζί το μπάνιο μας, σα να μην έχει συμβεί τίποτα. Κατόπιν, καθόμαστε σε μια παραλιακή καφετέρια, όλα μέλι-γάλα...

Παρασκευή, 28 Ιουλίου 2006

Νέα συνάντηση με τον Βίκτωρα, στην καφετέρια του Πνευματικού Κέντρου, στη λεωφόρο Ακαδημίας. Όλα βαίνουν καλώς, αναπτύσσουμε διάφορα θέματα γενικού ενδιαφέροντος, νιώθω ότι υπάρχει κάποιος ερωτισμός ανάμεσά μας, όχι όμως κανένα φοβερό πάθος. Σκέφτομαι, πάντως, ότι θα μπορούσαμε να αναπτύξουμε μια στενότερη σχέση. Σε μια στιγμή, αρχίζουμε να συζητάμε για τις νέες γνωριμίες που έχουμε αποκτήσει μέσω αλληλογραφίας. Τον ρωτάω αν έχει γνωρίσει τη Φιλιώ Μπόγρη κι εκείνος μου απαντά αρνητικά. Καλύτερα...

Σάββατο, 5 Αυγούστου 2006

Είναι η δεύτερη φορά σήμερα που κανονίζουμε να βρεθούμε οι τρεις μας -η Ευγενία, η Φιλιώ και εγώ. Κατά βάθος δεν ήθελα να συναντηθούν αυτές οι δύο, θα προτιμούσα να τις βλέπω ξεχωριστά, έτσι ώστε να βγαίνω συχνότερα. Όμως, η Φιλιώ έμαθε για την Ευγενία από κάποιο Νίκο (έναν τύπο γύρω στα 35, που προτιμά να αλληλογραφεί με δεκάδες γυναίκες παρά να τις γνωρίζει από κοντά), του ζήτησε το τηλέφωνό της κι έτσι οι δυο φίλες μου ήλθαν σε επαφή μεταξύ τους. Τελικά, μου τη δίνει αυτό με τις αλληλογραφίες: Όλοι γνωρίζουν όλους, δεν μπορείς να κρατήσεις μυστική μια σχέση ή μια φιλία...

Έτσι, απόψε από τις 8:00 βρίσκομαι στο κέντρο

της Αθήνας, γωνία Σίνα και Ακαδημίας. Περιμένω γύρω στα 25 λεπτά μα δεν έχει φανεί καμιά από τις δυο. Εντέλει, όταν τηλεφωνώ στη Φιλιώ για να δω τι γίνεται, με πληροφορεί ότι: "Το σημείο συνάντησης ήταν Σίνα και Πανεπιστημίου, όχι Ακαδημίας. Πάλι έκανες λάθος κι εμείς καθόμαστε εδώ και σε περιμένουμε τόση ώρα!". *Περίεργο, είμαι σίγουρη ότι στο τηλέφωνο η Φιλιώ μου είπε "Σίνα και Ακαδημίας, στις 8:00". Μήπως μου κάνει αντίποινα για τα επεισόδια της Τρίτης; Μπα, ίσως εγώ κατάλαβα λάθος,* υποθέτω και πάω να τις βρω.

Καταλήγουμε σε μια συμπαθητική καφετέρια στο Κολωνάκι, όπου καθόμαστε για τρεις ώρες, συζητώντας κυρίως τα αγαπημένα θέματα της Φιλιώς: Ρούχα, παπούτσια και φο μπιζού που αγοράζει σχεδόν καθημερινά, τα δεκάδες άτομα με τα οποία αλληλογραφεί σε όλη την Ελλάδα, τα αισχρά επαναληπτικά μηνύματα που της στέλνουν ορισμένοι ανώμαλοι στο κινητό, όπου η Φιλιώ συνήθως απαντά "Γιατί το λες και δεν το κάνεις;". Με κανέναν από τους άνδρες δεν έχει βγει δεύτερη φορά, επειδή είναι όλοι βλαμμένοι, λέει. Ωστόσο, προς έκπληξή μου, η Φιλιώ με πληροφορεί πως έχει επικοινωνήσει με τον Βίκτωρα, έχουν βγει μαζί και της έχει κάνει καλή εντύπωση "αλλά σαν φίλος μόνο, όχι τίποτε άλλο".

Κυριακή, 6 Αυγούστου 2006

Γύρω στο μεσημέρι μου τηλεφωνεί ο Βίκτωρας, με τον οποίο έχουμε ήδη κανονίσει ραντεβού για απόψε, και μου προτείνει να πάω στο σπίτι του στο Γαλάτσι για καφέ. Αρνούμαι ευγενικά, με την πρόφαση ότι είναι μακριά. Εκείνος επιμένει, με συμβουλεύει μάλιστα να πάρω ταξί από την Ακαδημία, εγώ όμως προτιμώ να συναντηθούμε σε καφετέρια του κέντρου.

Εντέλει συναντιώμαστε στην καφετέρια Gastone. Όλα ωραία και καλά, κάποια στιγμή μόνο του αναφέρω πως η φιλενάδα μου η Φιλιώ λέει πως τον γνωρίζει. Εκείνος αρνείται αρχικά, μετά όμως αναγκάζεται να το παραδεχθεί: “Α, τη Φιλίτσα λες; Μου την έλεγες "Φιλιώ" και γι' αυτό μπερδεύτηκα. Εγώ την ξέρω σαν Φιλίτσα”. Μάλλον κούφια η δικαιολογία του αλλά δεν έδωσα περισσότερη σημασία.

Όπως κάθε φορά, στην αντάμωση και στον αποχωρισμό φιλιόμαστε στα μάγουλα, μετά από δική του πρωτοβουλία. Σίγουρα ξέρει πώς να προχωράει, αργά και σωστά. Να κι ένας άνδρας που ξέρει πως να φέρεται! Στ' αλήθεια, πάντως, είναι καταπληκτικό: Για πρώτη φορά μετά από 43 χρόνια ζωής πάνω στη γη, βγαίνω τρίτο ραντεβού με τον ίδιο άντρα (συνήθως λακίζουν μετά την πρώτη ή τη δεύτερη συνάντηση) και, όπως ο ίδιος λέει, θέλει να με ξαναδεί!

Πέμπτη, 10 Αυγούστου 2006

Προβληματισμένη από την επιμονή των *σημείων,* αποφασίζω σήμερα να πάω να εξομολογηθώ και πάλι, με σκοπό να κοινωνήσω το Σάββατο. Αυτή τη φορά μιλώ στον ιερέα για την πρώτερη ενασχόλησή μου με τη μαγεία και ομολογώ ότι έχω προσπαθήσει να βλάψω ανθρώπους με αυτήν. Όταν του εξηγώ ότι οι μαγικές τελετές που έχω εκτελέσει είναι αυτοσχέδιες, δεν δίνει ιδιαίτερη σημασία· μου λέει μόνο ότι “Με τη μαγεία ο άνθρωπος μετατρέπεται σε ζώο”. Ύστερα του διηγούμαι τον πρόσφατο καυγά μου με τη Φιλιώ Μπόγρη κι εκείνος μου εξηγεί ότι “Είμαστε όλοι παιδιά του Θεού. Όταν θυμώνεις με τους άλλους, είναι σα να τους θεωρείς παιδιά κάποιου άλλου και όχι του Θεού”. Κατόπιν ρωτά να μάθει για άλλα αμαρτήματά μου, δεν

βρίσκω τίποτε άλλο να του πω, οπότε εκείνος με συμβουλεύει να ψάχνω βαθύτερα μέσα μου επειδή ‘‘κι εκείνα που είναι μικρά και δεν φαίνονται, πρέπει να φανούνε’’. Τέλος, δέχομαι την άφεση αμαρτιών με ανακούφιση και ταπεινότητα...

Φάση 14η:
Μία Άλλη Διάσταση Τρόμου

Τρίτη, 15 Αυγούστου 2006 *(ξημερώνει της Παναγίας...)*

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ονειρεύομαι ότι διαβάζω μια λίστα με διάφορες λέξεις. Απορώ και ανησυχώ όταν ανάμεσά τους διακρίνω τη λέξη "κόλαση". Η Περσεφόνη στέκεται πλάι μου. Ξυπνώ ταραγμένη αλλά γρήγορα νιώθω ανακούφιση μόλις συνειδητοποιώ πως ήταν μονάχα ένα όνειρο. Ελπίζω, μόνο, αυτό το ***εφιαλτικό μήνυμα*** να μην επαναληφθεί ποτέ ξανά...۩

Τι στραβώνει -ξανά; Η Ειρήνη έχει εξαφανιστεί και όταν της τηλεφωνώ δηλώνει πως δεν μπορεί να με δει αυτές τις μέρες. Όσο για τον Βίκτωρα, του τηλεφωνώ στις 2:30 για να συναντηθούμε σήμερα το βράδι, εκείνος όμως μου λέει ότι δεν είναι σίγουρος και να τον ξαναπάρω στις 3:30. Έτσι κάνω, κανονίζουμε για απόψε αλλά ο κύριος μου τηλεφωνεί κατά τις 5:15 για να το ακυρώσει και υπόσχεται να επικοινωνήσει μαζί μου αύριο.

Παρασκευή, 18 Αυγούστου 2006

Το πρωί πηγαίνω μόνη μου για μπάνιο στο "Πεύκο": Κολυμπώ ήσυχα κι ωραία από την παραλία μέχρι τα βράχια και τις σπηλιές που έχουν σχηματιστεί κάτω από την καφετέρια "Νότος", γυρίζω πίσω και συνεχίζω στην αντίθετη κατεύθυνση, μέχρι το "Βο".

Στέκομαι για λίγο στην είσοδο του ορμίσκου πάνω στην ξέρα, αγναντεύω την ήρεμη θάλασσα, τους φοίνικες, τα μπαμπού παγκάκια αντικρυστά στο κύμα, τις ψάθινες ομπρέλες. Μοναδική απόλαυση, ψυχική γαλήνη...

Φεύγοντας το μεσημέρι, παίρνω το στενό χωμάτινο δρομάκι, άκρη-άκρη στους κάθετους χορταριασμένους βράχους που στεφανώνουν τις διαδοχικές μικρές γραφικές αμμουδιές μέχρι το ύψος του Ασκληπιείου Βούλας. Απολαμβάνω την αίσθηση του φυσικού περιβάλλοντος γύρω μου, ενώ η θάλασσα χρυσίζει μαγευτικά ανάμεσα στα κλαδιά των δέντρων.

Στο μεταξύ, ο Βίκτωρας δεν έχει ξαναδώσει σημεία ζωής μέχρι τις 4:30 το απόγευμα, που τον παίρνω εγώ. Περίμενε δικό μου τηλεφώνημα, λέει. Στη συνέχεια με προσκαλεί επίμονα, πάλι, να πάω να τον βρω στο σπίτι του στο Γαλάτσι. Αρνούμαι σταθερά.

Εντέλει συναντιώμαστε απόψε (τέταρτο ραντεβού με τον ίδιο άνδρα, μιλάμε για ρεκόρ!), φιλιόμαστε στα μάγουλα -πιο θερμά από την προηγούμενη φορά- και βολευόμαστε σε ένα υπαίθριο αναψυκτήριο της Πλατείας Κοραή, όπου κουβεντιάζουμε ευχάριστα για κανένα τρίωρο. Αύριο αναχωρεί για το χωριό του, την Παναγιά, κάπου στην ορεινή Αρκαδία, όπου θα μείνει για λίγες μέρες. Μόλις το άκουσα, έμεινα άναυδη: Από το ίδιο ακριβώς χωριό κατάγεται και η Ευγενία! Τι αλλόκοτη ***σύμπτωση*** είναι αυτή; Μόλις επιστρέψει θα μου τηλεφωνήσει να πάμε για μπάνιο, λέει.

Πέμπτη, 24 Αυγούστου 2006

Διαυγές Όνειρο: Βρίσκομαι μέσα στο δωμάτιό μου. Ξαφνικά ο χώρος γεμίζει με μικροσκοπικές αιωρούμενες ακαθαρσίες, που θυμίζουν στάχτη. Βγαίνω έξω και ανακαλύπτω ότι πετάγονται με ορμή, σαν

πίδακας, μέσα από μια βαθιά τρύπα στο έδαφος. Πλήθος από σταχτόχρωμες ακαθαρσίες και άγριες γκρίζες νυχτερίδες εξέρχονται από εκεί και εφορμούν μέσα στο σπίτι μου.

Τότε, το όνειρο γίνεται διαυγές και αρχίζω να προσεύχομαι δυνατά: "Στο όνομα του αναστάντος Ιησού Χριστού, προστάζω να φύγει το κακό από το σπίτι μου!". Σχεδόν αμέσως, ο χώρος καθαρίζει, φως γεμίζει τα δωμάτια. Στην αυλή παίζει ο Νάσος, σε νεαρότερη ηλικία, μαζί με άλλα παιδιά. Χρώματα φωτεινά, επιφάνειες αρμονικά διαμορφωμένες, χαρούμενη ατμόσφαιρα, αισιοδοξία...

Πέρασα ευχάριστα το απόγευμά μου στην αυλή της Περσεφόνης, στο πίσω μέρος του τεράστιου κήπου, πίσω από τον κόσμο. Η γατούλα Ροζάνα τριβόταν κι έγλυφε τα πόδια μου. Φραπεδάκι, ζωηρές συζητήσεις, ξεγνοιασιά. Πιο αργά, ακολούθησαν έξι παρτίδες "Esoterra" (τελευταία δεν πολυπαίζουμε το παιγνίδι, για την ακρίβεια παίζουμε όλο και πιο σπάνια). Ηρεμία, ησυχία, φιλική ατμόσφαιρα. Τι άλλο να ζητήσει κανείς;

Σάββατο, 26 Αυγούστου 2006

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μετά από ένα συναρπαστικό ταξίδι στο διάστημα, φθάνω σε μια πέτρινη μεσαιωνική πόλη γεμάτη τρούλους. Εξερευνώ το γοητευτικό μέρος, αναρριχώμαι σε μια πυραμίδα, στην κορυφή της οποίας υπάρχει θάλασσα -τι παράξενο! Μπαίνω μέσα σ' ένα εντυπωσιακό κτήριο, περνώ από πανέμορφες υπερπολυτελείς κρεβατοκάμαρες με βελούδινα κλινοσκεπάσματα και μεγάλες οθόνες ολόγυρα. Είναι και η Ανθή εκεί. *Ξυπνώ ικανοποιημένη. Καιρό είχα να ονειρευτώ κάτι όμορφο...*

Το βράδι συνάντησα τη Λουίζα (καιρό είχε να με

καλέσει), μαζί με μια φίλη της, κάποια Σούλα, και τα παιδιά τους στις κούνιες της οδού Ιασωνίδου. Καθήσαμε σ' ένα παγκάκι πίσω από το συντριβάνι, φάγαμε ηλιόσπορους, κουβεντιάσαμε ευχάριστα για κανένα δίωρο. Καλή κοπέλα μου φάνηκε η Σούλα, είχα κι ένα ανέλπιστα θετικό ***σημείον:*** Η μικρή της κόρη φορούσε μια μπλούζα με την επιγραφή “Paradise”.

Παρασκευή, 1 Σεπτεμβρίου 2006

Παλαιότερα η 1η Σεπτέμβρη υπολογιζόταν ως Πρωτοχρονιά και ο σημερινός αγιασμός θεωρείται ο πιο σημαντικός όλου του χρόνου. Ξεκινώ λοιπόν νωρίς το πρωί για την εκκλησία, γεμάτη πίστη κι αισιοδοξία, για να φέρω αγιασμό. Ευελπιστώ, μόνο, να μην ακούσω ή δω κάποιο δυσοίωνο *σημείον* ειδικά σήμερα.

Μετά το τέλος της θείας λειτουργίας, στα σκαλιά της εκκλησίας συναντώ μια γειτόνισσά μου, τη Στέφη, γνωστή θρήσκα. Καθώς ανεβαίνουμε μαζί την Αθανάτου, με πληροφορεί ότι έχει αναλάβει να προσφέρει εθελοντική εργασία σε κάποιο γηροκομείο, ενώ προσφέρει πολύ χρήμα σε διάφορους αναξιοπαθούντες. Δεν σταματά λεπτό να γκρινιάζει για τον πατέρα Δωρόθεο, ότι δεν βοηθάει την προστατευόμενή της, κάποια Βασούλα. Μόλις ένα δευτερόλεπτο πριν χωρίσουμε, μου πετάει: “Κολάζεσαι με τέτοιους παπάδες!”

Ταράζομαι πάρα πολύ, τα νεύρα μου σπάνε και όλη την υπόλοιπη μέρα είμαι ανήσυχη και απογοητευμένη. Ήταν ανάγκη να ακούσω αυτό το ***σημείον*** ειδικά σήμερα, και μάλιστα επιστρέφοντας από την εκκλησία; Μαύρες σκέψεις κυκλώνουν γοργά το νου μου: *Ίσως ο Θεός να μην έχει σκοπό να με δεχθεί, ότι κι αν κάνω. Σίγουρα, πάντως, δεν μου παρέχει καμία προστασία...*

Σε αυτό τον κόσμο δεν υπάρχει Καλό και Κακό. Υπάρχει μόνο Κακό και Χειρότερο. Αυτό που φαίνεται σαν “Καλό” είναι ουσιαστικά το Χειρότερο. Δεν γνωρίζουμε στ' αλήθεια τι είναι το Καλό επειδή εδώ στη γη δεν εμφανίζεται πουθενά. Το Καλό και το Κακό δεν συνυπάρχουν ούτε αλληλοσυμπληρώνονται, όπως διδάσκουν οι θρησκείες του Ψεύδους. Όπου υπάρχει το Κακό δεν υπάρχει το Καλό -και αντίστροφα. Στο κόσμο μας υπάρχει βεβαιωμένα το Κακό, άρα δεν εμφανίζεται πουθενά το Καλό. Εμφανίζεται μόνο το Δήθεν Καλό, που είναι χειρότερο από το Κακό. Όλες οι θρησκείες λατρεύουν το Δήθεν Καλό.

Η ουσία: Δεκαέξι χρόνια πρακτική ενασχόληση με τη μεταφυσική, ούτε διανοήθηκα ποτέ την ύπαρξη των *σημείων*. Λίγοι μήνες ενασχόληση με το Χριστιανισμό και μου έχουν γίνει ψύχωση, εφόσον τα βιώνω σχεδόν καθημερινά πλέον! Υπάρχει, μάλιστα, μια συγκεκριμένη δέηση στην Παναγία όπου ο ιερέας, με ιδιαίτερα κλαψιάρικο τόνο στη φωνή, παρακαλεί την Μητέρα του Θεού να μεσολαβήσει ώστε ο Υιός της να μη στέλνει στους πιστούς “σημεία”!

Αυθόρμητα η σκέψη μου τρέχει στους χιλιάδες Μάρτυρες της Πίστεως οι οποίοι, κατά τη διάρκεια των Διωγμών, ήταν πρόθυμοι να βασανιστούν και να πεθάνουν με φρικτούς τρόπους οι ίδιοι και τα μικρά παιδιά τους, παρά να εγκαταλείψουν την χριστιανική πίστη -ή έστω να υποκριθούν πως την εγκατέλειψαν. Πώς είναι δυνατόν ένας άνθρωπος να δεχθεί κάτι τέτοιο; Μόνο μία λογική εξήγηση μπορώ να βρώ: Γύρευε τι είδους απανωτά *σημεία της κόλασης* βίωναν εκείνοι οι άνθρωποι, ή τι είδους φρικτά όνειρα έβλεπαν τις νύχτες, έτσι και τους περνούσε από το νου να αλλαξοπιστήσουν ή έστω να υποκριθούν...

Κυριακή, 3 Σεπτεμβρίου 2006

Η κατάσταση με τον Βίκτωρα αρχίζει και γίνεται αρκετά περίεργη: Δεν μου τηλεφώνησε καθόλου από τότε που επέστρεψε από το χωριό του, χθες το μεσημέρι του τηλεφώνησα εγώ για να βγούμε, προφασίστηκε ότι είχε δουλειά και υποσχέθηκε πως θα με καλούσε αργότερα. Εντέλει, με πήρε τηλέφωνο στις 10:00 τη νύχτα και μου πρότεινε να βρεθούμε σήμερα μετά τη δουλειά του, εφόσον έχει ξεκουραστεί. Εγώ, όμως, έχω ήδη κανονίσει έξοδο με τις κοπέλες.

Έτσι, γύρω στις 5:00 το απόγευμα τηλεφωνώ στο Βίκτωρα να τον ρωτήσω αν μπορεί να έλθει το βράδι μαζί μας, που θα συναντηθώ με τη Φιλιώ και την Ευγενία -δεν γίνεται αλλιώς. Μου λέει να τον ξαναπάρω σε καμιά ώρα επειδή δεν είναι σίγουρος, δεν έχει ξεκουραστεί ακόμα. Ξαναπαίρνω κατά τις 6:15 μα πάλι δεν είναι σίγουρος και μου ζητά να του ξανατηλεφωνήσω στις 7:30, μήπως και προλάβει να μας συναντήσει στην καφετέρια.

Συναντώ τις φίλες μου στις 7:00 το απόγευμα, στην Πλάκα. Δεν τους αναφέρω τίποτα για την πιθανή άφιξη του Βίκτωρα (το φυλάω για έκπληξη, τι να κάνω;) και στις 7:30 πάω στην τουαλέτα, όπου τον αναζητώ με το κινητό, ακόμη μια φορά. Ο νυμφίος μου αναγγέλλει ότι δεν θα καταφέρει τελικά να έλθει επειδή δεν έχει ξεκουραστεί ακόμη από τις 4:00 που σχόλασε, λέει.

Κάτι δεν πάει καθόλου καλά: Φαίνεται πως ο τύπος το παίζει δύσκολος, θέλει να τον κυνηγάμε. Εξάλλου, είναι αντικειμενικά πολύ μικρός για μένα και όχι τόσο σοβαρός όσο νόμιζα. Ούτε και ήταν κανένας μεγάλος έρωτας, εδώ που τα λέμε. Αρχίζει, λοιπόν, να μου περνάει η όρεξη...

Πέμπτη, 7 Σεπτεμβρίου 2006

Παρόλα αυτά, χθες το μεσημέρι αποφάσισα να επικοινωνήσω ξανά με το Βίκτωρα και του πρότεινα να βρεθούμε. Μου απάντησε ότι ήταν πολύ νωρίς για να ξέρει αν μπορεί, είχε κάτι δουλειές, να ξαναπάρω σήμερα. Του ξανατηλεφωνώ, λοιπόν, κατά τις 5:00 το απόγευμα σήμερα, μου αναγγέλλει ότι άργησα (!) κι ότι τώρα έχει ήδη κανονίσει να συναντηθεί με τη Φιλιώ στις 8:00 το βράδι. Αν θέλω, μπορώ να έλθω κι εγώ, λέει. Με ξενίζει αρκετά αυτή η εξέλιξη (εγώ τον κυνηγώ εδώ και δυο βδομάδες και τελικά αυτός κανονίζει συνάντηση με τη Φιλιώ) μα δέχομαι.

Υπάρχει όμως ένα τεχνικό πρόβλημα: Το ραντεβού είναι για τις 8:00 το βράδι κι εγώ 5:00-7:00 έχω μάθημα με τη Ξένια. Φροντίζω να τελειώσω λίγο πιο νωρίς για να προλάβω, μα χάνω το λεωφορείο για ένα δευτερόλεπτο και το επόμενο αναμένεται μετά από κανένα μισάωρο. Απογοητεύομαι, ειδοποιώ να μη με περιμένουν και περνώ όλο το απόγευμα μέσα στη θλίψη και στην κατήφεια.

Το βράδι πηγαίνω βόλτα στα πέριξ μαζί με τη μητέρα μου μήπως και ξεσκάσω λίγο. Κάποια στιγμή, διασταυρωνόμαστε μ' ένα γνώριμο βλαμμένο αλητάκι πάνω στο ποδήλατό του, το οποίο με κοροϊδεύει κάθε φορά που με βλέπει στο δρόμο. Με κοιτάζει ειρωνικά, ουρλιάζει κοροϊδευτικά, αφήνει μια ηχηρή κλανιά και μετά εξαφανίζεται σε χρόνο ρεκόρ.

Δευτέρα, 11 Σεπτεμβρίου 2006

Σήμερα το πρωί στις 11:00 έχω κανονίσει να συναντήσω το Βίκτωρα -για πρώτη φορά μετά από 24 μέρες. Μόλις με βλέπει να φεύγω, η μαμά μου φορτώνει

το βιβλιάριο ασθενείας του Νάσου για να το θεωρήσω στο ΤΑΞΥ της οδού Ακαδημίας. Φθάνω στο ραντεβού με ένα τέταρτο καθυστέρηση και επιπλέον πρέπει να τρέχω -μαζί με το Βίκτωρα- στο ΤΑΞΥ. Η ταλαιπωρία, ευτυχώς, δεν διαρκεί πάνω από δέκα λεπτά, ωστόσο δεν μου θεωρούν το βιβλιάριο επειδή χρειάζονται και της αδελφής μου. Γύρω στις 11:30 βολευόμαστε σε μια υπαίθρια καφετέρια επί της Ιπποκράτους. Συζητάμε ζωηρά κι ευχάριστα, ως συνήθως, μα ξαφνικά ο Βίκτωρας μου λέει και μου ξαναλέει να του γνωρίσω τη φίλη μου την Ευγενία! Κατά τις 12:40 ζητά να φύγουμε, μάλλον βαριεστημένος. Του προτείνω να μείνουμε ως τις 1:00.

Τότε ακριβώς, πλακώνει μια γριά τσιγγάνα, παχουλή και δυσκίνητη, που έρχεται κατευθείαν σε μας για να ζητιανέψει. Της δίνω μισό ευρώ κι εκείνη, αντί να ξεκουμπιστεί, παίρνει μελιστάλακτο ύφος και μου λέει: "Έχεις κακό σημάδι πάνω σου κορίτσι μου, κάποιοι σου έχουν μελετήσει κακό. Κοίτα να το διώξεις το σημάδι όσο είσαι νέα!" Στη συνέχεια, μου δίνει να σχίσω ένα κομμάτι λευκό χαρτί: "Τώρα σχίζω το κακό", μου εξηγεί και κατόπιν δίνει το σχισμένο χαρτί στο Βίκτωρα. "Κάποιος σου εύχεται κακό εσένα, μια γυναίκα στη δουλειά σου! Πες μου το όνομά της!" του κάνει επιτακτικά.

"Είναι η Ελένη" ξεφυσά εκείνος, γεμάτος απορία.

Σύμφωνα με τις οδηγίες της γριάς, ξανασχίζει κι αυτός το χαρτί, μετά το σφίγγει μέσα στο χέρι του, κάτι λέει η τσιγγάνα μέσα από τα δόντια της κι όταν ο Βίκτωρας ανοίγει το χέρι του, το χαρτί είναι πάλι ολόκληρο! Κάτι ανάλογο γίνεται και με μια κλωστή κομμένη στα τέσσερα, που μετά εμφανίζεται στο χέρι του ολόκληρη! "Τώρα έχει εξουδετερωθεί το κακό", μας

διαβεβαιώνει η τσιγγάνα.

Τέλος, η γριά ζητά από το Βίκτωρα να βάλει μέσα στη χούφτα του όσα χρήματα κουβαλά μαζί του, δηλαδή 50 ευρώ, και να τα σφίξει μαζί με την κλωστή. Όταν ο ξανανοίγει το χέρι, έχουν εξαφανιστεί και η κλωστή και τα χρήματα! "Το απόγευμα, στις 5:00 η ώρα, θα βρεις στο σπίτι σου τα λεφτά και δυο φωτογραφίες ατόμων που σου 'χουν κάνει κακό", του λέει η γριά και φεύγει γρήγορα.

Αποσβολωμένοι και οι δυο, δεν αντιδράμε άμεσα. Αισθάνομαι μόνο ένα κρύο ρίγος να με διαπερνά. Στο μεταξύ, η ώρα έχει φθάσει 1:00.

"Κατάλαβες τι έγινε τώρα;" με ρωτά ο Βίκτωρας προβληματισμένος.

"Δεν ξέρω", του απαντώ σκεπτική. "Άκουσε, όμως, επειδή έχουν δει πολλά τα μάτια μου, όταν φθάσει 5:00 το απόγευμα, κοίτα στο σπίτι σου μήπως όντως βρεις τις φωτογραφίες και τα λεφτά!"

Ο Βίκτωρας δεν έχει πια χρήματα για να πληρώσει τον καφέ του, οπότε πληρώνω εγώ και για τους δυο μας. Αμέσως μετά, σηκωνόμαστε και αποχωρούμε, ενώ εκείνος φαίνεται απογοητευμένος, ντροπιασμένος, ίσως και θυμωμένος: αν είχαμε φύγει την ώρα που είχε προτείνει εκείνος, το παραπάνω αλλόκοτο γεγονός δεν θα είχε συμβεί. Αυτή τη φορά δεν με συνοδεύει μέχρι τη στάση ούτε με φιλάει πριν φύγει, όπως το συνήθιζε μέχρι τώρα. Εγώ, από τη μεριά μου, δυσκολεύομαι να πιστέψω τόση γκαντεμιά: Έχω βγει με διάφορες παρέες χιλιάδες φορές τα τελευταία 20 χρόνια· τώρα, ειδικά με τον Βίκτωρα έπρεπε να συμβεί αυτό;

Τρίτη, 12 Σεπτεμβρίου 2006

Το απόγευμα ήλθε η Περσεφόνη στο σπίτι μου,

είδε τα παλιά ζωγραφικά έργα μου που έχω αραδιάσει πάνω στο τραπέζι του χωλ, τα θαύμασε αυθόρμητα και θέλησε να ρίξει μια ματιά σε όλα τα άλμπουμ. *Όχι όπως η Λουίζα, η οποία με επισκέφθηκε προχθές αλλά έκανε πως δεν πρόσεξε τίποτα...*

Ακολούθησε διεξοδική συζήτηση τριών ωρών επί παντός επιστητού: Ουσιαστικά, δεν γνωρίζουμε τίποτα, για κανένα θέμα. Δεν γνωρίζουμε, για παράδειγμα, πώς ήταν στ' αλήθεια ο κόσμος πριν από 2000 χρόνια· ούτε ξέρουμε πραγματικά, τι είδους δυνάμεις θέτουν σε λειτουργία τα σύγχρονα τεχνολογικά θαύματα. Γνωρίζουμε μονάχα όσα γράφουν τα βιβλία.

Οι μοντέρνες εφευρέσεις θυμίζουν έντονα μαγεία: Η τηλεόραση, ας πούμε, μπορεί να θεωρηθεί ως ένα "μαγικό παράθυρο" που επιτρέπει στον "μάγο-χρήστη'" να παρατηρεί γεγονότα εξ' αποστάσεως· ομοίως, το τηλέφωνο επιτρέπει την ανθρώπινη επικοινωνία εξ' αποστάσεως, σαν την τηλεπάθεια· το τηλεκοντρόλ μπορεί να θεωρηθεί ως "μαγικό ραβδί", και πάει λέγοντας.

Συχνά νοσταλγούμε το παρελθόν, έστω κι αν αντικειμενικά δεν ήταν πιο ευχάριστο από το παρόν. Γιατί άραγε; "Είναι αυτό που ανέδυαν τα πράγματα τότε! Ο σημερινός κόσμος μοιάζει όλο και πιο εικονικός, πιο virtual", εξηγεί η Πέρσα κι εγώ συμφωνώ.

Τι χαρά! Πολύ καιρό είχα να συμμετάσχω σε μια τόσο ουσιαστική συζήτηση! Θυμήθηκα τις παλιές καλές εποχές, ένιωσα ότι ξαναβρήκα τον εαυτό μου για λίγο! Ακόμη και το χθεσινό φιάσκο μου φαίνεται τώρα σαν μια μακρινή, ανούσια ανάμνηση! *Σ' ευχαριστώ, Περσεφόνη...*

Πέμπτη, 14 Σεπτεμβρίου 2006

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι στην τεράστια αυλή ενός ναού. Πίσω μου ακολουθεί μια πομπή από χρυσοφορεμένους παπάδες που γρυλίζουν συνεχώς: “Κολάζομαι, κολάζομαι!” Στην είσοδο της αυλής υπάρχει ένα τεράστιο, πέτρινο κεφάλι με κέρατα και την επιγραφή “Σατανάς” μπροστά του. Ξυπνώ τρομαγμένη και αναρωτιέμαι για την ερμηνεία του ονείρου: *Ίσως ο χριστιανισμός να μην είναι καθόλου αυτό που φαίνεται...* ⇮

Το πιο ανησυχητικό, όμως, είναι ότι εδώ κι ένα μήνα (δηλαδή από τότε που άρχισα να αναπτύσσω μια ψυχική αυτοάμυνα ενάντια στα *σημεία* και να τα αντιμετωπίζω κάπως πιο ψύχραιμα) το ***εφιαλτικό μήνυμα*** “κόλαση” ή “hell” έρχεται στα όνειρά μου γύρω στις τρεις φορές τη βδομάδα, είτε γραπτά είτε προφορικά! Κάθε φορά ελπίζω ότι θα είναι η τελευταία, ωστόσο το έχω μάθει πια: Οι δικές μου ελπίδες δεν πραγματοποιούνται ποτέ.

Το βράδι πηγαίνω στην εκκλησία, γεμάτη θετική διάθεση, πίστη και κατάνυξη, για να παρακολουθήσω τη θεία λειτουργία του Σταυρού. Παρά τις αμφιβολίες που έχουν αρχίσει να με ζώνουν, εγώ επιμένω χριστιανικά: Συνεχίζω να εκκλησιάζομαι, να κοινωνάω, να πιστεύω και να κάνω υπομονή, στη σκέψη ότι ο Θεός με δοκιμάζει. Ελπίζω ότι όλα αυτά είναι ένας κακός εφιάλτης, που είναι μόνο θέμα χρόνου να τελειώσει...

Σάββατο, 16 Σεπτεμβρίου 2006

Για απόψε έχω κανονίσει βραδινή έξοδο στο Κολωνάκι με τη Φιλιώ, την Ευγενία, το Βίκτωρα κι ένα φίλο του. Φθάνοντας στο σημείο συνάντησης κατά τις 8:00, βλέπω μόνο το Βίκτωρα, ο οποίος έχει έλθει

πρώτος. Έτσι, βρίσκει την ευκαιρία να μου πει:
"Δεν φαντάζομαι να νομίζεις πως βρήκα στο σπίτι μου τα χρήματα και τις φωτογραφίες!"
"Τελικά, ήταν όλα μια απάτη! Όλα εκείνα τα κόλπα που έκανε η τσιγγάνα, ήταν σκέτες ταχυδακτυλουργίες!" συμπεραίνω. *Πώς, όμως, μέσα στο χέρι του;*
"Και κάτι άλλο", συνεχίζει ο Βίκτωρας. "Μόλις έφυγε η γριά, κοίταξα να δω προς τα που πήγαινε· εκείνη όμως είχε ήδη εξαφανιστεί, σα να την κατάπιε η γη! Πώς είναι δυνατόν, μια τόσο ηλικιωμένη και βαριά γυναίκα να κινείται τόσο σβέλτα;"
"Τρέχα γύρευε", του απαντώ.

Όταν καταφθάνουν και οι υπόλοιποι, καταλήγουμε σ' ένα κοντινό μπαρ όπου περνάμε αρκετά ευχάριστα για λίγες ώρες. Στο τέλος, φθάνοντας στο τέρμα των λεωφορείων, όλη η παρέα εκφράζει την επιθυμία να τα ξαναπούμε σύντομα. Μάλιστα, ο φίλος του Βίκτωρα δηλώνει ότι θα του άρεσε να ξαναβρεθούμε και αύριο.

... Ωστόσο, δεν θα τον ξαναδούμε ποτέ! Ο Βίκτωρας θα ξαναφανεί στην παρέα μας μετά από κανένα μήνα, για καφέ στο Θησείο. Μετά απ' αυτό, δεν θα ξανάρθει ποτέ πια μαζί μας· μονάχα πότε-πότε επικοινωνεί τηλεφωνικά με τη Φιλιώ, όπως πληροφορούμαι από την ίδια.

Δευτέρα, 18 Σεπτεμβρίου 2006

Ερωτικό Όνειρο: Ο Βίκτωρας με οδηγεί στο σπίτι του, το οποίο βρίσκεται πάνω σε έναν χαμηλό λόφο, έχει ευρύχωρα δωμάτια με πολυτελή έπιπλα και ωραία θέα στη θάλασσα. Ύστερα με πηγαίνει κάπου αλλού, σ' ένα εξωτικό νησί με μαγευτική παραλία.

Αργότερα με οδηγεί κάπου ψηλά, καθόμαστε στο πάτωμα και μου εξομολογείται πως με αγαπά. "Κι εγώ

το ίδιο", του λέω και τον χαϊδεύω τρυφερά στο πρόσωπο και στο στήθος. Μετά φιλιόμαστε μ' ένα φιλί συγκρατημένο, ίσως ψυχρό.

Σε επόμενο όνειρο, οδηγώ τους γονείς μου στο σπίτι του Βίκτωρα. *Τι παράξενος, γλυκός τρόπος για να τελειώσει η σχέση μας...*

Τετάρτη, 20 Σεπτεμβρίου 2006

Συντονισμός του Πλέγματος: Είναι ακόμα πρωί και κάθομαι να ζωγραφίσω, όταν ξαφνικά χτυπά το κουδούνι. Είναι η μητέρα μου, η οποία απαιτεί να της δώσω 40 ευρώ και να τη συνοδέψω στα μαγαζιά. Μου εξηγεί ότι πριν από λίγο τηλεφώνησε ο πρίγκηψ Γιάννης και διέταξε να πάμε να του αγοράσουμε μια ηλεκτρική ξυριστική μηχανή. Φυσικά, η μητέρα μου θεώρησε καλό να υπακούσει αμέσως στη διαταγή -όπως κάνει πάντα.

Ξεκινάμε, ο καιρός είναι ζεστός, έχει λιακάδα· μόνο κοντά στο βουνό υπάρχουν μερικά γκρίζα σύννεφα. Όσο κατηφορίζουμε προς τη Γεννηματά, τα σύννεφα μας ακολουθούν αργά -πιστεύουμε όμως ότι θα προλάβουμε τη μπόρα. Άλλωστε, ο ήλιος λάμπει ακόμη όταν μπαίνουμε στο κατάστημα ηλεκτρικών ειδών. Μέσα στα πέντε λεπτά που μένουμε εκεί, ξεκινά δυνατή νεροποντή. Προτείνω στη (γενικά μυγιάγγιχτη και λεπτεπίλεπτη) μητέρα μου να περιμένουμε κανένα τέταρτο, όμως αυτή επιμένει να φύγουμε τώρα αμέσως. Μέχρι να φθάσουμε σπίτι (δέκα λεπτά δρόμος) η βροχή μαίνεται άγρια, γινόμαστε λούτσα, ενώ οι δρόμοι έχουν γίνει χείμαρροι όπου αναγκαζόμαστε να τσαλαβουτάμε σαν πάπιες. Μόλις πλησιάζουμε στο σπίτι, η μπόρα σταματά απότομα και ο ήλιος λάμπει ξανά!

Φαινόμενα: Αργά το βράδι, αντί να λουφάξω μπροστά στην τηλεόραση (όπως κάνουν όλοι οι

“νορμάλ” άνθρωποι), παίρνω το ποδήλατό μου και κάνω μια ήρεμη βόλτα προς την Αργυρούπολη. Σε μια στιγμή ο νούς μου αρχίζει να γυρίζει πίσω, στην εποχή που με χλεύαζαν όλοι στο σχολείο, στο δρόμο, σε δημόσιους χώρους, παντού: Από τα 12 ως τα 27 μου χρόνια περίπου, δεν τολμούσα να ξεμυτίσω από το σπίτι επειδή σχεδόν σε κάθε γωνία υπήρχε και μια δεκαμελής σπείρα αλητών που με κορόιδευαν χυδαία. Παράξενο, λοιπόν: Φυσιολογικά, τέτοιες σπείρες δεν συναντώνται συχνά ούτε στη σημερινή εποχή – πόσο μάλλον τότε, σ' εκείνα τα σχετικώς “αθώα” χρόνια! *Λες και κάποια σατανική δύναμη τους έστηνε εκεί, ειδικά για μένα...*

Δεν αποκλείεται καθόλου, λοιπόν, το φαινόμενο εκείνο να ήταν ίδιας προέλευσης με τα αφύσικα δυσοίωνα *σημεία* που βιώνω εδώ και μερικούς μήνες. Υποθέτω πως όλα αυτά τα φαινόμενα, παλιά και νέα, αποτελούν δαιμονικούς συντονισμούς του Matrix εναντίον μου· ή μήπως, λέω μήπως, είναι αποτέλεσμα μαύρης μαγείας;

Κυριακή, 24 Σεπτεμβρίου 2006

Μετά από -ούτε που θυμάμαι πόσους- μήνες, η Λουίζα μ' έχει προσκαλέσει στο σπίτι της για καφέ σήμερα το απόγευμα. Παρόντες θα είναι και κάποιες γειτόνισσές της: η γιαγιά, η κόρη και η δεκαπεντάχρονη εγγονή. Έχω την τιμή να φθάσω πρώτη απ' όλους και η Λουίζα φροντίζει να με προϊδεάσει για την ανωτερότητα της εν λόγω γιαγιάς: “Θα δεις, Υβόννη, η κυρία Τασία είναι καταπληκτικός άνθρωπος, δεν έχει καθόλου κακίες και δεν κατηγορεί ποτέ κανέναν!” *[σε αντίθεση με μένα, εννοεί, επειδή εγώ συχνά θίγω τα κακώς κείμενα και δεν το παίζω “θετική σκέψη” = δεν ακούω, δεν βλέπω, δεν μιλώ για το κακό].*

Μόλις καταφθάνουν οι υπόλοιπες καλεσμένες και πρωτοαντικρύζω τη γιαγιά, από την τετράγωνη δεσποτική φάτσα της και μόνο καταλαβαίνω ότι πρόκειται για τον συνήθη τύπο της παχουλής, καμαρωτής, καλοζωισμένης νοικοκυράς που όλα της έρχονται πάντα ρολόι.

Αφού βολευόμαστε όλες γύρω από το μεγάλο τραπέζι στο μπαλκόνι, δεν αργώ να διαπιστώσω ότι η εν λόγω κυρία καταφέρνει να μονοπωλεί διαρκώς τη συζήτηση, περιαυτολογώντας ασταμάτητα σχετικά με το πόσο τέλεια είναι η ίδια, πόσο υπέροχα τα καταφέρνει σε όλα και πώς βγάζει γρήγορα από τη μέση όσους της μπαίνουν στο μάτι: "Όταν η εγγονή μου πήγαινε στο δημοτικό, ήλθε μια μέρα από το σχολείο και μου ανέφερε πως η αγγλικού τους είπε ότι η στάση λεωφορείου στ' αγγλικά λέγεται "μπάσα στόπα"! *[αν είναι δυνατόν, να είπε όντως έτσι η δασκάλα!]*. Την επόμενη κιόλας μέρα, πήγα στο σχολείο για να βρώ αυτή την ηλίθια: "Είπες στα παιδιά ότι η στάση λεωφορείου στ' αγγλικά είναι μπάσα στόπα"; τη ρώτησα κι εκείνη μου απάντησε με θράσος "ναι, το είπα". Τότε εγώ της έβαλα τις φωνές: "Είσαι άσχετη, να σχίσεις το δίπλωμά σου!" και μετά απαίτησα να φύγει από το σχολείο η άχρηστη!"

Αργότερα, κομπάζει ακάθεκτη σχετικά με τα ανδραγαθήματά της την εποχή που πήγαινε στο γυμνάσιο: "Ήμουν πάντα πρώτη στην τάξη, έπαιρνα άριστα σε όλα τα μαθήματα! Αν ήθελα, θα μπορούσα να είχα γίνει η καλύτερη γιατρός της Ελλάδας! Επίσης, ήμουν πάντα μέλος της χορωδίας! Θα μπορούσα να έχω γίνει διάσημη σοπράνο!" *[αλλά, παραδόξως, αντί για ένδοξη καριέρα στην Ιατρική ή στη Σκάλα του Μιλάνου, προτίμησε τελικά την Ανωτάτη Παντρευτική]*. "Ήμουν πάντα η πιο δημοφιλής μαθήτρια, πρόεδρος της τάξης

σε όλες τις χρονιές! Μόνο ένας καθηγητής δεν με συμπαθούσε και κάθε πρωί που εγώ τον χαιρετούσα "Καλημέρα σας, κύριε", αυτός μου απαντούσε πάντα "την κακή και τη μαύρη σου!" *[αναρωτιέμαι γιατί]*. Έτσι κι εγώ, μάζεψα υπογραφές από όλους τους συμμαθητές μου αλλά και από τους καθηγητές και κανόνισα να τον διώξουν από το γυμνάσιο! Ύστερα ήλθαν όλοι οι μαθητές και οι καθηγητές, με ευχαρίστησαν για την πρωτοβουλία μου και μου εξέφρασαν την ευγνωμοσύνη τους επειδή τους απάλλαξα από εκείνο το υποκείμενο!” *[αν τολμούσαν, ας έκαναν κι αλλιώς]*. Και καταλήγει, φουσκώνοντας σαν παγώνι: “Την εποχή που ήμουν μαθήτρια, δεν σήκωνα μύγα στο σπαθί μου και δεν χωράτευα καθόλου με όσους μου έδιναν στα νεύρα: Στα γρήγορα κανόνιζα κι έπαιρναν πόδι από το σχολείο!” *[γύρευε σε τι είδους μαφιόζικα κυκλώματα ήταν μπασμένοι η οικογένειά της]*.

Κάποια στιγμή, η σούπερ γούμαν παθαίνει κρίση μετριοφροσύνης, σταματά να μιλά για τον εαυτό της και αλλάζει θέμα συζήτησης: “Η εγγονή μου πηγαίνει τεκβοντό, έχει φθάσει στην πράσινη ζώνη, αλλά ο δάσκαλος λέει ότι γρήγορα θα φθάσει στη μαύρη και ότι είναι τόσο άριστη ώστε προορίζεται για χρυσό μετάλλιο στους Ολυμπιακούς Αγώνες!” *[αρχικά νόμιζα πως αστειευόταν η γριά γκιόσα, μα όχι· μιλάει πολύ σοβαρά]*.

Μόλις βρίσκω την ευκαιρία, ακολουθώ τη Λουίζα στην κουζίνα κι εκείνη δεν χάνει την ευκαιρία να μου εκφράσει τον ενθουσιασμό της για την κυρία Ψώνιου:
“Είδες τι καλή γυναίκα που είναι; Δεν μιλάει ποτέ για τους άλλους, δεν λέει ποτέ κακό λόγο για κανέναν!”
“Δεν μιλάει ποτέ για τους άλλους επειδή μιλάει διαρκώς για τον εαυτό της, σχετικά με το πόσο ιδιοφυία είναι και πόσο επικίνδυνη μπορεί να γίνει!” επισημαίνω ήρεμα.

Αφού το σκέφτεται για λίγες στιγμές, η Λουίζα δεν μπορεί να διαφωνήσει μαζί μου -πράγμα που μάλλον της κακοφαίνεται...

Σάββατο, 7 Οκτωβρίου 2006

Σάββατο απόγευμα και δεν έχω καμία πρόταση για έξοδο. Οι καινούργιες φιλενάδες μου έχουν αραιώσει, ιδίως από τότε που γνωρίστηκαν μεταξύ τους. Εδώ και λίγο καιρό δεν δείχνουν ενδιαφέρον για μένα· τους τηλεφωνώ πάντα εγώ και βγαίνουν μαζί μου μόνον όταν δεν έχουν τίποτε άλλο να κάνουν.

Σήμερα, λοιπόν, προτιμώ να περάσω το βράδι μου στη μεζονέτα της αδελφής μου, η οποία έχει απόψε καλεσμένους: τη φίλη και πρώην συνάδελφο Λίτσα, μελλοντική κουμπάρα της εφόσον σύντομα θα της βαφτίσει το παιδί, το σύζυγο Σάκη (παχουλός, μελαμψός και κακάσχημος σα μαύρη αρκούδα, έχει όμως δυο γάμους στο ενεργητικό του) και το δυο μηνών αγοράκι τους και υποψήφιο βαφτιστήρι της Αλίκης.

Παρούσα επίσης είναι η Μιλένα η οποία, όλο χαμόγελα και χιούμορ, διηγείται το θαλασσινό ατύχημα που έστειλε στον τάφο τον άνδρα της πριν τρία χρόνια. Τώρα εργάζεται ως πωλήτρια σ' ένα καλό κατάστημα ρούχων στην Κάτω Γλυφάδα. Παρά την ώριμη ηλικία και την πλήρη απειρία της, την προσέλαβαν τελικά ως μόνιμη, επειδή συνέτρεξαν ορισμένες συγκυρίες: α) Η προηγούμενη πωλήτρια ήταν φίλη της Μιλένας και τη σύστησε στο μαγαζί για να την πάρουν ως έκτακτη κατά την περίοδο των Χριστουγέννων. β) Η κοπέλα έμεινε τότε έγγυος, με πολύ δύσκολη εγκυμοσύνη, και δεν μπορούσε να συνεχίσει να δουλεύει. γ) Θα προσλάμβαναν ως μόνιμη μια άλλη κοπέλα, εκείνη όμως έπεσε κι έσπασε το πόδι της, οπότε τα αφεντικά αναγκάστηκαν

να κρατήσουν τη Μιλένα. *Είναι, πράγματι, απίστευτο πόσο ''θετικά'' πλέκεται το Matrix γύρω από ορισμένους ανθρώπους. Αυτοί είναι οι ''τυχεροί''. Βέβαια, η καλοτυχία του ενός συνήθως βασίζεται στην κακοτυχία κάποιου άλλου...*

Στο μεταξύ, έξω βρέχει καταρρακτωδώς κι εμείς παρακολουθούμε τη μπόρα μέσα από τη μεγάλη τζαμόπορτα ή βγαίνουμε έξω, στο μπαλκόνι. Ευτυχώς που δεν κανόνισα έξοδο απόψε! Θα μ' έπιανε η νεροποντή στην Αθήνα, θα ταλαιπωριόμουν και θα γινόμουν λούτσα για το τίποτα...

Φόρτιση

Τετάρτη, 12 Οκτωβρίου 2006

Εδώ και τρεις βδομάδες έχουν ξεκινήσει πάλι τα μαθήματα με την Ομάδα Αγγέλων, στο “Stardust”: Κατά τη διάρκεια της σημερινής συγκέντρωσης, δηλώνω ότι “Έχω αρχίσει να πολεμώ τις αρνητικές μου σκέψεις και προσπαθώ να βλέπω τα πράγματα πιο θετικά. Είναι όμως δύσκολο, γιατί με κυνηγάει διαρκώς η ατυχία”.

Η Ναταλία με κοιτάζει με το σύνηθες περιφρονητικό της βλέμμα και με νουθετεί:
“Μιλάς πολύ γρήγορα και νευρικά, δεν καταλαβαίνω τι λές! Επιπλέον, η ατμόσφαιρα δονείται πολύ αρνητικά!”. Αμέσως μετά γυρνάει στην ομήγυρη και ρωτάει: “Καταλαβαίνετε τι λέει;” όλοι γνέφουν αρνητικά κι εγώ απορώ: *Είναι δυνατόν να μιλάω τόσο γρήγορα και μπερδεμένα ώστε να μη γίνονται κατανοητή και μέχρι σήμερα να μη το έχω πάρει χαμπάρι;*
“Ακόμη”, συνεχίζει η Ναταλία με το ίδιο δεικτικό ύφος, “χρησιμοποιείς συνεχώς λέξεις αρνητικές, όπως "προσπαθώ". Προσπαθώ σημαίνει δοκιμάζω αλλά δεν τα καταφέρνω! Ακόμη, είπες τη λέξη "πολεμώ": Όταν γίνεται πόλεμος, κάποιος θα χάσει! Και πώς περιμένεις να σου συμβεί οτιδήποτε καλό, όταν χρησιμοποιείς λέξεις όπως "δύσκολο" και "ατυχία";”

Σωπαίνω αμέσως, μάλλον από φόβο μήπως μου ξεφύγει πάλι καμιά “αρνητική” λέξη. Δεν αργώ όμως, να επιδοθώ νοερά στην “κακή” μου συνήθεια, δηλαδή την κριτική: Τελικά, με όλη αυτή την ύποπτη μπουρδολογία περί θετικής σκέψης, οι Δάσκαλοι της Νέας

Εποχής καταφέρνουν να κλείνουν το στόμα και να μπλοκάρουν τη νόηση των ακροατών τους, καθώς τους ενσταλλάζουν το φόβο της αρνητικότητας.

Κατά τ' άλλα: Οι ξερόλες με τη θετική σκέψη ενοχλούνται όταν ακούνε "αρνητικές" λέξεις όπως προσπάθεια, δύσκολο, ατυχία, ωστόσο δεν ενοχλούνται καθόλου από το γεμάτο αγριότητα γαύγισμα του σκυλάραπά τους.

Στη συνέχεια, η Ναταλία υποστηρίζει, ακόμα μια φορά, πως το κακό δεν υφίσταται πραγματικά αλλά υλοποιείται μόνο όταν εμείς το σκεπτόμαστε. "Δεν υπάρχουν προβλήματα, εμείς οι άνθρωποι δημιουργούμε τα προβλήματα στον εαυτό μας", λέει. Αμέσως μετά, μας μιλά για μια πελάτισσά της με πολλά προσωπικά προβλήματα η οποία -κατά τη γνώμη της δασκάλας- δεν έχει ενδιαφερθεί ιδιαίτερα για να τα λύσει: "Πρόσφατα, η εν λόγω κυρία έμαθε πως πάσχει από διάχυτο καρκίνο! Τι περίμενε αλήθεια; Όταν κάποιος δεν κάθεται τα επιλύσει τα ζητήματά του, οτιδήποτε κι αν πάθει το αξίζει!", ξεσπαθώνει με μπόλικο καμάρι. "Μα είναι δυνατόν να μη λυπάσαι;" με ρωτούν μερικοί. Ε, λοιπόν, όχι, δεν λυπάμαι!", καταλήγει με χαιρέκακο ύφος. *Αυτό θα πει "θετική σκέψη"...*

Στο τέλος κάναμε διαλογισμό, όπου ο προσωπικός μου φύλακας άγγελος μου υπαγόρευσε νοερά: "Να γίνεις ένας άγγελος χαράς και γαλήνης για όλους, βοηθώντας τους ανθρώπους να λύνουν τα προβλήματά τους με τέτοιο τρόπο ώστε οι ίδιοι να μην καταλαβαίνουν την επέμβασή σου". Όταν το ανέφερα στην ομάδα, η Ναταλία επικρότησε και μου εξήγησε πως όταν εγώ καταφέρω να επιλύσω τα ζητήματά μου, δεν θα χρειάζεται να δίνω συμβουλές επειδή η αύρα μου θα

εκπέμπει θετικά και θα επηρεάζει και τους άλλους θετικά σε ψυχικό επίπεδο, χωρίς αυτοί να το συνειδητοποιούν...

Κυριακή, 15 Οκτωβρίου 2006

Γεμάτη πίστη και θετική διάθεση, πηγαίνω νωρίς το πρωί στο Ναό του Αγίου Παύλου για να λειτουργηθώ και να παραλάβω μια εικόνα της Παναγίας που είχα αφήσει εκεί πριν από 40 μέρες. Φεύγοντας, ρίχνω 20 ευρώ στο φιλόπτωχο.

Έπειτα, πηγαίνω να ψηφίσω για τις δημαρχιακές εκλογές. Φθάνοντας έξω από την πόρτα του δικού μου εκλογικού κέντρου, δηλαδή ακριβώς στην αίθουσα όπου ψηφίζω εγώ, διαπιστώνω εμβρόντητη ότι έχει τον αριθμό: 2311 = ΤΟ ΠΥΡ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΟΝ! Άγρια ταραχή, τρόμος, απογοήτευση με κατακλύζουν. *Γιατί ειδικά σήμερα, που πήγα να εκκλησιαστώ και να πάρω μια λειτουργημένη εικόνα, έπρεπε να μου συμβεί αυτό;* Και σα να μην μου έφθανε αυτό, χθες τη νύχτα η λέξη “κόλαση” επανήλθε στο όνειρό μου ύστερα από δυο βδομάδες! Είχα αρχίσει να ελπίζω ότι θα εξαφανιζόταν μα τώρα η ελπίδα έχει χαθεί -μάλλον για πάντα...

Μετά το σημερινό ***σημείον***, κραυγαλέο, αρνητικότατο και ειρωνικότατο, το σκέφτομαι σοβαρά να μην ξαναψηφίσω ποτέ! Όσο για την περίφημη “προστασία του Θεού”, πού είναι αλήθεια; Αρχίζω να αμφιβάλλω έντονα πια σχετικά με το τι πραγματικά είναι οι θρησκείες, ωστόσο συνεχίζω: τους εκκλησιασμούς, τις προσευχές, τις αγίες κοινωνίες και τα τοιαύτα, ελπίζοντας πάντα στη βοήθειά Του.

Τύχες και τύχες: Σήμερα είναι η τελευταία μέρα της αδελφής μου στο “Blue Rose”. Φεύγει με εθελουσία αποχώρηση και θα εισπράξει 25.400 ευρώ ως ειδική

αποζημίωση. Εγώ, ούτε στον ύπνο μου δεν έχω δει τόσα λεφτά. Με το παραπάνω ποσό, η Αλίκη θα ξοφλήσει τα χρέη για τη μεζονέτα που έχει φτιάξει παράνομα στην ταράτσα, θα αγοράσει αυτοκίνητο αξίας 8000 ευρώ για το Νάσο, θα κλείσει ορισμένες άλλες "τρύπες" και σύντομα θα μείνει ταπί ξανά! Εγώ, πάντως, απορώ που βρίσκει η αδελφή μου όλη αυτή την άνεση με την οποία σπαταλάει τόσα χρήματα, πριν καλά-καλά τα πιάσει στα χέρια της! Πέρα απ' αυτά: *Είναι δυνατόν να χτίσεις μεζονέτα 50 μ2 στην Άνω Γλυφάδα με 15.000 ευρώ;*

Ακόμη, φέτος η Αλίκη ξεκινά το νυχτερινό Λύκειο, όπου αρχικά προοριζόταν να κάνει τέσσερις χρονιές. Ωστόσο, φέτος ειδικά, μόλις άλλαξε ο νόμος και θα φοιτήσει εντέλει μονάχα δυο χρόνια επειδή κάποτε, προ εικοσαετίας, είχε βγάλει τη δευτέρα τάξη του τεχνικού λυκείου χωρίς να πάρει καν ενδεικτικό...

Δευτέρα, 23 Οκτωβρίου 2006

Κι ένα, μάλλον θετικό, ***σημείον****:* Αργά το βράδι φαντασιώνομαι ότι περπατώ στο δρόμο, όπου συναντώ τυχαία μερικούς βουδιστές μοναχούς ντυμένους με σκουροκόκκινα ιμάτια. Με πλησιάζουν φιλικά κι ένας απ' αυτούς μου λέει: "Μη στενοχωριέσαι για τίποτα, μη δίνεις σημασία στα φαινόμενα, γιατί η πραγματικότητα είναι ο Μεγάλος Αγύρτης!" Το επόμενο πρωί λαβαίνω μια διαφημιστική επιστολή ενός βουδιστικού κέντρου, η οποία περιλαμβάνει τυπωμένες φωτογραφίες κοκκινο-ντυμένων μοναχών.

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Έχουν αρχίσει να μου χτυπάνε άσχημα όλα αυτά τα κακότεχνα graffiti που λερώνουν τους τοίχους των πόλεων. Οι "καλλιτέχνες" δεν αφήνουν πλέον ούτε εκατοστό επιφάνειας ακάλυπτο, καθώς επιτίθενται κυριολεκτικά σε οτιδήποτε:

μάντρες, τοίχους, τοιχάκια, γέφυρες, καμιόνια, παραπετάσματα ελενίτ, στάσεις λεωφορείων, κολώνες, ακόμη και κάδους σκουπιδιών.

Το κακό ξεκίνησε πριν από δεκαπέντε-είκοσι χρόνια περίπου, μα μέχρι πέρυσι το φαινόμενο διατηρούσε κάποια όρια λογικής. Όμως, εδώ και κανένα χρόνο κάθε λογική έχει εκλείψει, εφόσον τώρα πια και η παραμικρή γωνιά της πόλης ξεχυλίζει από μαυριδερά, κακάσχημα, δυσανάγνωστα ή παραμορφωμένα ορνιθοσκαλίσματα συχνά γιγαντιαίων διαστάσεων. Η μεγάλη πλειοψηφία αυτών των “έργων τέχνης” αναδύουν αγριότητα, επιθετικότητα, μαυρίλα, μίσος, παραφροσύνη. Σχεδόν ποτέ δεν ζωγραφίζουν κάτι καλαίσθητο, ούτε γράφουν τίποτα ευχάριστο. Κατά κανόνα πρόκειται για μυστηριώδη αρχικά (DASK, SONK, WS, SOVE κ.ά.) ή ζοφερά συνθήματα (PSOFA, TEZA, DEVIL, HELL, TRANE, DARK κλπ).

Μέσα απ' αυτά τα κατ' ευφημισμόν “graffiti”, το Ανθρώπινο Πλέγμα αποκαλύπτει, συγκαλυμένα μα έντεχνα, έναν κύριο σκοπό: Την επιβολή μιας συγκεκριμένης νοσηρής αισθητικής στον πληθυσμό και την αναμενόμενη επιρροή της αισθητικής αυτής στον ανθρώπινο ψυχισμό. Το Ανθρώπινο Πλέγμα αλλάζει ταχύτατα, επιδεικνύοντας σταδιακά το αληθινό, αποτρόπαιο πρόσωπό του και κανένας (εκτός από ορισμένους “προβληματικούς” σαν εμένα) δεν το παίρνει χαμπάρι...

Πέμπτη, 26 Οκτωβρίου 2006

Πηγαίνω για μάθημα στην Ξένια όταν, μπαίνοντας στην οδό Αιγύπτου, βλέπω πεσμένη κάτω μια χάρτινη εικονίτσα του Χριστού, ίδια ακριβώς με εκείνη που είχα βρει στο δρόμο την 7η Μαρτίου. Σκύβω να την πάρω, θεωρώντας την ως ένα θετικό ***σημείον,*** μα τότε

θυμάμαι πως ο τρόμος των “σημείων” άρχισε να εντείνεται ακριβώς μόλις βρήκα την ίδια εικόνα για πρώτη φορά! Οπότε, την ξαναφήνω και απομακρύνομαι γοργά.

Φθάνω στης Ξένιας, χτυπώ το κουδούνι, δεν ανοίγει κανείς. Επαναλαμβάνω μερικές φορές ακόμη, τίποτα. Της τηλεφωνώ στο κινητό, δεν απαντά. Αποφασίζω να κάνω μια βόλτα γύρω στο τετράγωνο κι αν δεν ανοίξει ούτε μετά, να γυρίσω στο σπίτι μου. Ανηφορίζω ανέμελα· πριν φθάσω στο πρώτο στενό, ακούω ένα αμάξι που πλησιάζει γοργά, με μουσική να βροντοφωνάζει στο διαπασών: “Η ζωή μου ήταν κόλαση...”. Πασχίζω να ελέγξω την ταραχή μου, ολοκληρώνω τη βόλτα, ξαναχτυπώ το κουδούνι κι αυτή τη φορά η Ξένια μου ανοίγει. “Είχα τη μουσική δυνατά και δεν σας άκουσα καθόλου πριν”, μου δικαιολογείται.

Παρασκευή, 3 Νοεμβρίου 2006

Ομάδα Αγγέλων στο “Stardust”: Σήμερα η Ναταλία μας μίλησε για τη λειτουργία του εκκρεμούς, ότι δηλαδή συντονίζεται με το ασυνείδητο του χρήστη και κινείται ανάλογα, απαντώντας “ναι” (δεξιόστροφα) ή “όχι” (αριστερόστροφα). Αν κινηθεί διαφορετικά, πέρα-δώθε για παράδειγμα, αυτό σημαίνει πως το άτομο πάσχει από κάποια ενεργειακή ανωμαλία. Ακόμη, το εκκρεμές μπορεί να κάνει ορισμένες προβλέψεις ή να δώσει συμβουλές για διάφορα θέματα.

Στη συνέχεια έγινε ένα ομαδικό “τσεκ-απ”: Η Ναταλία κρατούσε το εκκρεμές και το ρωτούσε για την ενεργειακή κατάσταση του καθενός από μας. Όταν έφθασε η σειρά μου, με ρώτησε:
“Έχεις πρόβλημα με αυτή την εξέταση, Υβόννη;”
Γιατί να έχω εγώ ειδικά πρόβλημα; πήγα να ρωτήσω,

αλλά αντί γι' αυτό είπα: "Όχι, κανένα".
"Όπως θέλεις", μου απάντησε αινιγματικά και ύστερα είπε στο εκκρεμές: "Δείξε μας την ενεργειακή κατάσταση της Υβόννης!"
Το εκκρεμές άρχισε να κινείται αργά, διστακτικά, αριστερόστροφα στην αρχή, δεξιόστροφα μετά.
"Πότε πάει αριστερά, πότε δεξιά..." έκανε η Ναταλία με περιφρονητικό ύφος και αμέσως μετά σταμάτησε απότομα το εκκρεμές για να αποφανθεί: "Πηγαίνει περισσότερο αρνητικά παρά θετικά, αυτό σημαίνει ότι εκπέμπεις αρνητική ενέργεια!"
"Μάλιστα" απάντησα σκεπτική.
Από την κίνηση της αλυσίδας, που γύριζε περισσότερο προς τα δεξιά, μου έγινε ξεκάθαρο ότι όσα έλεγε η Δερβίση για μένα ήταν ψέματα. Ωστόσο, φαίνεται πως για κάποιο λόγο η δασκάλα εννοεί πάντα να με βγάζει σκάρτη, αρνητική, ίσως ακατάλληλη για το τμήμα.

Στο τέλος η Ναταλία δήλωσε πως "δεν μπορεί οποιοσδήποτε να χειριστεί το εκκρεμές, χρειάζεται αυξημένο ενεργειακό επίπεδο και ειδικές γνώσεις" – μην τυχόν και διαννοηθεί κανένας να αμφισβητήσει τις ετυμηγορίες της...

Σάββατο, 11 Νοεμβρίου 2006

Αναπάντεχο τηλεφώνημα από την Ειρήνη, μετά από τρεις μήνες εξαφάνισης. Με κάλεσε στο σπίτι της, μου χάρισε έναν ωραίο κρεμαστό κρύσταλλο, είδαμε ζωγραφιές αγγέλων, φάγαμε και λαζάνια – έστω κρύα, επειδή από την πολλή φλυαρία καθυστέρησε υπερβολικά να τα σερβίρει. Κουβεντιάσαμε ζωηρά για όλα τα επίκαιρα θέματα σχετικά με τους Δασκάλους της Νέας Εποχής, τις αμφίβολες θεωρίες τους, την ύποπτη εμμονή τους στη θετική σκέψη, κλπ.

"Όταν κακολογείς το κακό, οι σκέψεις σου ξεδιαλύνονται, η αυτοπεποίθησή σου ανεβαίνει, αισθάνεσαι δικαιωμένος κι ενεργοποιημένος, αποκτάς διαύγεια και ισορροπία. Ξέρεις που βρίσκεσαι", λέει η Ειρήνη κι εγώ σαφώς συμφωνώ, εφόσον το (-) στο (-) είναι (+). Η διπλή άρνηση είναι κατάφαση κι αυτό είναι βασικός φυσικός νόμος. Η λεγόμενη "θετική σκέψη" δεν είναι παρά μια τεράστια πνευματική παγίδα.

Παρασκευή, 17 Νοεμβρίου 2006

Η μικρή Ζαφειρία σιγοκλαίει επειδή φοβάται να πάει αύριο για εμβόλιο και η Λουίζα, η μητέρα της, σπεύδει να την παρηγορήσει: "Αν δεν θέλεις, δεν θα πάμε αύριο για εμβόλιο. Δεν είσαι απροστάτευτη Ζαφειρία, δεν θα σε αναγκάσει κανείς να κάνεις κάτι που φοβάσαι". Η μικρή ησυχάζει αμέσως.

Μου προκαλεί κατάπληξη η γεμάτη κατανόηση αντιμετώπιση της Λουίζας και τότε ακριβώς συνειδητοποιώ ότι εμένα οι γονείς μου δεν μου έχουν μιλήσει ποτέ με τόσο ενδιαφέρον. Σε μένα έλεγαν πάντοτε: "Πρέπει αυτό και πρέπει το άλλο" κι αν εξακολουθούσα να δυσανασχετώ, έπεφταν σφαλιάρες...

Τρίτη, 5 Δεκεμβρίου 2006

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Διαβάζω σ' ένα βιβλίο ότι κάπου στη Σιβηρία υπάρχει κρυμμένο ένα γιγάντιο εξωγήινο τέρας, το οποίο ελέγχει τηλεπαθητικά ολόκληρη την ανθρωπότητα. Σύντομα γνωρίζω έναν άνδρα και μια κοπέλα, οι οποίοι εργάζονται ως ερευνητές σε μια μυστική βάση στη Σιβηρία και ασχολούνται με την υπόθεση του τέρατος. Μου προτείνουν να μπω στην ομάδα τους κι εγώ δέχομαι, παρά τον κίνδυνο. Αργότερα ερωτεύομαι έναν δικό τους, τον φιλώ γλυκά

στα χείλη, εκείνος ανταποκρίνεται. Μαζεύω τα πράγματά μου για να φύγω μαζί τους όταν παρατηρώ μια μεγάλη τηλεοπτική οθόνη κάπου στο βάθος της αίθουσας. Ξαφνικά εμφανίζεται εκεί μια γριά, η οποία εντελώς αναπάντεχα αναγγέλλει: "Βλέπω τις φωτιές της κόλασης του κόσμου!"

Ακούγοντας το ***εφιαλτικό μήνυμα*** ξυπνώ αμέσως, γεμάτη ταραχή. Τότε ακριβώς, ώρα 8:00 το πρωί, χτυπά το τηλέφωνο. Σηκώνομαι ν' απαντήσω μα βουίζει -δεν είναι κανένας στη γραμμή! Η ουσία είναι πως αν είχε χτυπήσει δυο λεπτά πριν, δεν θα είχα ακούσει πάλι αυτή την καταραμένη λέξη στο όνειρό μου. Γιατί πρέπει να αντιμετωπίζω συνεχώς αφύσικα προβλήματα; Γιατί;

....

Το Εφιαλτικό Μήνυμα (γενική εκτίμηση της κατάστασης): Αρχής γενομένης από την 15η Αυγούστου, αφού πρώτα είχα εξομολογηθεί και κοινωνήσει, το εφιαλτικό μήνυμα "κόλαση" ή "hell" εξακολουθεί να εμφανίζεται στα όνειρά μου, γραπτά ή προφορικά, με εντυπωσιακή συχνότητα: 3-4 φορές την εβδομάδα.

Μια "λογική" διάγνωση θα χαρακτήριζε το φαινόμενο ως σύμπτωμα εμμονής. Ωστόσο, εμμονές είχα αναπτύξει και στο παρελθόν: ο φόβος των χλευασμών, ο φόβος της απόρριψης, η Σάντρα Άντερσον, η Υπέρτατη Τελετουργία, κλπ. Σε καμία περίπτωση, όμως, δεν μου έρχονταν ανάλογες εικόνες στα όνειρά μου -παρά σπάνια. Γιατί, λοιπόν, να μου συμβαίνει τώρα κάτι τόσο αφύσικο; Εδώ και τρισήμισυ μήνες περίπου, το σκέφτομαι να πέσω στο κρεβάτι για ύπνο! Κυριολεκτικά δεν θέλω πια να κλείνω τα μάτια μου, μήπως ακούσω ή δω την καταραμένη λέξη στα όνειρά μου!

Παράλληλα, τα *σημεία της κόλασης* συνεχίζουν να με καταδιώκουν απειλητικά και με κάνουν να νιώθω

σαν κάτι σατανικό να παρακολουθεί τα βήματά μου. Άλλοτε, πάλι, έχω την αίσθηση ότι ένας αόρατος, άυλος εχθρός κυριεύει ανυποψίαστους ανθρώπους και τους χειραγωγεί, έτσι ώστε να προφέρουν την επίμαχη λέξη χωρίς καν να το καταλαβαίνουν, με σκοπό να τρομοκρατεί εμένα. Δεν δέχομαι απλές ψυχικές επιθέσεις, έχω να κάνω με έναν εχθρό μη ανθρώπινο, πανίσχυρο, διαβολικό. Όσο περνά ο καιρός, τόσο πείθομαι ότι όχι μόνο τα *σημεία* όσο και το *εφιαλτικό μήνυμα* οφείλονται σε δράση δαιμονικών δυνάμεων εναντίον μου.

Τελικά, η θρησκεία αποδεικνύεται μια απίθανα αρρωστημένη σκεπτομορφή, μια φοβερή “αιθερική” αρρώστια η οποία εισέβαλε μέσα μου αργά, ύπουλα, μεθοδικά, κατά τη διάρκεια της παιδικής μου ηλικίας, μέσω της διδασκαλίας των Θρησκευτικών. Καραδοκούσε ανενεργή μέχρι πέρυσι, που “ξύπνησε” εξαιτίας της ενασχόλησής μου με τους συναρίθμους αλλά περισσότερο εξαιτίας του ανηλεούς βομβαρδισμού μου με συντονισμένα, κωδικοποιημένα μα ξεκάθαρα *σημεία,* τα οποία για αρκετούς μήνες ήταν θετικά και σήμαιναν πως ο Θεός με επιδοκιμάζει. Έτσι, παρασύρθηκα και άρχισα να στρέφομαι προς το χριστιανισμό γεμάτη πίστη, ειλικρίνεια και μετάνοια: Διάβασα την Καινή Διαθήκη και την Αποκάλυψη, άρχισα να εκκλησιάζομαι τακτικά, να κοινωνάω, να δίνω χρήματα για τους φτωχούς, να εξομολογούμαι, με μόνη επιθυμία να πράττω το σωστό στο όνομα του Χριστού. Τότε, όμως, τα *σημεία* άλλαξαν αμέσως περιεχόμενο αλλά και μορφή, φέρνοντας την *κόλαση* παντού μπροστά μου, όχι κρυπτογραφημένα πλέον αλλά με ξεκάθαρα προφορικά ή γραπτά λεκτικά μηνύματα που με κυνηγούν παντού! Και τώρα, από τα μέσα Αυγούστου και μετά, μόλις άρχισα να αντιμετωπίζω πιο ψύχραιμα το ζήτημα,

εμφανίζεται ξαφνικά το φρικτό μήνυμα "κόλαση" στα όνειρά μου, ξανά και ξανά, με εντυπωσιακή επιμονή!

Έχω την πεποίθηση ότι κατά τη διάρκεια του ύπνου δέχομαι υποβολές μακράς αποστάσεως από οντότητες αόρατες, κάθε άλλο παρά αγγελικές. Το επαναλαμβανόμενο ονειρικό μήνυμα "κόλαση" δεν αποτελεί προϊόν του δικού μου υποσυνειδήτου· πρόκειται για λεκτική εισβολή κατευθείαν στο ασυνείδητό μου από δυνάμεις δαιμονικές, οι οποίες προσπαθούν να μου υποβάλλουν ότι μετά θάνατον με περιμένει η αιώνια τιμωρία. Προς το παρόν, πάντως, δεν ξέρω τι πρέπει να κάνω για να απαλλαγώ από αυτό το πρόβλημα -αν απαλλαγώ ποτέ. Φθάνω στο σημείο να σκέφτομαι πως πρέπει να καταργήσω τον ύπνο!

Ξέρω ότι δεν πρόκειται να ηρεμήσω ποτέ πραγματικά, θέλω όμως να πιστεύω πως θα καταφέρω να βρω κάποιο τρόπο αντιμετώπισης. Άλλωστε, τα λεκτικά μηνύματα που δέχομαι τόσο στο ξύπνιο όσο και στον ύπνο μου, είναι μερικές φορές αλληλοσυγκρουόμενα: Η λέξη "παράδεισος" έρχεται και αυτή στα όνειρά μου, αν και πολύ λιγότερες φορές από την "κόλαση". Όμως, έστω και μια αντίφαση αρκεί για να διαψεύσει την αλήθεια του εφιαλτικού μηνύματος...

Διαισθάνομαι πως ο σωστός τρόπος αντιμετώπισης του προβλήματος δεν είναι να περιμένω κάποιο "θεϊκό θαύμα" αλλά η αποστασιοποίησή μου από το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα. Εδώ και κανένα δίμηνο έχω πάψει να διαβάζω βιβλία, εφημερίδες ή περιοδικά, ενώ έχω μειώσει δραστικά τις ώρες που παρακολουθώ τηλεόραση. Ως φυσική συνέπεια, έχει μειωθεί αρκετά και ο αριθμός των *σημείων*. Επίσης, έχω παρατηρήσει ότι το *εφιαλτικό μήνυμα* έρχεται κυρίως τις νύχτες που έχω παρακολουθήσει τηλεόραση πάνω από δύο ώρες.

Ήδη σκέφτομαι να καταργήσω εντελώς την τηλεθέαση.

Πέρα από αυτά, η αποτυχία μου στο ονείρεμα, μετά από χρόνια επιμελούς εξάσκησης, δεν εξηγείται με τίποτα! Το λογικό είναι ότι όσο ασχολείσαι με κάτι, τόσο καλύτερος γίνεσαι. Με την πρακτική τελειοποιείσαι. Στη χειρότερη περίπτωση, μένεις στάσιμος σε κάποιο επίπεδο. Δεν μπορεί να γίνεσαι όλο και χειρότερος, ώσπου σταματάς τελείως! Πιστεύω, λοιπόν, ότι η αποτυχία μου και σε αυτόν τον τομέα οφείλεται επίσης σε επέμβαση εχθρικών οντοτήτων στο αστρικό πεδίο...

Πέμπτη, 7 Δεκεμβρίου 2006

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Εδώ και κανένα μήνα διδάσκω αγγλικά επιπέδου Proficiency στη 17χρονη Μαλαματένια, ξαδέρφη της Ξένιας. Καλή μαθήτρια, στο λύκειο προβιβάζεται πάντα με 19½, όμως στα αγγλικά που κάνουμε αποδεικνύεται μάλλον μέτρια, γύρω στο 16 – φαινόμενο που έχω παρατηρήσει ουκ ολίγες φορές και με άλλους "άριστους" μαθητές. Το θέμα είναι πως η μικρή έχει πια πιστέψει ότι είναι το όγδοο θαύμα του κόσμου, διαθέτει αρκετή έπαρση και δυσανασχετεί έντονα επειδή εγώ δεν βαθμολογώ με άριστα τις μάλλον μέτριες εκθέσεις της. Πέρυσι τα πήγαινε πολύ καλά στο Writing, λέει. Επιπλέον, αμφισβητεί και κριτικάρει συνεχώς και με μπόλικο θράσος τα βιβλία που της κάνω, τις ασκήσεις, τη βαθμολογία μου, τα πάντα: “Το coursebook που κάνουμε είναι χάλια, ο συγγραφέας δεν ξέρει τι του γίνεται” ... “Αυτές οι ασκήσεις είναι άχρηστες, αρνούμαι να τις κάνω” ... “Εγώ ξέρω να σας πω ποιά βιβλία είναι καλά!” κ.ο.κ. Μόλις πάω να αρθρώσω την παραμικρή λέξη, σηκώνει αμέσως μπαϊράκι: “Γιατί αυτό το λέτε έτσι;” ... “Γιατί έχετε αυτό το ύφος;” κλπ. Μόλις

χαμογελάσω για οποιοδήποτε λόγο, σπεύδει να μου κόψει το βήχα: “Μη γελάτε!”. Με αρρωστημένη αλαζονία απαιτεί να ελέγχει η ίδια τα πάντα μέσα στο μάθημα, σα να είναι εκείνη η δασκάλα κι εγώ η μαθήτρια.

Ζω σ' έναν κόσμο που κάθε μέρα γίνεται όλο και πιο παράλογος, όπου έρχονται πλέον “τα πάνω κάτω” και “τα πόδια γυρίζουν και χτυπούν το κεφάλι”. Πρέπει, λοιπόν, να παριστάνω κι εγώ την τρελή, όπως όλοι οι σημερινοί δάσκαλοι και καθηγητές που τώρα πια αναγκάζονται να βαθμολογούν με άριστα μετριώτατους μαθητές, αλλιώς θα θεωρηθούν οι ίδιοι ανίκανοι. Δεν γίνεται αλλιώς, άλλωστε έχω ανάγκη και τα χρήματα. Ο χρόνος θα δείξει...

Πέμπτη, 13 Δεκεμβρίου 2006

Υπάρχει, όμως, και κάτι που με κάνει να αισθάνομαι πραγματικά περήφανη: Είναι το καινούργιο παιγνίδι με κάρτες που έχω μόλις εφεύρει και το ονομάζω ***Yparxis.*** Πρόκειται για ένα ιδιότυπο, πρωτότυπο παιγνίδι, που παίζω με κάρτες του “Esoterra”, ωστόσο διαφέρει ξεκάθαρα απ' αυτό ως προς τους κανόνες και τη λογική, ενώ παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον και προοπτικές εξέλιξης.

Αυτό που καθιστά το εν λόγω παιγνίδι πραγματικά μοναδικό, είναι το ότι παίζεται από ένα μόνον άτομο. Δεν χρειάζεται να ψάχνω απεγνωσμένα για συμπαίκτες. Από την άλλη, όταν παίζω δεν νιώθω καθόλου μοναξιά· αντίθετα, είναι σα να έχω το ρόλο του συντονιστή μέσα σε μια ζωηρή συντροφιά από διάφορα όντα, ανθρώπινα ή όχι, που μάχονται μεταξύ τους για την τελική επικράτηση, σε τόπους εξωτικούς, αλαργινούς, εξωγήινους.

Μ' έχει σώσει! Τώρα οι βραδινές ώρες μου κυλούν ευχάριστα και δημιουργικά! Δεν αγωνιώ πλέον, ούτε αναρωτιέμαι πώς θα γεμίσω τα βράδια μου χωρίς ν' ανοίξω τηλεόραση. Χάρη στο *Yparxis,* μπορώ να καταργήσω την τηλεόραση! Ακόμη, όση ώρα παίζω, ο νους μου ελευθερώνεται από αδιέξοδους φόβους και ζοφερές σκέψεις...

Παρασκευή, 14 Δεκεμβρίου 2006

Ομάδα Αγγέλων στο "Stardust": Κατόπιν ιδιαίτερης παρώτρυνσης από τη Ναταλία, οι περισσότεροι από τους μαθητές έχουν αγοράσει ένα συγκεκριμένο βιβλίο το οποίο προπαγανδίζει ιδιαίτερα την "ορθή χρήση του λόγου", δηλαδή την αποφυγή χρήσης αρνητικών λέξεων. Ωστόσο, ορισμένοι εκφράζουν παράπονα για το λεξιλόγιο του βιβλίου και η Δερβίση αναγκάζεται να παραδεχθεί ότι "ο συγγραφέας δεν είναι καθόλου προσεκτικός στη χρήση του λόγου του· χρησιμοποιεί συχνά λέξεις όπως "παράσιτα", "δυστυχία", "πόλεμος", κλπ". Ωστόσο, την ώρα που φεύγουμε, η κυρία πειθαναγκάζει όσους δεν έχουν ήδη το βιβλίο να το πάρουν. Έτσι, το αγοράζω κι εγώ, παρόλο που δεν έχω όρεξη.

Φαντάζομαι ότι κάπως έτσι τα κυκλώματα επιβάλλουν τους συγγραφείς που θέλουν, δηλαδή αναγκάζοντας τα μέλη να αγοράζουν συγκεκριμένα αναγνώσματα -αν δεν θέλουν να βρεθούν σε δυσμένεια ή και εκτός νυμφώνος...

... Από την επόμενη μέρα κάθομαι να το διαβάσω, περισσότερο από περιέργεια. Σχεδόν αμέσως διαπιστώνω πως η λέξη "κόλαση" εμφανίζεται τουλάχιστον τρεις φορές σε κάθε σελίδα του βιβλίου -λες και το κάνει επίτηδες ο συγγραφέας! Σαν πολύ μας κοροϊδεύουν, τελικά, με τη λεγόμενη "θετική σκέψη"...

Παρασκευή, 29 Δεκεμβρίου 2006

Χθες το βράδι, κατά τις 8:00, ήλθε η Ειρήνη στο σπίτι μου. Οι συζητήσεις που αναπτύξαμε ήταν γενικά ενδιαφέρουσες, ωστόσο βρίσκω πως με εξαντλεί: Φλυαρεί ακατάσχετα, θέλει να μιλάει διαρκώς η ίδια, μόλις πάω να μιλήσω εγώ συχνά με κόβει φωνάζοντας: “Σταμάτα, σταμάτα!”, έχει την τάση να επαναλαμβάνει πολλές φορές τις ίδιες μακρόσυρτες ιστορίες και να μη φεύγει πριν περάσουν 6-8 ώρες. Τα καταφέρνει να γίνεται κουραστική κι εγώ δεν είμαι πια αυτή που ήμουν κάποτε.

Κάποια στιγμή, γύρω στις 2:30 τα ξημερώματα, μου ανέφερε ότι πήγε πρόσφατα στην εκκλησία για να προσφέρει 18 τσάντες με παλιά ρούχα για τους φτωχούς. Εκεί, με έκπληξη διαπίστωσε πως οι υπόλοιπες φιλάνθρωπες κλώσσες είχαν φέρει ολοκαίνουργια ρούχα, όλα από γνωστές μάρκες! “Τι να πω, κολάζομαι!” ξεστόμισε μόλις πέντε λεπτά πριν αποχωρήσει – πράγμα που μου χτύπησε πολύ άσχημα, σαν ένα ακόμη ***σημείον***, ίσως επειδή κάτι ανάλογο είχε πετάξει και την προηγούμενη φορά που ήταν εδώ, πάλι πέντε λεπτά πριν φύγει. Ίσως να μην είναι σωστό, αλλά θα προτιμήσω να την αποφύγω από δω και πέρα.

Σήμερα το απόγευμα τα κατάφερα κι έπεισα τη Λουίζα να περάσει από το σπίτι. Φάγαμε γλυκά, κουβεντιάσαμε ευχάριστα για 80 λεπτά περίπου και ύστερα σηκώθηκε κι έφυγε βιαστικά επειδή “η ώρα έχει φθάσει εννέα και πρέπει τα παιδιά να πάνε για ύπνο!”. Η μία φιλενάδα έτσι, η άλλη αλλιώς· και είμαι εγώ πάντα εκείνη που πρέπει να προσαρμόζεται στα γούστα της καθεμιάς...

Καμία Πίστη

Δευτέρα, 1 Ιανουαρίου 2007

Κρίμα. Είχε ξεκινήσει τόσο αίσια αυτή η μέρα... Όμως, μόλις πήγα το απόγευμα επάνω για να πλύνω τα πιάτα, η μητέρα μου έσπευσε να μ' ενημερώσει σχετικά με το καινούργιο λαϊκό άσμα με το οποίο δονείται όλη η Ελλάδα τους τελευταίους μήνες: "*Η ζωή μου ήταν κόλαση και μου την έκανες απόλαυση!* Κατάλαβες, Υβόννη;". Επανέλαβε το στίχο δυο φορές ακόμη με έμφαση, μην τυχόν και δεν το εμπέδωσα με την πρώτη.

Μόλις άκουσα το νέο ***σημείον***, έμεινα εμβρόντητη. Η καρδιά μου άρχισε να χτυπά δυνατά, φόβος και απογοήτευση με κατέλαβαν. Χειρότερα δεν μπορούσε να αρχίσει η φετινή χρονιά! Αναρωτιέμαι, πάντως: *Είναι τυχαίο το γεγονός ότι το εν λόγω άσμα έχει γίνει πανελλαδική επιτυχία ειδικά αυτή την περίοδο;*

Μετά από αυτό το τελευταίο φιάσκο, που έγινε μέσα στο ίδιο μου το σπίτι από κει που δεν το περίμενα, κρίνω ότι δεν μπορώ πλέον να απευθύνω προσευχές σ' ένα Θεό που με απορρίπτει και με χλευάζει. Δεν το είχα σκοπό αλλά από σήμερα σταματώ την προσευχή "Πάτερ Ημών" κάθε βράδι. Θα κόψω επίσης τους εκκλησιασμούς, τις μεταλαβιές και τα συναφή. Δεν μπορώ πια να κοροϊδεύω τον εαυτό μου ότι τάχα ο Θεός ακούει τις προσευχές μου μα απλά με δοκιμάζει, βομβαρδίζοντάς με διαρκώς με σημεία της κόλασης. *Αλήθεια, όλο τους ίδιους δοκιμάζει;*

Τρίτη, 2 Ιανουαρίου 2007

Πρωί-πρωί, μόλις ανεβαίνω στης μητέρας μου για να πιούμε καφέ, με περιμένει άλλο ένα ***σημείον*** της κακιάς ώρας: Μόλις με βλέπει η μαμά, ξεκινά ένα λογίδριο γεμάτο οίστρο ενάντια σε όσους αλλάζουν τη χριστιανική θρησκεία τους για κάποια άλλη. Μου φέρνει το παράδειγμα μιας χριστιανής 35 χρονών, η οποία εμφανίστηκε πριν λίγο στην τηλεόραση και δήλωσε ότι εγκατέλειψε το Χριστιανισμό για να ασπασθεί το Μωαμεθανισμό. "Όσοι αλλαξοπιστούν είναι εξωμότες! Αν, όμως, αφήνουν άλλη θρησκεία για να γίνουν χριστιανοί, τότε τους βγάζω το καπέλο!" καταλήγει η μαμά.

Ξεκάθαρα τα πράγματα αυτή τη φορά: Ενοχλήθηκε ο "Θεός του κόσμου τούτου" από τις χθεσινοβραδινές επαναστατικές σκέψεις μου, θέλει να πιστεύω σε αυτόν, εκείνος να με απορρίπτει συστηματικά κι εγώ να υποφέρω διαρκώς και να εκλιπαρώ για την αποδοχή του. Αυτά τελείωσαν, όμως. Δεν πρόκειται πια να του κάνω τη χάρη...

Το απόγευμα ο νους μου εξακολουθεί να κατακλύζεται από επικριτικές σκέψεις σχετικά με τον κακόβουλο θεό που διοικεί τη γη μέσω του πόνου και του τρόμου. Αυτά σκέφτομαι περπατώντας στο δρόμο, όταν πλησιάζει δίπλα μου ένα μεσόκοπο ζευγάρι και η γυναίκα λέει στον άνδρα: "Μην βρίζεις το θεό σου!", ενώ κοιτάζει εμένα, μάλλον ασυναίσθητα.

Λίγο αργότερα, και μετά από πολλούς μήνες που είχε να με σταματήσει ιεχωβού στο δρόμο, εμφανίζεται μία σήμερα, στέκεται μπροστά μου και θέλει να μου πασάρει ένα περιοδικό με τον παχύ τίτλο "Ιησούς" και το πρόσωπο του Χριστού στο εξώφυλλο. "Όχι, ευχαριστώ!" της λέω μάλλον δεικτικά και απομακρύνομαι

γρήγορα. Είναι ολοφάνερο ότι νέου τύπου “σημεία” με ωθούν να εξακολουθήσω να πιστεύω και να φοβάμαι το Θεό των Χριστιανών. Απλά, ο τύπος δεν αντέχει να μη τον προσκυνούν...

Σάββατο, 6 Ιανουαρίου 2007

Νωρίς το πρωί, μόλις μπαίνω στο σπίτι των γονέων μου, βλέπω αφημένη κάτω μια άδεια κούτα. Επάνω της έχει μια αυτοκόλλητη ταινία, η οποία θα έγραφε HELLAS αν δεν είχαν αποκοπεί τα δυο τελευταία γράμματα! Ψυχική ταραχή, στενοχώρια, απογοήτευση με κυριεύουν αμέσως: Αυτό το ***σημείον*** είναι από τα πιο έκδηλα που έχω λάβει!

Όμως, όχι, αρνούμαι να παίζω πια αυτό το παιγνίδι. Στο εξής πρέπει να αντιδρώ διαφορετικά στις ψυχικές επιθέσεις του είδους. Με υπεράνθρωπη προσπάθεια καταφέρνω να ελέγξω τον ψυχισμό μου και να ηρεμήσω μετά από μερικές στιγμές.

Αμέσως μετά καταφθάνει η θεία Πηνελόπη για καφέ. Κάθομαι στη συντροφιά για κανένα δίωρο σα να μη συμβαίνει τίποτα, χωρίς καν να νιώθω τον -συνηθισμένο εδώ και μήνες- φόβο μήπως ακουστεί η καταραμένη λέξη. Αυτή τη φορά απολαμβάνω πραγματικά την παρέα. Χάρη στο *όπλο της απιστίας*, ήδη καταφέρνω να τιθασεύσω τον πιο φρικτό φόβο που αντιμετώπισα ποτέ...

Τώρα η ώρα είναι 4:00 το απόγευμα, πηγαίνω για μάθημα στη Μαλαματένια. Χτυπώ το κουδούνι επανειλημένα, μα δεν μου ανοίγει κανείς. Εντέλει, βρίσκω τη νεαρή στο κινητό και μου αναγγέλλει ότι έχει πάει για ψώνια και ότι ξέχασε να με ειδοποιήσει. Ξεκινώ αμέσως για το σπίτι, απογοητευμένη και αρκετά θυμωμένη. Μόλις στρίβω στην Προποντίδος, περνά από δίπλα μου

ένα αμάξι που τότε ακριβώς βάζει μουσική στο διαπασών: "Η ζωή μου ήταν κόλαση..."

Τετάρτη, 24 Ιανουαρίου 2007

Μοναδική στα χρονικά έξοδος με την αδελφή μου και τη μαμά: Περάσαμε πρώτα από το σχολείο της Αλίκης στον Άγιο Δημήτριο, είδαμε και την τάξη της. Ύστερα μπήκαμε σε πούλμαν, μαζί με όλο το Λύκειο, για να πάμε στο Ευγενίδειο Πλανητάριο. Εκεί παρακολουθήσαμε την φαντασμαγορική προβολή "Μαύρες Τρύπες": Ψηφιακή τρισδιάστατη εικόνα, εντυπωσιακά οπτικά εφέ, κινούμενη περιστρεφόμενη αίθουσα κάτω από έναν πολύ παραστατικό διαστημικό θόλο.

Κανείς δεν έχει δει μια μαύρη τρύπα, ωστόσο όλοι οι επιστήμονες φαίνονται σίγουροι για την ύπαρξη αμέτρητων τέτοιων παραδοξοτήτων μέσα στο Σύμπαν, ενώ ο γαλαξίας μας παρασύρεται και οδεύει σταθερά προς μια τέτοια. Ουσιαστικά, μια μαύρη τρύπα αντιστοιχεί σε κολοσσιαίες συγκεντρώσεις κολοσσιαίων αριθμών (μάζα, βαρύτητα κλπ). Λεπτομέρεια: Την ιδέα της μαύρης τρύπας συνέλαβε πρώτος, πριν από 230 χρόνια, ένας κληρικός. *Γιατί δεν εκπλήσσομαι;*

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Ιανουάριος 2007): Φέτος δεν παρακολουθώ πια τα Μαθήματα Αγγέλων της Ναταλίας Δερβίση. Ένα κομμάτι μου θέλει να πηγαίνει εκεί για να ξεχνιέται μέσα σ' ένα ωραίο περιβάλλον με σχετικά ευχάριστη παρέα, από την άλλη όμως νιώθω ότι όλα αυτά τα κέντρα αυτογνωσίας δεν έχουν τίποτα να με διδάξουν πια. Ούτε είμαι πλέον διατεθημένη να υφίσταμαι τετράωρη πλύση εγκεφάλου, μόνο και μόνο για να βρεθώ με κάποιους. Ούτε μπορώ να πληρώνω 50 ευρώ το μήνα γι' αυτό...

Πέρα απ' αυτά, έχω εκπονήσει μια ειδική ***Ψυχική Αυτοάμυνα***, την οποία εφαρμόζω τους τελευταίους δυο μήνες για την αντιμετώπιση του νυχτερινού μου προβλήματος:

α) Δεν τρώω τίποτα μετά τις 8:00 το βράδι.

β) Δεν βλέπω τηλεόραση. Αντί γι' αυτό παίζω μερικές παρτίδες Yparxis.

γ) Πηγαίνω για ύπνο γύρω στα μεσάνυχτα, όχι αργότερα.

δ) Φροντίζω να μένω ξύπνια μετά τις 5:30 το πρωί. Δεν τα καταφέρνω πάντα...

Ως αποτέλεσμα, το ***εφιαλτικό μήνυμα*** “κόλαση” ή “hell” έρχεται λιγότερες φορές στα όνειρά μου (5-7 φορές το μήνα), ενώ η λέξη “παράδεισος” ή “heaven” όχι πάνω από 4 φορές. Ωστόσο, παρά τη σχετική βελτίωση, εξακολουθώ να ενοχλούμαι και ν' ανησυχώ με αυτή την κατάσταση.

Στο μεταξύ, τα ***σημεία*** εξακολουθούν να επιμένουν· γίνονται μάλιστα όλο και πιο κραυγαλέα, επίμονα, επιθετικά: Εδώ και λίγες μέρες, πηγαίνοντας για μάθημα αγγλικών στην Ξένια και περνώντας έξω από το παλιό σούπερ μάρκετ που είναι κοντά στο σπίτι της, πάνω στον τεράστιο εξωτερικό τοίχο του είναι γραμμένη με γιγάντια κεφαλαία γράμματα η λέξη HELL -σα να έχει γραφτεί εκεί ειδικά για μένα! Στρέφω το βλέμμα αλλού, κάνοντας πως δεν τη βλέπω. Ακόμη, από τις αρχές της σχολικής χρονιάς, η Ξένια έχει γεμίσει τους τοίχους του δωματίου της με φωτογραφίες των “Tokyo Hotel”. Πάνω σε μια αφίσα του αγαπημένου της τραγουδιστή έχει γράψει με μεγάλα γράμματα τη λέξη “hell”. Κάνω (ξανά) πως δεν βλέπω...

Τρίτη, 14 Φεβρουαρίου 2007

Ο ανηψιός μου ο Γιάννης έχει καινούργια κοπέλα, την οποία ήδη φέρνει στο σπίτι: Τη γνώρισε πριν από κανένα μήνα όταν πήγε για φαγητό σε γνωστό εστιατόριο στην Κάτω Γλυφάδα, όπου η εικοσάχρονη Μαρίνα εργάζεται ως σερβιτόρα. Απηυδυσμένος από τις ξέκωλες που βλέπει καθημερινά στην πλαζ του "Blue Rose", ο ανηψιός μου ξετρελάθηκε όχι μόνο με την ομορφιά της αλλά κυρίως με τη σεμνότητά της, οπότε της εκδήλωσε αμέσως το ενδιαφέρον του: Αγόρασε ένα λαχείο, το έσχισε στη μέση και της έδωσε το μισό με το τηλέφωνό του επάνω, λέγοντάς της πως αν κερδίσει θα μοιραστούν τα χρήματα. Όταν, μάλιστα έμαθε ότι η κοπέλα ήταν τελείως άβγαλτη, έχασε για τα καλά τα μυαλά του.

Ορισμένες φορές πάντως, η νεαρή Μαρίνα, αλβανικής καταγωγής, παρουσιάζει αλλοπρόσαλλη συμπεριφορά: Πριν από δυο βδομάδες ο ανηψιός μου είχε κανονίσει -και προπληρώσει- για να πάνε μαζί στο κέντρο όπου τραγουδά ο αγαπημένος της τραγουδιστής αλλά εκείνη αντί να χαρεί του θύμωσε: "Γιατί το κανόνισες χωρίς να με ρωτήσεις;" του φώναξε κι έγινε καυγάς τρικούβερτος. Τελικά, όμως, πήγαν στο κέντρο και πέρασαν καλά.

Σήμερα είναι η γιορτή του Αγίου Βαλεντίνου και ο Γιάννης πήγε και της αγόρασε τρία δώρα (λουλούδια, σοκολατάκια και ένα αρκουδάκι) αλλά εκείνη δεν δέχθηκε να πάρει μαζί της κανένα, επειδή θα είχε πρόβλημα με τους αυστηρούς γονείς της, λέει.

Πάντως έχω κι εγώ τα τυχερά μου: Απόψε είναι η δεύτερη φορά (η πρώτη ήταν πριν από κανένα μήνα) που η καλή μου φίλη η Λουίζα μου προξένεψε έναν από τους παλιούς συμμαθητές που συναντά στο "Triumph",

παρόλο που ξέρει πως δεν είναι καθόλου του γούστου μου: Τον λένε Παναγιώτη, είναι τετράπαχος και συνδυάζει ολοστρόγγυλη φαλάκρα στην κορφή του κεφαλιού με πολύ μακριά ψαρά μαλλιά και μούσια. Ο τύπος έχει χωρίσει πρόσφατα, για λόγο τόσο σοβαρό ώστε η πρώην σύζυγός του έχει ορκίσει τη Λουίζα να μην τον αποκαλύψει σε κανέναν. *Κελεπούρι, όχι αστεία.* Ακόμη μια φορά, λοιπόν, χρειάστηκε να διευκρινίσω στη φιλενάδα μου ότι ο εν λόγω τύπος δεν με ενδιαφέρει...

Πέμπτη, 22 Φεβρουαρίου 2007

Πηγαίνω για μάθημα στις αδελφές Βενέτη και ακόμη μια φορά διαπιστώνω ότι η μικρή Κατερίνα είναι εντελώς άγραφτη και αδιάβαστη ενώ, ως συνήθως, αρνείται πεισματικά να κατανοήσει οτιδήποτε. *Να είναι τόσο χαζή, ή κάνει τη χαζή για να μην έχουν οι άλλοι απαιτήσεις από αυτήν;* αναρωτιέμαι συχνά. Της κάνω μια απλή υπόδειξη κι εκείνη μου φωνάζει όλο αυθάδεια "Ε, τι θες τώρα, δεν κατάλαβα!" και μου ρίχνει το βιβλίο της προς το μέρος μου, όλο νεύρα και κακία.

Κατόπιν έρχεται η σειρά της Άννας -πιο νορμάλ μαθήτρια αλλά όχι καμιά ιδιοφυία. Κάποια στιγμή της αναφέρω πως η μικρή είναι πάντα απροετοίμαστη και της προτείνω χαλαρά, για δεύτερη φορά αυτό το μήνα, αν μπορεί να διαβάζει τη μικρή αδελφή της. Εκείνη αντιδράει απότομα και με αναπάντεχη αναίδεια:

"Εγώ, σαν Άννα, δεν μπορώ να κάνω τίποτα για να βοηθήσω! Δεν μπορώ εγώ να κάνω τη δική σας δουλειά, εσείς πρέπει να κοιτάξετε τη δουλειά σας και να δείξετε περισσότερο ενδιαφέρον για την Κατερίνα! Άλλωστε γι' αυτό πληρώνουμε ιδιαίτερο, για να μη χρειάζεται να ασχολούμαστε εμείς!"

Δεν πιστεύω στ' αυτιά μου...
"Μου φαίνεται ότι δεν έχεις καταλάβει τι κάνουμε τόσα χρόνια", της αποκρίνομαι αυστηρά, μετά την πρώτη ψυχρολουσία. "Το μάθημα που κάνουμε αποτελείται πάντα από εξέταση και παράδοση: Πρώτα εξετάζω τις εργασίες που σου έχω βάλει από την προηγούμενη φορά και ύστερα παραδίδω το επόμενο μάθημα, βάζοντάς σου να κάνεις νέες εργασίες. Οπότε, εγώ ναι μεν οφείλω να σου εξηγώ το μάθημα, εσύ όμως οφείλεις να μελετάς όσα σου λέω και να γράφεις τις εργασίες σου. Η μελέτη δεν περιλαμβάνεται μέσα στο μάθημα που κάνω εγώ, αυτό είναι δική σου δουλειά, κατάλαβες τώρα;"

Εκείνη τη στιγμή, εφορμά στο δωμάτιο ο πατέρας της, μάλλον αφού πήρε χαμπάρι τη φασαρία. Με ύφος αυστηρό και θυμωμένο μου επαναλαμβάνει τα ίδια με την Άννα, προσθέτοντας ότι "οι άλλοι καθηγητές δεν έχουν κανένα πρόβλημα με την Κατερίνα, ούτε της βρίσκουν κανένα μαθησιακό πρόβλημα". Απορώ, επειδή εγώ ποτέ δεν έκανα τον παραμικρό υπαινιγμό ότι η μικρή έχει μαθησιακά προβλήματα, ούτε παραπονέθηκα ποτέ για την απαράδεκτη συμπεριφορά της. Στη συνέχεια, ο κύριος με νουθετεί ότι θα έπρεπε να δείχνω πιο πολύ ενδιαφέρον για τη μικρή και καταλήγει ότι "δεν υπάρχει χημεία μεταξύ σας, γι' αυτό θα κάνουμε δυο-τρία μαθήματα ακόμη και μετά θα σταματήσουμε τα ιδιαίτερα, και με την Άννα!"
"Καλά, όπως θέλετε", του απαντώ ψύχραιμα.

Εντέλει, θα κάνουν υπομονή μέχρι το τέλος της χρονιάς και μετά αντίο...

Κυριακή, 4 Μαρτίου 2007

Η Ξένια πήρε, επιτέλους, το πιστοποιητικό επιπέδου Advanced με βαθμό C. Είχα αγωνία, επειδή

είχε αποτύχει στις εξετάσεις του Ιουνίου. Κατόπιν, είχα μάθημα με την Μαλαματένια. “Θα βγείτε απόψε; Να μην αργήσετε πολύ!” μου είπε χαρωπά. Ευτυχώς, τελευταία η σχέση μας έχει βελτιωθεί αρκετά, καθώς η νεαρή έχει αρχίσει να με παραδέχεται και να με συμπαθεί. Τελικά, δεν είναι τόσο στραβόξυλο όσο νόμιζα.

Το βράδι είχαμε αναπάντεχες εξελίξεις στο σπίτι: Το φουλ ερωτευμένο ζευγάρι μας είχαν μια ιδιαίτερα σοβαρή συζήτηση: Ο “Ρωμαίος” (Γιάννης) πήρε ένα ξυράφι στο χέρι του, το ακούμπησε πάνω στις φλέβες των καρπών του και φώναξε στην “Ιουλιέτα” (Μαρίνα):
“Εγώ πεθαίνω για σένα, εσύ κάνεις το ίδιο για μένα;”
“Εσύ το λες μόνο, αλλά το κάνεις; Εγώ το κάνω!” του αντιγύριζε εκείνη προκλητικά.

Με τα πολλά τσακώθηκαν άσχημα και το ζευγάρι χώρισε επί τόπου. Όμως, αργά τη νύχτα ο Γιάννης έλαβε ένα τηλεφώνημα από τα υποψήφια πεθερικά του ότι η Μαρίνα έκανε απόπειρα αυτοκτονίας με ηρεμιστικά χάπια, εξαιτίας του! Έτσι, αναγκάστηκε να πάει στο νοσοκομείο και να περάσει λίγες μέρες μαζί της, ώσπου να διαφύγει η κοπέλα τον κίνδυνο.

Στην αρχή νομίζαμε ότι η Μαρίνα έπραξε έτσι λόγω ψυχοπάθειας. Σύντομα όμως μάθαμε ότι είχε πάρει μόλις έξι χάπια, δηλαδή όσα ακριβώς χρειαζόταν για να καταλήξει στο νοσοκομείο, χωρίς καν να απαιτηθεί πλύση στομάχου! Μετά απ' αυτά, το ζευγάρι χώρισε για τα καλά. Ο Γιάννης δεν θέλει να την ξαναδεί επειδή τη θεωρεί ψυχωτική. Δεν κράτησε και πολύ το σούπερ ειδύλλιο...

Τρίτη, 6 Μαρτίου 2007

Εικόνες του Matrix: Η μαθήτριά μου Άννα Βενέτη με πληροφορεί τα εξής απίστευτα: Πριν δυο

βδομάδες μια συμμαθήτριά της (β΄ γυμνασίου) έκοψε τις φλέβες της μέσα στις τουαλέτες του σχολείου επειδή την παράτησε ο γκόμενος (!) Παρατρίχα την πρόλαβαν και σώθηκε. Σήμερα το πρωί το ξανάκανε, πάλι στις τουαλέτες του σχολείου, για να συμπαρασταθεί έτσι σε μια φίλη της η οποία ήθελε και αυτή να αυτοκτονήσει επειδή ο δικός της γκόμενος πήγε στρατιώτης (!!) Και τις δύο τις πρόλαβαν ξανά στο παραπέντε. Οι καθηγητές δεν τόλμησαν να ενημερώσουν τους γονείς, επειδή τα κορίτσια απειλούσαν ότι αν το μάθαιναν οι γονείς τους θα επαναλάμβαναν την απόπειρα αμέσως (!!!)
“Και να σκεφθείτε πως η τρελή κάθεται στο μπροστινό μου θρανίο! Έχω βαρεθεί πια να βλέπω παντού αίματα και κομμένες φλέβες!” παραπονιέται η μαθήτριά μου.

Οι δυο νεαρές είναι μανιακές και κυκλοφορούν με ξυραφάκια και κατσαβίδια μέσα στις τσέπες τους -πάντα έτοιμες για μια νέα απόπειρα. Και δεν είναι οι μόνες: “Πολλά παιδιά στο σχολείο χαρακώνουν τα χέρια τους πάνω από τον καρπό, έτσι για πλάκα!” μου εξηγεί η Άννα. *Είναι μουρλά τα σημερινά παιδιά...*

* * * *

Πέμπτη, 15 Μαρτίου 2007

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου: Μη βλέποντας καμιά βελτίωση στο νυχτερινό μου πρόβλημα, για πρώτη φορά στη ζωή μου σήμερα πήγα σε μια ψυχίατρο και της μίλησα σχετικά με το πρόβλημα των επαναλαμβανόμεων μηνυμάτων στα όνειρά μου. Περίμενα ότι θα προβληματιζόταν κάπως με την περίπτωσή μου, μα πριν καν αποσώσω τα λόγια μου ξεκίνησε να γράφει τη διάγνωση: “αγχογενής κατάθλιψη”. Μου έγραψε χάπια αντικαταθλιπτικά, από τα οποία θα παίρνω ένα κάθε

βράδι, πριν πάω για ύπνο. Σε γενικές γραμμές ένιωσα καλύτερα, σα να μην είμαι πια μόνη σε αυτό τον αγώνα. Όμως, όταν πήγα σπίτι μαζί με τα χάπια και διάβασα τις παρενέργειες, απόρησα και απογοητεύτηκα: Αϋπνία, ζωντανά όνειρα, εφιάλτες. Ό,τι ακριβώς θέλω να αποφύγω!

Το αποτέλεσμα: Κατά την πρώτη εβδομάδα της θεραπείας, η κατάσταση χειροτερεύει εντυπωσιακά! Τώρα το ***εφιαλτικό μήνυμα*** “κόλαση” έρχεται στα όνειρά μου κάθε νύχτα και μάλιστα πιο έντονο! Ωστόσο επιμένω, μήπως και δω βελτίωση αργότερα...

Κυριακή, 25 Μαρτίου 2007

Παρέλαση επί της λεωφόρου Ιασωνίδου: Στήθηκα μαζί με τη μάνα μου για να καμαρώσουμε το Νάσο να παρελαύνει για τελευταία φορά, εφόσον τώρα πηγαίνει στην τρίτη λυκείου. Με τη φωτογραφική μηχανή μου ανά χείρας, περίμενα υπομονετικά.

Είδα το Α΄ ΕΠΑΛ Ελληνικού να πλησιάζει, ετοίμασα τη μηχανή για να τον φωτογραφήσω μα... ο Θανάσης πουθενά! Όσο κι αν χτένιζα με τα μάτια μου τις σειρές των αγοριών που περνούσαν από μπροστά μου, τίποτα! Άφαντος ο Νάσος!

Λίγο αργότερα, η μητέρα μου και ο ανηψιός μου με πληροφόρησαν πως ο νεαρός πέρασε ακριβώς από μπροστά μου, ξυστά, στην πρώτη γραμμή αριστερά! Πώς είναι δυνατόν να μην τον είδα καθόλου;

Μεγάλη Παρασκευή, 6 Απριλίου 2007

Μετά από μήνες που έχω να πατήσω σε εκκλησία, σήμερα το απόγευμα αναγκάστηκα να πάω στον Άγιο Τρύφωνα μαζί με τη μητέρα μου για να προσκυνήσουμε τον Επιτάφιο. Για χάρη της το έκανα: Δεν μπορεί πια να

περπατάει μόνη της επειδή πάσχει από σοβαρή σκολίωση και όσο μεγαλώνει γέρνει πολύ προς τα δεξιά.

Παίρνοντας το δρόμο της επιστροφής, ενώ περπατάμε στην οδό Αθανάτου, το δεξί μου τακούνι ξεκολλάει ξαφνικά και το πόδι μου γλιστράει απότομα μπροστά, στην ανηφόρα! Πέφτω κάτω αστραπιαία και ο αριστερός μου αστράγαλος συστρέφεται παράξενα, σ' ένα απαίσιο διάστρεμμα. Πριν καν συνειδητοποιήσω τι συμβαίνει, βρίσκομαι πεσμένη κάτω ανάσκελα, το αριστερό μου πόδι πονάει φρικτά, ενώ μια απαίσια ζάλη με εμποδίζει να σηκωθώ.

Γινόμαστε νούμερο, φυσικά: Μια γυναίκα που εκείνη την ώρα σκουπίζει το πεζοδρόμιό της, μας πλησιάζει και προσφέρεται να βοηθήσει. Μας δανείζει το κινητό της και τηλεφωνούμε στην αδελφή μου να έλθει να μας πάρει με το αμάξι. Στο μεταξύ, δυο-τρία διερχόμενα αυτοκίνητα σταματούν και ρωτούν αν χρειαζόμαστε βοήθεια. Αρνούμαστε ευγενικά, εφόσον η Αλίκη βρίσκεται ήδη καθ' οδόν. Ανήμπορη να σταθώ όρθια, μένω πάντα ξαπλωμένη ενώ η μητέρα μου με προστάζει επίμονα να σηκωθώ γιατί “μας βλέπει κόσμος”. Εγώ αδυνατώ, ώσπου επιτέλους φθάνει η Αλίκη. Ανακάθομαι σιγά-σιγά, ύστερα σηκώνομαι αργά, χωρίς να πατάω το αριστερό πόδι. Μπαίνουμε στο αμάξι και φεύγουμε.

Σαφέστατο ***σημείον:*** Με αυτό το άσχημο στραμπούλιγμα, δεν θα μπορέσω να πάω να κοινωνήσω αύριο, όπως το σκεφτόμουν, ούτε να παρευρεθώ στην Ανάσταση -αν το ήθελα. Με αυτό τον σαδιστικό τρόπο, ο “θεός αυτού του κόσμου” δηλώνει ξεκάθαρα ότι δεν θέλει εγώ να συμμετέχω στη λατρεία του. Δεν θα το κάνω, λοιπόν...

Τετάρτη, 11 Απριλίου 2007

Σήμερα με τάραξε ένα εξαιρετικά παράδοξο ***σημείον:*** Καθώς έκανα μάθημα με την Ξένια, το μάτι μου έπεσε ασυναίσθητα πάνω στη μπλούζα της, η οποία είχε πάνω κεντημένες τις λέξεις “Love them all”. Όμως, το ύφασμα είχε διπλώσει έτσι ώστε τα γράμματα he και ll είχαν κολλήσει μεταξύ τους σχηματίζοντας μια πολύ συγκεκριμένη λέξη... *Αν είναι δυνατόν!*

Το ίδιο βράδι πήρα την απόφαση και πέταξα στα σκουπίδια την Καινή Διαθήκη και την Αποκάλυψη: δυο ολέθρια συγγράμματα που ζέχνουν τον αποτρόπαιο “λόγο του Θεού”. Ολέθρια για μένα, ολέθρια για κάθε νοήμον ον. Έτσι, προτίμησα να τα ξεφορτωθώ παρά να τα δώσω στη μητέρα μου ή σε κάποιο άλλο άτομο. Μόλις τα είδα στον πάτο του κάδου σκουπιδιών, μια ξεχασμένη αίσθηση απελευθέρωσης αναπτέρωσε το ηθικό μου.

Το ίδιο απόγευμα πήγα επίσκεψη στην Περσεφόνη, η οποία μου τηλεφώνησε και με προσκάλεσε μετά από πρωτοφανή εξαφάνιση τριών μηνών. Ζωηρές μα ήρεμες συζητήσεις, η γάτα κούρνιαζε στην αγκαλιά μου, παίξαμε και “Esoterra”, όπως άλλοτε. Όμορφες, απλές, μα τώρα πια σπάνιες για μένα χαρές...

Παρασκευή, 20 Απριλίου 2007

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου: Σήμερα το απόγευμα ξαναπηγαίνω στην ψυχίατρο και την πληροφορώ ότι αυτό το μήνα έχω παρατηρήσει κάποια βελτίωση, εφόσον το εφιαλτικό μήνυμα έχει έλθει μόλις πέντε φορές στα όνειρά μου. Η γιατρός μου ξαναγράφει τα ίδια χάπια και δηλώνει ότι “το πρόβλημα θα εξαλειφθεί μα θέλει το χρόνο του”. Στη συνέχεια μου εξηγεί ότι τέτοιου είδους όνειρα εμφανίζονται μετά από μια

ιδιαίτερα στρεσογόνο περίοδο, *αφού* πλέον κάποιος αρχίζει να αναλύει και να ξεπερνά το πρόβλημα στην καθημερινή του ζωή: "Συνήθως αυτά τα όνειρα βγαίνουν μετά, όταν το μυαλό αρχίζει να δουλεύει το πρόβλημα και να το αναλύει. Αν δεν το ανέλυες, πιθανότατα δεν θα έβγαινε!"

Δηλαδή: Αν συνέχιζα να δέχομαι στην καθημερινή μου ζωή τα *σημεία* με θρησκευτική παθητικότητα και τρόμο, όπως πριν, πιθανόν η λέξη "κόλαση" να μην ερχόταν ποτέ στα όνειρά μου! Όντως, κατά τους μήνες της μεγάλης κρίσης (Φεβ-Ιούλ. 2006) δεν είχα την παραμικρή ανησυχία στον ύπνο μου! Μόλις, όμως, άρχισα να αμφισβητώ τη θεϊκή προέλευση των *σημείων,* να αναλύω την όλη κατάσταση και να αντιμετωπίζω πιο ψύχραιμα τις διαρκείς λεκτικές υποβολές που μου στέλνει το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα, τότε ακριβώς έκανε την εμφάνισή του το *εφιαλτικό μήνυμα*!

Να γιατί οι ψυχικές ασθένειες είναι ουσιαστικά ανίατες: Η πρωταρχική αιτία τους δεν βρίσκεται ποτέ μέσα στον άρρωστο. Οι ψυχασθένειες έχουν την προέλευσή τους στον Αόρατο Κόσμο -απλώς πυροδοτούνται από ορισμένα καθόλου τυχαία γεγονότα...

Δευτέρα, 7 Μαΐου 2007

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Όπως έμαθα πρόσφατα, ξεκινώντας μάλλον από το 2009, τα σχολικά βιβλία Ευρώπης και Αμερικής θα αντικατασταθούν από ειδικά laptop, τα οποία θα περιέχουν όλη τη διδακτέα ύλη καθώς και σύνδεση με το Διαδίκτυο. Στο εξής τα παιδιά θα μελετούν τα μαθήματά τους μέσα από την οθόνη και θα κάνουν όλες τις εργασίες τους με το πληκτρολόγιο. Αυτό σημαίνει ότι οι νεαροί μαθητές θα έχουν τη μούρη τους χωμένη μέσα σε μια οθόνη, όλη

μέρα: Εκτός από την τηλεόραση, τα κινητά τηλέφωνα και τα computer games που ήδη απασχολούν κατά κόρον τα σημερινά παιδιά, στο εξής θα πρέπει να μελετούν ώρες ατέλειωτες μπροστά στην οθόνη ενός laptop! “Κάτι συμβαίνει! Τι έγινε, μας έχουν καταλάβει εξωγήινοι; Αν επιβληθεί κάτι τέτοιο, εγώ δεν θα ξαναφήσω τον αδελφό μου να πάει σχολείο!”, αναφώνησε η μαθήτριά μου η Ξένια, μόλις της είπα τα καθέκαστα.

Αμέσως μετά πήγα για μάθημα στην ξαδέλφη της, τη Μαλαματένια. Το κλίμα μεταξύ μας είναι ιδιαίτερα ευχάριστο, μου λέει ότι άλλη καθηγήτρια σαν εμένα δεν υπάρχει και ότι είμαι η οικογενειακή τους καθηγήτρια, τώρα πια διάσημη σε όλο το σχολείο της! Μόλις δε η νεαρή πληροφόρησε τους συμμαθητές της ότι εγώ συχνάζω στο Hard Rock, αποφάνθηκαν ότι είμαι “κυριλέ αλάνι”! Έφτασα 44 ετών για να γίνω θετικά γνωστή σε ένα λύκειο και να με βαφτίσουν “αλάνι”· ως πρόσφατα όλοι με θεωρούσαν ως μια αντιπαθητική συντηρητικούρα...

Σάββατο, 19 Μαΐου 2007

Από σήμερα ο ανηψιός μου ο Θανάσης πιάνει δουλειά στο “Blue Rose” σαν σερβιτόρος στο εστιατόριο, πριν καλά καλά τελειώσει το λύκειο! Κι όμως, για να προσληφθεί κανείς σε μια τέτοια θέση -ιδίως σ' ένα τόσο πολυτελές ξενοδοχείο- οι προσωπάρχες απαιτούν τα εξής τυπικά προσόντα: Δίπλωμα Σχολής Τουριστικών Επαγγελμάτων, τρεις ξένες γλώσσες άπταιστα, γνώσεις χειρισμού κομπιούτερ και τριετή τουλάχιστον προϋπηρεσία. Εννοείται, βέβαια, ότι χωρίς μέσον δεν πιάνει κανείς τέτοια δουλειά, ανεξαρτήτως προσόντων.

Όπως μας πληροφόρησε ο ίδιος ο Νάσος, του

έκαναν τη συνέντευξη στα αγγλικά. Αναρωτιέμαι, πόσο ευχαριστημένοι μπορεί να έμειναν; Ο ανηψιός μου δεν σκαμπάζει γρι από αγγλικά! *Τι κάνει νιάου-νιάου στα κεραμίδια; Γύρευε τι είδους δάκτυλος δούλεψε για να πιάσει ο Νάσος αυτή τη θέση!*

Κατακλείδα: Εντέλει, θα παρατήσει τη δουλειά μετά από δυο μέρες, έπειδή ο λόρδος δεν καταδέχεται να σερβίρει, λέει...

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Μάης 2007): Δυστυχώς, το ***εφιαλτικό μήνυμα*** επανέρχεται δριμύτερο στα όνειρά μου, παρά το αντικαταθλιπτικό χάπι που εξακολουθώ να παίρνω και την τεχνική ψυχικής αυτοάμυνας που εκτελώ ανελλιπώς. Δεν ξέρω πλέον τι να κάνω. Ξέρω όμως ότι το πρόβλημα στη ρίζα του δεν είναι ψυχιατρικό, γι' αυτό τα ψυχοφάρμακα δεν πρόκειται να με βοηθήσουν. Έτσι, αποφασίζω να τα σταματήσω, γύρω στις 20 του μήνα.

Μόλις κόβω τα χάπια, η κατάσταση βελτιώνεται! Φυσικά, το μήνυμα "κόλαση" δεν εξαλείφεται από τα όνειρά μου, ωστόσο στο εξής έρχεται σπανιότερα, δηλαδή γύρω στις 5 φορές το μήνα, ενώ το αντίθετό του ("παράδεισος") εμφανίζεται κι αυτό περίπου 3 φορές το μήνα· αυτό, όμως, συνήθως το προκαλώ εγώ, με διαυγή όνειρα. Η ουσία είναι πως δεν μπορώ να ησυχάσω: Πόσο καιρό μπορεί να συνεχιστεί αυτό; Κάθε νύχτα νιώθω σα να παίζω ρώσικη ρουλέτα κι αυτό μου σπάει τα νεύρα.

Όσο για το ***Yparxis***, το αυτοσχέδιο παιγνίδι με κάρτες που παίζω ανελλιπώς από την αρχή του χρόνου, με διασκεδάζει πραγματικά και με βοηθά αρκετά στο να εξασκώ την *ψυχική αυτοάμυνα* ενάντια στο νυχτερινό μου πρόβλημα. Έχω ήδη διαμορφώσει ανάλογα τις

παλιές τράπουλες του “Esoterra”, ενώ έχω διαμορφώσει και τρεις καινούργιες. Αυτή τη δύσκολη εποχή, το *Yparxis* είναι ο καλύτερος φίλος μου...

Δευτέρα, 11 Ιουνίου 2007

Μετά από τρεις μήνες ερωτικής απραξίας, το Γιαννάκη μας τον τσίμπισε μύγα κι έσπευσε ο ίδιος να ξανασυναντήσει την παραλίγο αυτόχειρα Μαρίνα (λες και χάθηκαν οι γκόμενες), παρόλο που όλοι μας τον συμβουλεύαμε να την αποφύγει. Τα ξανάφτιαξαν αμέσως αλλά αυτή τη φορά την έχει φέρει εδώ για να μένουν μαζί και απαιτεί από αυτήν απόλυτη υποταγή: Δεν σηκώνει δεύτερη κουβέντα στις διαταγές του, δεν της επιτρέπει καν να μιλάει μπροστά σε κόσμο, της επιβάλλει να ντύνεται σαν καλόγρια, την έχει ξεκόψει από όλες τις παρέες της μην τυχόν και την παρασύρουν σε ακολασίες, της απαγορεύει ακόμη και να φοιτήσει στη σχολή λογιστικής όπου έχει περάσει με πανελλαδικές. Εκείνη δέχεται αγόγγυστα όλες τις ιδιοτροπίες του νυμφίου -ο έρωτας, γαρ...

Σάββατο, 16 Ιουνίου 2007

Βραδινή έξοδος με την Πέρσα σε ρομαντική καφετέρια της Γλυφάδας. Καθόμαστε έξω, ακούμε ωραία ελληνική μουσική, παραγγέλνουμε κρέπες και κουβεντιάζουμε ζωηρά για τα αγαπημένα μας θέματα -μεταφυσικά, κοινωνικά, φιλοσοφικά, επαγγελματικά.

Κάποια στιγμή συζητάμε για την αυξανόμενη μόλυνση του περιβάλλοντος, παρά τα παγκόσμια μέτρα προστασίας του, και η φίλη μου εκφράζει την άποψη ότι οι ισχυροί του κόσμου δεν θέλουν στ' αλήθεια να σώσουν τον πλανήτη.

“Σωστό, μα γιατί;” αναρωτιέμαι.

“Είναι και η Αφρική, που κάποιοι θέλουν να τη στείλουν στο πυρ το εξώτερο!” αναφωνεί τότε η Περσεφόνη κι εγώ μένω άναυδη: *Πώς της ήρθε τώρα ετούτο;* Δεν μπορώ να θεωρήσω αυτή τη φράση ως ***σημείον***, ωστόσο μου προκαλεί αρκετή ψυχική αναταραχή για όλο το υπόλοιπο βράδι...

Ιούλιος 2007

Οι γονείς μου αναχώρησαν για το Χωριό την 1η του μήνα και θα επιστρέψουν στις 12 Αυγούστου. Περνούν ζωή και κότα στο εξοχικό μας, που μόλις έχει τελειώσει: Το έβαψαν, έκτισαν μια πέργκολα πάνω από τη βεράντα και αγόρασαν ηλεκτρικές συσκευές.

Εγώ έχω μείνει μόνη μου εδώ. Δεν σκοπεύω να κουνηθώ φέτος, δεν θέλω. Τα πρωινά πίνουμε καφέ με την Αλίκη, κατόπιν κάνω δουλειές σε όλα τα σπίτια, πηγαίνω και για κανένα μπάνιο. Τα μεσημέρια ξαπλώνω και διαβάζω εφηβικά κόμικς. Είναι το μόνο που διαβάζω πια. Τα απογεύματα περπατάω ή κάνω ποδήλατο σε μακρινές περιοχές, από τη Γλυφάδα ως το Ρέμα Ηλιούπολης, το Καβούρι ή τον Άγιο Κοσμά. Ενίοτε συναντώ και φίλες. Σχεδόν κάθε βράδι παίζω ***Yparxis*** -καταπληκτικό παιγνίδι! Είμαι βέβαιη πως αν το είχε ανακαλύψει κάποιος άλλος, κάποιος τυχερός, θα είχε γίνει ήδη πλούσιος και διάσημος...

Σύντομη ιστορία ενός walkman: Το πρωί της 18ης Ιουλίου πηγαίνω στην Αθήνα και αγοράζω ένα walkman. Το χρειάζομαι για να ακούω μουσική όταν βρίσκομαι μέσα σε λεωφορεία, έτσι ώστε να αποφεύγω ανεπιθύμητα ακουστικά “σημεία”. Όμως, πολύ σύντομα διαπιστώνω ότι το ολοκαίνουργιο walkman μου δεν λειτουργεί: Ξεκινάει να παίζει για λίγη ώρα και μετά δεν ακούγεται πια, ενώ η κασέτα συνεχίζει να γυρίζει.

Στις 24 Ιουλίου τηλεφωνώ στο μαγαζί όπου το αγόρασα και μου λένε να τους πάω το walkman για να το δουν, μήπως και καταφέρουν να μου το φτιάξουν. Τρέχω ξανά στην Αθήνα, μέσα στο λιοπύρι, μα άδικος κόπος: Δεν μπορούν να το επισκευάσουν, ούτε μου το αλλάζουν.

Την επομένη πηγαίνω στην αντιπροσωπεία, στον Άλιμο, με το ποδήλατο. Μου κρατάνε το μηχάνημα για λίγες μέρες και όταν βλέπουν ότι δεν φτιάχνεται, μου δίνουν άλλο δωρεάν -πάλι καλά. Το νέο walkman παίζει κανονικά, όμως ο ήχος ακούγεται μονάχα από το αριστερό ακουστικό. Αρκούμαι σ' αυτό· προτιμώ να μην ασχοληθώ περισσότερο.

Μετά από λίγες μέρες αγοράζω ένα ασύρματο τηλέφωνο. Δεν αργώ να διαπιστώσω ότι δεν φορτίζει σωστά, άρα δεν λειτουργεί! Λοιπόν, είναι γεγονός: Εδώ και πέντε χρόνια, όποια ηλεκτρική συσκευή κι αν αγοράσω (βίντεο, dvd player, κασετόφωνο, ηλεκτρικό μηχανάκι κλπ), αρνείται να δουλέψει σωστά από την πρώτη κιόλας μέρα! Τυχαίο; Αμφιβάλλω...

Αύγουστος 2007

Γύρω στα μέσα του μήνα η κοινωνική μου ζωή παρουσιάζει μια ασυνήθιστη άνθηση: Στις 10 συναντώ τη Ντένια, μετά από πολλούς μήνες που είχα να τη δω· είναι έγγυος, περιμένει κοριτσάκι και θα γεννήσει στα τέλη Σεπτέμβρη. Στις 13 βγαίνω με την Ευγενία και τη Φιλιώ. Αυτή τη φορά μαζί μας είναι και μια φίλη της Φιλιώς, η Ελισάβετ, η οποία μας μιλάει για δυο παλιές γνωστές της που ήταν σχιζοφρενείς και οι δυο, άκουγαν φωνές και πίστευαν ότι παρακολουθούνταν. Στις 15 συναντώ τυχαία τη Λένα στην εκκλησία και κανονίζουμε να την επισκεφθώ δυο μέρες αργότερα, μετά

από οκτώ χρόνια που είχαμε να ειδωθούμε.

Στο μεταξύ, το οικογενειακό μας σήριαλ συνεχίζεται: Ο Γιάννης εργάζεται ακόμη στην πλαζ του "Blue Rose" σαν μόνιμος πλέον, εφόσον έχει πια πάρει το Κρατικό Πτυχίο Ναυαγοσωστικής. Επίσης, εξακολουθεί να έχει τη Μαρίνα κλειδωμένη στο δωμάτιό του, προσέχοντας μάλιστα να μη συναντά κανέναν από μας, μην τυχόν και της δώσουμε το κακό παράδειγμα. Αλήθεια, όμως, πώς οι "αυστηροί γονείς" της επιτρέπουν στην "αθώα κόρη" τους να συζεί τόσους μήνες μ' έναν άνδρα, χωρίς μάλιστα να βγαίνει ποτέ από το δωμάτιό του; Λεπτομέρεια: Η "άβγαλτη" διαθέτει ένα εκτεταμένο τατουάζ πάνω από τον πισινό.

Όσο για το Θανάση, τελείωσε φέτος το Λύκειο και ήταν τόσο μαθητάρας ώστε δεν μπήκε καν στον κόπο να δώσει πανελλαδικές. Τώρα έχει πιάσει δουλειά σαν αποθηκάριος σε μια μπουτίκ, παίρνει κανονικό μισθό, προμηθεύεται συνεχώς καινούργια επώνυμα ρούχα σχεδόν δωρεάν, θα του μάθουν να χειρίζεται και κομπιούτερ. Έχει δεσμό με τη Νιόβη, μια πανέμορφη συνομίληκή του κοπέλα, η οποία ανέχεται αγόγγυστα όχι μόνο την ψωρίασή του αλλά και τις καθημερινές υστερίες του: δίωρα βρισίδια για ψύλλου πήδημα, νεύρα-φωνές-κλάψες που ακούγονται τρία στενά παρακάτω.

Η αδελφή μου εργάζεται πλέον μόνιμα στο εστιατόριο "Τρία Κυκλάμινα" σαν τηλεφωνήτρια. Ωστόσο, τυπικά την έχουν προσλάβει ως λαντζέρα για να της κολάνε ένσημα βαρέα και ανθυγιεινά -κατόπιν δικής της απαίτησης. *Περίεργο, πάντως: Συνήθως ο εργοδότης κοιτάει να σου φάει τα απλά ένσημα που δικαιούσαι, όχι να σου βάλει και βαρέα.* Ακόμη, η Αλίκη αρίστευσε στο σχολείο, ήλθε πρώτη σε ολόκληρο το

νυχτερινό Λύκειο και ήδη μελετά για τις πανελλαδικές που θα δώσει του χρόνου. Όχι ότι αντιμετωπίζει σοβαρό ανταγωνισμό: Προβιβάστηκε με γενικό βαθμό 18,5 ενώ η δεύτερη στην τάξη με 16,5 και η τρίτη με 14. Όλοι οι υπόλοιποι μαθητές έπεσαν κάτω από το 13. Συνεπώς, είναι φυσικό να της ανοίγει η όρεξη για ανώτερες φιλοδοξίες: Ονειρεύεται, λοιπόν, να μπει στο πανεπιστήμιο, να σπουδάσει ψυχολογία και ν' ανοίξει κάποτε δικό της γραφείο.
"Εσύ θα γίνεις παραδουλεύτρα μου", μου πετάει κάποια στιγμή, με ειρωνικό μειδίαμα, δήθεν στ' αστεία.
"Ακόμη και τότε, από μένα θα ζητάς συνεχώς να σου δανείζω λεφτά!" της απαντώ.

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Αύγουστος 2007): Κρίμα: Τους προηγούμενους δυο μήνες το ***εφιαλτικό μήνυμα*** είχε αραιώσει και ήλπιζα ότι με τον καιρό θα εξαφανιζόταν. Όμως, από τις αρχές του μήνα έρχεται σχεδόν κάθε νύχτα στα όνειρά μου χωρίς καμιά προφανή αιτία, πράγμα που σημαίνει ότι η ψυχική μου αυτοάμυνα αποδεικνύεται ανεπαρκής. Τι άλλο να κάνω πια;

Η ιστορία της ζωής μου: Εκεί που κοντεύω να ξεπεράσω μια κακοδαιμονία, αυτή μυστηριωδώς γιγαντώνεται αντί να εξαλείφεται! Πιστεύω, πάντως, ότι με το *εφιαλτικό μήνυμα* (ένα χρόνο κρατάει τώρα!) έχω ξεπεράσει τον αριθμό αρνητικών εμπειριών που φυσιολογικά αντέχει κάποιος σε μια ζωή. Θα τολμούσα να πω ότι αυτό με καθιστά υπεράνθρωπο...

Σάββατο, 8 Σεπτεμβρίου 2007

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι μέσα σ' ένα μεγάλο αμάξι, μάλλον λιμουζίνα, μαζί μ' έναν πολύ γοητευτικό άνδρα, που μοιάζει με ηθοποιό. Μου εκμυ-

στηρεύεται πως υπάρχει πάντα ένας δαίμονας που κυριαρχεί σε κάθε μεγάλη πόλη. Στη Νέα Υόρκη άρχει ο Ασμοδαίος ή Nemra. "Μη φοβάσαι, όμως, όλα είναι εντάξει", με διαβεβαιώνει...

Σήμερα το βράδι η αδελφή μου βαφτίζει το γιο της φίλης της Λίτσας, η οποία τώρα μένει στις Σέρρες. Μου πρότεινε να τη συνοδέψω μα αρνήθηκα επειδή το ταξίδι με πούλμαν είναι πολύ μεγάλο και κουραστικό, ενώ μέσα μου ελοχεύει πάντα ο φόβος των "σημείων". Γενικά, προτιμώ να αποφεύγω τις μεγάλες βουτιές μέσα στο Matrix. Εντέλει, η Αλίκη θα πάει και θα μείνει στις Σέρρες για τέσσερις μέρες και μαζί της θα πάρει τη φίλη της τη Μιλένα.

Παραλειπόμενα: Όλο το καλοκαίρι η Αλίκη έφαγε ολόκληρη την Αθήνα, τη Γλυφάδα και τη Δάφνη για να βρει φόρεμα και παπούτσια κατάλληλα για την αφεντιά της. Παπούτσια βρήκε στο παραπέντε, φόρεμα όμως τίποτα: Κανένα δεν ήταν αρκετά ξέκωλο ή αρκετά φιγουράτο για την κόμισσα. Έτσι κατέληξε στο ατελιέ ενός διάσημου μόδιστρου, όπου ανακάλυψε ένα εξεζητημένο μοντελάκι που έχει φορεθεί μόνο μια φορά από μανεκέν σε πασαρέλα κι έπεισε το μόδιστρο να της το νοικιάσει για 150 ευρώ. Όταν του το επέστρεψε, εκείνος της χάρισε ένα ανάλογο φόρεμα παρόμοιας τιμής. *Πολύ καταφερτζού αυτή η Αλίκη...*

Απρόσμενες εξελίξεις

Τρίτη, 9 Οκτωβρίου 2007

Η Μαρίνα, η κοπέλα του Γιάννη, είναι έγγυος 1,5 μηνών! Ο ανηψιός μου μας εξήγησε ότι η σύλληψη έγινε με τη θέλησή τους, ότι ήταν ο ίδιος που το ζήτησε από την κοπέλα και ότι θα παντρευτούν με πολιτικό γάμο πριν γεννηθεί το μωρό. *Αυτό κι αν είναι πρωτοφανές: Συνήθως η γυναίκα επιδιώκει να μείνει έγγυος για να κρατήσει έναν άνδρα, όχι το αντίθετο...*

Εξαιρετική εντύπωση μου προκάλεσε η άμεση αντίδραση της οικογένειάς μου: Μόλις έμαθε τα νέα χθες τη νύχτα, η αδελφή μου τό 'ριξε σε γοερό κλάμα μέχρι τις 3:00 τα χαράματα. Σήμερα το πρωί, μόλις αντίκρυσε τη μέλλουσα νύφη της, ξέσπασε ξανά σε μαύρο δάκρυ με λυγμούς – εν όψει οικονομικών δυσχερειών και καλά, παρόλο που το νεαρό ζευγάρι εργάζονται και οι δυο. Εύχεται μάλιστα, η νύφη της να αποβάλλει το παιδί, που θα είναι το πρώτο εγγόνι της αδελφής μου. Μόλις ο πατέρας μου άκουσε ότι θα αποκτήσει δισέγγονο, τον έπιασε μαύρη απελπισία: "Πάει, καταστράφηκε ο γιος σου!" είπε στην Αλίκη, η οποία το 'ριξε αμέσως σε ακατάσχετη γκρίνια, ότι με αυτή την υπόθεση δεν θα μπορεί να συγκεντρωθεί στα διαβάσματά της. Στη συνέχεια, ειδοποίησε τον πρώην σύζυγό της και απαίτησε από αυτόν να βοηθήσει την κατάσταση. Ο Αντώνης δέχθηκε να μείνει το ζευγάρι στο σπίτι του για κανένα χρόνο, μέχρι να γεννηθεί και να ξεπεταχτεί λίγο το μωρό.

Ειλικρινά, πάντως, δεν καταλαβαίνω: Τι ζητούν

πια τα βολεμένα πιόνια του Matrix για να είναι ικανοποιημένα; Δεν είναι το γεννοβόλημα ο σκοπός της ζωής τους; Έτσι δεν συνεισφέρουν αποφασιστικά στην εξέλιξη του Δαιμονοανθρώπινου Πλέγματος; Ως γνωστόν, με τον μηχανισμό της τεκνοποίησης και του θανάτου τα παλιά, "απαρχαιωμένα" πιόνια αποσύρονται και στη θέση τους έρχονται καινούργια μοντέλα, πιο κατάλληλα για να προσαρμοστούν στην εξέλιξη του Matrix. Οπότε, τι άλλο θέλουν, πια; Εδώ εγώ, και το πήρα πιο θετικά το πράγμα...

Σάββατο, 13 Οκτωβρίου 2007

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Στην άκρη του σύμπαντος υπάρχει ένας απέραντος χώρος, κενός, σκοτεινός, χωρίς αστέρια. Ωστόσο, ενίοτε το κενό γεμίζει με ένα χρυσό φως σαν γιγάντιο άστρο.

Τώρα περπατώ σε μια λεωφόρο μα ξαφνικά όλα μπροστά μου μαυρίζουν και θυμίζουν το διαστρικό κενό. Μου είναι αδύνατο να το διασχίσω, έτσι αποφασίζω να περάσω "από το πλάι". Από εκεί μπορώ να διακρίνω κάποιους επιστήμονες οι οποίοι εισάγουν δεδομένα σε κομπιούτερ και βλέπουν έτσι τι είδους μορφές ζωής μπορεί να υπάρχουν σε διάφορες περιοχές του σύμπαντος...۩

Η ώρα έχει φθάσει 4:30 το απόγευμα όταν ο Θανάσης κι ένας συνάδελφός του έχουν ένα ατύχημα με το αμάξι της δουλειάς: Κάποιος τους τρακάρει, το αυτοκίνητο της εταιρείας ντεραπάρει και πέφτει στο πλάι. Σπάνε παμπρίζ, όργανα, όλα γυαλιά-καρφιά. Οι νεαροί δεν φορούν ζώνη ασφαλείας μα ευτυχώς δεν παθαίνουν τίποτα, μόνο ελαφρούς μώλωπες.

Λεπτομέρεια: Την ώρα ακριβώς του ατυχήματος εγώ έβλεπα ένα μάλλον σημαδιακό όνειρο, ότι

περπατούσα στο δρόμο και άκουγα θεία λειτουργία: “Σώσον Κύριε τον Λαόν Σου”.

Παρασκευή, 19 Οκτωβρίου 2007

Καλά πάει η δουλειά μου και φέτος, αν και ο αριθμός των μαθητών έχει μειωθεί κάπως: Τώρα έχω έξι παιδιά, ενώ άλλοτε είχα καμιά δεκαριά. Η Ξένια πήρε το Proficiency στα αγγλικά, με καλό βαθμό. Όσο για την ξαδέρφη της τη Μαλαματένια, πήρε το ίδιο πιστοποιητικό με μέτριο βαθμό.

Εκείνος που έχει αρχίσει να με προβληματίζει αρκετά, είναι ο 14χρονος πια Σάββας Ιορδάνου: Εξακολουθώ να τον βοηθώ στα Γερμανικά του φροντιστηρίου, όπου ετοιμάζεται για το πιστοποιητικό επιπέδου 3 χωρίς να διαθέτει πραγματικά ούτε τις γνώσεις, ούτε την ωριμότητα. Ωστόσο, στο μεγάλο και πασίγνωστο φροντιστήριο όπου φοιτά, του βάζουν πάντα βαθμό Α. Αυτή τη χρονιά θα πρέπει να τον βοηθώ και στα αγγλικά (πηγαίνει σε άλλο φροντιστήριο γι' αυτά), όπου ετοιμάζεται να δώσει τρίτη φορά για Lower, παρόλο που το επίπεδό του είναι το πολύ για τρίτη τάξη. Απ' ότι μου εξήγησε πρόσφατα, έχει πηδήξει τουλάχιστον δυο τάξεις. Πάντως, δεν το αποκλείω τελικά να πάρει και τα δυο διπλώματα, καθότι τα σημερινά φροντιστήρια μπορούν να πετυχαίνουν τέτοιου είδους θαύματα. *Έχουν τον τρόπο τους,* όπως παραδέχονται σε τηλεοπτικές διαφημίσεις.

Ως μαθητής, ο Σάββας παραμένει γενικά πρόθυμος και φιλομαθής, μα φέτος έχει γίνει ανυπόφορος: Είναι σχεδόν 15 χρονών μα τα καμώματά του αρμόζουν περισσότερο σε νήπιο 5 χρονών. Κατά την ώρα του μαθήματος δεν σταματά λεπτό να πετάει ασυναρτησίες ή ατάκες του τύπου “Εσείς φταίτε για όλα!” ... “Είστε

απαράδεκτη!" κλπ. Κάθε τόσο κάνει ότι βήχει και μετά μου λέει "Εσείς με κολλήσατε!", ή κλαίγεται: "Αχ, με χτυπήσατε!" ... "Η καρδιά μου!". Επίσης: "Πλάκα κάνω!" ... "Τσακ μπαμ!" ... "Ο τάδε γνωστός τραγουδιστής πέθανε!", κ.ο.κ.

Κάθε φορά που πηγαίνω, αναγκάζομαι να καθυστερώ γύρω στο μισάωρο μέχρι να ξεκινήσουμε, επειδή ο Σάββας δεν είναι ποτέ σίγουρος σχετικά με το τι πρέπει να μελετήσει, παρόλο που όλες οι προς εκτέλεσιν εργασίες είναι συνήθως γραμμένες σ' ένα ειδικό τετράδιο. Έτσι, χαλάει τον κόσμο νυχτιάτικα, γύρω στις 9:30 το βράδι, για να βρει στο τηλέφωνο κάποιο συμμαθητή ή τη δασκάλα του για να του πουν τι ακριβώς πρέπει να μελετήσει. Πριν κάνουμε οποιαδήποτε άσκηση, μου πετάει πάντα την ίδια πάγια ερώτηση με μισοκακόμοιρο ύφος: "Είναι πολλά; Είναι δύσκολα; Πολύ δύσκολα;". Για την ακρίβεια, όλα είναι πλέον πολύ δύσκολα για το Σάββα. Δεν θυμάται σχεδόν τίποτα απ' όσα έχουμε κάνει, ενώ πελαγώνει ακόμη και με γραμματικά φαινόμενα της πρώτης τάξης. Χρειαζόμαστε πάνω από τρεις ώρες για να κάνουμε πράγματα που ένας φυσιολογικός μαθητής θα έβγαζε σε μία ώρα.

Δυστυχώς, ο κάποτε ήσυχος και συγκροτημένος Σάββας έχει εξελιχθεί σε περιπτωσάρα. Αδυνατεί πλέον να μελετήσει οτιδήποτε μόνος του, ωστόσο οι γονείς του έχουν από αυτόν απαιτήσεις μεγαλοφυίας (μοναχοπαίδι γαρ), στις οποίες ο Σάββας ξεκάθαρα αδυνατεί να ανταπεξέλθει. Έτσι, φαίνεται πια μόνιμα κουρασμένος, με γυρτούς ώμους, ενώ μασάει πάντα τα λόγια του με αργόσυρτη, νυσταγμένη φωνή. Από την άλλη πλευρά, το δωμάτιό του θυμίζει γραφείο διευθυντού πολυεθνικής: Μεγάλο τραπέζι σε σχήμα Γ, ακριβή δερμάτινη πολυθρόνα/θρόνος, υπερσύγχρονο κομπιούτερ με εκτυ-

πωτή και σκάννερ, ράφια τιγκαρισμένα με εγκυκλοπαίδειες και άλλα βιβλία, κινητό των 750 ευρώ.

Κατά τη διάρκεια του σημερινού μαθήματος, με ρωτάει αθώα: “Καπνίζετε;”. Απαντώ αρνητικά μα εκείνος ισχυρίζεται ότι λέω ψέματα και ότι μπορεί να το αποδείξει. “Κοιτάξτε εκεί!” μου κάνει και αμέσως τρέχει και χώνει ένα τσιγάρο του πατέρα του στην τσέπη του μπουφάν μου, που έχω αφήσει πάνω στο κρεβάτι του. “Είδατε; Αυτό είναι απόδειξη πως καπνίζετε!” μου λέει με κουτοπόνηρο ύφος.

Σάββατο, 27 Οκτωβρίου 2007

Κοντεύει νύχτα πια· παραδίδω μάθημα γερμανικών στο Σάββα, που ως συνήθως παπαρδελίζει ασταμάτητα, ανίκανος να λύσει μόνος του και την απλούστερη άσκηση. Ξαφνικά σηκώνεται, τρέχει στην κουζίνα και μου φέρνει ένα σοκολατάκι που έχει τη μορφή του Μίκυ Μάους. Επιμένει να το φάω αμέσως. Μόλις κόβω την πρώτη δαγκωνιά, αρχίζει να ουρλιάζει: “Τρώτε το αυτάκι του Μίκυ! Το αυτάκι! Τώρα τρώτε το λαιμό! Θα πάτε στην κόλαση!” Πάγωσα μόλις άκουσα το ***σημείον***, μα προσπάθησα να μη δείξω τίποτα. *Αν είναι δυνατόν! Ποιός σατανάς τους κουρδίζει;*

Λίγο αργότερα, ο Σάββας δηλώνει πολύ σοβαρά ότι η ξαδέρφη του η Ράνια, η οποία είναι και αυτή μαθήτριά μου από φέτος, αρρώστησε νωρίς το απόγευμα με πυρετό και γρίπη και ότι την πήγαν στο νοσοκομείο. Κατ' αρχάς, απορώ με τη ***σύμπτωση***: Σήμερα το πρωί πήγα στη Ράνια για μάθημα κι έτυχε να κάνουμε ένα κείμενο που μιλούσε για ένα παιδί άρρωστο με πυρετό και γρίπη. Ύστερα απορώ με τα λεγόμενα του Σάββα, επειδή η κοπέλα μου φάνηκε υγιέστατη. Μετά από λίγο έρχεται η μητέρα του και ο

μικρός τη βάζει να επιβεβαιώσει την ιστορία του: "Έτσι δεν είναι μαμά; Δεν πήγε στο νοσοκομείο η ξαδέρφη μου;" Προς έκπληξή μου, η κα Άννα αρνείται κάτι τέτοιο. Ο νεαρός ψιλοθυμώνει που η μαμά του δεν συνεργάζεται στο "αστειάκι" του.

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Οκτώβριος 2007): Εδώ κι ένα χρόνο περίπου καταγράφω τα κρυπτογραφημένα ή όχι *σημεία* που λαβαίνω καθημερινά από το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα. Διαπιστώνω, λοιπόν, ότι παρόλο που τα αρνητικά ("κόλαση") είναι γενικώς πιο κραυγαλέα από τα θετικά ("παράδεισος"), σχεδόν αλληλοεξουδετερώνονται αριθμητικά μεταξύ τους -άρα δεν έχουν κανένα ουσιαστικό νόημα. Συνεπώς, δεν μου μεταδίδεται τίποτα, κανένα σοβαρό μήνυμα από κάποιον "πάνσοφο και παντοδύναμο Θεό". Έτσι, τώρα πια δεν δέχομαι παθητικά το φαινόμενο, ιδίως τα λεξαριθμικά μηνύματα δεν τα υπολογίζω καθόλου. Αντιμετωπίζω την όλη υπόθεση με σχετική ψυχραιμία και αμφισβήτηση, ωστόσο δεν μπορώ να πω ότι τα δήθεν *σημεία της κόλασης* δεν με επηρεάζουν καθόλου. Άλλωστε, το ***εφιαλτικό μήνυμα*** εξακολουθεί να με κυνηγά στα όνειρά μου. Ευελπιστώ, όμως, ότι με τον καιρό η ψυχολογική μου κατάσταση θα βελτιωθεί...

Παρασκευή, 2 Νοεμβρίου 2007

Ακόμα ένα επεισοδιακό μάθημα με το Σάββα, ο οποίος σήμερα έχει τα κέφια του.
"Έχετε πάει στη Ρόδο;" με ρωτάει σε μια στιγμή.
"Έχω πάει, πριν από είκοσι χρόνια", του απαντώ.
"Και πόσων χρονών είσασταν, πέντε;" δείχνει γνήσια απορία -να και κομπλιμέντο. Ύστερα μου αναφέρει κάτι που άκουσε πρόσφατα στην τηλεόραση:

“Σύμφωνα με μια σύγχρονη αίρεση, όλοι οι άνθρωποι που βρίσκονται σήμερα πάνω στη γη έχουν αντικατασταθεί από εξωγήινους οι οποίοι μας χειρίζονται εξ αποστάσεως. Είναι σα να κατοικούν μέσα μας!”
Γιατί δεν μου φαίνεται τόσο απίθανη αυτή η εκδοχή;

Βρίσκομαι εδώ από τις 9:10 τη νύχτα και ο Σάββας έχει τόσο πολλές εργασίες, ώστε υπολογίζω να μας πάρουν γύρω στις πέντε ώρες -με τους ρυθμούς που εργάζεται ο μαθητάρας. Όμως, γύρω στις 10:00 γίνεται διακοπή ρεύματος. Μαύρο σκοτάδι, παγερή σιωπή. “Μόνο αυτό μας έλειπε τώρα, κυρία!” ακούγεται η φωνή του Σάββα, μετά από μερικές στιγμές αμηχανίας. Περιμένουμε λίγο μήπως ανάψουν τα φώτα -τίποτα. Ωστόσο, ο νεαρός δεν πτοείται: Σηκώνεται, βρίσκει τρεις φακούς, τους τοποθετούμε πάνω στο τραπέζι και συνεχίζουμε ακάθεκτοι μέχρι τις 11:00. Ύστερα τα παρατάμε, κατόπιν έντονης διαμαρτυρίας του πατέρα του.

Παρασκευή, 9 Νοεμβρίου 2007

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μέσα σ' ένα πλούσιο σπίτι, η μελαχροινή κόρη της οικογένειας ανακαλύπτει πως όταν προφέρει τη φράση “Χρόνος δεν υπάρχει”, αρχίζει να αιωρείται στα δωμάτια. Αυτή (εγώ) υψώνεται ως το ταβάνι και πετά/ώ σε όλο το σπίτι, νιώθοντας πολύ όμορφα. Όσοι με βλέπουν, με θαυμάζουν. Μονάχα οι γονείς μου εκφράζουν αποδοκιμασία: “Αν τώρα κάνει έτσι, τι θα κάνει αργότερα;” ανησυχεί η μητέρα μου. “Όλο με κάτι τέτοια ασχολείται, αντί να κάνει καμιά σοβαρή δουλειά”, λέει ο μπαμπάς.

Πιθανή ερμηνεία: Το όνειρο δείχνει ότι διαθέτω μεν κάποιες ψυχικές δυνάμεις, αλλά αποκαλύπτει και την αληθινή γνώμη που έχουν οι γονείς μου για μένα...

Η Λουίζα με πληροφορεί ότι η μικρότερη αδελφή της, η Υακίνθη, τα τελευταία πέντε χρόνια δεν παραδίδει πια ιδιαίτερα μαθήματα ούτε εργάζεται πουθενά. Όσους μαθητές είχε τους έδιωξε μόνη της για να καταφέρει, λέει, να τελειώσει τη σχολή φυσικής στο πανεπιστήμιο -σε ηλικία 35 ετών, ενώ έχει ήδη τελειώσει γεωλογία. Έτσι, τώρα διαθέτει δυο πτυχία (γεωλογίας και φυσικής) μα δεν ενδιαφέρεται να διδάξει σε σχολείο ούτε να δουλέψει σε εργαστήριο ή εταιρεία. Δίνει μεν εξετάσεις στον ΑΣΕΠ αλλά πηγαίνει μάλλον αδιάβαστη· κατά βάθος δεν θέλει να περάσει. Η Υακίνθη δεν είχε ποτέ γκόμενο, ενώ τώρα δεν έχει πια ούτε φίλες. Παράλληλα, παραμελεί την υγεία της: Ο οικογενειακός γιατρός λέει ότι είναι πολύ αδύνατη και ότι έχει αρχίσει να παρουσιάζει κύφωση. Η ίδια, όμως, δύστροπη και πεισματάρα, αρνείται να κάνει ιατρικές εξετάσεις.

Ομοίως ο Μιχάλης, ο 42χρονος αδελφός της Λουίζας, έχει σπουδάσει πληροφορική, είναι σε θέση να κατασκευάζει δικά του προγράμματα, έχει γράψει και πέντε σχετικά βιβλία, όμως εδώ και δέκα χρόνια δεν δουλεύει πουθενά. Δεν είχε ποτέ του γκόμενα, τώρα δεν έχει ούτε φίλους και ολοφάνερα πάσχει από βαθιά κατάθλιψη. Τα δυο αδέλφια μένουν στο ίδιο διαμέρισμα στην οικογενειακή πολυκατοικία, ζουν από ένα ενοίκιο που εισπράττουν, ενώ ο συνταξιούχος πατέρας τους πληρώνει ΤΕΒΕ και για τα δυο παιδιά.

Από την άλλη μεριά, η Λουίζα (απλή απόφοιτος Λυκείου, με εμφάνιση μετριώτερη των αδελφών της) απολαμβάνει όλα τα “αγαθά του Θεού”: Μόνιμη δουλειά σε μεγάλο δικηγορικό γραφείο εδώ και 25 χρόνια, έναν πετυχημένο γάμο, δυο καλά παιδιά. Παρά τη μετριότητά της, διαπρέπει παντού, όλα της πάνε ρολόι – και μονάχα εγώ διακρίνω το *παράδοξο* σε όλη

αυτή την υπόθεση...

Τρίτη, 13 Νοεμβρίου 2007

Ζωές που πάνε χαμένες: Προχθές τα ξημερώματα, δυο παιδικοί φίλοι του Νάσου, 20 χρονών και οι δυο, σκοτώθηκαν σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα καθώς επέστρεφαν από κάποιο κλαμπ. Ο ανηψιός μου είναι απαρηγόρητος. Ακόμη, χθες ήλθε στο σπίτι μας η φίλη μας η Θεώνη και μας είπε ότι ένας 30χρονος ανηψιός της αυτοκτόνησε πρόσφατα επειδή τον άφησε η γυναίκα του. Σήμερα το πρωί ο Νάσος πήγε στο γυμναστήριο μα δεν είδε πουθενά το γυμναστή του. Όπως πληροφορήθηκε αμέσως, ο 24χρονος νεαρός σκοτώθηκε με μηχανάκι την Κυριακή. Ο ανηψιός μου γύρισε πίσω στο σπίτι πολύ στενοχωρημένος και ανήγγειλε στη μητέρα μου: "Γιαγιά, δεν είμαι καλά, δεν ξέρω τι έχω. Τι συμβαίνει στον κόσμο, βρε γιαγιά;" Αμέσως μετά ανέβηκε στο δωμάτιό του κι έπεσε ξερός για ύπνο...

Σάββατο, 17 Νοεμβρίου 2007

Καφές και κουλουράκια στο σαλόνι της φίλης μου της Λένας, όπου με αρκετό καμάρι μου διηγείται φάσεις από τα παιδικά της χρόνια ως πάμπλουτη και δημοφιλής κόρη του προέδρου στο Νεραϊδοχώρι Τρικάλων. *Όπως η καλή μέρα φαίνεται απ' το πρωί, έτσι και ο τυχερός άνθρωπος φαίνεται από την παιδική του ηλικία.*

Η ώρα περνά ήρεμα κι ευχάριστα, ωστόσο δεν μπορώ να παραβλέψω ότι η Λένα δεν είναι αυτή που ήταν άλλοτε. Τώρα μιλά πολύ, συνεχώς για τον εαυτό της, κομπάζοντας διαρκώς σχετικά με το πόσο ξύπνιοι είναι η ίδια και ο άνδρας της, που τα έχουν καταφέρει τόσο καλά στη ζωή τους: Διατηρούν μια πετυχημένη οικογένεια με δυο αγόρια που σπουδάζουν, έχουν

καλοπληρωμένες δουλειές, πλούσια κοινωνική ζωή, χρήμα με ουρά. Συνεχώς αγοράζουν καινούργια έπιπλα και gadgets, τα οποία η Λένα επιδεικνύει αδίστακτα: "Το βλέπεις το νέο μας κρεβάτι με στρώμα νερού; Στοίχισε 2500 ευρώ! Κι εκείνο το έπιπλο για την τηλεόραση; Μας κόστισε 1800 ευρώ!" (λες και τη ρώτησα). Δεν ενδιαφέρεται ν' ακούσει το παραμικρό για μένα· αν αναφέρω οτιδήποτε για τον εαυτό μου, φροντίζει αμέσως να με μειώνει, με ύφος μάλλον ειρωνικό: "Πόσο παίρνεις την ώρα για τα ιδιαίτερα; 7 ευρώ;" ... "Έχεις καθόλου μαθητές;" ... "Καμιά επιτυχία;". Κάποια στιγμή της αναφέρω ότι ο ανηψιός μου ο Γιάννης είναι κατά βάθος ευαίσθητο παιδί κι αμέσως η Λένα σπεύδει να μου κόψει το βήχα: "Όσοι είναι ευαίσθητοι δεν επιβιώνουν, μονάχα οι σκληροί επιβιώνουν!". Αν, μάλιστα, της πω ότι αισθάνομαι όμορφα για κάτι, μου πετάει αμέσως τη σπόντα για "μερικές-μερικές γεροντοκόρες που ασχολούνται με σαχλαμάρες και δεν έχουν κάνει τίποτα στη ζωή τους επειδή δεν έχουν μυαλό, ούτε κανένα λόγο ύπαρξης". Εγώ γενικά της απαντώ με όσο γίνεται περισσότερη διπλωματία, μην τυχόν και χαλάσω τη σοβαρή φιλία. Στο εξής, πάντως, θεωρώ σκόπιμο να μη της λέω τίποτα για τον εαυτό μου επειδή σίγουρα εκνευρίζεται όταν ακούει το παραμικρό για μένα. Σαφέστατα, πρόκειται για μια προκλητικά τυχερή κότα, που ο "Θεός του κόσμου τούτου" την αγαπά επειδή δεν μπορεί να σκεφθεί τίποτα πέρα από το χρήμα και το status...

"Απόλυτο Κακό": Παράξενο, πάντως: Εγώ, μια κακομοίρα αποτυχημένη γεροντοκόρη, που ζω μια "άδεια, χωρίς νόημα ζωή", έχω ήδη γεμίσει πέντε χοντρούς τόμους με αξιοσημείωτα γεγονότα, σκέψεις, ιδέες, ακόμη και μεταφυσικές εμπειρίες μου, και

απολαμβάνω την κάθε γραμμή που γράφω. Αυτή η “άδεια” και “χωρίς νόημα” ζωή μου με εμπνέει με το παραπάνω.

Γιατί άραγε, όλοι αυτοί οι βολεμένοι, ευτυχισμένοι, καθώς-πρέπει οικογενειάρχες, που τα έχουν όλα και ζουν μια “γεμάτη, πετυχημένη, όλο νόημα ζωή”, δεν κάθονται ποτέ να περιγράψουν το παραμικρό γεγονός από αυτή την τόσο σπουδαία ζωή τους; “Εμείς δεν έχουμε ελεύθερο χρόνο για σαχλαμάρες, εμείς είμαστε σοβαροί άνθρωποι”, θα αντιτάξουν μερικοί. Για να λουφάζουν πέντε ώρες την ημέρα μπροστά στην τηλεόραση, βρίσκουν το χρόνο...

Είναι δυνατόν να μη τους εντυπωσιάζει τίποτα; Τόσο τα θεωρούν όλα φυσικά και αυτονόητα, όσα συμβαίνουν στους ίδιους αλλά και στον κόσμο γύρω τους; Ή, μήπως, δεν εκτιμούν τίποτα απ' όλα όσα έχουν, επειδή ακριβώς δεν τους αρκούν “όλα”; Προφανώς, απαιτούν να έχουν περισσότερα από “όλα”. Μάλλον γι' αυτό δεν τους εμπνέει τίποτα. Από την άλλη πλευρά, πόσο αξίζει τον κόπο να περιγράψει κανείς μια ζωή που κυλάει σαν καλοκουρδισμένο ρολόι;

* * * *

Τρίτη, 20 Νοεμβρίου 2007

Είναι βράδι, έχει έλθει η Περσεφόνη στο σπίτι (δυόμισι μήνες είχε να φανεί), κουβεντιάζουμε ζωηρά κι ευχάριστα για τρεις ώρες ώσπου, κατά τις 22:40, μου ανακοινώνει πως έφθασε η ώρα να φύγει. Ωστόσο, δεν σηκώνεται από την πολυθρόνα, ούτε συνεχίζει καμιά συζήτηση. Απορώ καθώς την παρατηρώ να τρίβει τα μάτια της για κανένα πεντάλεπτο, μέχρι που την ακούω να αναγγέλλει με αργή, υποβλητική φωνή: “Στο πυρ το

εξώτερον...” (παύση) “...θα στείλω όλους τους μαθητές μου!” καταλήγει θριαμβευτικά και ξεντώνεται χαμογελώντας, λες κι έχει μόλις ξυπνήσει από ύπνωση. Μένω εμβρόντητη, σα να μ' έχει χτυπήσει ηλεκτρικό ρεύμα. Παρά την ταραχή μου, δεν δείχνω τίποτα στην Πέρσα, η οποία τώρα σηκώνεται κι ετοιμάζεται να φύγει. Την αποχαιρετώ εγκάρδια, σα να μη συμβαίνει τίποτα.

Μόλις μένω μόνη, ο νους μου αρχίζει αυθόρμητα να δουλεύει πυρετωδώς, προσπαθώντας να αναλύσω το ανωτέρω ***σημείον*** όσο πιο λογικά γίνεται. Κατ' αρχήν, υποθέτω ότι η Περσεφόνη έχει αναπτύξει κάποια παράξενη τηλεπάθεια: ήταν σα να ήλθε σε διαμεσική επαφή με κάποιο μοχθηρό πνεύμα, το οποίο της υπέβαλε τη συγκεκριμένη φράση κι εκείνη υπάκουσε σαν κουρδισμένη. Γρήγορα, όμως, το μυαλό μου πάει να εκραγεί από τον καταιγισμό των συνειδητοποιήσεων, καθώς μου είναι πλέον ολοφάνερο ότι εκείνη η τελευταία φράση της φίλενάδας μου δεν ήταν ούτε τυχαία, ούτε ασυνείδητη!

Η Μαύρη Αλήθεια: Στις μέρες που ακολουθούν, εκείνα τα τελευταία λόγια της Πέρσας αντηχούν συνεχώς στο νου μου. Προσπαθώ να κατανοήσω τη σημασία τους (γιατί να προφέρει κάτι τέτοιο, έτσι ξαφνικά, χωρίς λόγο;) και καταλήγω σε νέα δραματικά συμπεράσματα: Όλη αυτή η τρομακτική πνευματική περιπέτεια ("*σημεία"* και *εφιαλτικό μήνυμα*) στην οποία έχω περιπέσει εδώ κι ενάμισι χρόνο, αποτελεί προϊόν μαγείας! Πριν ξεστομίσει η Πέρσα εκείνα τα απαίσια λόγια δεν θα το φανταζόμουν ποτέ, τώρα όμως είμαι πεπεισμένη γι' αυτό: Πρόκειται για εξαιρετικά κακόβουλη μαύρη μαγεία η οποία συντονίζει γύρω μου *σημεία της κόλασης*, κυρίως όμως συντονίζει το πνεύμα

μου έτσι ώστε να κολλάει σ' αυτή την αρρωστημένη θρησκευτική σκεπτομορφή! Πιθανότατα δεν το έχει κάνει μόνη της αλλά σε συνεργασία με τη σατανιστική οργάνωση (κύκλωμα) στην οποία ανήκει!

Τελικά, η Περσεφόνη πρέπει να είναι παρανοϊκή: Από τη μία με μισεί θανάσιμα, παρόλο που το κρύβει πολύ επιμελώς τόσα χρόνια, και από την άλλη επιδιώκει την παρέα μου, πιθανότατα μόνο και μόνο για να με παρακολουθεί και να ενημερώνει την κλίκα της.

Από ανέκαθεν μου συνέβαιναν αλλόκοτα σημαδιακά γεγονότα σε εξόδους μου με την Πέρσα, γεγονότα που συχνά έμοιαζαν "στημένα" και τα απέδιδα σε δράση κυκλωμάτων. Λοιπόν, μόλις τώρα διαπιστώνω ότι δεν πρόκειται για απλά κυκλώματα! Τελικά, ποτέ δεν ξέρεις τι κάνει ο καθένας! Έπρεπε να την είχα κάνει πέρα την Πέρσα εδώ και πολλά χρόνια, από τότε που είχα τις πρώτες βάσιμες υποψίες ότι είχε εισχωρήσει σε ύποπτα κυκλώματα -από τις αρχές του 1995. Δυστυχώς, όμως, είπα "δε βαριέσαι" επειδή τότε δεν μπορούσα καν να διανοηθώ τι είναι ικανά να μου σκαρώσουν τα εν λόγω κυκλώματα.

Δεν μπορώ να φανταστώ για ποιό λόγο μου έχουν κάνει τόσο κακά μάγια. Γνωρίζω, βέβαια, ότι η Πέρσα σκύλιασε μόλις ξεκίνησα κι εγώ να παραδίδω ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών· άλλωστε, μου έχει δηλώσει ουκ ολίγες φορές, εμμέσως πλην σαφώς, ότι με θεωρεί ανίκανη ως δασκάλα. Δε νομίζω, όμως, ότι αυτός είναι ο λόγος: Διδάσκω αγγλικά από το φθινόπωρο του 2000, αλλά τα πρώτα *σημεία* εμφανίστηκαν το καλοκαίρι το 2005. Το θέμα είναι ότι πρέπει να την απομακρύνω επειγόντως, με τέχνη, καθώς αυτή μπορεί να γίνει πολύ επικίνδυνη! Προς το παρόν, θα είμαι πολύ επιφυλακτική απέναντί της: Δεν πρόκειται να της ξαναπώ το

παραμικρό για μένα, ούτε για τυχόν σχέδιά μου, ούτε για τα μαθήματά μου, τίποτα...

Πέμπτη, 6 Δεκεμβρίου 2007

Με έχει φωνάξει ο Σάββας για έκτακτο μάθημα επειδή το Σάββατο δίνει προφορικά για Lower. Μόλις καθόμαστε στο γραφείο του, μου αναγγέλλει σοβαρά: "Έχω να σας δείξω κάτι αλλά μη το πείτε πουθενά! Έχω όλα τα θέματα για το προφορικό διαγώνισμα!" Στη συνέχεια, μου παρουσιάζει μια λίστα με 28 ερωτήσεις και θέματα που του έδωσαν στο φροντιστήριο αγγλικών όπου φοιτά. Πάνω σ' αυτές τις ερωτήσεις και τα θέματα του κάνω μάθημα, μόνο συνομιλία αυτή τη φορά. Δεν μιλάει σωστά, μα προσπαθεί.
"Γραπτά δώσαμε το περασμένο Σάββατο. Καλά τα πήγα! Εύκολα ήταν!" με πληροφορεί ο νεαρός με σιγουριά, λίγο αργότερα.

Παραξενεύομαι που τα βρήκε τόσο εύκολα, δεδομένου ότι το αγγλικό λεξιλόγιό του είναι το πολύ για τρίτη τάξη, γραμματική δεν ξέρει καθόλου, ενώ το συντακτικό του είναι απαράδεκτο. Κάτι μου λέει, πάντως, ότι ο Σάββας θα πάρει το πολυπόθητο χαρτί, παρά την ασχετοσύνη που τον δέρνει...

Σάββατο, 8 Δεκεμβρίου 2007

Βραδινή έξοδος με τη συνηθισμένη παρέα: τη Φιλιώ, την Ευγενία και το Νικήτα στο κέντρο της Αθήνας. Καταλήγουμε σ' ένα κοντινό μπαρ με συμπαθητικό, υποβλητικό περιβάλλον και καλή ροκ μουσική. Η κουβέντα ξετυλίγεται ευχάριστα, αν και δυσκολεύομαι κάπως να την παρακολουθήσω επειδή, ως συνήθως, η Φιλιώ και η Ευγενία κάθονται δίπλα-δίπλα και συνομιλούν μάλλον χαμηλόφωνα, ενώ εγώ με το

Νικήτα είμαστε απέναντί τους. Μόλις ο νεαρός πάει να μου πει δυο λόγια, η Ευγενία σπεύδει αμέσως να τον νουθετήσει: "Έλα, σταμάτα, όλο βλακείες λες, μην ενοχλείς την Υβόννη!".

Σε μια στιγμή, ο νεαρός παίρνει την απόδειξη και φτιάχνει με αυτήν μια χάρτινη βαρκούλα. Η ξαδέρφη του σπεύδει να τον μαλώσει ξανά: "Όλο βλακείες κάνεις!". Όποτε βγαίνουμε, δεν τον αφήνει να αρθρώσει κουβέντα και τον αποπαίρνει διαρκώς, πράγμα που αρχίζει να με ενοχλεί. Αν δεν τον θεωρεί αρκετά κόσμιο, γιατί τον κουβαλάει τότε;

Πέμπτη, 20 Δεκεμβρίου 2007

Το κασετόφωνο που αγόρασα πριν από ένα μήνα άρχισε κιόλας να μην παίζει σωστά τις κασέτες, παραμορφώνοντας τελείως τον ήχο. Έτσι, σήμερα το πήγα στην αντιπροσωπεία κι εκεί μου είπαν πως θα είναι έτοιμο σε δέκα μέρες. Η απόδειξη που μου έδωσαν έχει αύξοντα αριθμό 0539 (= Η ΚΟΛΑΣΙΣ) μα δεν ταράχτηκα ιδιαίτερα από το ***σημείον***. Δεν μασάω πια...
"Κάτι γίνεται με σένα, κάτι υπάρχει στο σπίτι σου και χαλάει τις μηχανές! Δεν μπορεί να χαλάει αμέσως, οτιδήποτε αγοράζεις! Ίσως επειδή δεν συμπαθείς την τεχνολογία!" συμπεραίνει η αδελφή μου, μόλις της αναφέρω τα καθέκαστα.

Εντέλει, το κασετόφωνο θα το πάρω πίσω ένα μήνα αργότερα. Θα παίξει κανονικά μέχρι τα μέσα του Φλεβάρη. Ύστερα θα ξαναχαλάσει, παραμορφώνοντας και πάλι τον ήχο της κασέτας. Στο εξής θα το κρατά η αδελφή μου για ν' ακούει ραδιόφωνο...

Σάββατο, 22 Δεκεμβρίου 2007

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' ένα

ωραίο χωριό όπου μένει η κυρία Χριστίνα, η πρώην ψιλικατζού. Στέκομαι σε μια πλατεία, όπου δεσπόζει μια εκκλησία με λουλουδιασμένο κήπο ολόγυρα. Πιο πέρα ορθώνεται ένας μεγάλος φοίνικας. Πάνω σ' ένα κλαδί του αφήνω το χρυσό μου βραχιόλι. Μια ομάδα από καθολικούς θρησκευόμενους εκτελούν χορευτικούς σχηματισμούς, πέφτουν συνεχώς πάνω μου κι έτσι δεν μπορώ να φθάσω και να ξαναπάρω το βραχιόλι μου. Προσπαθώ να τους ξεφύγω μα αυτοί όλο μπροστά μου βρίσκονται.

Τελικά, γλυστρώ μέχρι τον κήπο κι από εκεί έξω, στους δρόμους. Πιο πέρα φαίνεται ένας ψηλός λόφος γεμάτος δένδρα, μάλλον πεύκα. Ανεβαίνω εκεί, κι από ψηλά διακρίνω τη γαλήνια θάλασσα με τη δαντελωτή ακτογραμμή. Αισθάνομαι χαρούμενη και το όνειρο γίνεται *διαυγές*. Αποζητώ το χρυσό μου βραχιόλι κι επιθυμώ να ξαναβρεθώ στην πλατεία. Αφήνομαι χαλαρά στον άνεμο αλλά αυτός με οδηγεί κάπου πιο ψηλά στο βουνό. Ξαναδοκιμάζω να πετάξω και τότε καταλήγω πλάι σ' ένα δένδρο του λόφου, που μοιάζει με χουρμαδιά.

Αυτή τη φορά, καθώς πετάω μαλακά κι ευχάριστα, ο άνεμος με φέρνει έξω από το παλιό ψιλικατζίδικο. Παρατηρώ για λίγο τη γνώριμη τζαμαρία, είναι και η κυρία Χριστίνα εκεί.
"Έχετε ακόμη το μαγαζί;" τη ρωτώ.
"Όχι, έχει κλείσει", μου αποκρίνεται. Δίπλα της υπάρχει ένα γυμνό μικρό βρέφος.
"Ο μονάκριβος εγγονός μου", λέει και χαμογελά.

Τρίτη, 25 Δεκεμβρίου 2007

Χριστουγεννιάτικο τραπέζι επάνω, στη μεζονέτα της Αλίκης. Μαζευτήκαμε όλοι μαζί και φάγαμε γαλοπούλα γεμιστή, ρολό κοτόπουλο, παστίτσιο, τυροπι-

τάκια, σαλάτα λάχανο-καρότο, ψητά λουκάνικα κλπ. Κάποια στιγμή είπα στο Γιάννη ότι επιθυμώ το μωρό να είναι κορίτσι, επειδή
"Ανηψιούς έχω δύο· τώρα χρειάζομαι μια ανηψιά!"
"Μα γιατί;" έκανε ο Γιάννης, μάλλον ενοχλημένος. Σίγουρα, δεν θέλει κορίτσι.

Η μέλλουσα σύζυγός του, η 20χρονη Μαρίνα, τήρησε σιγήν ιχθύος καθ' όλη τη διάρκεια της συνεστίασης και δεν ξεκόλλησε ούτε στιγμή από τον άνδρα και αφέντη της. Ο ανηψιός μου, από τη μεριά του, δεν έπαψε να την παρακολουθεί ούτε δευτερόλεπτο, μην τυχόν η γυναίκα του πει ή κάνει το παραμικρό χωρίς την δική του έγκριση...

Δευτέρα, 31 Δεκεμβρίου 2007

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μαζί με άλλα άτομα παίζω ένα πολεμικό παιγνίδι με κούκλες που έχουν τη μορφή ηρώων του Ντίσνεϋ. Ξεχωρίζει μια διαφορετική κούκλα-πολεμίστρια με μωβ στολή και κοντά μαύρα μαλλιά. Όλες οι φιγούρες είναι εφοδιασμένες με όπλα και σπαθιά και στέκονται γύρω από ένα όμορφο, πολύχρωμο, χαρτονένιο κάστρο, που εγώ και οι συμπαίκτες μου πρέπει να συναρμολογήσουμε μόνοι μας. Σε μια στιγμή, το σκηνικό και οι πλαστικοί ήρωες ζωντανεύουν και παίρνουν φυσικό μέγεθος. Στέκομαι και θαυμάζω τον υπέροχο κήπο με τους πολύχρωμους λουλουδιασμένους θάμνους και τη μεγάλη γραφική λίμνη, που είναι γεμάτη νούφαρα. Πλήθος χρώματα και πολύτιμοι λίθοι αστράφτουν στο φεγγαρόφωτο, ενώ έχει πια σκοτεινιάσει. Ξαφνικά, με έκπληξή μου παρατηρώ ότι τις πόρτες και τα παράθυρα του κάστρου διακοσμούν λευκές νεκροκεφαλές, ενώ ένας γέρος καίει ξερόχορτα λίγο πιο πέρα. Μέσα στον κήπο βλέπω και τη

θεία Πηνελόπη.

Επαλήθευση: Νωρίς το πρωί μαθαίνουμε ότι αποβραδίς πέθανε ο αδελφός της θείας Πηνελόπης, που εδώ και λίγους μήνες έπασχε από καλπάζουσα λευχαιμία.

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Δεκέμβριος 2007): Δυστυχώς, το ***εφιαλτικό μήνυμα*** έχει γίνει ακόμα συχνότερο, εφόσον έρχεται πια σχεδόν κάθε νύχτα και με ταράζει. Έτσι, στις 18 του μήνα ξαναπήγα στην ψυχίατρο. Φάνηκε ικανοποιημένη που με είδε, είπε ότι δεν έπρεπε να σταματήσω τα χάπια και τώρα "θα τα παίρνουμε για κανένα χρόνο!". Έχω μπλέξει πολύ άσχημα...

Όσο για τα ***σημεία***, συνεχίζω την προσεκτική παρατήρηση και καταγραφή τους και διαπιστώνω πως έχουν μειωθεί κάπως, ενώ αρκετά από αυτά είναι αντικρουόμενα. Με δυο λόγια, δεν υπάρχουν "θεϊκά μηνύματα". Υπάρχουν μόνο διαβολικές συμπτώσεις ελεγχόμενες από κακοποιά πνεύματα – τα ίδια κακοποιά πνεύματα που με έχουν βάλει στόχο από τότε που γεννήθηκα.

Επιπλέον, υπάρχει και η θετική όψη της υπόθεσης: Χωρίς τα *σημεία* και το *εφιαλτικό μήνυμα* δεν θα ξεπερνούσα ποτέ το πνευματικό επίπεδο του "γιατί δεν είμαι δημοφιλής;" ... "γιατί δεν βρίσκω άνδρα;" ... "γιατί δεν μου τηλεφωνεί πια η Πέρσα;" ... "Γιατί με αποφεύγει η Λουίζα;" κ.ο.κ. Τώρα, όμως, χάρη στις τρομακτικές εμπειρίες που βιώνω εδώ και δυο χρόνια, αυτά τα τετριμμένα θέματα δεν με απασχολούν πια. Τώρα μπορώ να απαντήσω σε όλα αυτά τα "γιατί".

Και κάτι άλλο: Εδώ και κανένα χρόνο δεν παρατηρώ πια μουρλούς με κομπολόγια και κλειδιά να περιφέρονται συνεχώς γύρω μου, μόλις ξεμυτίσω από το

σπίτι. Τι έγιναν όλοι αυτοί άραγε; Πού εξαφανίστηκαν; Απάντηση: Ο “Θεός αυτού του κόσμου” δεν τους εξαπολύει πλέον εναντίον μου είτε επειδή έχω μάθει να τους αντιμετωπίζω (χάρη στις ωτοασπίδες), είτε επειδή τώρα φροντίζει να με απασχολεί περισσότερο με νέα, πιο αφύσικα προβλήματα...

Συνειδητοποιήσεις

Σάββατο, 19 Ιανουαρίου 2008

Το πρωί, κατά τις 10:15, τηλεφωνεί η μητέρα μου και λέει να πάω στην τράπεζα να σηκώσω από το λογαριασμό μου 200 ευρώ για να τα δώσω στο Γιάννη, ο οποίος θέλει να αγοράσει κάποιο μηχάνημα για τη βάρκα ψαρέματος του πατέρα του. Θα μου τα επιστρέψει στο τέλος του μήνα, λέει. Εξηγώ στη μαμά ότι δεν προλαβαίνω να πάω τώρα επειδή σε λίγο πρέπει να φύγω για μάθημα. Ύστερα πηγαίνω επάνω και τρώω το πρωινό μου μόνη επειδή όλη η οικογένεια κάθεται στα καρφιά, καθότι σε λίγο καταφθάνει ο πρίγκηψ και πρέπει να έχουμε τα λεφτά έτοιμα. Προτείνω να πάει ο πατέρας μου να σηκώσει λεφτά, άλλωστε διατηρεί κι εκείνος τραπεζικό λογαριασμό. Ο μπαμπάς δυσανασχετεί κι εγώ απορώ: "Δεν μπορούμε μια φορά να πούμε όχι; Κι εγώ θα γούσταρα μια τζάγκουαρ, μα δεν έχω χρήματα, άρα δεν την αγοράζω, τέλος! Δεν τρέχω να βρω δανεικά!". Ακολουθεί μουρμούρα, αναστάτωση, πλάγιες θυμωμένες ματιές.

Ξανακατεβαίνω στο σπίτι μου κι ένα λεπτό πριν αναχωρήσω για το μάθημα, ντριν, τηλέφωνο, η μητέρα μου: "Ο Γιαννάκης θα έλθει το απόγευμα τελικά, οπότε προλαβαίνεις να πας να σηκώσεις τα 200 ευρώ με την κάρτα σου!"

"Γιατί δεν πάει ο μπαμπάς;" επιμένω εγώ.

"Βαριέται" απαντά η μαμά.

"Καλά, τότε θα πάρω εγώ την κάρτα του μπαμπά και θα πάω να σηκώσω τα χρήματα!" τους τη φέρνω.

“Καλά, καλά, ο μπαμπάς φεύγει τώρα”, λέει η μητέρα μου βιαστικά και κλείνει το τηλέφωνο, μάλλον απογοητευμένη που δεν έπιασε το κόλπο τους.

Έχουμε και λέμε: Από το καλοκαίρι και μετά, η οικογένεια (γονείς, αδελφή και ανήψια) δανείζονται συνεχώς λεφτά από μένα και μου χρωστούν ακόμη:
200 ευρώ ο Νάσος, για αγορά air condition
700 ευρώ η Αλίκη, για το δίπλωμα οδήγησης του Νάσου
350 ευρώ η μαμά, για διάφορα έξτρα ψώνια των πριγκηπόπουλων
200 ευρώ ο Γιάννης για ένα ιατρικό τεστ της εγγύου γκόμενάς του
Χώρια τα μικροποσά, πότε 5, πότε 10, πότε 20 ευρώ, που μου αποσπούν σχεδόν καθημερινά για ψώνια στο σούπερ μάρκετ ή για χαρτζηλίκι του Νάσου.

Λεπτομέρεια: Ο Γιάννης πρόσφατα εισέπραξε 2500 ευρώ από την πώληση της παλιάς μοτοσυκλέτας του. “Γιατί δεν σηκώνει από αυτά τα λεφτά;”, ζήτησα να μάθω. “Τα χάλασε όλα”, μου είπαν. Πότε πρόλαβε;

Λοιπόν, αδυνατώ να καταλάβω πώς γίνεται αυτό: Οι Μαρκάκηδες εισπράττουν κάθε μήνα σταθερούς μισθούς, ενώ το ΙΚΑ τους το πληρώνει ο εργοδότης. Εγώ δεν έχω σταθερό μισθό, δουλεύω μόνο οκτώ μήνες το χρόνο, πληρώνω κάθε δίμηνο 500 ευρώ για ΤΕΒΕ + 200 ευρώ για φως-νερό-τηλέφωνο = 700 ευρώ – κι όμως, εγώ πρέπει πάντα να τους δίνω δανεικά και αγύριστα για να κάνουν λούσα! Πώς έχω μπλέξει έτσι;

Τρίτη, 5 Φεβρουαρίου 2008

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μετά από σύντομες διαδικασίες, με χρίζουν πρωθυπουργό της Ρωσίας!
“Μα πώς θα τα βγάλω πέρα με μια δουλειά που δεν γνωρίζω καθόλου;” απορώ.

“Μην ανησυχείς, μόνο υπογραφές θα βάζεις!” μου εξηγεί κάποιος.
Ο παλιός Ρώσος πρωθυπουργός μου απονέμει ο ίδιος τον τίτλο...⇑

Ώρα 7:00 το απόγευμα, μου τηλεφωνεί η Άννα, η μητέρα του Σάββα, και μου ζητάει να πάω να δείξω κάποια άσκηση στο γιόκα της, για ένα τέταρτο της ώρας. Δεν έχω καμία όρεξη να μου χαλάσει το απόγευμά μου ο Σάββας με την ακατάσχετη λογοδιάρροιά του, οπότε της λέω ψέματα ότι μόλις έφευγα για μάθημα και ότι θα επιστρέψω στις 10:00 τη νύχτα. “Σάββα, να έλθει η κυρία στις 10:00;” ακούω την Άννα να του φωνάζει. Ο μικρός απαντά παπαρδελίζοντας ένα “ναι”.

Εντέλει, ο Σάββας θέλει να του λύσω δυο πανεύκολες ασκήσεις, να του υπαγορεύσω μια επιστολή για τ' αγγλικά του σχολείου (επίπεδο τρίτης τάξης) και να του δείξω μια άσκηση στα γερμανικά του σχολείου (βιβλίο που κάναμε προ τριών ετών). Κατά τ' άλλα, με πολύ καμάρι, ο μικρός μου ανακοινώνει πως πήρε τελικά το Lower με βαθμό C – κι ας είναι το επίπεδό του στα αγγλικά για τρίτη τάξη το πολύ! Αυτό κι αν είναι θαύμα! “Παρόλο που είχα τόσες ελλείψεις, το πάλεψα και το πέτυχα!” μου υπερηφανεύεται. Στη συνέχεια, δηλώνει ότι απαξιεί να δώσει για το επίπεδο Advanced και ότι έχει ήδη ξεκινήσει στο φροντιστήριο μαθήματα για Proficiency – από τα οποία δεν καταλαβαίνει Χριστό, όπως ομολογεί ο ίδιος...

Παρασκευή, 8 Φεβρουαρίου 2008

Άργησα να το συνειδητοποιήσω αλλά είναι γεγονός: Εδώ και χρόνια, δεν περνά ούτε μια μέρα χωρίς να μου ζητήσουν χρήματα, η μητέρα μου ή οι

Μαρκάκηδες: Πότε, 5, πότε 10, πότε 20 ευρώ, πότε 200 ή παραπάνω, και το θεωρούν αυτονόητο ότι θα τα δώσω χωρίς δεύτερη κουβέντα.

Σήμερα πάλι, απαίτησαν να δώσω άλλα 200 ευρώ στο Γιάννη για νέες ιατρικές εξετάσεις της εγγύου φιλενάδας του. Μάλλον αφελώς παραπονέθηκα στη μαμά κι έτσι ξεκίνησε μεταξύ μας μια εκτενής συζήτηση που μου αποκάλυψε ξεκάθαρα τι ακριβώς σκέφτεται η μητέρα μου για μένα: Εγώ, λέει, δεν έχω αντιμετωπίσει ποτέ κανένα πρόβλημα. Μόνο "η κακομοίρα η Αλίκη" και "ο φουκαράς ο Θανάσης" έχουν τραβήξει τα πάνδεινα κι εξακολουθούν να βασανίζονται. Όσο για την απόλυτη ακινησία της δικής μου ζωής, ευθύνομαι αποκλειστικά και μόνο εγώ επειδή, όπως πιστεύει η μητέρα μου, το συνηθίζω να εγκαταλείπω τις δουλειές επειδή έτσι γουστάρω κι όχι επειδή κάποιοι μου κάνουν τη ζωή μαρτύριο. Ακόμη, αν ήμουν πρόθυμη τότε, το '88, να παντρευτώ το χοντροΘωμά και να του κάνω τις απαραίτητες πουτανιές, τώρα θα ήμουν παντρεμένη με παιδιά. Άρα, η σημερινή μου κατάσταση είναι αποτέλεσμα δικών μου επιλογών, οπότε δεν έχω κανένα δικαίωμα να παραπονιέμαι! Όταν τόλμησα να πω ότι η Αλίκη και τα παιδιά έχουν υπερβολικές απαιτήσεις και γι' αυτό κάνουν συνεχώς υπέρογκα έξοδα, η μαμά ενοχλήθηκε φοβερά και μου πέταξε: "Αυτοί έχουν ανάγκες, ενώ εσύ όχι!".

Τελικά, το οικογενειακό μου περιβάλλον είναι πολύ αρρωστημένο και υπερφορτισμένο με τις ατέλειωτες απαιτήσεις της Αλίκης και των παιδιών της. Όσο για μένα, από την εποχή που ήμουν ακόμη παιδί, μου υποβάλλουν μεθοδικά την ιδέα ότι είμαι μια χαμένη υπόθεση, ενώ η Αλίκη είναι η καπάτσα, η ξύπνια, η χαριτωμένη κλπ. Επιπλέον, από τότε που παντρεύτηκε

τον Αντώνη έγινε και ηρωίδα: “Παρόλο που τράβαγε τόσα, είχε τη διάθεση να φτιάχνει γλυκά, η καημένη!” λέει η μαμά, εκφράζοντας τον άπειρο θαυμασμό της για τη χαροκαμμένη σούπερ-γούμαν Αλίκη.

Γενική συντονίστρια του όλου θεάτρου είναι η μητέρα μου, την οποία μέχρι σήμερα θεωρούσα “κυρία Τέλεια”. Ο πατέρας μου είναι γενικά απομονωμένος και παραιτημένος: Συμμετέχει υποχρεωτικά χωρίς να κατανοεί τι συμβαίνει, παρέχοντας ολόκληρη τη σύνταξή του η οποία εξανεμίζεται μέσα στο πρώτο κιόλας δεκαήμερο του μήνα! Συχνά παραπονιέται για τα παράλογα έξοδα που γίνονται διαρκώς, η μαμά πάντα τον αποπαίρνει και τον κακίζει, ενώ η ίδια παριστάνει το θύμα. Είναι η πάγια τακτική της αυτή. Λοιπόν, μόλις σήμερα κατάφερα να δω ότι ο μπαμπάς έχει δίκιο: Ναι μεν υπάρχει ακρίβεια και τα έσοδά μας δεν είναι πολλά, ωστόσο δεν δικαιολογείται με τίποτα να ξεμένουν όλοι χωρίς δεκάρα από τις 10 του μηνός, ενώ δουλεύουν όλοι, και μετά να απαιτούν να τους ακουμπάω εγώ όλα μου τα έσοδα και να σηκώνω και τις οικονομίες μου από την τράπεζα!

Η μητέρα μου πράγματι ξοδεύει πάρα πολλά χρήματα για λούσα των Μαρκάκηδων, δεν τους χαλάει ποτέ χατήρι, σπεύδει να τους αγοράζει αμέσως οτιδήποτε ζητήσουν όσο ακριβό κι αν είναι, ενώ παράλληλα μαγειρεύει πέντε διαφορετικά φαγητά την ημέρα για να ικανοποιεί τις γαστριμαργικές απαιτήσεις τους, και στο τέλος διατυμπανίζει ότι ο μπαμπάς είναι ο τσιγγούνης! *Πραγματικό τρελοκομείο...*

Σάββατο, 9 Φεβρουαρίου 2008

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Άνθρωποι πολλοί διαγωνίζονται περνώντας από ποικίλες δοκιμασίες,

ώσπου ένας από αυτούς νικά και φθάνει στο έπαθλο, που είναι ένα κλειδί για το “Πράσινο Φως”. Ξεκινά την αναζήτηση και σύντομα καταλήγει σε έναν υπόγειο χώρο που θυμίζει λαβύρινθο. Πρέπει να παρακάμψει πολλές παγίδες για να φθάσει στο κέντρο του αλλά τα καταφέρνει, μάλλον γρήγορα.

Μόλις φθάνει στο κατάλληλο σημείο, από ένα άνοιγμα στο ταβάνι κατέρχεται μια στήλη πράσινου φωτός που τον λούζει ολόκληρο. Αυτός αισθάνεται όμορφα, ωστόσο πόρτες μυστικές ανοίγουν ξαφνικά γύρω του και τέρατα ανθρωπόμορφα κατακλύζουν το χώρο. Ο άνδρας τρέχει να ξεφύγει αλλά τα τέρατα τον περικυκλώνουν από παντού και τον στριμώγνουν σε μια γωνία. Τώρα είναι χαμένος.

Μέσα σε μια άλλη αίθουσα που θυμίζει δικαστήριο, ένας νέγρος παρακολουθεί την πορεία του νικητή μέσα από μια οθόνη. “Πολύ εύκολα τα κατάφερε, κάτι δεν πάει καλά”, λέει καχύποπτα. Τότε, ένας άνθρωπος-υβρίδιο, με ιχθυόμορφα χαρακτηριστικά και κάτασπρη επιδερμίδα, του αποκαλύπτει σαρκαστικά: “Επιτέλους, είναι ελεύθεροι ξανά, αυτοί που μυστικά κυβερνούν την ανθρωπότητα από το έτος 938! Αιώνες περίμεναν γι' αυτό!”

Ψύχραιμος ο νέγρος, λέει στους παρευρισκόμενους να φύγουν χωρίς πανικό. Έτσι, η αίθουσα εκκενώνεται ήσυχα. Ταυτόχρονα, ένας πανύψηλος ιχθυόμορφος ξεκινάει για να βρει τον νέγρο, που μόλις έχει διαφύγει. Μια γυναίκα γυρεύει διέξοδο κατεβαίνοντας τις εσωτερικές σκάλες του κτηρίου, μα γρήγορα διαπιστώνει πως οι ηλεκτρονικοί κωδικοί που ελέγχουν πόρτες και τηλέφωνα έχουν αλλάξει. Μέσα από διάφορα δωμάτια εμφανίζονται ιχθυόμορφα υβρίδια που χαμογελούν με επιθετική ειρωνία. Τελικά, ο μαύρος

συναντά τη γυναίκα και επιχειρεί να ειδοποιήσει με το τηλέφωνο κάποιους απέξω -μάταια όμως: Ένας εχθρός καταφθάνει από πίσω και τον χτυπά στο κεφάλι...

Παρασκευή, 15 Φεβρουαρίου 2008

Πρωινός καφές με την αδελφή μου και τη μαμά. Η Αλίκη μας πληροφορεί ότι παίρνει τα βιβλία του σχολείου κάθε μέρα στη δουλειά και μελετάει συνεχώς. Ενίοτε, τα αφεντικά της παραπονούνται:

“Πού θα πάει αυτή η βαλίτσα;”

“Δυο μήνες ακόμα! Και τώρα φύγε από δω! Με ενοχλείς!” τους κάνει επιτακτικά η Αλίκη και τα αφεντικά υπακούνε πειθήνια.

Αλήθεια, θα τολμούσα ποτέ εγώ να πω στο Γρυπάρη "Φύγε από δω, με ενοχλείς!"; Για κάποιο περίεργο λόγο, η αδελφούλα μου καταφέρνει να έχει πάντα ειδική μεταχείριση σε όποιο περιβάλλον κι αν βρεθεί. Επιπλέον, την βοηθάει σκανδαλωδώς και τη τύχη: Αρχές Μαΐου, που η Αλίκη θα ξεκινήσει πανελλαδικές, τα “Τρία Κυκλάμινα” θα κλείσουν για ανακαίνιση μέχρι το καλοκαίρι (κι αυτό κουτί της έρχεται)! Στη συνέχεια, η Αλίκη υπερηφανεύεται πως όλοι στο εστιατόριο την έχουν περί πολλού και την παραδέχονται επειδή είναι “καλή στη δουλειά της” -*τι πρωτότυπο!* Όλη η οικογένεια εγκωμιάζει. “Μπράβο· να χτυπήσουμε και παλαμάκια τώρα;” κάνω εγώ ειρωνικά. *Ε, μα ώρες ώρες δεν αντέχω!*

Λίγο αργότερα, η μαμά μου λέει να πάω να αγοράσω διάφορα πράγματα από το σούπερ μάρκετ, με δική μου δαπάνη φυσικά. Εγώ της απαντώ ότι δεν έχω δεκάρα στο σπίτι.

“Να πας να σηκώσεις από την τράπεζα!” απαιτεί.

Αρνούμαι κάθετα.

“Για να έχεις εσύ λεφτά πάνω σου”, δικαιολογείται.
Με περνούν και για χαζή...
Εντέλει, η αδελφή μου λέει στο Γιάννη να πάει εκείνος να αγοράσει λίγο τυρί (τρομερή θυσία).
“250 ευρώ σας έχω δώσει από τις αρχές του μήνα! Πού τα χαλάτε τόσα λεφτά;” τους ρωτάω μα απάντηση δεν λαβαίνω...

Τι με εκπλήττει: Όλοι αυτοί, τα ανεγκέφαλα πιόνια του Matrix, αποκτούν πάντα αυτό που επιθυμούν, όσο απίθανο κι αν είναι! Παραδείγματα:
α) Γυρεύουν μια κλίκα ισχυρών μάγων, που να μπορούν να εκτοξεύουν φοβερά μάγια ενάντια σε συγκεκριμένους ανθρώπινους στόχους -και τη βρίσκουν, χωρίς πολύ ψάξιμο (πχ η Περσεφόνη).
β) Γυρεύουν μια σύζυγο εμφανίσιμη, ανέγγιχτη αλλά και πρόθυμη να τους υπακούει τυφλά, ακόμη και στις πιο παράλογες απαιτήσεις τους -και τη βρίσκουν (πχ ο ανηψιός μου ο Γιάννης).
γ) Γυρεύουν μια σύζυγο εμφανίσιμη (πάντα!), πρόθυμη να δεχθεί τα υπέρογκα χρέη τους και διατεθημένη να εργάζεται η ίδια για να ζει την οικογένεια -και τη βρίσκουν, γρήγορα κι εύκολα (πχ ο Αντώνης).
δ) Γυρεύουν μια πολυμελή, διασκεδαστική και *χρήσιμη* παρέα -και τη βρίσκουν (πχ η Λουίζα την παρέα από παλιούς συμμαθητές της).
ε) Ο πατέρας μου ονειρευόταν από νέος να κτίσει ένα σπίτι στη γενέτειρά του, στο Χωριό της Κεφαλλονιάς. Χρήματα αρκετά για να το κτίσει μόνος του δεν θα έβρισκε ποτέ, ωστόσο δυο από τις αδελφές του προθυμοποιήθηκαν ανέλπιστα να του χαρίσουν γύρω στα 25.000 ευρώ συνολικά για να ξεκινήσει η οικοδομή. Παράλληλα, ο πατέρας μου τυχαίνει να έχει στο χωριό

έναν πολύ καλό φίλο, τον Κοσμά, ο οποίος είχε την καλή θέληση και τις γνώσεις να φτιάξει τα πάντα μέσα στο εξοχικό, από ηλεκτρολογικά μέχρι ντουλάπες! Βέβαια, έβαλε και ο μπαμπάς αρκετή προσωπική εργασία, μα χάρη στη σπάνια βοήθεια του Κοσμά γλύτωσε περίπου 30.000 ευρώ σε έξοδα εργατών! Έτσι, ένα ωραίο εξοχικό σπίτι 50 μ2 ολοκληρώθηκε μέσα σε μόλις έξι χρόνια, χάρη σε χρήματα και βοήθεια που κατέφθασαν "εξ ουρανού"!

στ) Η Μίνα, η γυναίκα του Βασίλη, του γιου της θείας Πηνελόπης, είναι μια κοπέλα όμορφη, ευγενική και μορφωμένη. Ωστόσο, είναι επίσης πάμφτωχη και αδυνατεί να τεκνοποιήσει – λεπτομέρειες που ο άνδρας της δεν υπολόγισε καθόλου πριν την παντρευτεί. Σημειωτέον ότι ο Βασίλης δεν είναι κανένας ασήμαντος υπαλληλάκος αλλά πάμπλουτος κληρονόμος, με πολλά ακίνητα, σπουδαία μόρφωση, εμφανίσιμος και συμπαθητικός τύπος. Τώρα ξοδεύει ένα κάρο λεφτά μήπως μπορέσει η σύζυγός του να κάνει παιδί με τεχνητή γονιμοποίηση. Εντέλει, η Μίνα θα καταφέρει να αποκτήσει παιδιά, και μάλιστα δίδυμα αγόρια, με εξωσωματική γονιμοποίηση, μετά από λίγα χρόνια.

Εγώ, αντίθετα:

α) Επιθυμώ να βρω έναν ειδικό να μου λύσει τα μάγια που μου έχουν κάνει διάφοροι σε όλη τη διάρκεια της ζωής μου – μα ειναι αδύνατο να βρω έναν σοβαρό, έμπειστο γνώστη.

β) Σε όλη μου τη ζωή έψαχνα για έναν σύντροφο εμφανίσιμο και λογικό (τα πλούτη δεν μ' ενδιαφέρουν) – μα ως τώρα έχει σταθεί αδύνατο να βρω οτιδήποτε τέτοιο.

γ) Τα τελευταία είκοσι χρόνια τουλάχιστον, πασχίζω να βρω ενδιαφέροντες και ειλικρινείς φίλους – μα το μόνο

που βρίσκω είναι λυκοφιλίες ή μαύροι μάγοι.

Η μεγάλη αλήθεια είναι πως όταν το θέλει η ***Μοίρα*** (Θεία Χάρη) οτιδήποτε καλό μπορεί να συμβεί, όσο απίστευτο κι αν είναι. Ομοίως, τίποτα καλό δεν μπορεί να συμβεί, όσο απλό κι αν φαίνεται, όταν λείπει η Θεία Χάρη.

Είμαι δυστυχισμένη εδώ. Πάντοτε ήμουν. Τι μου φταίει; Όλος ο κόσμος μου φταίει! Είναι ένας κόσμος άσχημος, άδικος, κατάφορα αρνητικός εναντίον μου, εφόσον εγώ δεν διαθέτω κάτι που έχουν σχεδόν όλοι οι υπόλοιποι: τη *Θεία Χάρη*. Μόλις τώρα, στα 45 μου, συνειδητοποιώ για ποιό λόγο ακριβώς ήμουν ανέκαθεν "φοβιτσιάρα", δειλή, άτολμη. Για παράδειγμα, δεν τολμώ να περπατήσω στο γλιστερό χιόνι, ενώ άλλοι σουλατσάρουν άφοβα. Δεν διαννοούμαι να πάω για παγοδρομίες (όπως ο Νάσος σήμερα), να συνάψω κάποιο δάνειο σε τράπεζα, να κάνω one night stand κλπ, όπως όλοι. Αυτοί δεν φοβούνται επειδή διαισθάνονται την προστασία του θεού πάνω τους. Ενδόμυχα γνωρίζουν πως ο "Θεός αυτού του κόσμου" δεν θ' αφήσει να πάθουν κανένα κακό, κι αυτό τους δίνει αυθόρμητο θάρρος. Εγώ, αντίθετα, διαισθάνομαι ότι δεν διαθέτω καμία τέτοια αόρατη προστασία. Κατά βάθος ξέρω ότι ο "Θεός" με μισεί και παραφυλάει διαρκώς για να μου προκαλέσει ατυχήματα ή μπελάδες. Από καθαρή διαίσθηση αποφεύγω φυσικούς κινδύνους και πιθανά ατυχήματα. Ωστόσο, δεν καταφέρνω πάντα να αποφύγω τους μπελάδες: Όσες φορές έχω ρισκάρει το παραμικρό, μου έχει βγει σε πολύ κακό...

Παρασκευή, 22 Φεβρουαρίου 2008

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σε αρκτική περιοχή, μέσα σε απέραντες εκτάσεις από λευκούς

πάγους. Μόλις μου έχει αποκαλυφθεί ότι η μαγική λέξη "Μαρούα" κάνει τα αντικείμενα να κινούνται μόνα τους στον αέρα και να έρχονται προς το μέρος μου, ενώ η λέξη "Πορία" τα διώχνει μακριά μου. Δοκιμάζω και προς μεγάλη μου ικανοποίηση, πετυχαίνει.

Όμως, ψηλά στον ουρανό παρατηρώ ότι υπάρχει ένα τεράστιο πυρακτωμένο σύννεφο, μέσα στο οποίο διακρίνονται περίεργα πύρινα κτίσματα και πλάσματα – μια εναέρια πύρινη πόλη που σφύζει από ζωή, μάλλον εξωγήινη. Παραξενεύομαι, ανησυχώ, αποστρέφω το βλέμμα. Στο βάθος, πέρα μακριά, διακρίνω άσπρους λόφους μέσα στην καταχνιά. Τώρα είναι η Αλίκη δίπλα μου και μαζεύει ένα περίεργο αλάτι με πράσινες ραβδώσεις, σπάνιο και πανάκριβο, μέσα σε μια μικρή κούπα. Σύντομα καταλήγω στην αυλή ενός μεγάλου, λευκού, πολυτελούς σπιτιού με μαύρα κάγκελα...

Πέμπτη, 28 Φεβρουαρίου 2008

Είναι τρελός! Όσο πάει, ο Σάββας τρελαίνεται! Τελευταία, μάλιστα, είναι όλο νεύρα και παρατηρήσεις: "Μην τσουλάτε το στυλό πάνω στο χαρτί, με εκνευρίζει!" ... "Μη νευριάζετε" (απλά τον διορθώνω όταν κάνει λάθος) ... "Μη φωνάζετε" (δεν του φωνάζω ποτέ) ... "Μη μου το πείτε" (αυτό που δεν ξέρει αλλά νομίζει ότι το ξέρει) ... "Γιατί μου το είπατε;" (μετά κάνει ότι το ήξερε ενώ έχει μαύρα μεσάνυχτα) ... "Καλύψτε με το χέρι όλες τις λύσεις των ασκήσεων για να τις ξανακάνω" (όλες από την αρχή) ... "Γιατί σας έφυγε το χέρι;" ... "Πώς είναι η προστακτική στα αγγλικά; Είναι δύσκολη;" (έχει πάρει Lower το φυντάνι και τώρα ετοιμάζεται για Proficiency) ..."Μην ανοιγοκλείνετε το στυλό, νευριάζω" κλπ.

Σήμερα ειδικά, ο Σάββας παραέχει τα νεύρα του:

Για πολλοστή φορά μου κάνει την παρατήρηση ότι δεν τον περιμένω αρκετά να βρει την απάντηση σε κάτι που έτσι κι αλλιώς δεν ξέρει:
“Γιατί μου το 'πατε αυτό; Ήθελα να το βρω μόνος μου!” αναφωνεί.
“Έπρεπε κάπως να σου το μάθω”, του εξηγώ.
“Αν είναι να θυμώνετε, πηγαίνετε σπίτι σας, ας μη διαβάσω!” διαμαρτύρεται αναιδώς αλλά πάντα με κλαψιάρικη φωνή.
“Δεν θυμώνω εγώ, εσύ αρπάζεσαι με ό,τι κι αν σου πω!” του το κόβω.

Καλά μου τά λεγε κάποτε η Μαρία Σχοινά όταν της διηγόμουν διάφορες φάσεις με τους απίθανους μαθητές μου: “Αυτό είναι το μεροκάματο του τρόμου!” ... Με αίμα βγάζεις ένα κομμάτι ψωμί! Με αίμα!” ... “Μα εσύ αναλαμβάνεις περιπτώσεις παιδιών που καμία άλλη δασκάλα δεν αναλαμβάνει!”

Παρασκευή, 29 Φεβρουαρίου 2008

Ακόμη ένα επεισοδιακό μάθημα με το Σάββα: Μόλις φθάνω, εμφανίζεται κατακόκκινος και κλαμμένος για να κλειστεί αμέσως στην τουαλέτα. Μένει εκεί περίπου δέκα λεπτά και ύστερα του παίρνει γύρω στο μισάωρο μέχρι να ψάξει να βρει τι εργασίες έχει να κάνει απόψε στα γερμανικά: Στις 9:30 το βράδι τηλεφωνεί σε συμμαθητές και δασκάλους, διασταυρώνει πληροφορίες κι όταν, επιτέλους, βεβαιώνεται σχετικά με το τι ακριβώς τους έχει βάλει η δασκάλα στο φροντιστήριο, ξεκινάμε το μάθημα. Συνηθισμένα πράγματα...

Ουσιαστικά, δεν τον διδάσκω πλέον. Τον αφήνω να κάνει ό,τι καταλαβαίνει και απαντώ σε τυχόν ερωτήσεις. Δυο φορές σήμερα ζήτησε από τη μητέρα του να μείνει μέσα κατά τη διάρκεια του μαθήματος.

Ο μικρός έχει αρχίσει πια να χάνει τελείως τον έλεγχο: Δουλειά μισής ώρας μας παίρνει μιάμιση επειδή είναι πολύ αργός και χασομεράει συνέχεια. Μουρμουρίζει και μασάει διαρκώς τα λόγια του με φωνή κλαφτή, κουρασμένη, που κόβεται ανά δυο συλλαβές. Παραληρεί ασταμάτητα με λόγια ακατάληπτα, ενώ κάθε τόσο αναστενάζει κλαψιάρικα. Όπως είναι η φωνή του μόνιμα αργόσυρτη και κουρασμένη, έτσι είναι και το βάδισμά του, ακόμη και μέσα στο σπίτι: αργό, συρτό, με τους ώμους κρεμασμένους μπροστά. Άλλοτε, πάλι, τον πιάνει ξαφνικά υπερδιέγερση και σαχλαμαρίζει συνεχώς, πετάει ηλίθια αυτοσχέδια ανέκδοτα ή κάνει χαζές γκριμάτσες. Αδυνατεί εντελώς να λύσει οποιαδήποτε άσκηση, οπότε του τις υπαγορεύω όλες εγώ, από την αρχή μέχρι το τέλος. Κι όμως: Στα φροντιστήρια γερμανικών και αγγλικών που πηγαίνει, τον βαθμολογούν πάντοτε με άριστα...

Καθαρή Δευτέρα, 10 Μαρτίου 2008

Στο σαρακοστιανό τραπέζι οι γονείς μου, η Αλίκη κι εγώ συζητάμε ήρεμα σχετικά με τον πόλεμο και τα δεινά του. Τίποτα το εξαιρετικό μα περνάμε ευχάριστα. Ξαφνικά, χτυπά το κουδούνι και μπουκάρει ο Θανάσης με τη γκόμενά του. Σαν μόλις να 'πεσε βόμβα, κάθε κουβέντα σταματά αμέσως και, όπως πάντα, το ενδιαφέρον όλων επικεντρώνεται ρομποτικά στον σταρ Θανάση: Η δουλειά του, το μηχανάκι που πρέπει αύριο κιόλας να αγοράσει αλλιώς δεν ξέρω τι, τα 250 ευρώ που εγώ οφείλω να του δώσω αλλά αρνούμαι αποφασιστικά. Ύστερα το ζευγαράκι πηγαίνει επάνω, η αδελφή μου τους ακολουθεί, κάτι λέει στο γιο της κι αυτός αρχίζει να ουρλιάζει σαν τρελός, όπως κάθε φορά που του γίνεται η παραμικρή παρατήρηση. Φωνές,

κραυγές, υστερίες για ώρα πολλή. Σηκώνομαι και φεύγω άρον-άρον, έχοντας φοβερό πονοκέφαλο που θα κρατήσει μέχρι το απόγευμα.

Το βράδι προτιμώ τελικά να δεχθώ την πρόσκληση της Περσεφόνης και να πάω σπίτι της -παρόλο που ξέρω τι μου έχει κάνει- παρά να μείνω στο αρρωστημένο περιβάλλον της οικογένειάς μου. Είναι και η Σάσα εκεί. Καθόμαστε περίπου τέσσερις ώρες, πίνουμε εξωτικά τσάγια και συζητάμε χαρωπά για διάφορα θέματα: τα σημερινά παιδιά, η εξάρτηση από τα κομπιούτερ, παλιές καλές τηλεοπτικές σειρές, πιστωτικές κάρτες, θεατρικές παραστάσεις κλπ. Μια χαρά τα πέρασα...

Παρασκευή, 14 Μαρτίου 2008

Διαυγές Όνειρο: Πετώ συνειδητά πάνω από τη λεωφόρο Βουλιαγμένης, στο ύψος της Γυμναστικής Ακαδημίας. Μπαίνω μέσα σε μια σκοτεινή σήραγγα, στο βάθος υπάρχει φως. Τελικά φθάνω σ' ένα σιδηροδρομικό σταθμό, όπου νεράιδες πολύχρωμες μου λένε: “Εδώ είναι ο παράδεισος”...۩

Σήμερα πάλι, ακόμη μια φορά οι Μαρκάκηδες μου έβαλαν το μαχαίρι στο λαιμό: “Δώσε 200 ευρώ *τώρα*, επειδή ο Θανάσης πάει *τώρα* ν' αγοράσει μηχανάκι!”. Καθώς με έφεραν προ τετελεσμένου γεγονότος, αναγκάστηκα να δώσω τα λεφτά αλλά με έπιασαν τα νεύρα μου κι έκοψα επί τόπου τις δουλειές που έκανα επάνω, στη μεζονέτα της Αλίκης. Το κάνω κι αυτό: μέχρι να δώσει πανελλαδικές η κόμισσα, έχω αναλάβει το νοικοκυριό του σπιτιού της, επειδή η ίδια δεν έχει καθόλου χρόνο για τέτοια, λέει.

Λίγο αργότερα, οι γονείς μου με κάλεσαν πάνω και μου έκαναν πρόταση να γράψουν το δικό τους

διαμέρισμα του πρώτου ορόφου στο Γιάννη, αντί να το μοιράσουν εξίσου ανάμεσα στην Αλίκη και μένα, όπως λέγαμε ως σήμερα. Μετά από αρκετή σκέψη, αρνήθηκα.

Το ίδιο βράδι είχα μάθημα με το Σάββα. Όλα τα 'χε ο σούπερμαν, το τέννις του έλειπε! Συχνά τον αναλαμβάνω αμέσως μετά την επιστροφή του από τον Άγιο Κοσμά, πράγμα που σημαίνει ότι κοιμάται όρθιος. Σήμερα, μάλιστα, ήταν τόσο αποκαμωμένος ώστε δεν σηκωνόταν με τίποτα από το κρεβάτι, ανίκανος να αρθρώσει έστω μια κουβέντα! Έτσι, αναγκάστηκα να συμπληρώσω όλες τις ασκήσεις μόνη μου κι όταν έφθασε η ώρα της έκθεσης, ο Σάββας μου είπε μισοκοιμισμένος: "Δεν μπορείτε να ζωγραφίσετε τα γράμματά μου και να τη γράψετε εσείς;" Του εξήγησα ήρεμα ότι αυτό δεν γίνεται, οπότε σηκώθηκε με τα χίλια ζόρια και του υπαγόρευσα λέξη προς λέξη την έκθεση για τα αγγλικά του σχολείου.

"Ο Σάββας υπερεκτιμά τις δυνάμεις του! Νομίζει ότι μπορεί να τα προλάβει όλα!", είπε η Λουίζα, όταν της εξήγησα την περίπτωση. Να 'ταν μόνο αυτό...

Κυριακή, 16 Μαρτίου 2008

Ψυχική Εμπειρία: Αιωρούμαι μέσα σ' ένα ροδοκόκκινο αιθέρα, άπειρο και φωτεινό, για αρκετή ώρα. Δροσερή, μεθυστική αίσθηση. Ωστόσο, κάποιοι θόρυβοι με αποσπούν, η εμπειρία χαλάει αλλά δοκιμάζω να την επαναλάβω. Τότε, ακούω μια φωνή να λέει: "Ο παράδεισος είναι το σπίτι σου".

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Περπατώ σε μια παράξενη πόλη. Οι δρόμοι είναι γεμάτοι αγγέλους και αρχαγγέλους με λαμπερά χρυσόλευκα φτερά με λίγα κόκκινα πούπουλα στις άκρες. Κάπου υπάρχει ένα μικρό διάφανο φέρετρο, μέσα στο οποίο κείτεται ένα

κοιμισμένο δαιμονικό ον. “Δεν είσαι ένας από μας”, του λέω και το ον ταράζεται στον ύπνο του ανήσυχο...⇑

Βραδινή επίσκεψη στη φίλη μου τη Ντένια και τον άντρα της το Δημήτρη. Τώρα έχουν μια κόρη έξι μηνών, χαριτωμένη, ήσυχη, με ζωηρό βλέμμα που παρατηρεί τα πάντα. Την πήρα αγκαλιά, της έδωσα γάλα, τη χόρεψα στα γόνατά μου. Στην αρχή μου έκλαψε λίγο, ύστερα όμως με συνήθισε και μου χαμογελούσε. Ο Δημήτρης, ως χαζομπαμπάς, φορούσε ιατρική μάσκα στο πρόσωπο για να μην κολλήσει την κόρη του συνάχι. Μια χαρά είναι τώρα η Ντένια στο δικό της σπίτι, με το σύζυγο και το ωραίο μωρό της. Μετά από χίλιες περιπέτειες που πέρασε, τώρα έχει αράξει. Έτσι έπρεπε να γίνει...

Δευτέρα, 17 Μαρτίου 2008

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Στέκομαι στο δρόμο όταν ξαφνικά πολλά σκυλιά αρχίζουν να τρέχουν σαν τρελά, όλα προς την ίδια κατεύθυνση, παρασύροντας τους κυρίους τους που τα κρατούν με λουρί.

Μόλις που προφταίνω να κάνω στην άκρη για να μην πέσουν πάνω μου. Τότε, όμως, ζεστός αέρας με τυλίγει. Στρέφω προς τα πίσω και βλέπω πέρα στον ορίζοντα τον ουρανό να πυρακτώνεται όλο και περισσότερο πάνω από τα βουνά. Καθώς η ουράνια φωτιά προελαύνει προς την πόλη, ένα δυνατό απειλητικό βουητό αντηχεί παντού κι ένα ανυπόφορο ζεστό κύμα αέρα φυσάει δυνατά. Απορώ τι να συμβαίνει: Μήπως πηρυνικό ολοκαύτωμα; Πού να κρυφτούμε; *Τότε, ξυπνώ. Κοιμόμουν ανάσκελα με το ένα χέρι πάνω στην καρδιά...*⇑

Το βράδι έχω έξτρα τρίωρο μάθημα με το Σάββα: Αυτή τη φορά θέλει να τον βοηθήσω και στα αγγλικά

του φροντιστηρίου, όπου ο μικρός συνεχίζει ακάθεκτος για Proficiency. Σαφώς δεν σκαμπάζει γρι, μαθαίνει μονάχα ό,τι προλάβει παπαγαλία και πνίγεται σε μια κουταλιά νερό. Παραπονιέται ότι δεν τα αντέχει, ούτε έχει χρόνο να ασχοληθεί, ωστόσο συνεχίζει τα αγγλικά μετά από απαίτηση του υπερφιλόδοξου πατέρα του: "Εφόδια σου δίνω", λέει στο Σάββα όταν ο μικρός διαμαρτύρεται για τον υπερβολικό φόρτο εργασίας.

Κατά τ' άλλα, μας παίρνει τρεις ώρες για να μάθει ο φωστήρ μια σελίδα με αγγλικές εκφράσεις, να γράψει μια εκθεσούλα για το σχολείο (επιπέδου τρίτης τάξης, του την υπαγόρευσα όλη εγώ) και να λύσει μια απλή άσκηση στα γερμανικά (και αυτήν του την είπα όλη εγώ). Μόνος του δεν μπορεί να κάνει απολύτως τίποτα.

Λεπτομέρειες: Ο Σάββας το school το γράφει scool, το gym το γράφει jim, δεν ξέρει τι σημαίνει may και might. Παρόλα αυτά, "πάλεψε και πέτυχε" να πάρει το Lower και τώρα τον έχουν βάλει στην τάξη Proficiency. Παράνοια...

Παρασκευή, 28 Μαρτίου 2008

Τα αξιολύπητα παιδιά του σήμερα: Τους τελευταίους μήνες ο Μανώλης έχει γίνει ακόμη πιο αφηρημένος, δεν μπορεί καν να παρακολουθήσει τι του λες, ενώ ξεχνά τι τον ρώτησες πριν από ένα δευτερόλεπτο. Σήμερα, μόλις μπήκε μέσα, μου είπε ότι πήρε μόνος του τηλέφωνο σε μια Γραμμή Ψυχολογικής Υποστήριξης και τους εξήγησε το πρόβλημά του, δηλαδή ότι ξεχνάει συνεχώς, ακόμη και τι έκανε πριν από πέντε λεπτά! Εκείνοι τον συμβούλεψαν να δει έναν ειδικό ψυχίατρο.

Ύστερα είχα μάθημα με το Σάββα, στις 9:10 το βράδι. Εκείνος, όμως, μου τηλεφώνησε στο κινητό και

με τη γνώριμη κουρασμένη, κλαψιάρικη φωνή του, μου ζήτησε να πάω στις 9:45 επειδή "κάτι έκτακτο συνέβη".

Μέσα σε καταρρακτώδη βροχή, έφθασα εντέλει στο σπίτι του Σάββα την ώρα που μου ζήτησε (ευτυχώς είναι κοντά) και τότε είδα ότι έπρεπε να τον διαβάσω και να του λύσω ουσιαστικά όλο το τεστ των γερμανικών από το φροντιστήριο – δεδομένου ότι τα εν λόγω τεστ τα δίνει η δασκάλα στα παιδιά για να τα κάνουν στο σπίτι τους, με την ησυχία τους.

Το μόνο που κάναμε τελικά, ήταν ένα πασάλειμμα για μια ώρα με το ζόρι, επειδή ήταν τόσο εξουθενωμένος και μπουχτισμένος ώστε δεν μπορούσε ούτε τα πόδια του να πάρει, πόσο μάλλον να αφομοιώσει οτιδήποτε. Στο τέλος, κατά τις 11:00 τη νύχτα, η μητέρα του τον μάλωσε επειδή δεν είχε κάνει όλες τις ασκήσεις: "Έχουμε βάλει ένα στόχο", του είπε αυστηρά – λες και υπάρχει περίπτωση να μην πάρει το πιστοποιητικό ο Σάββας, δεδομένου ότι τα σημερινά φροντιστήρια "έχουν τον τρόπο"...

Τρίτη, 1 Απριλίου 2008

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου: Τα βράδια συνεχίζω να παίζω το παιγνίδι ***Yparxis*** με αμείωτο ενδιαφέρον. Καθώς προχωρά ο καιρός, καταργώ τις παλιές τράπουλες και χρησιμοποιώ καινούργιες, τις οποίες εμπλουτίζω με χαρτιά που φτιάχνω εγώ η ίδια, με δική μου έμπνευση. *Απολαμβάνω την κάθε στιγμή...*

Ωστόσο, τα αντικαταθλιπτικά χάπια με απογοητεύουν ακόμη μια φορά, εφόσον το ***εφιαλτικό μήνυμα*** έρχεται πια σχεδόν κάθε μέρα στα όνειρά μου. Τελευταία, μάλιστα, το ακούω ή το βλέπω γραμμένο αμέσως μόλις ξυπνήσω, με κλειστά μάτια, μεταξύ ύπνου και ξύπνιου! Απορώ, αυτό δεν γινόταν πριν...

Έτσι, σήμερα το απόγευμα ξαναπήγα στην ψυχίατρο, της εξήγησα ότι το πρόβλημα επιδεινώνεται, εκείνη με ρώτησε αν κατά τη διάρκεια της ημέρας κάνω σκέψεις σχετικά με την κόλαση κι αν έχω άγχος γι' αυτό. *Αν είναι δυνατόν, με όσα μου συμβαίνουν να μην προβληματίζομαι και να μην έχω άγχος!* Εντέλει, μου έγραψε να παίρνω, εκτός από το αντικαταθλιπτικό χάπι, κι άλλο ένα για θεραπεία της σχιζοφρένειας...

Παρασκευή, 18 Απριλίου 2008

Ώρα 9:00 το βράδι έχω μάθημα με το Σάββα. Στις 8:50 αναχωρώ, στις 8:55 ο μικρός μου τηλεφωνεί για να διαπιστώσει αν έχω ξεκινήσει, στις 9:00 ακριβώς φθάνω στο σπίτι του και τον βρίσκω να παίζει μπάσκετ στο κομπιούτερ. Παραπονιέται νευριασμένος ότι με περίμενε στις 9:30, ενώ τα μάτια του είναι κατακόκκινα, και συνεχίζει να παίζει μηχανικά, πάντα κατάκοπος. Μου ζητά να του λύσω μόνη μου όλο το Test 11 των γερμανικών, κείμενα κι έκθεση! Αμέσως μετά, πέφτει στο κρεβάτι. Του φωνάζω να σηκωθεί αλλά εκείνος, πάντα με φωνή αργόσυρτη και κλαψιάρικη, μου ζητάει να του γράψω εγώ την έκθεση, μιμούμενη το γραφικό του χαρακτήρα.

Φυσικά αυτό δεν γίνεται, οπότε ο Σάββας αναγκάζεται να σηκωθεί παρόλο που είναι ετοιμόρροπος, ενώ παράλληλα βρίζει και φωνάζει διαρκώς στους γονείς του, που προσπαθούν να ελέγξουν την κατάσταση: “Μη μιλάς, φύγε!” ... “Μη φωνάζεις!” ... “Δίνε του!” κλπ. Μου δίνει και διαταγές: “Πηγαίνετε να πείτε στη μητέρα μου να μου φέρει νερό”. Εντέλει, του υπαγορεύω όλη την έκθεση, λέξη προς λέξη, ενώ συμπληρώνω μόνη μου όλο το υπόλοιπο τεστ. Μόλις τελειώνουμε, ο Σάββας σηκώνεται, σέρνεται μέχρι το

σαλόνι και πέφτει μπρούμυτα πάνω στον καναπέ, μπροστά στην αναμμένη τηλεόραση. Αμφιβάλλω αν είναι σε θέση να παρακολουθήσει οτιδήποτε...

Κυριακή, 20 Απριλίου 2008

Το βράδι έχω έξοδο με την παρέα στην Πλάκα για καφέ. Όπως πάντα ο Νικήτας, ο καθυστερημένος ξάδερφος της Ευγενίας, κάθεται δίπλα μου, ενώ η Φιλιώ και η Ευγενία κάθονται απέναντί μας. Οι δυο τους κουβεντιάζουν μεταξύ τους μάλλον χαμηλόφωνα κι εμπιστευτικά· εγώ αδυνατώ να ακούσω τι λένε -παρά μόνο με πολλή προσπάθεια -τα συνηθισμένα.

Βαριέμαι απίστευτα μα κάπως πρέπει να περάσει η ώρα κι έτσι πιάνω συζήτηση με το Νικήτα, σχετικά με τα σχολικά μας χρόνια. Εκείνος μου μιλάει χαρωπά για τις κοπάνες που έκανε και τα σκονάκια που έγραφε στα χέρια του όποτε είχε διαγώνισμα, για τον καλό βαθμό που είχε στα Τεχνικά, για την ενασχόλησή του με τη ζωγραφική. Μου λέει ότι εκείνα τα χρόνια οι συμμαθήτριές του τον δέχονταν στις παρέες τους επειδή "ο Νικήτας είναι ακίνδυνος", ενώ τα αγόρια τον χρησιμοποιούσαν "για σάκο του μποξ". Σε μια στιγμή, η Ευγενία δείχνει να απορεί για την κουβέντα που έχω στήσει με τον ξάδερφό της. Κι εγώ απορώ, πάντως: Μόλις έχω διαπιστώσει πως ο Νικήτας είναι πολύ πιο ενδιαφέρων απ' όσο νόμιζα, και μάλλον δεν είναι τόσο χαζός όσο δείχνει ή όσο αφήνεται να εννοηθεί.

Στη συνέχεια, μιλώ στα κορίτσια για τον απίστευτο μαθητή μου, το Σάββα. Με παρακολουθούν με ενδιαφέρον, αν και δυσκολεύονται να πιστέψουν στ' αυτιά τους. "Η Υβόννη ανέχεται πολλά. Εγώ θα τον είχα παρατήσει προ πολλού", επισημαίνει η Ευγενία. Ωστόσο, γρήγορα μετανιώνω για τις εκμυστηρεύσεις

μου: Αυτά που συμβαίνουν σε μένα δεν συμβαίνουν σε κανέναν άλλο άνθρωπο, άρα είναι πολύ λογικό οι άλλοι να μη με πιστεύουν, να μη με καταλαβαίνουν ή να με παρεξηγούν. Όντως, δεν έχω ακούσει καμία δασκάλα αγγλικών (Νινέτα, Πέρσα, Ευγενία, κλπ) να αντιμετωπίζει τέτοιες περιπτωσάρες μαθητών. Κάτι τέτοια απίθανα συμβαίνουν μόνο σε μένα. Σιωπή, λοιπόν...

Μεγάλη Δευτέρα, 21 Απριλίου 2008

Σήμερα ήλθε για επίσκεψη ο Γρηγόρης, ο παιδικός μου φίλος, μαζί με τη γυναίκα του και τα δυο παιδιά του: ένα αγόρι έξι ετών κι ένα κορίτσι πέντε ετών. Συζητάμε νοσταλγικά για κάποιους παλιούς γείτονες που έχουν πια πεθάνει και αναπωλούμε διάφορες περιπέτειες που ζήσαμε μαζί: μια φορά βρήκαμε ένα κασελάκι με νομίσματα στο διπλανό οικόπεδο· πετάγαμε μπιρμπιλόνια στα τζάμια της θείας Πηνελόπης και ο άνδρας της έβγαινε έξω με τα σώβρακα· κάποτε, στο καράβι του μπαμπά μου, πέσαμε όλο το απόγευμα πάνω στους ξηρούς καρπούς· άλλοτε, όλοι μαζί στην καφετέρια Venezia για παγωτό· ταινίες καράτε στο θερινό σινεμά Αφροδίτη, που τώρα πια έχει κλείσει· το κλασικό ανέκδοτο “Κορίτσι, θέλεις κολούρι;”. Άλλα χρόνια, άλλος κόσμος. Ένα αθώο σύμπαν, που δεν υπάρχει πια. Ορισμένα από τα γεγονότα που ανέφερε ο Γρηγόρης δεν τα θυμόμουν καν. Η γνήσια ευτυχία δεν αφήνει καμία ανάμνηση. Η μνήμη συγκρατεί μονάχα ό,τι περιέχει πόνο...

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Απρίλιος 2008): Έχω πια διαπιστώσει ότι το αντικαταθλιπτικό χάπι δεν με ανακουφίζει καθόλου, δεν μου φτιάχνει καν τη διάθεση. Μάλιστα, όποτε το παίρνω, δηλαδή κάθε βράδι

πριν τον ύπνο, μου δημιουργεί μεγάλη νευρικότητα για ώρες μέχρι να αποκοιμηθώ, ενώ τα πόδια μου χτυπούν ανεξέλεγκτα πάνω στο κρεβάτι, σαν από μόνα τους!

Έτσι, από τις 7 του μήνα αποφασίζω να το κόψω και να παίρνω μόνο το αντιψυχωσικό πριν το βραδινό ύπνο. Στις μέρες που ακολουθούν, με το δεύτερο χάπι πηγαίνω λίγο καλύτερα, όχι όμως ικανοποιητικά. Έτσι, από τις 27 του μήνα αρχίζω να παίρνω και τα δυο χάπια ξανά, σύμφωνα με τις οδηγίες της ψυχιάτρου. Κι ο Θεός ας βάλει το χέρι του -*τώρα σωθήκαμε*...

Πέμπτη, 1 Μαΐου 2008

Ψυχική Εμπειρία: Πλήθος άγγελοι με ξανθά μαλλιά και λευκά ενδύματα κατεβαίνουν από το νυχτερινό ουρανό, σαν μια φωτεινή χοντρή ακτίνα, περνώντας μέσα από έναν λαμπερό δακτύλιο που αιωρείται στο στερέωμα...۩

Σήμερα το πρωί ο ανηψιός μου ο Γιάννης μου πρότεινε να βαφτίσω εγώ το παιδί του, που θα γεννηθεί στα τέλη του μήνα. Κατά βάθος δεν ήθελα μα τελικά δέχθηκα, περισσότερο λόγω της οικογενειακής πίεσης. Αν αρνιόμουν, θα περιπλεκόταν ακόμη περισσότερο η θέση μου μέσα στην οικογένεια. Δεν μου αρέσει η ιδέα να βαφτίσω ένα παιδί ενώπιον του “Θεού Αυτού του Κόσμου” αλλά δεν είναι δυνατόν να αποφεύγω τα πάντα μέσα στο Matrix. Άλλωστε, είναι κάτι που έχω ξανακάνει.

Το απόγευμα συνάντησα την Πέρσα και πήγαμε βόλτα στα πέριξ. Αφού αγόρασε ένα “Αθηνόραμα”, καταλήξαμε στην αυλή της, στο πίσω μέρος του μεγάλου κήπου. Ήπιαμε κρύο τσάι, συζητήσαμε ζωηρά, όλα ωραία και καλά, ώσπου η φίλη μου άρχισε να ξεφυλλίζει το περιοδικό. “Για να δούμε, τι έχει σήμερα

τη τηλεόραση... Έχει μια αμερικάνικη κωμωδία! Ποιός παίζει; Hell!” κατέληξε, με πλατύ χαμόγελο.

Εγώ δεν αντέδρασα καθόλου, καταπολεμώντας επαρκώς την ταραχή μου. Δεν έχω πια καμία αμφιβολία: *Αυτή το έχει κάνει. Αυτή έχει προκαλέσει τα φρικτά προβλήματα που με βασανίζουν εδώ και δυο χρόνια.* Γι' αυτό γνωρίζει τι μου συμβαίνει, παρόλο που δεν της έχω πει το παραμικρό, και φροντίζει να μου πετάει τη λέξη “κόλαση”, έτσι στο ξεκούδουνο, κάθε φορά που συναντιώμαστε εδώ και δυο χρόνια. Φοβάμαι, όμως, μήπως ό,τι μου έχει κάνει παρουσιάζει σωρρευτική δράση: Χρόνο με το χρόνο θα χειροτερεύει, θα μεταλλάσσεται. *Δεν τολμώ καν να φανταστώ σε τι θα μεταλλαχθεί αργότερα...*

Ερχομός

Δευτέρα, 5 Μαΐου 2008

Πάνω στην ώρα πρόλαβε ο Γιάννης να ετοιμάσει όλα τα απαραίτητα χαρτιά που χρειάζονταν για να πολιτογραφηθεί η γυναίκα του ως ελληνίδα και να της επιτρέπεται να παντρευτεί Έλληνα. Δεδομένου ότι η οικογένεια της κοπέλας δεν είχαν κάνει καμιά σχετική ενέργεια, αναγκάστηκε ο ανηψιός μου να σπαταλήσει σχεδόν ένα χρόνο από τη ζωή του, τρέχοντας σε αμέτρητες Δημόσιες Υπηρεσίες από το πρωί ως το βράδι, μέχρι να της βγάλει όλα τα απαραίτητα έγγραφα.

Έτσι, σήμερα ο Γιάννης παντρεύεται, με πολιτικό γάμο, την αγαπημένη του Μαρίνα που τώρα πια είναι έγγυος 8½ μηνών. Ο γάμος διαρκεί ένα λεπτό το πολύ, ύστερα ξαναμπαίνουμε στα αυτοκίνητα για να πάμε στο σπίτι του Αντώνη, στους πρόποδες του βουνού, όπου θα γίνει γλέντι. Για κάποιο περίεργο λόγο, οι γονείς μου δεν μπαίνουν στο αμάξι της αδελφής μου αλλά ενός νεαρού που είναι συγγενής της νύφης. Μόνο εγώ μπαίνω στο αυτοκίνητο της Αλίκης.

Λίγο αργότερα συναντάμε το Νάσο και τη φιλενάδα του τη Νιόβη έξω από ένα συνεργείο. Ο ανηψιός μου φαίνεται αναστατωμένος και μιλά έντονα στο κινητό. Το παίρνει και η Αλίκη, η οποία σχεδόν αμέσως αναφωνεί: “Γιατί Χριστούλη μου; Γιατί να γίνει αυτό σήμερα;”

Εξήγηση: Καθώς ανέβαιναν τη Ζέπου, κάποιος μαλάκας πετάχτηκε από το πουθενά εντελώς ξαφνικά και τρακάρησε το αμάξι όπου βρίσκονταν οι γονείς μου!

Η μαμά χτύπησε το κεφάλι της στο τζάμι, που έκανε τρύπα και σχεδόν θρυμματίστηκε ολόκληρο. Τραντάχτηκε και η μέση της, που εδώ και κανένα μήνα πονάει όλο και περισσότερο, σε σημείο που δεν μπορεί πια ούτε για ψώνια να πάει· δισκοπάθεια, σκολίωση, οστεοπόρωση, σπονδυλοαρθρίτιδα, όλα μαζί τα έχει. Έτσι, οι γονείς μου αντί θα έλθουν στο γλέντι κατέληξαν στο Τζάνειο για εξετάσεις.

Το αποτέλεσμα: Ο Γιάννης στεναχωρέθηκε πολύ, δεν ήθελε ούτε να ψήσει ούτε να κόψει τούρτα χωρίς τη γιαγιά του, ο Θανάσης έκλαιγε και χτυπιόταν, ενώ όλοι καθόμασταν στα καρφιά μέχρι να βγουν οι ακτινογραφίες της μαμάς. Ο Νάσος προθυμοποιήθηκε, μάλιστα, να πάει με το αμάξι του μέχρι το νοσοκομείο και να περιμένει εκεί τη μητέρα μου, όση ώρα χρειαζόταν. "Όλα αυτά είναι να περνάς έξω από εκκλησία και να μην κάνεις το σταυρό σου", είπε κάποια στιγμή με πίκρα, παρόλο που ακόμη συνηθίζει να σταυροκοπιέται κάθε πέντε λεπτά.

Εντέλει όλα είναι εντάξει, η μητέρα μου δεν έχει κανένα πρόβλημα εκτός από ένα καρούμπαλο στο κεφάλι και λίγους πόνους στη μέση. Καταφθάνει στο σπίτι του Αντώνη γύρω στις 2:00 το μεσημέρι -μετά από τέσσερις ώρες ταλαιπωρία- και η γιορτή συνεχίζεται κανονικά: Τρώμα ψητά, χορεύουμε, γελάμε. Μόλις σηκώνομαι εγώ να χορέψω ένα χασαποσέρβικο, μετά από μισή στροφή το τραγούδι κόβεται απότομα και δεν θα ξαναβάλουν κάτι που να ξέρω να το χορεύω.

Λεπτομέρεια: Κάποια στιγμή η μαμά βρέθηκε μέσα στην κουζίνα, μαζί με την αδελφή μου και την γυναίκα του Αντώνη. Ξαφνικά, ξεκόλλησε το γυάλινο παμπρίτζ του απορροφητήρα μαζί με τα σίδερα που το στερέωναν, έπεσε κάτω κι έγινε χίλια κομμάτια

μπροστά στα πόδια της μητέρας μου! Αν βρισκόταν δέκα εκατοστα πιο κοντά, θα της είχε έλθει στο κεφάλι!

Ακόμη, όπως διαπιστώσαμε σήμερα, η μεγαλύτερη αδελφή της Μαρίνας, η 28χρονη Τατιάνα, είναι έγγυος τεσσάρων μηνών. Κυοφορεί κορίτσι και το φέρει βαρέως: "Θα πάω να κάνω κι άλλη ιατρική εξέταση, πιο σοβαρή, μήπως κι έχει γίνει λάθος και το παιδί είναι αγόρι", δήλωσε συνοφρυωμένη σε μια στιγμή (ευσεβής πόθος που δεν θα εκπληρωθεί τελικά: το παιδί θα παραμείνει κορίτσι). Αλλά και η Μαρίνα δηλώνει απερίφραστα πως επιθυμεί όλα της τα παιδιά να είναι αγόρια: Φαίνεται ότι στις οικογένειες των Αλβανών (και όχι μόνο) η νύφη αποκτά ιδιαίτερο κύρος αν γεννάει αγόρια.

Κατά τ' άλλα, η όλη εμπειρία αποδείχθηκε πιο θετική απ' ότι περίμενα: Το σπίτι του Αντώνη βρίσκεται στο βουνό, μακριά από θορυβώδεις πολυκατοικίες και πολυσύχναστους δρόμους. Η αυλή είναι ευρύχωρη και όμορφα διακοσμημένη: μια μεγάλη κούκλα πάνω σε κούνια, ένας πράσινος άγγελος σχεδιασμένος σε μια πετσέτα απλωμένη πάνω στα κλαδιά του κήπου, μια ρόδα κάρου πάνω από την εξώπορτα, ανοιχτές διακοσμητικές ομπρέλες στο βάθος. Ο Αντώνης, η τωρινή σύζυγός του και τα παιδιά τους ήταν φιλικοί και θετικοί, οι βορειοηπειρώτες συμπέθεροι της αδελφής μου ήσυχοι και διακριτικοί. Η μουσική ήταν δημοτική (νησιώτικα, κρητικά, ηπειρώτικα), δεν με κούρασε καθόλου. Όταν ήλθε η ώρα, το νεαρό ζευγάρι έκοψε την τριώροφη λευκή τούρτα, στολισμένη με ροζ και άσπρα τριαντάφυλλα, ήπιαν σαμπάνια και χόρεψαν ένα περιπαθές μπλουζ.

Κατά τις 5:30 αποχωρώ επειδή στις 6:00 το απόγευμα έχω μάθημα με την Ξένια και μετά με τον

Ιάκωβο. Κάποια στιγμή, ο μικρός ρωτά κι εγώ του εξηγώ ότι ορισμένες μορφωμένες γυναίκες διατηρούν δυο επώνυμα, το πατρικό και του συζύγου τους.

“Και γω όταν μεγαλώσω θα έχω δυο επώνυμα: Του πατέρα μου αλλά και της γυναίκας που θα πάρω! Και σκοπεύω να παντρευτώ μέχρι τα 27 μου. Μετά θα είμαι πολύ μεγάλος!” μου λέει χαμογελώντας.

Ο Ιάκωβος, πανέξυπνος και ομιλητικός, δεν το παίζει καθόλου macho αντράκι και ήδη προγραμματίζει το μέλλον του.

Λίγο αργότερα, μου παραπονιέται θλιμμένα: “Στο σχολείο μου όλα τα παιδιά βρίζουν συνεχώς, μόνο εγώ και ο φίλος μου δεν βρίζουμε!”

“Εσύ να μη τους ακούς”, τον συμβουλεύω.

“Και βέβαια όχι!” με διαβεβαιώνει.

Τρίτη, 6 Μαΐου 2008

Είναι πρωί και περπατώ στη Νηρηίδων μαζί με τη μαμά. Δυο αμάξια έρχονται και τρακάρουν δίπλα μας. Το ένα απ' αυτά κουτουλάει πάνω σε τρίτο, παρκαρισμένο αυτοκίνητο, το οποίο τσουλάει και σταματάει πέντε εκατοστά μακριά από τη μητέρα μου. *Την κυνηγάει κάτι, ή μου φαίνεται;*

Όσο για το καινούργιο μου stereo κασσετόφωνο που αγόρασα το Φλεβάρη, παρουσιάζει βλάβη όλο και συχνότερα: Πότε τα καλώδια των ηχείων δεν κάνουν επαφή με το μηχάνημα (παρόλο που είναι τοποθετημένα σωστά), πότε η κασέτα δεν παίζει κλπ. Απλά, βαριέμαι ν' ασχοληθώ περισσότερο. Καταργώ το μηχάνημα και το καταχωνιάζω στη ντουλάπα. Τέλος.

Σοφά λόγια του Νάσου: “Κάθε άνθρωπος γεννιέται μ' έναν "μαγνήτη": Άλλος έλκει τρελούς, άλλος έλκει κακούς, άλλος λεφτά, άλλος επιτυχία, άλλος

μπελάδες, άλλος ατυχήματα *[εγώ έλκω σατανιστές]*. Η δική μου ζωή κινείται πάντα μέσα στα ίδια πλαίσια ό,τι κι αν κάνω, πάντα οι ίδιες δυσκολίες για να χαρώ. Αυτά που τυχαίνουν σε μας δεν τυχαίνουν σε καμία άλλη οικογένεια. Πάλι καλά που βγαίνουμε ζωντανοί!”.

Λόγια του Γιάννη: “Όλους εμάς κάτι μας κατατρέχει συνεχώς, θεία. Δεν θέλω να βγαίνω από το σπίτι μου”.

Λόγια της μαμάς: “Σε μας τυχαίνουν λαχεία από την ανάποδη! Όλα τα σπάνια και τα περίεργα εδώ μέσα συμβαίνουν!”

Τρίτη, 20 Μαΐου 2008

Ο φωστήρ Μανώλης όσο πάει γίνεται πιο αργός στο μάθημα: Χρειάζεται είκοσι λεπτά για να λύσει μια άσκηση που φυσιολογικά βγαίνει σε πέντε λεπτά. Όποτε τον ρωτώ κάτι, δεν ακούει καν τι του λέω αλλά κοιτάζει το κενό με μόνιμα ληθαργικό βλέμμα. Αναγκάζομαι να τον σκουντάω συνεχώς για να ανταποκριθεί μετά από δέκα λεπτά, σαν τον Ραν-Ταν-Πλαν: “Εεε; Τι με ρωτήσατε;”

Το άλλο σπίρτο, ο Σάββας, δείχνει ότι δεν θυμάται πια απολύτως τίποτα στα γερμανικά -ούτε καν βασικές λέξεις όπως machen, möchten, Frau κλπ. Οι εκθέσεις που γράφει (με ρυθμό χελώνας, χρειάζεται μιάμιση ώρα για να συντάξει μισή σελίδα) είναι τελείως ηλίθιες και μωρουδίστικες, ενώ παράλληλα δεν δέχεται καν να του εξηγώ τι πρέπει να γράψει. Έτσι, τον αφήνω να κάνει ό,τι θέλει, άλλωστε ο νεαρός αδυνατεί πλέον να μάθει οτιδήποτε. Επιπλέον, από το πολύ Playstation (τρεις ώρες έπαιζε πριν έλθω απόψε), κοιμάται όρθιος και χασμουριέται διαρκώς με κατακόκκινα μάτια. Περιπτωσάρες, όχι αστεία. Κι όμως, στο γυμνάσιο ο

Μανώλης προβιβάζεται με γενικό βαθμό 16 και ο Σάββας με 18...

Πέμπτη, 22 Μαΐου 2008

Στις 12:30 το μεσημέρι πηγαίνω στο Σάββα για να τον διαβάσω για το τελικό διαγώνισμα αγγλικών του σχολείου αλλά ο δάσκαλος της ιστορίας είναι μέσα, δεν έχουν τελειώσει ακόμη. "Ήλθε για μια ώρα κι έμεινε δυο", μου εξηγεί η γιαγιά και μου παραπονιέται ότι ο μικρός δεν στρώνεται να διαβάσει πραγματικά: Σηκωπιθώνεται συνέχεια, πηγαίνει στην τουαλέτα, έρχεται στην κουζίνα, χρονοτριβεί, πελαγοδρομεί, δεν μαθαίνει. Τελικά, η γιαγιά είναι η μοναδική εκεί μέσα που έχει ψυλιαστεί τι συμβαίνει. "Όλα τα παιδιά σήμερα έτσι είναι", της λέω όχι μόνο για να μην κατηγορήσω τον εγγονό της αλλά κι επειδή αυτή είναι η αλήθεια.

Μετά από κανένα τέταρτο ξεκινάμε, επιτέλους, το μάθημα με προοπτική να κάνουμε δυο ώρες. Ωστόσο, κατά τις 2:00 χτυπά το κουδούνι. "Oh, fuck!" αναφωνεί ο Σάββας. Είναι ο δάσκαλος των μαθηματικών, παρόλο που αύριο ο νεαρός δίνει Ιστορία και Αγγλικά. Αναγκαζόμαστε να διακόψουμε το μάθημα και ο Σάββας με παρακαλεί να ξαναπάω στις 22:30 τη νύχτα. Πιο νωρίς δεν μπορώ εγώ επειδή έχω άλλα μαθήματα αλλά ούτε εκείνος μπορεί επειδή θα είναι διαρκώς απασχολημένος: Το απόγευμα θα ξανάρθει ο δάσκαλος της Ιστορίας και μετά ο μικρός θα πρέπει να πάει και τέννις.

Εντέλει, επιστρέφω στις 22:30. Ο καθηγητής της Ιστορίας είναι ακόμη εκεί. Ξεκινώ το μάθημα κατά τις 22:45. Στο προ-τουρνουά τέννις ο Σάββας πήρε μηδέν μονάδες και τον νίκησε ένα κορίτσι, όπως μου εκμυστηρεύεται ο ίδιος. Φαντάζομαι ότι όπως είναι αργόσυρτος στα μαθήματα, έτσι θα είναι και στο τέννις.

Κάποια στιγμή, ενώ κουβεντιάζουμε ασταμάτητα (ο νεαρός δεν κλείνει στιγμή το στόμα του), του αναφέρω ότι εγώ είμαι παλαιότερης γενιάς. “Μα εσείς είστε 23 ετών!” μου κάνει όλο απορία. *Το εννοεί που το λέει, ή απλώς με καλοπιάνει;* Λίγο αργότερα μπαίνει μέσα η μητέρα του και τον μαλώνει επειδή καθυστερεί. “Θά 'ρθω να μείνω σπίτι σας! Έχετε κρεβάτια; Εσείς θα κοιμάστε στον καναπέ!” χαριτολογεί ο μικρός. Δεν είναι κακό παιδί. Μπουχτισμένο και καταπονημένο είναι. Τέλος πάντων, τελειώνουμε στις 12:00 τα μεσάνυχτα. Ο Σάββας, πνιγμένος στο άγχος, δηλώνει ότι θα ξυπνήσει στις 5:00 το πρωί για να ξαναδιαβάσει Ιστορία...

Τρίτη, 27 Μαΐου 2008

Διαυγές Όνειρο: Έχοντας συνείδηση του εαυτού μου, αφήνομαι να πετώ χαλαρά και ανάλαφρα στα δωμάτια ενός μεγάλου, όμορφου σπιτιού. Κάποια στιγμή πιάνω ένα ποτήρι· κατόπιν το μάτι μου πέφτει πάνω σ' ένα δίσκο στολισμένο με ωραία ζωγραφιά ξανθής κοπέλας. Ύστερα φθάνω μπροστά σ' ένα παράθυρο. Πέρα μακριά, διακρίνονται μεγάλα θαλερά δένδρα που πλαισιώνουν έναν ήσυχο δρόμο. Θέλω να πάω εκεί μα δεν προσπαθώ· απλά αφήνομαι αβίαστα και ο αέρας με παρασύρει μέχρι εκεί.

Μετά από λίγο αφήνομαι ξανά και κατευθύνομαι πετώντας προς το πράσινο βουνό ίσια πέρα. Κατά τη διάρκεια της πτήσης παρατηρώ τα χέρια μου που είναι απλωμένα μπροστά. Φθάνω στον προορισμό μου και βυθίζομαι μαλακά στην πρασινάδα του βουνού.

Σύντομα βρίσκομαι πίσω, στο δρόμο με τα δένδρα. Βλέπω ένα ποτάμι εκεί δίπλα, με καθαρά βαθυγάλανα νερά. Αιωρούμαι χαρούμενα από πάνω του, βρέχω χέρια και πόδια, απολαμβάνω την εμπειρία.

Ξυπνώ με μια σχεδόν ξεχασμένη αίσθηση ολοκλήρωσης και εξισορρόπησης...

Σήμερα το πρωί ο Σάββας γράφει Θεατρολογία και γι' αυτό χθές έκανε πέντε ώρες ιδιαίτερο στο εν λόγω μάθημα, λέει. Στις 11:30 το πρωί έρχεται ο μαθηματικός, στις 1:15 εγώ. Στις 3:00 θα έλθει ο φιλόλογος για να του κάνει αρχαία. Μετά είναι η σειρά του καθηγητή Πληροφορικής. Αργά το απόγευμα πάλι εγώ. Τρελοκομείο. Ο μικρός δεν έχει χρόνο ούτε για να φάει μεσημεριανό και αισθάνεται ανίκανος να μελετήσει μόνος του έστω μια γραμμή...

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Μάης 2008): Νομίζω ότι αρκετό καιρό έχω αφήσει τη μαύρη μαγεία να δρα εναντίον μου. Έχει φθάσει πια η ώρα να κάνω κάτι γι' αυτό. Έτσι, στις 2 του μηνός πήγα στο κοντινό Internet Cafe, αναζήτησα στο Διαδίκτυο τον όρο “λύσιμο μαγείας”, ανακάλυψα δυο σχετικές συνταγές μα δεν κατάφερα να τις τυπώσω επειδή ο εκτυπωτής ήταν χαλασμένος. Μετά από λίγες μέρες ξαναπήγα στο Internet Cafe. Από τα δυο λυσίματα που είχα βρει την προηγούμενη φορά, το ένα ήταν απλώς εξαφανισμένο. Το άλλο κατάφερα να το ξαναβρώ και να το τυπώσω με τα χίλια ζόρια, επειδή ο εκτυπωτής έκανε κόνξες.

Στις 12 Μαΐου πήγα στο βιβλιοπωλείο και παρήγγειλα το βιβλίο “Αμυντική Μαγεία”, αξίας 60 ευρώ παρακαλώ. Θα μου το έφερναν την επομένη, με διαβεβαίωσαν. Ξαναπήγα λοιπόν το επόμενο πρωί, όμως μου είπαν πως δεν μου έφεραν το βιβλίο επειδή νόμιζαν πως ήθελα να το σκεφθώ. Στις 14 του μήνα πήγε η κοπέλα του βιβλιοπωλείου στον εκδότη, όμως δεν κατάφερε να μου φέρει το βιβλίο επειδή εκεί χάλασαν τα κομπιούτερ, δεν μπορούσαν να κόψουν

τιμολόγιο και η υπάλληλος περίμενε άδικα για μιάμιση ώρα. “Η συγκυρία είναι τρομερή”, παραδέχθησε ο βιβλιοπώλης, σαφώς αμάθητος σε κάτι τέτοια. Εντέλει παρέλαβα την “Αμυντική Μαγεία” στις 15 του μήνα και ήδη έχω αρχίσει να το διαβάζω.

Στο μεταξύ, διαπιστώνω με θλίψη ότι το νυχτερινό μου πρόβλημα όσο πάει χειροτερεύει -ξανά! Τα χάπια δεν βοηθούν καθόλου, επιπλέον κάθε συνταγή που μου γράφει η γιατρός μου στοιχίζει 120 ευρώ. Δεν είμαι πια διατεθημένη να γίνομαι πειραματόζωο με τα ψυχοφάρμακα χωρίς να έχω το παραμικρό όφελος, οπότε αποφασίζω να σταματήσω τα χάπια οριστικά.

Ας το πάρω απόφαση: Το ***εφιαλτικό μήνυμα*** “κόλαση” δεν πρόκειται να φύγει ποτέ. Θα εξακολουθήσει να έρχεται στα όνειρά μου 2-3 φορές τη βδομάδα και δεν υπάρχει τρόπος να φύγει, ό,τι κι αν κάνω. Αλλά ας μη βιάζομαι τόσο να το ξεφορτωθώ. *Γύρευε ποιό άλλο αφύσικο πρόβλημα θα μου στείλει Αυτός μετά...*

Κυριακή, 1 Ιουνίου 2008

Χθες βράδι συναντήθηκα με τη Φιλιώ στην καφετέρια “Αίγλη”, στο Ζάππειο. Ήρεμο περιβάλλον γεμάτο πράσινο, κυριλέ θαμώνες, πλήθος καροτσάκια με μωρά, ακομη και νεογέννητα. *Τόσα βρέφη μαζεύονται κάθε βράδι εδώ;* αναρωτήθηκα. “Εμείς είμαστε καλές φίλες. Δεν έχω κανένα παράπονο”, μου είπε σε μια στιγμή η Φιλιώ. Νομίζω πως όταν είμαστε οι δυο μας, περνάμε καλύτερα.

Σήμερα τα ξημερώματα, στις 4:00 π.μ., η Μαρίνα, η γυναίκα του Γιάννη, γέννησε ένα χαριτωμένο αγοράκι -το υποψήφιο βαφτιστήρι μου. Το πρωί πήγαμε όλοι μαζί οικογενειακώς στο μαιευτήριο για να δούμε το

μωρό, που είναι ήσυχο και ομορφούλι. Το μεσημέρι, καθώς επιστρέφαμε σπίτι με το αμάξι του Γιάννη, κάποιος μας τράκαρε ελαφρά από πίσω. *Μου είναι πια προφανές πως κάτι μας κυνηγά και προσπαθεί διαρκώς να αμαυρώνει τις ευχάριστες στιγμές της ζωής μας...*

Και ολίγη αριθμολογία, με βάση τις ημερομηνίες γεννήσεως των μελών της οικογένειάς μου:

10 Απρ, 10 Ιουλ: μαμά και Θανάσης αντίστοιχα
20 Δεκ, 20 Αυγ: μπαμπάς και Μαρίνα αντίστοιχα
21 Ιουν: εγώ
7 Νοεμ: η αδελφή μου
28 Οκτ: ο Αντώνης
4 Μάη: ο Γιάννης
1 Ιουν: ο Αντωνάκης (το μωρό)

Έχουμε και λέμε:

10+7+4 =	21	21+7 =	28
20+1 =	21	20+7+1 =	28
10+10+1 =	21	10+10+7+1 =	28

Ακόμη, οι αριθμοί κυκλοφορίας των οχημάτων μας παρουσιάζουν το εξής φαινόμενο:

Αμάξι της Μαρίνας: 3422 => 3+4+2+2 = **11** => 1+1 = **2**
Αμάξι του Νάσου: 8993 => 8+9+9+3 = 29 => 2+9 = **11** => 1+1=**2**
Μοτοσυκλέτα του Θανάση: **11** => 1+1 = **2**
Μοτοσυκλέτα του Γιάννη: 533 => 5+3+3 = **11** => 1+1 = **2**
Αμάξι του Γιάννη: 1883 => 1+8+8+3 = 20 => 2+0 = **2**
Ποδήλατο δικό μου:
μοντέλο T4-T6 6061 => 304-306-6061 =>
3+4+3+6+6+0+6+1 = 29 => 2+9 = **11** => 1+1 = **2**

Συμπέρασμα: Τίποτα δεν είναι τυχαίο μέσα στο Matrix. Όλα συνδέονται...

Κλοιοί που Σφίγγουν

Τρίτη, 3 Ιουνίου 2008

Τελευταίο μάθημα με το Σάββα για φέτος, διάρκειας τριών ωρών. Πρέπει να τον διαβάσω για το τελικό διαγώνισμα των Γερμανικών στο σχολείο. Νευρικός και κακομοίρης όπως πάντα, κάθε πέντε δευτερόλεπτα πετάει "Oh, fuck!" – πράγμα που συνηθίζει τους τελευταίους τέσσερις μήνες. Με βάζει να του φτιάξω μια δική μου άσκηση για τα παραθετικά των επιθέτων, η οποία μου παίρνει μια ολόκληρη σελίδα. Μόλις τελειώνω, ο Σάββας διαμαρτύρεται έντονα:
"Εγώ δεν ήθελα τέτοια άσκηση, ήθελα κάπως αλλιώς!"
"Εγώ δεν γράφω άλλη άσκηση!", του κάνω κοφτά και ο μικρός συμμορφώνεται απρόθυμα.

Μόλις ένα τέταρτο πριν τελειώσουμε, ο Σάββας αλλάζει ξαφνικά συνήθεια: Αντί "Oh, fuck!", αρχίζει τώρα να βροντοφωνάζει "Oh, hell!" κάθε τρία δευτερόλεπτα! Αν είναι δυνατόν! Το ***σημείον*** με ταράζει φοβερά μα δεν δείχνω ούτε λέω τίποτα, απλά περιμένω ανυπόμονα την ώρα να εξαφανιστώ. *Τι θα γίνει με αυτόν του χρόνου;* αναρωτιέμαι ανήσυχη, φεύγοντας.

Τετάρτη, 4 Ιουνίου 2008

Από σήμερα ο Γιάννης, η Μαρίνα και το μωρό βρίσκονται στο σπίτι μας, στο διαμέρισμα του δεύτερου ορόφου, μαζί με το Νάσο. Εντέλει, το ζευγάρι δεν θα μείνει στου Αντώνη επειδή εκεί δεν υπάρχει αρκετός χώρος, ούτε είναι εύκολο να ανεβοκατεβαίνουν τη στενή εσωτερική σκάλα με το μωρό αγκαλιά. Όσο για

την αδελφή μου, θα κατοικεί πλέον πιο πάνω, στη μεζονέτα.

Λεπτομέρεια 1η: Η νύφη ήλθε στο σπίτι μονάχα με τα ρούχα που φορούσε, δεν έφερε μαζί της ούτε δυο σεντόνια!

“Τέτοιο γάμο πρώτη φορά βλέπω! Ακόμη και στην Κατοχή, που ο κόσμος πέθαινε από την πείνα, και οι πιο φτωχές κοπέλες μια βαλίτσα ρούχα την έφερναν για προίκα! Είναι δυνατόν να μην είχε να φέρει μαζί της λίγα ρούχα;” απορεί η μητέρα μου.

“Σαφώς όχι. Αυτά τα κάνουν οι Αλβανοί για να δείξουν στον Έλληνα γαμπρό ότι δεν έχει να περιμένει απολύτως τίποτα από αυτούς”, συμπεραίνω εγώ.

Λεπτομέρεια 2η: Την επόμενη κιόλας μέρα, ο Γιάννης, ο Αντώνης και ο πατέρας μου θα πάνε να αγοράσουν ένα κάρο εσώρουχα για τη Μαρίνα, επειδή δεν έχει άλλα εκτός από εκείνα που φοράει! Για την ακρίβεια, θα σηκώσουν ολόκληρο το μαγαζί και θα πάρουν γύρω στις 60 κιλότες! Απορίες: Για ποιό λόγο έπρεπε να πάνε τρεις άντρες να πάρουν βρακιά της Μαρίνας; Ένας δεν έφτανε; Και γιατί τόσο πολλά; Αμόκ τους έπιασε;

Πέμπτη, 5 Ιουνίου 2008

Όσο για την Τατιάνα, την ψευτοξανθιά αδελφή της Μαρίνας, τώρα έγγυος πέντε μηνών, έρχεται για επίσκεψη κάθε μέρα. Φορά μονίμως καυτά σορτς και πολύ κοντές μπλούζες που αφήνουν όλη την κοιλάρα έξω, επιδεικτικά και ξετσίπωτα.

Όπως πληροφορηθήκαμε σήμερα από την αδελφή μου, πριν από μερικά χρόνια η Τατιάνα έπεσε θύμα αυτοκινητιστικού δυστυχήματος κι έμεινε για δυο χρόνια σε κώμα! Επιπλέον, όλο το αριστερό της χέρι και

το στήθος είναι σχεδόν παραμορφωμένα από άσχημο κάψιμο με καυτό νερό. Η όλη εμφάνισή της είναι αγριωπή και χοντροκομμένη, όπως και η συμπεριφορά της. Παρόλα αυτά, κατάφερε να παντρευτεί τον Ανδρέα, ένα καλό κι εμφανίσιμο παιδί, που την άφησε και έγγυο. Ούτε και της βγήκε σε κακό το ατύχημα τελικά, εφόσον εισέπραξε 40.000 ευρώ ως αποζημίωση από τον υπαίτιο του ατυχήματος. *Τόσα λέει, δηλαδή. Πιθανότατα, το ποσό είναι κατά πολύ μεγαλύτερο...*

Παρά τα κακά της χάλια, η Τατιάνα συνηθίζει να το παίζει ξύπνια: Όποτε τυχαίνει να μείνω μόνη μαζί της με το μωρό, το παίρνει αγκαλιά και αρχίζει γλύκες του τύπου: "Τι είναι βρε βλάκα ... βλακόμουτρο ... σκατόφατσα ... βλήμα, κλπ". Βομβαρδίζει το βρέφος με βρισιές συνεχώς, ασταμάτητα κι εγώ αναρωτιέμαι: Το ζηλεύει επειδή είναι αγόρι ενώ το δικό της είναι κορίτσι, ή πετάει πλάγιες σπόντες για μένα;

Σήμερα που πήγα πάνω για να δω το βρέφος, μόλις με είδε η Τατιάνα άρχισε να κάνει τα ίδια. Σηκώθηκα κι έφυγα νευριασμένη. Ενημέρωσα τη μητέρα μου σχετικά κι εκείνη απέδωσε τη συμπεριφορά της σε αμορφωσιά. *Βέβαια, η μαμά βρίσκει πάντα μια δικαιολογία για όλους, εκτός από μένα.* Στο εξής, πάντως, θεωρώ σκόπιμο να αποφεύγω κάθε συναναστροφή με την Τατιάνα.

Παρασκευή, 6 Ιουνίου 2008

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' ένα σταυροδρόμι κοντά στο σπίτι μου. Όμως, άγρια σκυλιά με περικυκλώνουν γαυγίζοντας και εμποδίζουν το διέλευσή μου. Ένα από αυτά με πλησιάζει απειλητικά. Σκέφτομαι να του ρίξω κλωτσιά.

Τώρα παρακολουθώ μια γριά, η οποία αρχικά φαίνεται συμπαθητική μα γρήγορα διαπιστώνω πως καιροφυλακτεί για να φάει ένα παιδί. Και δεν είναι η μόνη επικίνδυνη: Εξωγήινοι ανθρωποφάγοι έχουν πια κατακλύσει τη γη, παίρνοντας τη μορφή ανθρώπων. Πετώ ψηλά, πάνω από οικόπεδα και συρμάτινους φράκτες για να ξεφύγω. Ωστόσο, όπου κι αν βρεθώ, παντού *Αυτοί.*

Μαζί με μια άλλη κοπέλα ζητάμε βοήθεια από κάποιους στρατιώτες -αλλά άδικα: δεν μπορούν να κάνουν τίποτα. Ύστερα μπαίνουμε σ' ένα κίτρινο λεωφορείο γεμάτο πεζοναύτες. Η κοπέλα τους εξηγεί το πρόβλημα, ενώ αυτοί μας κυκλώνουν και η πόρτα κλείνει. Υποψιάζομαι πως κάτι δεν πάει καλά μα είναι πια πολύ αργά.

“Ξέρετε τι θέλουμε εμείς από σας; Να σας φάμε!” λέει ένας τους, με βδελυρό ύφος.

“Εγώ λέω ότι πρέπει να μας ακούσετε!” αποκρίνεται η άλλη, ψύχραιμα.

Τρίτη, 10 Ιουνίου 2008

Η αδελφή μου μόλις πήρε τους βαθμούς των πανελλαδικών εξετάσεων. Βγάζει μέσο όρο 18 και 17.950 μονάδες, οπότε περνά στα σίγουρα σε Πανεπιστήμιο των Αθηνών. Χοροπηδάει και φωνάζει επιδεικτικά για ώρα πολλή και τηλεφωνεί σε όλους τους φίλους και γνωστούς της, επί μιάμιση ώρα με το ρολόι, για να διατυμπανίσει την επιτυχία της. Απορώ: *Άραγε δεν φοβάται, ας πούμε το φθόνο;*

“Είσαι μεγάλη πουτάνα” της είπε η θεία Τασία, μόλις η Αλίκη της είπε τα νέα από το τηλέφωνο.

“Είμαι από σόι”, απάντησε ετοιμόλογα η αδελφή μου.

Κάπου μου την έδωσε και το 'στριψα αλά

γαλλικά, καθώς συνειδητοποίησα πως οι ισορροπίες στην οικογένεια έχουν πια ανατραπεί δραματικά και οριστικά, υπέρ της Αλίκης βέβαια...

Παρασκευή, 13 Ιουνίου 2008

Εικόνες του Πλέγματος: Σήμερα, που πήγα για μάθημα στα παιδιά της, η Λουίζα με πληροφόρησε τα εξής απίθανα: Η 14χρονη Βιργινία, η μεσαία από τις τρεις κόρες της Στέλλας, παλιάς συμμαθητριάς μας, έχει τελειώσει το Δημοτικό μα δεν πήγε Γυμνάσιο, ούτε σκοπεύει να πάει εφόσον αλητεύει συστηματικά εδώ και δυόμισι χρόνια: Εξαφανίζεται από το σπίτι της κατά τις 6:00 το απόγευμα κι επιστρέφει την επομένη μετά το μεσημέρι, κάθε μέρα! Άλλοτε, πάλι, απουσιάζει μέρες ολόκληρες! Οι γονείς της συχνά καταλήγουν στην αστυνομία για να την αναζητήσουν, ενώ έχουν απευθυνθεί και σε ντετέκτιβ. Έτσι έμαθαν πως η μικρή παρασύρεται από μια 16χρονη Αλβανίδα φίλη της, η οποία την τραβολογάει σε μια σπείρα εφήβων αλητών που γυρνοβολούν εδώ κι εκεί όλη νύχτα, κάθε νύχτα.

Στις προάλλες, η μικρή βάλθηκε να ξεπορτίσει μετά τα μεσάνυχτα. Με μπόλικη απαίτηση ζήτησε 10 ευρώ από τη Στέλλα αλλά εκείνη αρνήθηκε να της τα δώσει με τη δικαιολογία πως δεν είχε. Τότε, η μικρή άρχισε να ουρλιάζει σαν υστερική και στο τέλος απαίτησε να κάνει σωματική έρευνα στη μάνα της, μήπως είχε κρυμμένα χρήματα πάνω της! Με τα πολλά, η Στέλλα αναγκάστηκε να δεχθεί κι επέτρεψε στην κόρη της να την ψάξει!

Λίγο αργότερα, η Στέλλα κατάφερε να φωνάξει για βοήθεια την κουνιάδα της τη Φανή και μαζί κατάφεραν να κλειδώσουν τη μικρή στο δωμάτιό της για να την εμποδίσουν να φύγει. Εκείνη άρχισε να

ωρύεται και να κοπανάει την πόρτα σαν τρελή για πολλή ώρα, ώσπου αναγκάστηκαν να της ανοίξουν. Τότε, η μικρή βούτηξε μια σκούπα και άρχισε να χτυπά στο κεφάλι μάνα και θεία! Κατόπιν ξαναζήτησε λεφτά κι επειδή η μητέρα της δεν της έδινε, όρμησε να την πνίξει! Είδαν κι έπαθαν η Φανή και η Ντίνα, η μεγαλύτερη κόρη της Στέλλας, μέχρι να απελευθερώσουν το λαιμό της από τα παχουλά χέρια της Βιργινίας! "Ξέρω σε ποιόν έδωσες τα λεφτά! Στη Μάρω!" φώναξε έξαλλη η Βιργινία και όρμησε αμέσως να πνίξει την 9χρονη Μάρω, που είναι η μικρότερη από τις τρεις αδελφές.

Εντέλει, η Στέλλα κάλεσε την αστυνομία, ενώ η Φανή κρατούσε την ανηψιά της με τα χέρια πιασμένα πίσω πισθάγγωνα, ώσπου να έλθει το περιπολικό! Πριν την βουτήξουν οι αστυνομικοί, η νεαρή ξέφυγε από τη θεία της, έτρεξε στην κουζίνα, άρπαξε ένα μαχαίρι κι απειλούσε τους πάντες! Εντέλει, την οδήγησαν στο Τμήμα, όπου ο αστυνόμος της μίλησε πολύ αυστηρά, απείλησε να τη ρίξει σε αναμορφωτήριο, ενώ τα έβαλε και με τους γονείς:

"Μα καλά, δεν μπορείτε να ελέγξετε ένα 14χρονο; Πάρτε της τα κλειδιά, πάρτε της το κινητό!"

"Μα τι κάνει ο πατέρας;" απόρησα κι εγώ.

"Νομίζεις ότι είναι εύκολο να κάνει κάποιος καλά τη Βιργινία; Είναι ψηλή σαν εσένα (1,75 μ) και τρεις φορές πιο παχιά από σένα!" μου εξήγησε η Λουίζα.

Θυμάμαι, είχα δει την οικογένεια της Στέλλας πριν από τρία χρόνια, στα γενέθλια της Λουίζας: Εκείνη την εποχή η Βιργινία ήταν ένα παχουλό, μάλλον νωθρό, χαμηλών τόνων παιδί, σε αντίθεση με την τότε 14χρονη Ντίνα, η οποία ήταν ανέκαθεν πανέμορφη και υπέρ το δέον γλωσσού. Ποιός να το περίμενε τότε, ότι η

υποτονική, βραδυκίνητη Βιργινία θα εξελισσόταν σε τρομοκράτισσα;

Πιθανότατα, η Βιργινία έχει υιοθετήσει την παραπάνω ακραία συμπεριφορά σαν αντίδραση στα τόσα χρόνια περιφρόνησης που βίωνε στη σκιά της Ντίνας, της σταρ αδελφής της. Φαίνεται πως στην παρέα των αλητών έχει κάποια θέση, την κάνουν να νιώθει σημαντική, γι' αυτό και παρασύρεται. Σαφώς, τέτοια ριζική αλλαγή προσωπικότητας με έντονη ροπή προς τη βία, κάθε άλλο παρά φυσιολογική είναι. Η νεαρή πιθανότατα παίρνει ναρκωτικά, μάλλον κοκαΐνη, κι έχει γίνει ψυχοπαθής. Για να συνέλθει χρειάζεται να κάνει αποτοξίνωση σε ειδικό ίδρυμα.

Εγώ, όμως, δεν χρειάζεται να απασχολώ το νου μου με τα προβλήματα των άλλων. Αυτοί είναι Ένα μέσα στο Matrix και πάντα τη βγάζουν καθαρή στο τέλος. Για παράδειγμα, μπορεί η Βιργινία να έχει σοβαρό πρόβλημα τώρα, μα σε καμιά δεκαριά χρονάκια σίγουρα θα έχει ορθοποδήσει, είτε παντρεμένη με κανένα πλούσιο μαφιόζο, είτε αποκτώντας η ίδια χρήμα κι επιτυχία χάρη στην “καπατσοσύνη” και στις “σωστές διασυνδέσεις” της, οπότε θα το παίζει μεγάλη κυρία και θα χαίρει της εκτίμησης όλων...

Κυριακή, 15 Ιουνίου 2008

Ένας τρελός, τρελός κόσμος: Βραδινή έξοδος με τη γνωστή παρέα, τη Φιλιώ, την Ευγενία και το Νικήτα, ο οποίος απόψε μας μίλησε πιο εκτενώς για τη δουλειά του: Εδώ και 15 χρόνια, δηλαδή από τότε που έβγαλε το Λύκειο, εργάζεται σε μεγάλη τράπεζα σε μια θέση δημιουργημένη ειδικά γι' αυτόν: Μεταφέρει κανένα σημείωμα από εδώ εκεί, βγάζει φωτοτυπίες, κάνει εξωτερικά θελήματα κι έχει αξιοζήλευτη ελευθερία στη

δουλειά του: Φθάνει στην τράπεζα στις 10:00 αντί στις 8:00 το πρωί -επειδή είναι καρδιακός- και στην πρώτη ευκαιρία εξαφανίζεται με τις ώρες. Τον στέλνουν έξω για μια δουλειά, αυτός μπαίνει στα λεωφορεία και πάει βόλτα σε διάφορες περιοχές, επιστρέφει λίγο πριν το σχόλασμα και κανείς δεν του κάνει παρατήρηση για κανένα λόγο. Από την άλλη πλευρά, οι απολαβές του Νικήτα δεν υπολείπονται καθόλου των συναδέλφων του: Ο μισθός του είναι κανονικός, η ασφάλιση επίσης, οι άδειες, τα δώρα, όλα.

Ύστερα ήλθε η σειρά της Φιλιώς να μας πει για τρία ξαδέρφια της που είναι ψυχασθενείς και οι τρεις, πράγμα που μου έφερε ορισμένους προβληματισμούς σχετικά με τις μυστηριώδεις προσταγές της μοίρας: Η μητέρα των τριών αυτών αδελφών υπήρξε στα νιάτα της μια πανέμορφη γυναίκα, η οποία παραδόξως ερωτεύτηκε τρελά και παντρεύτηκε έναν άνδρα κακάσχημο, κατά πολύ μεγαλύτερό της και γνωστό παράφρονα! Μέχρι μια ηλικία τα παιδιά δεν παρουσίαζαν πρόβλημα, ωστόσο μετά την ενηλικίωση αρρώστησαν και τα τρία: Ο μεγάλος αδελφός και η αδελφή πάσχουν από σχιζοφρένεια, ενώ ο μικρός αδελφός έχει σοβαρή κατάθλιψη, μένει συνεχώς κλεισμένος στο σπίτι, αποφεύγει να πλένεται και να τρώει και φοβούνται μήπως τον βρουν νεκρό καμιά ώρα. Και τα τρία αδέλφια έχουν νοσηλευτεί σε ψυχιατρείο, ενώ παίρνουν δυο-τρία ψυχοφάρμακα ο καθένας εδώ και 25 χρόνια. Φυσικά, κανένας τους δεν παντρεύτηκε ποτέ. Πάντως, δεν αντιμετωπίζουν κανένα πρόβλημα επιβίωσης· αντίθετα, η κοινωνία φροντίζει να τους τα λύνει αμέσως, ατάκα κι επί τόπου: Εισπράττουν μηνιαία σύνταξη, μένουν σε διαμερίσματα παραχωρημένα από το ψυχιατρείο και όλοι οι λογαριασμοί τους πληρώνονται από το κράτος!

Από την άλλη πλευρά, ένα φυσιολογικό, εχέφρον, εύστροφο, μορφωμένο (αλλά χωρίς μέσον) άτομο δεν μπορεί ούτε να ονειρευτεί, ας πούμε, μια θέση σαν του Νικήτα μέσα σε τράπεζα. Τα φυσιολογικά άτομα καταλήγουν -μετά από χρόνιο τρέξιμο και άσχημες περιπέτειες- σε καμιά ιδιωτική εταιρεία του κώλου, όπου δουλεύουν τουλάχιστον οκτώ ώρες την ημέρα για έναν μίζερο βασικό μισθό, ενίοτε χωρίς ασφάλιση. Για να βρουν αυτή την ψωροδουλειά οφείλουν να έχουν τελειώσει πανεπιστήμια, να γνωρίζουν άπταιστα τουλάχιστον δυο ξένες γλώσσες, να παίζουν στα δάχτυλα τα κομπιούτερ, να διαθέτουν συστάσεις κλπ. Όσο σκληρά κι αν δουλεύουν, το αφεντικό δεν είναι ποτέ ικανοποιημένο και απαιτεί πάντα περισσότερα. Επιπλέον, πρέπει να έχουν συνεχώς τα μάτια τους ανοιχτά επειδή γύρω τους πλέκονται ασταμάτητα διαφόρων ειδών ίντριγκες. Είναι αναγκασμένοι να παλεύουν διαρκώς, με νύχια και με δόντια, ενάντια σε κάθε είδους "τσιράκια", "καρφιά", "εξυπνάκηδες" ή πουτάνες των αφεντικών. Το παραμικρό λάθος, η πιο ασήμαντη παράλειψη σημειώνεται αμέσως και τιμωρείται άμεσα ή εν καιρώ. Παράλληλα, ζουν μέσα σε αδιάκοπη αγωνία και στρες επειδή ο μισθός τους δεν φθάνει σχεδόν ποτέ για να πληρωθούν όλες οι ανάγκες και οι λογαριασμοί. Ως αποτέλεσμα, πάνε και χρεώνονται σε τράπεζες – και τότε είναι που μπλέκουν σε ακόμα χειρότερα προβλήματα και δεν ησυχάζουν ποτέ.

Συμπέρασμα: Στην κοινωνία-έκτρωμα όπου ζούμε οι καθυστερημένοι, οι ανάπηροι και οι ψυχασθενείς έχουν περισσότερα δικαιώματα από τους ευφυείς, τους αρτιμελείς και τους λογικούς. *Και σε κανέναν "λογικό" δεν φαίνεται αλλόκοτο αυτό...*

Τετάρτη, 18 Ιουνίου 2008

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Πετώ ψηλά, πάνω από μια χώρα μαγική, γεμάτη λουλούδια, παιδικές κούνιες, χωμάτινα μονοπάτια, κοπελίτσες με ροζ μαλλιά. Στην ατμόσφαιρα αντηχεί το τραγούδι "Heaven". Τώρα διαβάζω ένα κόμικ με νεράιδες κι αυτό αρχίζει να ζωντανεύει: Στην πρώτη ιστορία, ένα ξωτικό κατοικεί μέσα σ' ένα σκοτεινό κουβούκλιο που βρίσκεται πάνω στη ράχη ενός ελέφαντα. Αρνείται να βγει από εκεί επειδή κάτι περιμένει. Τότε ανατέλλει ήλιος λαμπρός, ο ελέφαντας ξεσπά σε δυνατό γέλιο κι ένα φωτεινό χιόνι καλύπτει γοργά τη χώρα. Σε μια δεύτερη ιστορία, κάθε μια από τις νεράιδες αναπτύσσει ένα νέο ταλέντο. Μια απ' αυτές, με μακριά μαύρα μαλλιά, μαθαίνει να διαβάζει γρήγορα ένα καινούργιο νεραϊδένιο αλφάβητο. *Και τότε, ντρίν! Οι γονείς μου χτυπούν το κουδούνι της πόρτας. Ξυπνώ, πάω να τους ανοίξω, είναι πια πρωί, τέλος*...

Το απόγευμα πήγα για επίσκεψη στην Περσεφόνη, κατόπιν δικού της τηλεφωνήματος. Για λόγους ασφαλείας, κρατούσα μυστικό από αυτήν το γάμο του Γιάννη και τη γέννηση του παιδιού, μα όπως η ίδια μου αποκάλυψε σύντομα, γνωρίζει τα πάντα επειδή έτυχε μια μέρα να συναντήσει το Γιάννη στο κομμωτήριο κι εκείνος της τα είπε όλα χαρτί και καλαμάρι.
"Και δεν μου έχεις αναφέρει τίποτα; Θα σε σκοτώσω!" παραπονέθηκε χαριτολογώντας.
"Νόμιζα πως σου τα είχα πει όλα αυτά!" δικαιολογήθηκα βιαστικά και κατόπιν της διηγήθηκα τα καθέκαστα.

Ύστερα η Πέρσα με ρώτησε πώς θα βαφτίσω το παιδί, καθώς και το όνομα της μητέρας του -κι εγώ, βλακωδώς, της τα είπα. Αμέσως μετά, μόλις συνειδη-

τοποίησα τη γκάφα μου, άρχισα να ανησυχώ μήπως το μωρό γίνει στόχος μαύρης μαγείας: Όταν ένας μάγος γνωρίζει το ονοματεπώνυμο, την ημερομηνία γέννησης και το όνομα της μητέρας ενός ατόμου, μπορεί να του κάνει ό,τι μάγια θέλει.

Σύμπτωση; Τον Αύγουστο, η σύζυγος του άλλου βαφτισιμιού μου, του 34χρονου Βιτσέντζου, θα πάθει ένα πολύ δυσάρεστο ατύχημα: Ενώ είναι έγγυος οκτώ μηνών, το έμβρυο θα πνιγεί με τον ομφάλιο λώρο και θα πεθάνει μέσα στην κοιλιά της μητέρας του...

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Ιούνιος 2008): Η 5η Ιουνίου ήταν μια ξεχωριστή μέρα για μένα, εφόσον αποφάσισα και εκτέλεσα ένα ειδικό λύσιμο μαγείας που βρήκα στο διαδίκτυο: Πήρα ένα κομμάτι μαύρο λινό ύφασμα και τοποθέτησα μέσα του τα εξής: Μία πρέζα χοντρό αλάτι, μια πρέζα καμφορά, πέντε κόκκους μαύρο πιπέρι κι ένα φύλλο δενδρολίβανο. Τέλος, έκλεισα το ύφασμα τυλίγοντάς το επτά φορές με μαύρη βαμβακερή κλωστή. Αυτό το φυλακτό το στερέωσα στο φανελάκι μου, στο ύψος του ηλιακού πλέγματος, πάνω στο δέρμα μου, όπου έπρεπε να μείνει για εννέα μέρες. Έτσι, στις 14 του μήνα, την ίδια περίπου ώρα που το έφτιαξα, κατέβηκα στη μαρίνα Γλυφάδας και πέταξα τη “βόμβα” στη θάλασσα. Φεύγοντας, ένιωθα μια ασυνήθιστη θέρμη στο πίσω μέρος των μπράτσων μου.

Παραλειπόμενα: Πριν φθάσω στη μαρίνα, με πλησίασαν και με πείραξαν δυο άνδρες στο δρόμο: Ο ένας με ρώτησε για την πλατεία Πραξιτέλους και ο άλλος για την οδό Σεθέλω. Ακόμη, καθώς περπατούσα κατά μήκος της παραλιακής, με πλεύρισε ένας τρίτος (!) πάνω σε μηχανάκι -χοντρός, ενοχλητικός και χαζός. Είδα κι έπαθα να τον ξεφορτωθώ, φοβήθηκα μήπως με

ακολουθήσει μέχρι τη μαρίνα και μου τα χαλάσει όλα. Ανέβηκε, μάλιστα, με το μηχανάκι στο πεζοδρόμιο, ήθελε σώνει και καλά "να μου πει" και δεν ξεκολλούσε με τίποτα! Άλλαξα λωρίδα κυκλοφορίας και τον ξεφορτώθηκα. Χρόνια είχα να δεχθώ ερωτικό πείραγμα στο δρόμο. Πολύ περίεργη συγκυρία, πάντως, να με φλερτάρουν τώρα ειδικά τρεις άνδρες και μάλιστα πολύ νεώτεροι από μένα -το πολύ 30ρηδες.

Επιστρέφοντας στο σπίτι, έφτιαξα και μια προστασία ενάντια στη μαγεία, την παραδοσιακή "μποτίλια του μάγου": Μέσα σ' ένα μπουκαλάκι γυάλινο έβαλα μερικά σκουριασμένα καρφιά, σπασμένα γυαλιά, καρφίτσες, βίδες, το γέμισα με ούρα και λίγο αίμα περιόδου και το έθαψα σ' ένα παρτέρι της αυλής μας.

Ολοκλήρωσα όλες τις παραπάνω εργασίες χωρίς να πάρει χαμπάρι κανείς, παρόλο που σήμερα ειδικά ήλθαν να μας επισκεφθούν -μετά από πολλούς μήνες- ο θείος Δημήτρης με τη θεία Δήμητρα από τον Κορυδαλλό. Στο τέλος, κατάφερα να μείνω και καμιά ώρα μαζί τους. Ευτυχώς, όλα πήγαν καλά -παρά τους αναπάντεχους περισπασμούς.

Κατά τ' άλλα: Μόλις έκοψα τα ψυχοφάρμακα, στα μέσα του Μάη, το ***εφιαλτικό μήνυμα*** σταμάτησε να έρχεται στα όνειρά μου. Από τότε που έφτιαξα τη "βόμβα" και τη στερέωσα κοντά στο ηλιακό μου πλέγμα, η λέξη "κόλαση" ήλθε λίγες φορές, μα το αντίθετό της ("παράδεισος") πολύ περισσότερες. Αυτό σημαίνει ότι γύρω μου συντελείται ένα πόλεμος αόρατων δυνάμεων και ότι κανένα από τα δύο ονειρικά μηνύματα δεν περιέχει καμία βαθύτερη αλήθεια.

Παραδόξως, όμως, μόλις ολοκληρώθηκε η μαγική διαδικασία, δηλαδή από τις 14 Ιουνίου και μετά, το *εφιαλτικό μήνυμα* επανέρχεται ακόμα συχνότερα στα

όνειρά μου, σχεδόν κάθε νύχτα! Πραγματικά, δεν ξέρω τι να υποθέσω: *Μήπως η "μποτίλια του μάγου" φέρνει το αντίθετο αποτέλεσμα από το υποτιθέμενο;* Τέλος πάντων, η κατάσταση συνεχίζει να χειροτερεύει σταθερά μέχρι τις 5 Ιουλίου, οπότε αποφασίζω να ξεθάψω και να χαλάσω τη "μποτίλια".

Πέμπτη, 3 Ιουλίου 2008

Εικόνες του Matrix: Κατόπιν σχετικού νόμου, όλα τα ακίνητα και τα οικόπεδα πρέπει να δηλωθούν και να εγγραφούν στο λεγόμενο κτηματολόγιο. Η διαδικασία αποδεικνύεται ιδιαίτερα χρονοβόρα, πολύπλοκη και στοιχίζει 35 ευρώ το κομμάτι. Ευτυχώς, ο μπαμπάς έχει καταφέρει να συμπληρώσει όλα τα κατάλληλα έγγραφα και σήμερα το πρωί πήγα μαζί του για να τα καταθέσουμε.

Απίστευτη ταλαιπωρία, περιμένοντας σε ατέλειωτες ουρές, καθώς οι αρμόδιοι υπάλληλοι αναζητούν το παραμικρό αγροτεμάχιο που διαθέτει ο καθένας ανάμεσα σε χιλιάδες παρόμοια αγροτεμάχια, έτσι όπως φαίνονται από ψηλά, στην οθόνη του κομπιούτερ, μέσω δορυφόρου.

Τώρα πια, το παραμικρό κτίσμα ή κομμάτι γης οριοθετείται αυστηρά μέσω ηλεκτρονικών υπολογιστών και χαρακτηρίζεται επακριβώς από τρεις διαφορετικούς αριθμούς bar code. Όπως το βλέπω εγώ, με δικαιολογία το "κτηματολόγιο", κάποιοι περιχαρακώνουν τη γη και την μαρκάρουν με bar code -για σκοπους ανεξιχνίαστους, ασύλληπτους για τον κοινό ανθρώπινο νου...

Παρασκευή, 18 Ιουλίου 2008

Τώρα που λείπουν οι γονείς στην Κεφαλλονιά, είπα να κάνω κι εγώ λίγη ηχορύπανση: Είπα, λοιπόν, να

βάλω το κασσετόφωνό μου πάνω στο τραπέζι της βεράντας και να ακούω μουσική ποπ και ροκ, από τις 7:00 ως 7:30 το απόγευμα. Αυτό έγινε δυο μέρες. Την τρίτη, δηλαδή σήμερα το απόγευμα, η αδελφή μου παραπονέθηκε ότι η μουσική μου την ενοχλεί επειδή γυρίζει από τη δουλειά στις 6:00 και θέλει να κοιμηθεί! Εντάξει, δεκτόν. Αλήθεια, οι υπόλοιποι (Τάκης, Νάσος, Γιάννης, κλπ), που έβαζαν μουσικές στο διαπασών τόσες ώρες επί τόσα χρόνια, δεν την ενοχλούσαν; Τότε δεν ήθελε να κοιμηθεί; Απλά αναρωτιέμαι...

Κυριακή, 20 Ιουλίου 2008

Σχεδόν αμέσως μετά τη γέννηση του μωρού, η νύφη (ως τώρα υποταγμένη και χαμηλοβλεπούσα, εφαρμόζοντας την παλιά γνωστή τακτική του “εγώ δεν μιλάω για να πάρω το γαμπρό”), αρχίζει να παίρνει πολύ ψηλά τον αμανέ και να βγάζει γλώσσα στην πρώτη ευκαιρία: Το σπίτι μας δεν της αρέσει πλέον, της φαίνεται λίγο για την αφεντιά της και δεν διστάζει να πετάξει στην αδελφή μου και πεθερά της:

“Με ρωτάνε οι φίλες μου: "Πώς αντέχεις εδώ μέσα;" Δεν μπορώ άλλο εδώ! Θέλω το σπίτι μου! Καλύτερα σε μια τρώγλη παρά εδώ με σας!”

“Για πήγαινε σε νοίκι να δεις τη γλύκα!” της απαντά η Αλίκη.

Λίγο αργότερα η νύφη θα έλθει να ζητήσει συγγνώμη. Μάλλον κατάλαβε πως το παράκανε.

Όπως θα έλεγε και η Μαρία Σχοινά: “Γύρευε τι πουτάνα είναι, για να καταφέρει να μαντρώσει έναν γόη σαν το Γιάννη από τα 22 του, ειδικά σήμερα που οι γυναίκες βρωμάνε!”. Προσωπικά, δεν αποκλείω να έχει λειτουργήσει και κάποια μαγεία: Ο ανηψιός μου δεν ήταν κανένα άβγαλτο σχολιαρόπαιδο, ούτε κανένας

χαμένος· δεν δικαιολογείται με τίποτα το κόλλημά του μαζί της, εφόσον μάλιστα την είχε χωρήσει για πολύ σοβαρό λόγο (εκβιαστική απόπειρα αυτοκτονίας, ένδειξη ψυχοπάθειας). Πώς του ήρθε, μετά από τρεις μήνες, να πάει ξαφνικά να τη φέρει ο ίδιος πίσω;

Σπασμωδικές κινήσεις

Τρίτη, 22 Ιουλίου 2008

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου: Δεδομένου ότι το νυχτερινό μου πρόβλημα δεν παρουσιάζει καμία βελτίωση, αντίθετα δείχνει να επιδεινώνεται μήνα με το μήνα, σήμερα το απόγευμα αποφάσισα να επισκεφθώ την πασίγνωστη ψυχοερευνήτρια Λιλιάννα, η οποία σε σχετική διαφήμιση ισχυρίζεται ότι είναι το πιο χαρισματικό μέντιουμ και ότι μπορεί να μαντέψει τα πάντα για κάποιον με μια μόνο ματιά.

Ξεκίνησα, λοιπόν και πήγα να βρω την εν λόγω καταπληκτική κυρία στο σπίτι της, κάπου στα Άνω Πατήσια. Κατ' αρχήν, μου έκανε εντύπωση το γραφείο της: Πολύ σκοτεινό και υποβλητικό, γεμάτο βιβλία μεταφυσικής και μαγείας, πλανητικά σύμβολα και παράξενα πόστερ δυσδιάκριτα στο ημίφως, αφρικανικά ειδώλια, ένα μεγάλο άγαλμα της Παναγίας.

Έδωσα στην κυρία 50 ευρώ, το όνομά μου, στοιχεία γέννησης, και μερικές πληροφορίες σχετικά με τη γενικευμένη κακοδαιμονία στη ζωή μου. Χωρίς να το σκεφθώ καθόλου, ομολόγησα ακόμη και την πλήρη ερωτική ερημιά μου, πράγμα που την έκανε να αναφωνήσει με αποτροπιασμό "Ω! Ω!" αλλά δεν ανέφερα ούτε λέξη για το *εφιαλτικό μήνυμα*. Τέλος, της είπα ότι υποψιάζομαι μαύρη μαγεία εναντίον μου, εκείνη όμως το απέρριψε αμέσως: "Σε ολόκληρη την τριαντάχρονη καριέρα μου, περιπτώσεις όπου εμπλέκεται μαγεία έχω συναντήσει μονάχα μία ή δύο! Πιθανότατα δεν είναι αυτό". Στη συνέχεια μου εξήγησε ότι θα έκανε

“νυχτερινή δουλειά” για χάρη μου και ζήτησε να της τηλεφωνήσω αύριο το πρωί για να μου πει σε τι οφείλεται η κακοτοιχία μου.

Τετάρτη, 23 Ιουλίου 2008

Όταν της τηλεφώνησα γύρω στις 11:00, η Λιλιάννα μου ανήγγειλε τα εξής:
“Μαγεία δεν υπάρχει, ξέχασέ τη. Υπάρχει, όμως, μια επιρροή, Υβόννη, που απωθεί αντί να έλκει και τρώει την προσωπικότητά σου! Με τον καιρό φέρνει εμμονές, κατάθλιψη, κακοτυχία...”
“Τι είδους επιρροή; Πλανητική;” απόρησα.
“Ναι”, αποκρίθηκε μάλλον απρόθυμα.
“Και τι μπορεί να γίνει γι' αυτό;”
“Θα μου φέρεις τρία κιλοτάκια, τρία σουτιέν και μια φωτογραφία, τα οποία θα "διαβάσω" εγώ για τρεις μέρες με γέμιση σελήνης και μετά θα σου εξηγήσω πώς θα τα φορέσεις!”
“Και πόσο θα στοιχίσει αυτό;”
“650 ευρώ! Οι άλλοι συνάδελφοι χρεώνουν 1000-1500 ευρώ για τέτοια δουλειά, εγώ όμως ζητώ μόνο τα έξοδα κόστους!”
“Καλά, θα το σκεφθώ...”.
“Μη το αφήσεις, Υβόννη!” κατέληξε, βλέποντάς με διστακτική.

Σίγουρα, δεν εντυπωσιάστηκα. Περίμενα πολύ περισσότερα από ένα τόσο “χαρισματικό μέντιουμ”. Κι όλα αυτά περί “πλανητικής επιρροής”, δεν είναι καμιά τρομερή διάγνωση, θα μπορούσα να τα σερβίρω κι εγώ. Εντυπωσιάστηκα περισσότερο από τον εαυτό μου, από την ευκολία με την οποία της αποκάλυψα πολλά απόρρητα πράγματα για τον εαυτό μου. Ακόμη και για την Ελπίδα της μίλησα...

Τρίτη, 30 Ιουλίου 2008

Αφού το σκέφθηκα μερικές μέρες, αποφάσισα τελικά να μην απευθυνθώ στην ανωτέρω κυρία, εφόσον δεν μ' έπεισε καθόλου για τις ικανότητές της. Άλλωστε, ήταν κατηγορηματική ότι "μαγεία δεν υπάρχει", ενώ εγώ είμαι βέβαιη ότι η Πέρσα μου έχει κάνει πολύ χοντρά μάγια -ουσιαστικά μου το έχει ομολογήσει η ίδια. Γενικότερα, προτιμώ να μην ασχοληθώ ακόμη με "μέντιουμ και ψυχοερευνητές" αλλά να ζητήσω μια δεύτερη γνώμη από άλλο ψυχίατρο.

Έτσι, λοιπόν, αντί να κανονίζω διακοπές και διασκεδάσεις καλοκαιριάτικα, όπως έκανα τις παλιές καλές εποχές, σήμερα το πρωί επισκέφθηκα το Ψυχιατρικό Τμήμα του Ασκληπιείου. Εξήγησα το νυχτερινό μου πρόβλημα στον αρμόδιο ψυχίατρο, ο οποίος έδειξε ενδιαφέρον, μου έκανε αρκετές ερωτήσεις σχετικά με τις ενοχλήσεις αλλά και τον τρόπο ζωής μου, ρώτησε να μάθει αν διατηρώ σχετικές ιδεοληψίες κατά τη διάρκεια της ημέρας και του απάντησα καταφατικά. Μετά από κανένα εικοσάλεπτο εξέτασης, κατέληξε: "Μια χαρά προσωπικότητα σας βρίσκω, το πρόβλημα έγκειται σε κάποιες ιδεοληψίες κι εμμονές". Δήλωσε αισιόδοξος ότι "το πρόβλημα θα λυθεί σε 4-6 εβδομάδες αλλά θέλει υπομονή". Εντέλει, μου έγραψε φάρμακα για σχιζοφρένεια και κατάθλιψη.

Παρασκευή, 1 Αυγούστου 2008

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Όλοι οι άνθρωποι γύρω μου μολύνονται ένας-ένας από κάτι περίεργο και μετατρέπονται σε τέρατα ζόμπι. Τους πολεμώ συνεχώς, πότε με όπλα, πότε με χτυπήματα καράτε και ακροβατικές κινήσεις. Τους αντιμετωπίζω τον έναν μετά τον

άλλον και αγωνίζομαι να τους ξεφύγω αλλά μου είναι δύσκολο, καθώς όλο και περισσότεροι μολύνονται και με περικυκλώνουν εχθρικοί. Στο τέλος, όμως, καταφέρνω να γλυτώσω...

Κρύο τσάι με γεύση ροδάκινο, στη βεράντα της Λένας. Έρχεται αναπάντεχα και η 58χρονη Βούλα, συμπαθητική και πρόσχαρη, με μπεζ μπλούζα και λευκό παντελόνι. Θετική κι ευχάριστη γνωριμία, μόνο που αναχωρεί μεθαύριο για Κύπρο, όπου θα μείνει μόνιμα. Ο ουρανός είναι κατάφορτος με βαριά σύννεφα· σύντομα αστραπές και βροντές φορτίζουν την γκρίζα ατμόσφαιρα, ενώ εμείς αγναντεύουμε τη μπόρα κάτω από την τέντα και απολαμβάνουμε τη δύναμη της φύσης. Η Βούλα φεύγει κατά τις 8:20, αμέσως μετά καταφθάνει η κυρία Λίτσα. Μετά από κανένα μισάωρο αποχωρώ...

Πέμπτη, 7 Αυγούστου 2008

Κατόπιν έντονης “θύελλας στον εγκέφαλο” εδώ και δυο μήνες, σήμερα το βράδι καταστάλαξα να σουτάρω τον Σάββα Ιορδάνου από Σεπτέμβρη. Κατ' αρχάς, δεν μπορώ να τον υποφέρω άλλο: Έχω σκυλοβαρεθεί τις ακατάσχετες ασυναρτησίες του, το μόνιμα κουτοπόνηρο αλαζονικό υφάκι, τα ηλίθια αυτοσχέδια ανέκδοτα, την ανεπιδεξία του, τα νεύρα, τη μαγκιά, τις καθυστερήσεις (“Δεν γύρισε ακόμη από το τέννις ο Σάββας, περιμένετε μισή ώρα” ή “πριν αρχίσουμε, να παίξω βιντιοπαιγνίδι για δέκα λεπτά;”), χώρια τις απανωτές βρισιές ανά τρία δευτερόλεπτα (fuck και hell). Ειδικά το τελευταίο, σίγουρα θα επιδεινώσει το νυχτερινό μου πρόβλημα: Αποκλείεται να τον ακούω να φωνάζει “Oh, hell!” ανά τρία δευτερόλεπτα καθ' όλη τη διάρκεια του μαθήματος -*άντε κόφ' του το*- και αυτό να

μην επηρεάσει τον ήδη ταραγμένο ψυχισμό μου. Συνεπώς, πρέπει να αποφύγω το Σάββα, κυρίως για λόγους ψυχικής υγείας.

Γενικότερα, εγώ δεν είμαι πια σε θέση να ανέχομαι μουρλούς. Δεν είμαι εκείνη που ήμουν πριν από δέκα χρόνια, όταν εργαζόμουν σε εταιρείες και έτρεχα σε εξοντωτικές εκδρομές με προβληματικές φιλενάδες. Τώρα χρειάζομαι αποτοξίνωση και αποστασιοποίηση από το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα. Εδώ, απέχω από τα ΜΜΕ και την τηλεόραση· θα ανέχομαι το Σάββα για 100 ευρώ το μήνα; Ας πάω να δουλέψω σε καμιά εταιρεία καλύτερα...

Τρίτη, 19 Αυγούστου 2008

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου: Νέα επίσκεψη στον ψυχίατρο για να τον ενημερώσω ότι πηγαίνω κάπως καλύτερα, εφόσον το ***εφιαλτικό μήνυμα*** "κόλαση" έχει αραιώσει κάπως από τα όνειρά μου. Εκείνος χαίρεται γι' αυτό, αισιοδοξεί ότι θα πάω ακόμα καλύτερα και δείχνει ιδιαίτερη κατανόηση: "Εγώ, χθες το μεσημέρι είδα έναν εφιάλτη και πετάχτηκα πάνω κάθιδρος! Όχι να σου συμβαίνει συνέχεια και να είναι κάτι που σε ενοχλεί και σε δυσαρεστεί! Αλλά πέρα από τη θεραπευτική αγωγή, συμβουλεύουμε τους ασθενείς να σκέφτονται κάτι ευχάριστο πριν κοιμηθούν".

Τότε εγώ τον διακόπτω αμέσως, ζητώ συγγνώμη γι' αυτό, και του εξηγώ γρήγορα την δική μου τεχνική που έχω αναπτύξει ενάντια στο πρόβλημα: "Κάθε βράδι, πριν αποκοιμηθώ, δίνω την αντίθετη νοερή υποβολή στον εαυτό μου ("παράδεισος") κι αυτό συχνά πιάνει! Όμως, τι θα γίνει; Όλο στο συν-πλην θα πηγαίνουμε;"
"Σωστή τεχνική, συνεχίστε έτσι!" με προτρέπει και αμέσως μετά καταλήγει: "Το κακό με τα όνειρα είναι ότι

δεν μπορούμε να τα ελέγξουμε επειδή ανήκουν στο ασυνείδητο”.

Αυτό το τελευταίο δεν μου φάνηκε ιδιαίτερα ελπιδοφόρο, μα όπως και να 'χει, εγώ πρέπει να ελέγχω τα όνειρά μου -δεν γίνεται αλλιώς. Άλλωστε, χάρη στο συνειδητό ονείρεμα ήδη καταφέρνω, καμιά φορά, να ακούω και το αντίθετο από το εφιαλτικό μήνυμα...

Σάββατο, 23 Αυγούστου 2008

Ψυχική Εμπειρία: Βρίσκομαι στο κρεβάτι με τα μάτια κλειστά μα δεν κοιμάμαι, απλά χαλαρώνω. Αμέσως εμφανίζονται, μπροστά στο σκοτάδι των κλειστών ματιών μου, αμέτρητα απαλά μωβ φωτάκια σε ακτινωτή παράταξη, που θυμίζουν σπειροειδή γαλαξία. Ξαφνικά, ένα μικρό λαμπρό φως ανάβει στο κέντρο του “γαλαξία”, ο οποίος τώρα περιστρέφεται αργά, δεξιόστροφα. Απολαμβάνω μια σπάνια αίσθηση πληρότητας, μα το φαινόμενο δεν διαρκεί. Το φως γρήγορα χάνεται και ο “γαλαξίας” λίγο αργότερα διαλύεται...⇑

Εικόνες του Matrix: Απογευματινή βόλτα στα πέριξ μαζί με τη μητέρα μου -δύσκολα πάει πια μακρύτερα. Καθώς περπατάμε αργά προς το βουνό, παρατηρούμε ότι κατά μήκος τους δρόμου μας κάποιος έχει πετάξει τα εξής γυναικεία ρούχα, σε απόσταση ~25 μέτρων το ένα από το άλλο: λαδί σουτιέν, βυσσινί καστόρινο ζακετάκι, μαύρο ζακετάκι, γκρι αθλητικά παπούτσια, μπλε φούστα, μπλούζα με μπλε και άσπρες ρίγες, λευκό σουτιέν. Όλα τα ανωτέρω κομμάτια είναι σε καλή κατάσταση και προφανώς ανήκουν σε νεαρή λεπτή γυναίκα.

Κατ' αρχήν, φαντάστηκα ότι αφορούν ερωτική μαγεία. Ωστόσο, μετά από πιο προσεκτική σκέψη, υποψιάζομαι ότι πρόκειται μάλλον για καταστρεπτική

μαύρη μαγεία, επειδή: α) το φεγγάρι βρίσκεται στη χάση του, β) το τελετουργικό έλαβε χώρα το Σάββατο, ημέρα του Κρόνου, γ) 23 του μηνός: το 23 θεωρείται αριθμός του Σατανά...

Τρίτη, 26 Αυγούστου 2008

Χαράς ευαγγέλια: Η αδελφή μου πέρασε τελικά στην Παιδαγωγική Αθηνών, όπως επιθυμούσε. Ήλθε πρώτη από τα νυχτερινά λύκεια, με διαφορά μονάχα 25 μονάδες από τον δεύτερο, ο οποίος αναγκαστικά θα φοιτήσει στο πανεπιστήμιο της Πάτρας. Το γιορτάσαμε οικογενειακώς στο μπαλκόνι της μεζονέτας. Όσο για το Νάσο και τη φίλη του τη Νιόβη, δεν πέρασαν πουθενά. Κάπως αινιγματική θεώρησα την αντίδραση του Γιάννη, μόλις έμαθε για την επιτυχία της μητέρας του: "Μάνα είναι μόνο μία και η δική μου είναι πουτάνα", δήλωσε με χαμόγελο.

Άλλο ένα απίστευτο, επαναλαμβανόμενο ***σημείον*** που παρατήρησα και σήμερα: Εδώ και λίγο καιρό, ο Θανάσης κλωθογυρίζει πάντα νευρικός και φωνακλάς στο διαμέρισμα των γονέων μου, ουρλιάζοντας ασυναρτησίες. Τελευταία, μάλιστα, φωνάζει (ασυναίσθητα;) τη λέξη "hell", κάθε τόσο, χωρίς λόγο, έτσι ξαφνικά! Ενίοτε παίζει και ντραμς, που τα έχει κουβαλήσει πια στο σπίτι της μητέρας του. *Αυτό που με κυκλώνει, είναι απλά σατανικό...*

Δευτέρα, 1 Σεπτεμβρίου 2008

Ψυχική Εμπειρία: Μόλις έχω ξυπνήσει από ένα ζωντανό όνειρο. Ξύπνια τώρα, με τα μάτια κλειστά, βλέπω μπροστά μου πολυάριθμα τετραγωνισμένα πολύχρωμα διάστικτα σχήματα, που κινούνται γοργά συνεχώς, πάνω-κάτω, πέρα-δώθε, σαν από πρόγραμμα

κομπιούτερ. Ανοίγω τα μάτια και τα σχήματα είναι ακόμη εκεί μπροστά μου, για μερικά δευτερόλεπτα.

Έχω την εντύπωση ότι από αυτά τα παράδοξα “γραφήματα”, ακατάληπτα από τον κοινού νου, κτίζονται τα όνειρα σε εικόνες. Παράξενο. Στ' αλήθεια, πολύ παράξενο...

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Απόγευμα στη βεράντα της φίλης μου της Λένας. Λογίστρια στο επάγγελμα, τώρα εργάζεται για μεγάλη εταιρεία εστιατορίων και με πληροφορεί ότι τα πράγματα στον εργασιακό τομέα έχουν αλλάξει δραματικά τα τελευταία χρόνια: α) Αν ο εργοδότης ειδοποιήσει έγκαιρα τον υπάλληλο ότι θα τον απολύσει, τότε του καταβάλλει τη μισή αποζημίωση. β) Αν ο υπάλληλος σκοπεύει να αποχωρήσει από την εταιρεία, οφείλει να ειδοποιήσει έγκαιρα το αφεντικό: Δηλαδή, όσα χρόνια δουλεύει στην επιχείρηση, τόσους μήνες πριν! Αλλιώς, πληρώνει πρόστιμο στον εργοδότη! γ) Σχεδόν σε όλες τις εταιρείες γίνεται συνεχής παρακολούθηση των εργαζομένων με ειδικές κάμερες, καθώς και ηλεκτρονική παρακολούθηση της απόδοσής τους. Όσοι εργάζονται σε κομπιούτερ, η εργασία τους ελέγχεται και αξιολογείται τακτικά από αρμόδιους ελεγκτές. “Να γιατί όλοι σήμερα υποφέρουν από χρόνιο άγχος”, λέει η Λένα. *Ωστόσο, κανείς δεν διαμαρτύρεται, ούτε αντιδρά σοβαρά. Αντίθετα, όλοι βολεύονται και καμαρώνουν με τις “καθώς-πρέπει” δουλίτσες τους. Τι με νοιάζει;*

Κυριακή, 14 Σεπτεμβρίου 2008

Κήρυγμα του πατέρα Δωρόθεου: “Αρκετά συχνά, έρχονται διάφοροι και μου ζητούν να τους κάνω ευχέλαιο επειδή τα πράγματα δεν τους πάνε κατά Θεόν. Κι εγώ ρωτώ: Πόσο συχνά εκκλησιάζεστε; Κάθε πότε

εξομολογείστε και κοινωνάτε; Δεν φθάνει τρεις-τέσσερις φορές το χρόνο!” *[δηλαδή, όλοι όσοι διαθέτουν βίλλες και κότερα, τα έχουν επειδή είναι “καλά παιδιά”, εκκλησιάζονται και κοινωνούν τακτικά;].* “Ορισμένοι, πάλι, παραπονιούνται πως τους έχουν κάνει μάγια”, συνεχίζει ο ιερέας. “Η εκκλησία δέχεται την ύπαρξη της μαγείας, ωστόσο ένας πραγματικά πιστός χριστιανός -που εκκλησιάζεται, νηστεύει, εξομολογείται και κοινωνάει τακτικά- είναι απρόσβλητος από τη μαγεία επειδή ο Θεός τον προστατεύει. Αν κάποιος δεν τα κάνει όλα αυτά, τότε βρίσκεται έξω από τη Χάρη του Θεού και μπορεί να πέσει θύμα μαγείας”.

Μετάφραση: Αν δεν τρέχεις στις εκκλησίες κάθε λίγο και λιγάκι, ο Θεός σε αφήνει εκτεθημένο στη μαγεία· αυτό, όμως, σημαίνει ότι ευννοεί το μάγο, εφόσον του επιτρέπει να γίνεται ισχυρότερος με την άσκηση της “τέχνης” του. Άρα ο μάγος διαθέτει τη Θεία Χάρη...

Τρίτη, 23 Σεπτεμβρίου 2008

Έχοντας παρατηρήσει συστηματικά ότι ο Νάσος εξακολουθεί να φωνάζει τις λέξεις “κόλαση” και “hell”, ιδίως όταν είμαι εγώ παρούσα, σήμερα πήρα την απόφαση να έχω μια εκ βαθέων συζήτηση μαζί του.

Τον προσκαλώ στο σπίτι μου, πιάνουμε κουβέντα περί παντός επιστητού και, προς έκπληξή μου, διαπιστώνω ότι είναι πολύ πιο σκεπτόμενο παιδί από όσο νόμιζα. Κατ' αρχήν, ούτε κι αυτός αισθάνεται καλά μέσα στη σύγχρονη κοινωνία: “Δεν μπορώ τους ανθρώπους”, μου εκμυστηρεύεται. Ακόμη: “Η ζωή είναι ωραία μέχρι τα δώδεκα, όσο πας δημοτικό! Μετά γαμιέται πολύ το πράγμα!”. *Και πού είσαι ακόμα*, σκέφτομαι.

Επίσης, αποτελεί και αυτός θύμα αλλόκοτων

συντονισμών του Πλέγματος: Συχνά του τυχαίνουν 20 κακοτοιχίες μαζεμένες μέσα σε μια μέρα, “που σκοπό έχουν να σπάσουν το θέλω”, όπως πιστεύει ο ίδιος. “Όχι κάτι σοβαρό, όπως πχ ένα ατύχημα, μα πολλές μικρές απανωτές αρνητικές συμπτώσεις που μου σπάνε τα νεύρα! Είναι σα να παίρνει ένα καλαμάκι ο Θεός και με αυτό εστιάζει μονάχα επάνω μου!” λέει χαρακτηριστικά, για να καταλήξει: “Αυτά δεν συμβαίνουν σε όλους, συμβαίνουν μόνο σε ανθρώπους που σκέφτονται, όπως εμείς. Αντίθετα, οι βλάκες έχουν όλη την τύχη!”
“Σε καταλαβαίνω και συμφωνώ απόλυτα μαζί σου”, τον διαβεβαιώνω.

Κατόπιν, με μαεστρία φέρνω την κουβέντα στο επίμαχο θέμα και του εξηγώ ότι χωρίς θα το θέλει προφέρει συνεχώς τις λέξεις “κόλαση” και “hell”, οι οποίες με ενοχλούν επειδή έλκουν εξαιρετική αρνητικότητα, όπως του δικαιολογούμαι. Παραδόξως, όμως, εκείνος το αρνείται κατηγορηματικά: “Δυο χρόνια έχω να πω κάτι τέτοιο”, με πληροφορεί παραξενεμένος κι εγώ απορώ: *Μήπως, τελικά, ακούω φωνές; Αν δεν τα λέει ο ίδιος αυτά, πώς τα ακούω εγώ από το στόμα του; Ή μήπως τα ξεστομίζει χωρίς να το καταλαβαίνει;*

Όπως και να 'χει, μετά τη σημερινή συζήτηση δεν τον ξανάκουσα να φωνάζει τις καταραμένες λέξεις...

Τετάρτη, 24 Σεπτεμβρίου 2008

Απογευματινό τηλεφώνημα από την Άννα Ιορδάνου: Ήθελε να πάω στις 10:00 το βράδι για μισή ώρα, για να δείξω κάτι στο γιο της. Της απάντησα ότι δεν μπορώ επειδή έχω κάπου να πάω και ότι δεν θα διδάξω φέτος στο Σάββα επειδή έχω ήδη κλείσει όλες τις ώρες μου. Παραδόξως δεν αντέδρασε έντονα, δέχθηκε το γεγονός μάλλον ψύχραιμα, μου ευχήθηκε “καλό χειμώ-

να" κι έκλεισε το τηλέφωνο. Φαντάζομαι ότι μπήκε στο νόημα.

Τρεις μέρες αργότερα μου τηλεφωνεί και η Ράνια, η ξαδέρφη του Σάββα, αλλά και αυτήν την διώχνω -αναγκαστικά- με την ίδια δικαιολογία.
"Κι εγώ τώρα τι θα κάνω;" με ρωτά κατάπληκτη.
"Δεν ξέρω", της απαντώ ψυχρά.
Κατόπιν με πιάνει βαθιά θλίψη. *Είναι κρίμα να χάνω έτσι μαθητές...*

Το ίδιο βράδι συναντώ τη Φιλιώ στην Αθήνα. Η φιλενάδα μου εργάζεται στην Ελληνική Αστυνομία, εισπράττει γύρω στα 1300 ευρώ το μήνα καθαρά, δεν διατηρεί δικό της σπίτι, μένει μαζί με την οικογένειά της, ωστόσο χρωστάει 9000 ευρώ σε κάρτες! "Ξανοίχτηκα πολύ τελευταία", δικαιολογείται. Σαφώς, είναι λουσού και ξοδεύει πολλά λεφτά κάθε μήνα σε κανούργια ρούχα, παπούτσια και αξεσουάρ, μα δεν φανταζόμουν πως θα ήταν χρεωμένη...

* * * *

Τρίτη, 7 Οκτωβρίου 2008

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου: Παρά τα βαριά ψυχοφάρμακα που παίρνω, το ***εφιαλτικό μήνυμα*** όχι μόνον εξακολουθεί να έρχεται στα όνειρά μου αλλά γίνεται συχνότερο! Έτσι, σήμερα το πρωί ξαναπηγαίνω να ενημερώσω σχετικά τον ψυχίατρο που με παρακολουθεί.

Καθώς περιμένω να με φωνάξουν στο ιατρείο, μιά από τις γραμματείς μπαίνει φουριόζα στην αίθουσα αναμονής, όπου περιμένω μόνη μου, και αναφωνεί "hell!". Μένω εμβρόντητη με αυτό το αλλόκοτο ***σημείον***, αδυνατώντας να κατανοήσω γιατί η εν λόγω

κυρία ξεστόμισε κάτι τέτοιο μπροστά μου χωρίς κανέναν εμφανή λόγο.

Γενικότερα, τα “σημεία” εξακολουθούν να επιμένουν: Αρκετά συχνά ακούω τη λέξη “κόλαση” περνώντας δίπλα από παρέες αγνώστων στο δρόμο, άλλοι τη φωνάζουν από τα μπαλκόνια, ή αντηχεί μέσα στα λεωφορεία – παρόλο που καθόλη τη διάρκεια της διαδρομής ακούω μουσική από walkman. Ωστόσο, όλα αυτά δεν με τρομάζουν ιδιαίτερα πια. Περισσότερο θα έλεγα ότι με ενοχλούν.

Μόλις με καλούν εντέλει στο ιατρείο, πριν προλάβω να εξηγήσω οτιδήποτε στο γιατρό, χτυπά το τηλέφωνό του. Κάποιος του μιλάει στην άλλη πλευρά της γραμμής, εκείνος ακούει προσεκτικά και λίγο πριν κατεβάσει το ακουστικό, τον ακούω να ρωτάει: “Οδός Παραδείσου;”. Αυτό το δεύτερο, αντίθετο ***σημείον*** με ανακουφίζει αμέσως από την ένταση του προηγούμενου. Κάτι τέτοια αλληλοσυγκρουόμενα, κραυγαλέα μυνήματα μου δίνουν να καταλάβω ότι: Ναι μεν τα *σημεία* δεν είναι καθόλου “θεϊκά” ούτε σημαίνουν τίποτα ουσιαστικό, δεν μπορεί όμως να είναι τυχαία! Δίχως αμφιβολία, αόρατες δυνάμεις παίζουν με το μυαλό μου και συντονίζουν αναλόγως το Matrix γύρω μου.

Όταν ο ψυχίατρος ακούει ότι δεν βλέπω βελτίωση, φαίνεται προβληματισμένος και μου προτείνει να διπλασιάσω τη δόση του αντιψυχωσικού φαρμάκου, “ώστε να φύγουν εντελώς οι ιδεοληψίες”. Εγώ δεν ενθουσιάζομαι καθόλου με αυτή την προοπτική, καθώς τα φάρμακα που παίρνω παρουσιάζουν ήδη σοβαρές παρενέργειες: Μου προκαλούν έντονη υπνηλία σχεδόν όλη μέρα, καθώς και βαθιά κατάθλιψη. Παράλληλα, το νυχτερινό μου πρόβλημα όχι μόνο δεν υποχωρεί αλλά

μάλλον χειροτερεύει. Αποφασίζω, όμως, να παίξω και αυτό το τελευταίο χαρτί -για να μη λέω πως δεν το έκανα...

Σάββατο, 11 Οκτωβρίου 2008

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Παρευρίσκομαι σ' έναν πλούσιο χορό με πολλούς καλεσμένους, που διαρκεί μέρες. Διασκέδαση μάλλον ανούσια. Καταλήγω μόνη μου, κανείς δεν με σηκώνει να χορέψουμε, ούτε εγώ θέλω. Πιο πέρα, μερικές γυναίκες μαλώνουν για χάρη ενός γόη κι εγώ βρίσκομαι να παλεύω με μια χοντρή γυναίκα χωρίς να ξέρω το γιατί. Μπροστά στην εξώπορτα του σπιτιού κάποιοι εκτελούν ένα τελετουργικό μαύρης μαγείας. Αποφασίζω να φύγω από εκεί και βγαίνω στο δρόμο, αν και γνωρίζω ότι οι εχθροί μου θα στείλουν κάποιον ξωπίσω μου.

Το όνειρο γίνεται *διαυγές* και αρχίζω να πετώ απαλά πάνω από δρόμους, χωράφια και λόφους. Τώρα βρίσκομαι πάνω σ' ένα φτερωτό ζώο που με μεταφέρει στην πλάτη του. Ξάφνου, κάτω στο έδαφος εμφανίζονται διάφορα προϊστορικά τέρατα, τα οποία πηδούν ψηλά για να με φτάσουν. Τα απωθώ με το χέρι και λέω στο ζώο να πετά ψηλότερα. Εντέλει, ξεφεύγω από αυτό τον κίνδυνο.

Συνεχίζω να πετώ μόνη μου, χωρίς προσπάθεια, ωστόσο μερικά άτομα έρχονται και με εμποδίζουν. Καταφέρνουν να με παρασύρουν σε έναν κλειστό χώρο που θυμίζει μαγειρείο αλλά εγώ τους ξεφεύγω και μπαίνω σ' ένα τραίνο, περνώντας μέσα από τα παράθυρα. Τότε παρουσιάζονται κάποιες κοπέλες που είχα δει στο χορό κι επιχειρούν να με σταματήσουν. Εγώ, όμως, τις πείθω να γίνουν σύμμαχοί μου και τις διδάσκω πώς να πετούν. Όλες μαζί καταλήγουμε σε μια

ωραία παραλία με μαρμάρινη προβλήτα και ψηλούς κίονες. Τότε, εμφανίζεται ο γόης του χορού -ψηλός, λεπτός, μελαχροινός, με μαλλιά ως τους ώμους- και μας βλέπει. Εμείς κρυβόμαστε αλλά εκείνος μας ακολουθεί, μαζί με δικούς του συμμάχους. Μας σταματά και, δυστυχώς, αρχίζει να επηρεάζει τις γυναίκες.

Αποφασίζω να αναπτύξω αρνητική δύναμη, προκειμένου να αντιμετωπίσω τους εχθρούς μου. Αγγίζω τον άνδρα και αρχίζω να τον “σβήνω”, καίγοντας χωρίς φλόγα το κόμικ που περιγράφει τις περιπέτειές του. Οι σελίδες καίγονται μία-μία, οι εικόνες μαυρίζουν και χάνονται, κι έτσι χάνεται κι εκείνος. Ωστόσο, οι κοπέλες ανησυχούν μήπως δεν μπορέσω να ελέγξω τη δύναμή μου. Πράγματι, ίσα-ίσα που καταφέρνω να σταματήσω εγκαίρως, αφού έχει μαυρίσει και η τελευταία σελίδα, πριν καεί και το ροζ φόρεμα της κοπέλας που κρατάει το κόμικ. Την τελευταία στιγμή παίρνω το χέρι μου από το καμένο περιοδικό μα τώρα φυσά δυνατός αέρας, που επιταχύνει την αόρατη φλόγα. Πώς να τη σταματήσω; Ανοίγω τα χέρια σε διάσταση, προσεύχομαι, μα δεν γίνεται τίποτα. Προσηλώνομαι ήρεμα και αρχίζω να αιωρούμαι. Ο άνεμος κοπάζει, η φλόγα έχει σβήσει, χαμογελώ ικανοποιημένη. *Ξυπνώ. Έχω ξεχάσει πολλές λεπτομέρειες μα αισθάνομαι χαρά και ολοκλήρωση...*

Δευτέρα, 13 Οκτωβρίου 2008

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Εργάζομαι σ' ένα μεγάλο κατάστημα, ωστόσο δεν υπηρετώ· κυρίως λουφάρω, παρακολουθώ και πολεμώ το Σύστημα. Στην πραγματικότητα, το μαγαζί αποτελεί βάση επαναστατών. Όμως, μια κατάσκοπος των εχθρών με υποψιάζεται, με πλησιάζει κρατώντας μια λίστα και μου

υποβάλλει ερωτήσεις:
“Ανήκεις στο ΚΕ.ΛΥ.3;”
“Ναι”, της απαντώ, παρόλο που δεν είμαι καθόλου σίγουρη.
“Μα εδώ είσαι γραμμένη στο ΚΕ.ΛΥ.2” μου κάνει.
“Πρόκειται για λάθος” δικαιολογούμαι.

Κάποια στιγμή με παίρνουν χαμπάρι και με κυνηγούν δυο γυναίκες, πράκτορες του Συστήματος, οι οποίες με προφταίνουν και με σταματούν. “Παραδίνομαι”, τους λέω και τις ακολουθώ, ωστόσο γρήγορα αντιλαμβάνομαι ότι οι δυο τους δεν είναι και ξουράφια. Έτσι, καταφέρνω να τις δέσω με χρυσαφένια αλυσίδα, δραπετεύω κι επιστρέφω στη βάση.

Μια προδότρια ανάμεσά μας προγραμματίζει μια ιπτάμενη βόμβα εναντίον μου. Τρέχω έξω, πετώ, μα η βόμβα με καταδιώκει· πάντα της ξεφεύγω ξυστά, την τελευταία στιγμή, ώσπου τα καύσιμα της βόμβας εξαντλούνται και δεν κινείται πια. Ηρεμώ για λίγα δευτερόλεπτα, μέχρι που εμφανίζεται μια άλλη γυναίκα και αρχίζει να κλωτσάει ανύποπτη τη βόμβα, η οποία θυμίζει οβάλ μπάλα. Της γνέφω να την παρατήσει κι εκείνη υπακούει. Αμέσως μετά όμως, ένα τσούρμο παιδιά βρίσκουν τη βόμβα και αρχίζουν να την κλωτσούν σαν τόπι, φέρνοντάς την διαρκώς προς το μέρος μου. Τα παρακαλάω να αφήσουν τη “μπάλα” μα δεν με ακούνε. Στο μεταξύ, αναρωτιέμαι: *Ακόμη να σκάσει αυτό το πράγμα;*

Εκείνη τη στιγμή, η βόμβα αρχίζει να αχνίζει ύποπτα. Τρέχω στο επάνω πάτωμα του μαγαζιού, ανεβαίνοντας μια εσωτερική σκάλα, πάνω στην ώρα. Τα παιδιά καταλαβαίνουν, παρατούν τη βόμβα και με ακολουθούν. Ο επάνω όροφος είναι ντισκοτέκ, παντελώς άδεια, με πράσινους τοίχους και τζαμαρίες, όπου

ακούγεται δυνατά ένα υποβλητικό ρυθμικό τραγούδι με τίτλο “Tan for Satan”.

Παρασκευή, 24 Οκτωβρίου 2008

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σε μια οργανωμένη παραλία και παρακολουθώ μια παρέα γυμνόστηθων ξανθών γυναικών. Ξαφνικά, σε κάποιο σημείο η γη βουλιάζει και πολλά αυτοκίνητα παρασύρονται και συγκρούονται στη γούβα. Εκεί ανοίγει μια μεγάλη τρύπα κι ένα παχύρευστο μπεζ υγρό αναβλύζει επιθετικό. Διάφοροι επιστήμονες σπεύδουν να μελετήσουν το φαινόμενο, μα δεν βγάζουν συμπέρασμα.

Σε μια στιγμή, ενώ οι άνθρωποι εξακολουθούν να επισκέπτονται την εν λόγω παραλία ανύποπτοι, μια μεγάλη μπάλα πέφτει σ' έκείνο το σημείο και το τραντάζει. Αμέσως εφορμά μέσα από την τρύπα ένα γιγάντιο, κοκκινωπό, σκελετωμένο, ανθρωπόμορφο τέρας, το οποίο αρχίζει να κυνηγά τους λουόμενους γεμάτο οργή. Κλείνω τα μάτια με φρίκη.

Αργότερα η πλαζ λειτουργεί ξανά, σαν να μην έχει συμβεί τίποτα. Κάθομαι και παρακολουθώ μερικά αγόρια που παίζουν με αυτοκινητάκια. Ξαφνικά, μεγάλος αριθμός αμαξιών ξαναπέφτουν στην ίδια γούβα. Αμέσως ξαναξυπνά το τέρας, ορμά έξω και κυνηγά τους ανθρώπους. Ένα αγόρι τρέχει να κρυφτεί πίσω από κάτι βράχια, προσπερνώντας έναν πέτρινο τύμβο αφιερωμένο στα προηγούμενα θύματα του τέρατος. Ωστόσο, το παιδί γρήγορα διαπιστώνει ότι στα βράχια καιροφυλακτεί ένα άλλο τέρας, ίδιο με το αρχικό, ενώ σε κάθε πιθανή κρυψώνα υπάρχουν όμοια γιγάντια σκελετωμένα τέρατα! Ολόκληρος ο κόσμος βρίθει από τρομακτικά τέρατα που φαίνεται να έχουν καταλάβει τον πλανήτη -χωρίς να το έχει αντιληφθεί κανείς ως τώρα. Καμία

διέξοδος. Κλείνω τα μάτια. Φρίκη...

Πιθανή ερμηνεία: Μια αντανάκλαση της γήινης πραγματικότητας;

Δευτέρα, 27 Οκτωβρίου 2008

Έδιωξα τον Σάββα φέτος από φόβο μήπως το επιφώνημα “hell” του έχει γίνει συνήθεια και μου το κοπανάει ανά τρία δευτερόλεπτα, τώρα όμως, από την αρχή της σχολικής χρονιάς, μου το φωνάζει ο Ιάκωβος! Μου το πετάει στα καλά καθούμενα, χωρίς κανένα λόγο, έτσι ξαφνικά, σαν κουρδισμένος! Πριν από δυο βδομάδες του επεσήμανα να μην το λέει επειδή “είναι βρισιά” χωρίς να του εξηγήσω τι ακριβώς σημαίνει η λέξη, όμως ο μικρός αρνήθηκε ότι λέει κάτι τέτοιο (“Εγώ κυρία; Ποτέ!”). Τουλάχιστον, συμφώνησε να μη το ξαναπεί. Ωστόσο, εξακολουθεί να μου το πετάει δύο ή τρεις φορές σε κάθε μάθημα!

Σήμερα ειδικά, το παράκανε: Μέτρησα πέντε φορές! Μάλλον του ξεφεύγει ασυναίσθητα, σα να μην καταλαβαίνει τι ξεστομίζει. Δεν μπορώ πια να κάνω τίποτα γι' αυτό, απλά αφήνω το ***σημείον*** να συμβαίνει, φροντίζοντας να μην ταράζομαι πολύ.

Κατά τ' άλλα, φέτος μου έχουν μείνει μονάχα τέσσερις μαθητές: Τα παιδιά της Λουίζας, ο Ιάκωβος και μια ενήλικη που κάνει ιταλικά αλλά θα σταματήσει μετά από δυο μήνες. *Ισχνές αγελάδες...*

Παρόλα αυτά, οι οικονομικές μου υποχρεώσεις συνεχίζονται ακάθεκτες: Μόλις μου ξόφλησαν οι Μαρκάκηδες τα 1500 ευρώ που μου χρωστούσαν, ο Θανάσης μου ζήτησε νέα δανεικά, 700 ευρώ για την αγορά καινούργιας μοτοσυκλέτας. Του τα έδωσα.

Τρίτη, 18 Νοεμβρίου 2008

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου: Εδώ κι ενάμιση μήνα ακολουθώ τη συνταγή του γιατρού για διπλή δόση του αντιψυχωσικού φαρμάκου, ωστόσο εξακολουθώ να μη βλέπω καμία βελτίωση στα ψυχικά προβλήματά μου: Το ***εφιαλτικό μήνυμα*** διατηρεί την ίδια συχνότητα στον ύπνο μου, το ίδιο και τα “σημεία” στο ξύπνιο μου.

Όσο για την ψυχική μου κατάσταση, έχει επιδεινωθεί ακόμη περισσότερο: Με το ζόρι πια παίρνω τα πόδια μου και η κατάθλιψή μου γίνεται όλο και βαθύτερη. Παράλληλα, διαπιστώνω ότι το μυαλό μου δυσκολεύεται να λειτουργήσει: Το παραμικρό καθημερινό πρόβλημα μου φαίνεται βουνό, αδυνατώ να πάρω την παραμικρή πρωτοβουλία, ενώ οι ιδεοληψίες επιμένουν απρόσκοπτες. Λογικό, κατά τη γνώμη μου: Δεν είναι δυνατόν ένα φάρμακο να μπορεί να ξεχωρίσει τις “σωστές” σκέψεις από τις “παράλογες”, απλά τις αναχαιτίζει όλες! Απ' ότι βλέπω, κύρια δράση των ψυχοφαρμάκων είναι να διατηρούν τον “ασθενή” σε καταστολή, ώστε να μην ενοχλεί τους άλλους, τους “υγιείς”.

Τέλος πάντων, σήμερα το πρωί πήγα να δω τον ψυχίατρο· όμως, όπως με πληροφόρησαν, έχει πάρει μετάθεση! Αναγκαστικά με παρέπεμψαν σε έναν άλλο γιατρό ο οποίος, αφού άκουσε εν συντομία το ιστορικό μου, απόρησε για τις διαγνώσεις των προηγούμενων γιατρών. Στη συνέχεια, με ρώτησε για ποιό λόγο απευθύθηκα σε ψυχίατρο και όταν του εξήγησα για το *εφιαλτικό μήνυμα,* αποφάνθηκε αμέσως: “Αυτό δεν πρόκειται να φύγει ποτέ! Είναι ασυνείδητο, και το ασυνείδητο δεν το ελέγχει κανένας!” Μια κοφτή ειλικρινής απάντηση. Εντέλει, συμφωνήσαμε να μειώσω τη δόση του ψυχοφαρμάκου στο μισό, όπως ήταν πριν.

Πέμπτη, 27 Νοεμβρίου 2008

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Εξωγήινα ρομπότ εισβάλλουν στη γη. Στην αρχή είναι μικρά και ακίνδυνα, γρήγορα όμως αυξάνονται σημαντικά σε μέγεθος, ώσπου γίνονται τερατώδη κι εξαπολύουν επικίνδυνες ηλεκτρικές εκκενώσεις. Στο εξής θα έρχοναι ανά τακτά χρονικά διαστήματα για να εισπράττουν χρήματα από τους γήινους. Όταν καταφθάνουν την πρώτη φορά, εγώ έχω πάει βόλτα και δεν έχω λεφτά. Εντέλει, τους δίνω ένα ζευγάρι γυαλιά αντί για φόρο, ενώ στο μυαλό μου αρχίζουν να μαίνονται επαναστατικές σκέψεις.

Τη δεύτερη φορά, το ρομπότ που με συναντά συνοδεύεται από ένα μέντιουμ που μπορεί να διαβάζει το νου, ερχόμενο σε επαφή με το πνεύμα Μπουναγούνα. Το μέντιουμ με εξετάζει και με βρίσκει επικίνδυνη επαναστάτρια. "Είσαι προδότρια", μου λέει και εξαφανίζεται στο χιόνι...

Εικόνες του Matrix: Η Λουίζα με πληροφορεί για τα νέα καμώματα της μικρής Βιργινίας: Το Σεπτέμβρη οι γονείς της έσκασαν 5000 ευρώ σε μια σχολή κομμωτικής για να φοιτήσει η παραστρατημένη κόρη τους. Ωστόσο, εδώ και κανένα μήνα η νεαρή δεν πατάει εκεί, οπότε πάνε χαμένα τα πέντε χιλιάρικα! Τώρα πια δεν έχει σχέσεις με την αλβανίδα φίλη της που την παρέσερνε, ωστόσο εξακολουθούν οι ομηρικοί καβγάδες στο σπίτι: Στις προάλλες, ενώ όλοι έλειπαν, η Βιργινία βρήκε το κλειδί για το δωμάτιο της Ντίνας, της μεγαλύτερης αδελφής της, μπήκε μέσα, τα έκανε όλα λίμπα, πέταξε όλα τα ρούχα έξω και τα σκόρπισε στο πάτωμα, έφερε τρία ποτήρια από την κουζίνα, τα έσπασε και τα πάτησε κάτω θρύψαλα! Μόλις γύρισαν

σπίτι οι γονείς και η αδελφή, έγινε άλλος ένας καυγάς τρικούβερτος: Κάδρα και σταχτοδοχεία πετούσαν στον αέρα και -ακόμη μια φορά- οι γείτονες κάλεσαν την αστυνομία...

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Διαπιστώνω ότι από το 2006 και μετά, έχει αυξηθεί σημαντικά ο αριθμός των παραφρόνων. Κάποτε δεν άκουγα για περιπτώσεις ψυχοπάθειας, παρά σπάνια. Τώρα, σχεδόν όλες οι φίλες μου έχουν να μου διηγηθούν για κάποια περίπτωση που γνωρίζουν.

Εξήγηση: Ξεκινώντας από το έτος 2000, οι δυνάμεις του Κακού γίνονται όλο και πιο ισχυρές πάνω στη γη, ενώ το Matrix δυναμώνει, “σφίγγει” και διευρύνεται δραματικά -κυρίως χάρη στην αλματώδη ανάπτυξη της τεχνολογίας. Ως αποτέλεσμα, οι ψυχικά πιο ευαίσθητοι άνθρωποι αρχίζουν να αντιλαμβάνονται (εν μέρει) ότι τα πράγματα δεν είναι καθόλου όπως φαίνονται. Οι λεγόμενοι “αλαφροΐσκιωτοι” έχουν την ατυχία να μην κοιμούνται τόσο βαθιά όσο “οι πολλοί”· αντίθετα, βλέπουν τι υπάρχει πίσω από το προσωπείο του κόσμου, φρίττουν, υποφέρουν, τρελλαίνονται: Κάποιοι αποκτούν “παρανοϊκές” ιδέες, άλλοι γίνονται νευρωτικοί, άλλοι καταθλιπτικοί, άλλοι φθάνουν στο σημείο να ακούνε φωνές, άλλοι (όπως εγώ) παρατηρούν αφύσικες αλλοιώσεις στην πραγματικότητά τους. Πολύ λίγοι απ' αυτούς μόνο έχουν τις γνώσεις ή τη δύναμη να πολεμήσουν.

Κατά την προσωπική μου άποψη, σε γενικές γραμμές οι "ψυχασθενείς" *όντως* ακούνε τις φωνές που λένε ότι ακούνε, είτε κατευθείαν στο κεφάλι τους είτε μέσα από άλλα ανύποπτα “πιόνια” του Matrix που δεν έχουν συνείδηση του τι ξεστομίζουν. Οι φωνές αυτές αποτελούν υποβολές από τον Αόρατο Κόσμο και παροδηγούν τους λήπτες να δρουν μ' έναν αλλοπρό-

σαλλο τρόπο ή να διακατέχονται από συγκεκριμένες αλλόκοτες ιδέες. Το περίεργο είναι, άλλωστε, πως σχεδόν όλοι οι σχιζοφρενείς έχουν τις ίδιες "παράλογες" ιδέες: Δέχονται φωνητικές εντολές “από πάνω”, παρακολουθούνται, “κάτι” διαβάζει τις σκέψεις τους και τους “καταδιώκει”, όλοι είναι εναντίον τους. Παράλληλα, αφύσικες συγκυρίες και πολλαπλοί συντονισμοί του Πλέγματος αποτρελλαίνουν το θύμα...

Με δυο λόγια, ψυχασθενείς καταλήγουν όσοι αρχίζουν να αντιλαμβάνονται τη δράση του Δαιμονοανθρώπινου Πλέγματος, τους απίστευτους συντονισμούς του, τις εντολές “από ψηλά” – και γι' αυτό αργά ή γρήγορα καταλήγουν στόχος ορατών και αόρατων δυνάμεων.

Δεν είναι μονάχα οι ψυχασθενείς που δέχονται υποβολές από “ανώτερες δυνάμεις”. Όλα τα ανθρώπινα πιόνια του Πλέγματος δέχονται ασταμάτητα εντολές και υποβολές, ωστόσο οι “λογικοί” δεν ακούνε φωνές. Οι πολλοί λαμβάνουν “άνωθεν” σκέψεις, ιδέες και εμπνεύσεις, που όμως θεωρούν δικές τους.

Η μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων ζουν όλη τους τη ζωή μέσα σε μια μακάρια αποχαύνωση, χωρίς να αντιλαμβάνονται ότι το περιβάλλον που τους κυκλώνει είναι εντελώς αφύσικο. Είναι τυχεροί όλοι αυτοί, επειδή δεν βλέπουν, δεν ακούνε, δεν καταλαβαίνουν σε τι κόσμο βρίσκονται -και αυτό τους σώζει. “Η άγνοια είναι μακαριότητα”, εφόσον καθιστά τον άνθρωπο ικανό να αντέχει την καθημερινή πραγματικότητα ή και να την απολαμβάνει...

Τρίτη, 16 Δεκεμβρίου 2008

Απόψε βραβεύονται με ειδικό έπαινο όλοι οι πρώτοι επιτυχόντες στις Ανώτατες Σχολές, σε εκδήλωση

που λαμβάνει χώρα σε μεγάλο ξενοδοχείο των Αθηνών. Εκτός από τον έπαινο, κάθε βραβευμένος φοιτητής παίρνει και χρηματικό έπαθλο 1000 ευρώ.

Όταν έρχεται η σειρά της αδελφής μου να εμφανιστεί στο κοινό και να επιδείξει τον έπαινο, κρατάει τον μικρό Αντώνη στην αγκαλιά της και κλέβει την παράσταση, εφόσον είναι η μόνη που εμφανίζεται με μωρό στην αγκαλιά.

“Συγχαρητήρια στη μαμά!” φωνάζουν μερικοί.

“Γιαγιά!” διορθώνει ο πατέρας μου, καμαρώνοντας σαν γύφτικο σκερπάνι.

Ακολουθεί οικογενειακό δείπνο στα “Τρία Κυκλάμινα”, όπου η Αλίκη μας κερνάει όλους. Καλό φαγητό, ευχάριστη απαλή μουσική, χαρωπές συζητήσεις -πολύ πιο θετική εμπειρία απ' ότι περίμενα. Καιρό είχα να ευχαριστηθώ τόσο...

Δευτέρα, 22 Δεκεμβρίου 2008

Από τις αρχές Νοεμβρίου, δεν ξέρω πώς, αποφάσισα να δώσω στη μητέρα μου να διαβάσει τα ημερολόγιά μου μέχρι το έτος 2006. Λοιπόν, δεν καταλαβαίνει τίποτα απ' όσα γράφω εκεί μέσα, αγνοεί παντελώς τις ιδέες που αναπτύσσω, περιφρονεί ολότελα τις μεταφυσικές εμπειρίες που περιγράφω, δεν δίνει καμία σημασία στα τραυματικά συμβάντα που διηγούμαι! Θεωρεί ότι τα κείμενά μου “είναι όλο παραπονάκι”, ότι δεν έχω περάσει καμία δυσκολία στη ζωή μου και ότι κακώς γκρινιάζω! Το μόνο που την προβληματίζει στα βιβλία μου, είναι τα σημεία όπου κατηγορώ την κόμισσα Αλίκη και τους Μαρκάκηδες! Απαιτεί, μάλιστα, να σβήσω όλα τα κείμενα ή να σχίσω όλες τις σελίδες όπου αναφέρω γεγονότα καθόλου κολακευτικά για την αδελφούλα μου και τα κακομαθημένα της

-σχεδόν οι μισές σελίδες των ημερολογίων! Όμως, εκεί που έχασε πάσαν ιδέα, ήταν όταν έφθασε στην Υπέρτατη Τελετουργία: Φωνές, διαμαρτυρίες, “σχίσ' τα, πέταξέ τα” κλπ.

Με την επιμονή της κατάφερε, πάντως, να με πείσει να κάνω ορισμένες διορθώσεις και σβησίματα, ευτυχώς όχι πολλά. Πάλι καλά που σταμάτησα να την υπακούω πριν καταστρέψω εντελώς τα βιβλία που αποτελούν το ***“Απόλυτο Κακό”.***

Σαφώς, το όλο εγχείρημα ήταν ένα τεράστιο λάθος εκ μέρους μου. Όμως, από τότε που άρχισα να παίρνω ψυχοφάρμακα δεν είμαι ο εαυτός μου. Δεν ξέρω αν θα είμαι ποτέ...

Παρασκευή, 26 Δεκεμβρίου 2008

***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου*:** Σήμερα το πρωί αποφάσισα να κόψω οριστικά τα ψυχοφάρμακα, δεδομένου ότι δεν βλέπω καμία βελτίωση στο νυχτερινό μου πρόβλημα, ούτε στην ψυχολογική μου κατάσταση γενικότερα -μάλλον το αντίθετο.

Το απόγευμα έρχεται η μητέρα μου και με πληροφορεί ότι η Νιόβη, η φιλενάδα του Νάσου, θα τραγουδήσει απόψε σ' ένα κλαμπ στους Αμπελοκήπους, μαζί με το μουσικό συγκρότημα “Fairplay”, που αποτελείται από φίλους του ανηψιού μου. Επιμένει να πάμε κι εμείς να τη δούμε μα εγώ δεν έχω όρεξη επειδή δεν αισθάνομαι τόσο καλά. Εντέλει, εξαιτίας έντονης οικογενειακής πίεσης, δέχομαι.

Μόλις φθάνουμε, διαπιστώνω ότι τα πόδια μου έχουν ήδη αρχίσει να τρέμουν έντονα και ανεξέλεγκτα –εξαιρετικά δυσάρεστη κι επώδυνη παρενέργεια της στέρησης των φαρμάκων. Νιώθω απαίσια μα αρνούμαι να γυρίσω πίσω· επιβάλλομαι στον εαυτό μου όσο

μπορώ, κάνω υπεράνθρωπη υπομονή επί τρεις ώρες, προσπαθώ ακόμη και να διασκεδάσω, μέχρι να ξεκινήσει το τραγούδι η Νιόβη με το δημοφιλές άσμα “Zombi”. Οι οργανοπαίκτες παίζουν πολύ καλά, η τραγουδίστρια διαθέτει άνετη παρουσία και ξέρει να τραγουδά -αν και δεν έχει καμιά ξεχωριστή φωνή. Πάντως, βγάζει όλο το πρόγραμμα ικανοποιητικά. Εγώ, όλη αυτή την ώρα εξακολουθώ να υποφέρω μα αντιστέκομαι και μένω μέχρι το τέλος.

Λεπτομέρεια: Απο τα 12 τραγούδια που είπε η Νιόβη, το ένα ήταν το “Στην κόλαση μαζί σου” -που το αφιέρωσε, μάλιστα, στο Νάσο. Δεν το θεωρώ *σημείον* επειδή άκουσα τη λέξη "heaven" σε άλλα τραγούδια, ωστόσο απορώ: Από τόσα εκατομμύρια άσματα του ελληνικού και ξένου ρεπερτορίου, αυτό ειδικά βρήκαν να διαλέξουν;

Συνολικά, δεν ήταν άσχημη εμπειρία. Αναρωτιέμαι, όμως: Έπρεπε αυτή η σπάνια έξοδος σε κλαμπ μαζί με τη μαμά, το Θανάση και την παρέα του, να τύχει ειδικά σήμερα, που έμελλε ν' αντιμετωπίσω τα συμπτώματα στέρησης από τα ψυχοφάρμακα;

Σάββατο, 27 Δεκεμβρίου 2008

Η νύχτα που πέρασε ήταν εξαιρετικά δύσκολη: Δεν κατάφερα να κλείσω μάτι, καθώς τα πόδια μου έτρεμαν ασταμάτητα, βασανιστικά, όλες εκείνες τις ατέλειωτες σκοτεινές ώρες. *Τι σκατά μου δίνανε να παίρνω;*

Το ίδιο βάσανο θα συνεχιστεί και όλη την ημέρα σήμερα, χωρίς σημάδια υποχώρησης, τόσο που αρχίζω να φοβάμαι: Πόσες μέρες διαρκούν άραγε τα συμπτώματα στέρησης; Πώς θα αντέξω; Το απόγευμα, κατόπιν

προτροπής της μητέρας μου, παίρνω λίγο σιρόπι Atarax και παραδόξως νιώθω καλύτερα. Τελικά, το τρέμουλο θα υποχωρήσει σημαντικά ώσπου θα σταματήσει εντελώς, χάρη στο Atarax που παίρνω τρεις φορές την ημέρα επί τρεις μέρες.

... Μια βδομάδα αργότερα θα κόψω και τα αντικαταθλιπτικά, ευτυχώς χωρίς να μου παρουσιαστεί καμία δυσάρεστη παρενέργεια. Εννοείται ότι δεν σκοπεύω να ξαναβάλω στο στόμα μου ψυχοφάρμακα: Κάνουν τον άνθρωπο υπάκουο, παθητικό, ανεγκέφαλο, δηλαδή "φυσιολογικό". Πιο ύπουλη ψυχική παγίδα δεν υπάρχει.

Τετάρτη, 31 Δεκεμβρίου 2008

Έρχεται η μαμά κάτω στο σπίτι μου νωρίς το πρωί, κατά τις 8:00· χτυπά να της ανοίξω αμέσως μα δεν έχω προλάβει να κρύψω τον έβδομο τόμο των ημερολογίων μου στο ντουλάπι. Η μητέρα μου τον βλέπει μα δεν δίνει σημασία· εκείνη την ώρα άλλο την ενδιαφέρει: "Θέλω να μου δώσεις 50 ευρώ τώρα, γιατί τα χρειάζεται ο Νάσος!" -δανεικά κι αγύριστα, όπως πάντα. Δεν πρόκειται να ξεκολλήσει αν δεν τα πάρει. Της τα δίνω για να την ξεφορτωθώ, ενώ εκείνη κοιτάζει το βιβλίο μου με στραβό μάτι.

Καθώς η μαμά αποχωρεί, εγώ ασυναίσθητα ψελίζω "Αει στο διάολο", επειδή με έπιασε στα πράσα. Αμέσως εκείνη μού πετάει με βλοσυρό ύφος: "Βλαστημάς; Του χρόνου νά 'χουμε πεθάνει για να μη βλαστημάς!", ενώ απομακρύνεται γυρτή και σκυφτή, κρατώντας σφιχτά το πενηντάρικο.

Κατάρρευση

Τρίτη, 13 Ιανουαρίου 2009

Σαν υπνωτισμένη έχω ξεκινήσει την αναζήτηση πρωινής εργασίας, δεδομένου ότι τα ιδιαίτερα μαθήματα δεν μου πήγαν καθόλου καλά φέτος, ούτε βλέπω τάση για ανάκαμψη. Κακά τα ψέματα. Ό,τι κατεβαίνει δεν ξανανεβαίνει. Έτσι, αγόρασα χθες μια εφημερίδα, διάβασα τις Μικρές Αγγελίες -για πρώτη φορά μετά από 22 χρόνια- κι έστειλα αμέσως δυο βιογραφικά σε δυο επιχειρήσεις που ζητούν γραμματέα. Το μεσημέρι κιόλας, μου τηλεφώνησαν από την εταιρεία Adanarco, στην Κάτω Γλυφάδα, και κανονίσαμε ραντεβού για σήμερα το πρωί. Ένιωσα ικανοποίηση που η “μπογιά” μου περνάει ακόμα.

Μόλις φθάνω στην Adanarco, το πρώτο πράγμα που παρατηρώ είναι ότι δυο από τις τέσσερις υπαλλήλους είναι έγγυοι. *Και οι δύο ταυτόχρονα βρήκαν να γκαστρωθούν;* αναρωτιέμαι. Τέλος πάντων, η υπεύθυνη με υποδέχεται εγκάρδια και μου δίνει αμέσως ένα ερωτηματολόγιο τριών σελίδων. Όπως σύντομα διαπι-στώνω, πρόκειται για ψυχομετρικό τεστ που εξετάζει την ψυχολογία αλλά και τη νοημοσύνη του υποψηφίου, ενώ υπάρχουν και δυο επιπλέον κείμενα για μετάφραση από και προς τα αγγλικά. Μου παίρνει πάνω από μια ώρα να τα συμπληρώσω όλα.

Πριν καν τελειώσω την επιστολή στα αγγλικά, καταφθάνει μια διευθύντρια, με διακόπτει και με καλεί στο γραφείο της, σε άλλον όροφο. Φαίνεται θετική απέναντί μου, ωστόσο επιμένει πολύ να της εξηγήσω

ορισμένες απαντήσεις μου στο ψυχομετρικό τεστ, εκφράζει κάποιες αμφιβολίες σχετικά με το πώς αντιμετωπίζω το θέμα του φόβου απέναντι στα αίματα, και τελικά μου πασάρει άλλες τρεις σελίδες με τεστ νοημοσύνης για να το λύσω εκεί, επί τόπου. Δυσκολεύομαι σε μερικές ερωτήσεις, εκείνη όμως με βοηθάει. Στη συνέχεια, με οδηγεί ξανά στον επάνω όροφο, στο γραφείο του προσωπάρχη. Μου παίρνει κι αυτός μια σύντομη συνέντευξη και τελικά αποχωρώ μετά από δυο ολόκληρες ώρες εξέτασης, αφού μου έχει δημιουργηθεί η εντύπωση ότι θα με προσλάβουν. Ένας λόγος φαντάζομαι πως είναι η μεγάλη μου ηλικία· με μένα δεν θα φοβούνται μήπως μείνω έγγυος καμιά ώρα και τους αφήσω σύξυλους να πληρώνουν γαμησιάτικα.

Μόλις φθάνω σπίτι, η μητέρα μου με πληροφορεί ότι μόλις πήρε τηλέφωνο κάποιος που έχει διαβάσει τη δική μου αγγελία για παράδοση ιδιαιτέρων μαθημάτων αγγλικής γλώσσας. Χωρίς να πάρω ανάσα, του τηλεφωνώ αμέσως. Αποδεικνύεται αρκετά καλή περίπτωση, θέλει να προετοιμάσω το γιο του για να δώσει πανελλαδικές εξετάσεις για αγγλική φιλολογία, μένει μάλιστα εδώ κοντά -εγώ, όμως, δεν ξέρω τι παθαίνω: Βρίσκομαι σε σύγχυση, μου φαίνεται ιδιαίτερα πολύπλοκο να αναλάβω κάτι τέτοιο και αρνούμαι τη δουλειά!

Πραγματικά, αδυνατώ να πω τι μου συνέβη: Μάλλον με μπάφιασαν δυο ώρες σκληρής ανάκρισης στην Adanarco, μου φούσκωσαν και τα μυαλά ότι θα με καλέσουν, τέλος πάντων εκείνη την ώρα δεν σκεφτόμουν καθαρά. *Μα κι αυτός ο πελάτης, τώρα βρήκε να τηλεφωνήσει; Αν μιλούσα μαζί του μια μέρα πριν ή μετά, η αντίδρασή μου θα ήταν πιο σωστή. Πάει τώρα...*

... “Πρόσεξε, θεία! Πρέπει να είναι όλοι τρελοί εκεί

μέσα!” είναι η γνώμη του ανηψιού μου του Γιάννη για την Adanarco όταν, το ίδιο απόγευμα, του διηγούμαι την όλη φάση εκεί μέσα...

Πέμπτη, 15 Ιανουαρίου 2009

Σήμερα το πρωί με κάλεσαν ξανά για συνέντευξη, σε μεγάλο δικηγορικό γραφείο αυτή τη φορά. Το αφεντικό μου φάνηκε θετικός, φιλικός και νορμάλ τύπος: Μου ζήτησε απλά να διαβάσω δυνατά ένα κείμενο στα γερμανικά και να το μεταφράσω προφορικά στα ελληνικά. “Εντάξει, ξέρετε γερμανικά”, μου είπε πριν καν τελειώσω. Μου εξήγησε ότι η δουλειά είναι τετράωρη, έδειξε ενδιαφέρον για την περίπτωσή μου και απόρησε: “Με τόσα προσόντα και δεν μπορείτε να βρείτε δουλειά;”

...   Το γεγονός ότι τα ιδιαίτερα μαθήματα δεν πήγαν καλά φέτος, εφόσον έχω μονάχα τρεις μαθητές, με έχει αποθαρρύνει για τα καλά. Έχω καταντήσει να ψάχνω για πρωινή δουλειά σε γραφεία, ουσιαστικά χωρίς ελπίδα. Η Adanarco δεν θα με καλέσει τελικά, ούτε εκείνος ο δικηγόρος. Μέσα στους επόμενους δυο μήνες θα στείλω δεκάδες βιογραφικά σε διάφορες εταιρείες μα δεν θα με ειδοποιήσει κανένας άλλος, ούτε για συνέντευξη. Αυτό, βέβαια, είναι αναμενόμενο: Ποιός θα προσλάβει μια 46χρονη απόφοιτη λυκείου, που έχει δέκα χρόνια να εργαστεί σε επιχείρηση, σε μια θέση που διεκδικούν 25άρες με πτυχία ΑΕΙ;

Πέμπτη, 5 Φεβρουαρίου 2009

Είναι βράδι κι έχω βγει βόλτα με το ποδήλατο κατά μήκος της λεωφόρου Βουλιαγμένης. Φθάνοντας περίπου στο τέλος της πορείας μου, κοντά στον Άγιο Νικόλαο, μέσα σε ένα κατάστημα ηλεκτρικών ειδών

παρατηρώ μια μεγάλη τηλεόραση η οποία, εκείνη τη στιγμή ακριβώς, δείχνει ένα σπίρτο που ανάβει και γρήγορα η φλόγα του καλύπτει όλο το μαύρο φόντο της οθόνης!

Δεν είναι η πρώτη φορά που λαβαίνω ένα τέτοιο ***σημείον***. Εδώ και λίγο καιρό, μόλις ρίχνω τη ματιά μου σε μια τηλεόραση ή μόλις την ανάβω, πέφτω πάνω σε σκηνές φωτιάς, πυρκαγιάς, έκρηξης και τα παρόμοια. Κάθε φορά προσπαθώ να πείσω τον εαυτό μου ότι οι εν λόγω συμπτώσεις δεν σημαίνουν τίποτα...

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου: Εδώ και κανένα πεντάμηνο δεν είμαι καθόλου καλά. Δεν έχω διάθεση για τίποτα πια. Έχω χάσει όλα μου τα ενδιαφέροντα, δεν παίζω ούτε *Yparxis*. Μια μόνιμη λύπη μου βαραίνει την καρδιά. Είμαι έτσι από τις αρχές Οκτώβρη, δηλαδή από τότε που τα αντιψυχωσικά χάπια άρχισαν να επενεργούν πάνω μου. Είναι η πρώτη φορά στη ζωή μου που αισθάνομαι συνεχώς τόσο έντονη κατάθλιψη και δεν ξέρω πώς και πότε θα σταματήσει αυτό. Τα χάπια τα έχω κόψει εδώ κι ένα μήνα, έχω ξεφορτωθεί εκείνη την ανυπόφορη υπνηλία που με καταρράκωνε σχεδόν όλη μέρα, ωστόσο η ψυχική μου διάθεση εξακολουθεί να είναι χάλια. "Η ζωή είναι αγώνας" λένε, μα εγώ δεν θέλω ούτε μπορώ πλέον να πολεμάω, καθώς το μυαλό μου συνεχίζει να υπολειτουργεί: Νιώθω ανήμπορη μπροστά στο παραμικρό πρόβλημα. Ο νους μου είναι διαρκώς σκοτισμένος κι όλα μου φαίνονται βουνό. Θα συνέλθω ποτέ, άραγε;

Όσο για το ***εφιαλτικό μήνυμα***, τώρα πια έρχεται στα όνειρά μου σχεδόν κάθε βράδι. Η μεταφυσική μου πορεία έχει πάρει μια τελείως αφύσικη τροπή, που κάποτε αδυνατούσα να φανταστώ και τώρα απεχθάνομαι.

Είναι, πάντως, απίστευτο το πώς μου έχει φέρει τα πράγματα η μοίρα! Αυτή τη στιγμή, δεν υπάρχει γνωστό ανθρώπινο πρόβλημα που να μη το έχω:
Οικονομική στενότητα
Επαγγελματική αποτυχία
Ερωτική ανυπαρξία
Γεροντοκορισμός, ατεκνία
Εσχάτη προδοσία από "φίλες"
Κοινωνική απομόνωση
Καμία υποστήριξη από την οικογένεια

Επιπλέον αφύσικα προβλήματα:
Χρόνιος ηχητικός πόλεμος
Σημεία της κόλασης παντού γύρω μου.
Διαταραχή εφιαλτών με το σταθερό μήνυμα "κόλαση" ή "hell" στα όνειρά μου.

Το μόνο που λείπει τώρα, είναι ένα πολύ σοβαρό και απίθανο πρόβλημα σωματικής υγείας. Κάτι μου λέει πως είναι μονάχα θέμα χρόνο να έλθει κι αυτό. Τα χειρότερα έπονται...

Τρίτη, 10 Φεβρουαρίου 2009

Διαυγές Όνειρο: Κάποιος υπόσχεται να με πάει σ' ένα πάρτυ για να με γνωρίσει σε κόσμο. Ντύνομαι, στολίζομαι, αυτός όμως με ξεχνά. Ξεκινώ να τον βρω πετώντας, αν και δεν γνωρίζω πού βρίσκεται. Πίθηκοι, σκυλιά, άλογα, χήνες πηδούν ψηλά για να με σταματήσουν καθώς πετάω μα δεν μπορούν να με φθάσουν.

Τότε, το όνειρο γίνεται διαυγές και συνεχίζω να πετώ χαλαρά, χωρίς προσπάθεια. Συλλογίζομαι ότι θέλω να βρεθώ απέναντι, στο χορταριασμένο πεζοδρόμιο· αφήνομαι και κατευθύνομαι προς τα κει αβίαστα. Ύστερα, βλέπω μια μαρμάρινη πλατεία, όπου υπάρχουν δυο κολλητές πισίνες: Η μία είναι γεμάτη νερό, η άλλη

γεμάτη πάγους. Ένας όμορφος νεαρός, με ξανθά μαλλιά μακριά ως τους ώμους, προσέχει και τις δυο. Πετώ μέχρι εκεί, βουτάω στην ωραία πισίνα και απολαμβάνω το δροσερό νερό γύρω μου...

Νωρίς το πρωί πήγα μαζί με το Γιάννη κι έκανα αίτηση για δουλειά στο ξενοδοχείο "Blue Rose" στη Βουλιαγμένη -για πολλοστή χρονιά. Δέχονται αιτήσεις για εργασία μόνον από άτομα που δεν έχουν ξεπεράσει τα 45 τους χρόνια. Είμαι στο όριο, λέει ο ανηψιός μου, ο οποίος έχει μιλήσει για μένα στον προϊστάμενό του. Φαντάζομαι, λοιπόν, ότι αυτή είναι η τελευταία φορά που βλέπω το κοσμοπολίτικο, πολυτελές περιβάλλον του "Blue Rose". Δεν με προσέλαβαν την εποχή που ήμουν νέα και ωραία, θα με προσλάβουν τώρα;

Το απόγευμα πήγα επίσκεψη στο σπίτι της Λένας. Μετά από δυο μήνες που μου έκανε τη δύσκολη, σήμερα με κάλεσε στο σπίτι της αφού πήρα και ξαναπήρα εγώ τηλέφωνο, εφόσον η ίδια δεν μου τηλεφωνεί ποτέ. Καθήσαμε ακριβώς μπροστά στην τηλεόραση, όχι στο σαλόνι όπως της πρότεινα, επειδή είχε πλύνει το χαλί, λέει. Κάποια στιγμή, χωρίς κανέναν ενδοιασμό, μου αποκάλυψε ότι ο γιος της θα ξεκινήσει ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών με άλλη καθηγήτρια. Κατά τ' άλλα, δεν είχαμε να πούμε και πολλά. Μετά δυνάμωσε και τη φωνή της τηλεόρασης, οπότε η πενιχρή επικοινωνία μας δυσχέρανε ακόμη περισσότερο. Σηκώθηκα κι έφυγα πιο νωρίς από άλλες φορές.

... Θα της ξανατηλεφωνήσω ένα μήνα αργότερα, θα το σηκώσει ο άνδρας της και θα μου πει, ως συνήθως, ότι "η Λένα δεν είναι εδώ". Λοιπόν, μου τη δίνουν όλες αυτές οι "φιλίες" που είναι και δεν είναι. Έχω βαρεθεί να αναρωτιέμαι: "Να τηλεφωνήσω στην τάδε για να βρεθούμε ή όχι;" ... "Η δείνα με θέλει για παρέα ή

όχι;” ... “Κι αν ναι, τι έχουμε να πούμε;”. Άσε, καλύτερα. Να λείπει το βύσσινο...

Παρασκευή, 13 Φεβρουαρίου 2009

Μυστήριον 1ον: Η αδελφή μου κατορθώνει και περνάει τα μαθήματα του πανεπιστημίου, σχεδόν όλα με άριστα 10! Ωραία και μπράβο της, απλά εγώ αναρωτιέμαι: Ανέκαθεν η Αλίκη ήταν μια μέτρια μαθήτρια, προβιβαζόταν με 8 στο Δημοτικό και με 15-16 στο Γυμνάσιο. Όσο για το Λύκειο, δεν πήγε στο Γενικό αλλά στο Τεχνικό επειδή προτιμούσε το χαβαλέ από τη μελέτη και πριν τελειώσει τη δευτέρα λυκείου εγκατέλειψε το σχολείο λόγω σφοδρού έρωτος. Πώς, λοιπόν, μια μαθήτρια που ήταν μέτρια μέχρι τα 16 της, προκύπτει άριστη στα 40 της; Για την ακρίβεια, μέχρι πριν από πέντε χρόνια δεν διάβαζε ούτε περιοδικά! Πώς κατορθώνει τώρα και μελετάει όλα αυτά τα ογκώδη και δυσνόητα βιβλία;

“Δεν καταλαβαίνω τίποτα, δεν μπορώ να τα μάθω!” παραπονιόταν η Αλίκη στη θεία Τασία, που μας τηλεφώνησε στις προάλλες.

“Όλο έτσι λες μα τελικά παίρνεις άριστα!” της απάντησε η θεία.

Μυστήριον 2ον: Η φιλενάδα μου η Περσεφόνη (130 κιλά, 1,55 ύψος) διδάσκει σε φροντιστήριο αγγλικών, σε τάξεις με καμιά δεκαπενταριά εφήβους, το παίζει δασκάλα ολκής και τα πηγαίνει πολύ καλά, λέει. Δεν αμφιβάλλω ότι διαθέτει επαρκείς γνώσεις και διδακτική ικανότητα, ωστόσο γνωρίζω πολύ καλά τη νοοτροπία των νέων: Σε βάζουν ολόκληρο κάτω από το μικροσκόπιο ψάχνοντας για το παραμικρό ψεγάδι, και όταν το βρουν σε χλευάζουν όλοι μαζί, μέρα-νύχτα. Πώς, λοιπόν, η Περσεφόνη δεν αντιμετωπίζει κανένα

πρόβλημα κοροϊδίας στην τάξη, με αυτές τις διαστάσεις που έχει; Είναι δυνατόν οι μαθητές της να μην ασχολούνται καθόλου με το εξωπραγματικό πάχος της; Πώς είναι δυνατόν, να καταφέρνει η Περσεφόνη να στέκεται μέσα σε μια τάξη γεμάτη θερμόαιμους, κακομαθημένους εφήβους;

"Το Απόλυτο Κακό", η μοναδική αυτοβιογραφία μου, μάλλον δεν θα πάρει ποτέ το Νόμπελ Λογοτεχνίας (αν και θα το άξιζε). Ωστόσο, η συγγραφή του με βοηθά να βάζω σε τάξη τις σκέψεις μου και να ξεδιαλύνω το υποσυνείδητό μου, ενώ παράλληλα μου χαρίζει μια υπέροχη αίσθηση επίτευξης. Αυτοί οι λόγοι καθιστούν το έργο μου ανεκτίμητο.

Ξαφνική Ιδέα: Το "Απόλυτο Κακό" είναι, πιθανόν, η μεγαλύτερη αυτοβιογραφία του κόσμου! Ως τώρα υπολογίζω ότι έχει φθάσει τις ~330.000 λέξεις. Ίσως, κάποτε, να μπει στα ρεκόρ Γκίνες γι' αυτό το λόγο!

Δευτέρα, 16 Φεβρουαρίου 2009

Μόλις σήμερα έμαθα πως όταν ο μπαμπάς μου ήταν έφηβος, επί πέντε χρόνια, σχεδόν κάθε νύχτα, ονειρευόταν το Σατανά -αλλά δεν έδινε σημασία! Κάποια στιγμή, το όνειρο έφυγε από μόνο του. Το δικό μου επαναλαμβανόμενο όνειρο θα φύγει ποτέ, ή θα μείνει για πάντα; Και πώς σχετίζονται ο δικός μου εφιάλτης με του πατέρα μου;

Υπολογίζω ότι το δικό μου νυχτερινό πρόβλημα οφείλεται στο μίσος του "Θεού" για μένα, εξαιτίας της κριτικής μου σκέψης και των μεταφυσικών μου αναζητήσεων. Ο πατέρας μου, όμως, γιατί άραγε έβλεπε εκείνο τον εφιάλτη, σε όλη τη διάρκεια της εφηβείας του; Δεν ήταν παρά ένα χωριατόπαιδο!

Υποψιάζομαι ότι το πρόβλημά μου είναι γενετικό-

συστημικό, οπότε θα μου παρουσιαζόταν όποιο δρόμο κι αν έπαιρνα στη ζωή μου. Ωστόσο, χάρη στη μεταφυσική μου εκπαίδευση έχω τη δυνατότητα να το αντιμετωπίζω κάπως· αν ήμουν μια απλή γυναικούλα και αντιμετώπιζα τέτοιες καταστάσεις, πιθανότατα θα είχα ήδη τρελαθεί τελείως.

Αντικειμενικά, αυτό που συμβαίνει σε μένα είναι κάτι απίθανα σπάνιο: Η γενικευμένη κακοτυχία και η ολοσχερής αποτυχία σε όλους τους τομείς της ζωής είναι φαινόμενο μοναδικό και ανεξήγητο -όσο ανίκανη ή ηλίθια κι αν υποθέσουμε ότι είμαι! Άλλωστε, όταν δεν λειτουργεί η μοίρα σωστά, τότε δεν λειτουργεί ούτε το μυαλό σωστά: “Μωραίνει ο Θεός αυτόν απωλέσει”, όπως έλεγαν οι παλιοί. Πολύ πιο συνηθισμένο είναι να γίνει κάποιος πλούσιος και διάσημος παρά απόλυτα αποτυχημένος όπως εγώ.

Όσο για το ***εφιαλτικό μήνυμα***, που στοιχειώνει τις νύχτες μου εδώ και δυόμισι χρόνια τώρα, αμφιβάλλω αν το αντιμετωπίζει άλλος άνθρωπος σε ολόκληρη την υφήλιο! Το χειρότερο, όμως, είναι ότι έρχεται όλο και συχνότερα στον ύπνο μου, τόσο που φοβάμαι μήπως αρχίσει να μου έρχεται σε κάθε όνειρο! Δεν μπορώ να διακινδυνεύσω μια τέτοια εξέλιξη, ούτε θέλω να περνούν τα χρόνια, η κατάσταση να επιδεινώνεται κι εγώ να λέω ότι δεν πήρα τα δραστικά μέτρα που έπρεπε όταν έπρεπε. Έχω αποφασίσει, λοιπόν, να επισκεφθώ μερικά μέντιουμ ακόμη. Θα κόψω κίνηση, θα πάρω τιμές και θα αποφασίσω...

* * * *

Πέμπτη, 19 Φεβρουαρίου 2009

Ψυχική Εμπειρία: Νωρίς το πρωί, ενώ βρίσκομαι

ξαπλωμένη στο κρεβάτι, για μια στιγμή νιώθω σα να βυθίζομαι σ' ένα σκοτεινό τούνελ. Καθώς “πέφτω”, η μαύρη σήραγγα καμπυλώνει ξαφνικά και τότε βλέπω μπροστά μου, στο βάθος, μια σφαίρα φωτιάς. Ξυπνώ αμέσως, ταραγμένη. *Ειδικά σήμερα έπρεπε να συμβεί αυτό, που έχω αποφασίσει να κλείσω ραντεβού με τον Ανάργυρο -πασίγνωστο μέντιουμ;*

... “Να δούμε αν μπορεί να γίνει τίποτα”, μου είπε όταν του εξήγησα τα προβλήματά μου και τις υποψίες μου για μαγεία στο τηλέφωνο. “Δεν μπορεί πάντα να γίνει κάτι· αλλιώς η γη θα ήταν παράδεισος!”

Κατά τις 11:00 το πρωί έφθασα στο γραφείο του στην Αθήνα, όπου του έδωσα 60 ευρώ και του μίλησα για τη γενικότερη κακοτυχία στη ζωή μου, καθώς και για το νυχτερινό μου πρόβλημα. Με ρώτησε αν έχω πάει σε ψυχίατρο και του απάντησα ότι έπαιρνα φάρμακα για κατάθλιψη αλλά τώρα τα έχω κόψει.

Στη συνέχεια, μου ζήτησε να ακουμπήσω τα χέρια πάνω στο τραπέζι, με προετοίμασε ότι θα αυτοϋπνωτιστεί και ύστερα άρχισε να προφητεύει με φωνή περίεργη, μάλλον προσποιητή: Υγεία, μακροζωία, πάνω από 86 χρόνια. Δεν προβλέπει να βρω νέα δουλειά, ωστόσο, τα οικονομικά μου θα βελτιωθούν ανέλπιστα σε δυο χρόνια. Προβλέπει σύζυγο και γάμο σε ένα χρόνο περίπου, μ' έναν άνδρα ο οποίος θα με καλύπτει ψυχικά και ερωτικά (εδώ κρατήθηκα να μη βάλω τα γέλια). Τα προβλήματά μου οφείλονται κατά 50% σε μαγεία και 50% σε οργανικά αίτια. Μου έχουν κάνει μάγια δυο φορές: μία πολύ παλιά και άλλη μία πιο πρόσφατα. Δεν μπορεί να δει ποιός τα έχει κάνει, είναι μάγια καλυμμένα, από επαγγελματία.

Μετά την αφύπνιση, το μέντιουμ με συμβούλεψε ότι πρέπει να λύσω τα μάγια και ταυτόχρονα να

απευθυνθώ σε ψυχίατρο. Αν τα κάνω αυτά, θα έχω σημαντική βελτίωση στη ζωή μου και το εφιαλτικό μήνυμα θα φύγει σιγά-σιγά. Ύστερα ζήτησε να διαβάσει τις παλάμες μου. Η χειρομαντία έδειξε επιπλέον ότι είμαι ευαίσθητο, τρυφερό και διαισθητικό άτομο -παρόλο που μερικές φορές δείχνω το αντίθετο- γι' αυτό και με πιάνουν τα μάγια· έχω ταλαιπωρηθεί πολύ στη ζωή μου, όμως στο μέλλον θα υπάρξει βελτίωση και μεγάλα ταξίδια.

Για να μου λύσει τα μάγια, θέλει μια φωτογραφία και 900 ευρώ. Πολλά τα λεφτά, και ο τύπος δεν με έπεισε ιδιαίτερα. Ωστόσο, είναι πια καιρός να κάνω κάτι για να λύσω τα μάγια που μου έχει εξαπολύσει η κλίκα της Περσεφόνης...

Τετάρτη, 25 Φεβρουαρίου 2009

Επίσκεψη στο νέγρο Αφρικανό μέντιουμ Sam Kusba. Ο τύπος δεν μιλάει σχεδόν καθόλου ελληνικά και ο αδελφός του εκτελεί χρέη διερμηνέα. Αφού περίμενα αρκετή ώρα στο καθιστικό χωρίς να καταλάβω γιατί, μου είπαν να βγάλω τα παπούτσια μου και ο μάγος με δέχθηκε στο σκοτεινό γραφείο του. Μου είπε να απλώσω το χέρι μου πάνω σ' ένα λευκό χαρτί, ζωγράφισε ο ίδιος το περίγραμμα μ' ένα στυλό, ύστερα μάζεψα το χέρι μου κι εκείνος έριξε πάνω στο χαρτί κάτι μικρά κοχύλια. Κατόπιν μέτρησε μερικά κομποσχοίνια με χάντρες και διέγνωσε σε σπαστά Ελληνικά:
“Βλέπω τύχη και μακροζωία αλλά κι ένα μεγάλο πρόβλημα: Έχεις μάγια! Με αυτά τα μάγια, χάνεις όλη την τύχη”.

Χωρίς να αναφέρω το παραμικρό για το νυχτερινό μου πρόβλημα και τις δικές μου υποψίες για μαγεία, ρώτησα τι μπορεί να γίνει και πόσο στοιχίζει το λύσιμο.

“Για ν' απαντήσω σ' αυτό, πρέπει να δω πρώτα τι είδους μαγεία είναι”, μου απάντησε.

Στη συνέχεια, πήγα μαζί με τον αδελφό του σ' ένα κοντινό σούπερ μάρκετ, όπου αγόρασα τα υλικά που μου ζήτησε: Ένα μεγάλο γυάλινο δοχείο κι ένα πακέτο βαμβάκι. Μόλις φθάσαμε στο ταμείο και πλήρωσα, ο νέγρος με ρώτησε: “Έχεις πέντε ευρώ;”

“Γιατί;” ξαφνιάστηκα μα έδωσα αμέσως το χαρτονόμισμα.

Επέστρεψα μόνη μου στον Kusba, επειδή ο αδελφός του πετάχτηκε στην τράπεζα, όπως μου είπε. Δεν άργησε όμως να επιστρέψει και τότε ο μάγος ξεκίνησε μια άλλη διαδικασία: Έστρωσε κάτω στο πάτωμα μαύρα πανιά και πάνω τους τοποθέτησε μια μπλε λεκάνη με νερό. Έκοψε το βαμβάκι σε κομμάτια, τα έριξε στο νερό και μου είπε να βγάλω τις κάλτσες μου και να βάλω τα πόδια μου μέσα στη λεκάνη. Ύστερα έπλυνα πόδια και χέρια με το βρεγμένο βαμβάκι.

Σε μια στιγμή, ο μάγος πήρε ένα κομμάτι βαμβάκι (ή πανί; δεν είμαι σίγουρη), το μούσκεψε στα γρήγορα (πού, αλήθεια;) και με αυτό έβρεξε το σβέρκο μου. Απόρησα γι' αυτή τη χειρονομία του: Πού βρήκε το θάρρος να κάνει κάτι τέτοιο; Και γιατί δεν μου είπε να το κάνω μόνη μου; Ωστόσο δεν διέκρινα πονηρή διάθεση, οπότε δεν διαμαρτυρήθηκα. Έπειτα, στρίμωξε όλα τα κομμάτια βαμβάκι μέσα στο γυάλινο δοχείο, το απογέμισε νερό, το σφράγισε, το τύλιξε γύρω-γύρω με σκουρόχρωμη μονωτική ταινία και μου το έδωσε να το πάρω σπίτι μου. “Παρασκευή ή Σάββατο πρωί δες αν το νερό έχει αλλάξει χρώμα και πάρε με τηλέφωνο”, ήταν οι τελευταίες οδηγίες του.

Πριν φύγω, μου ζήτησε ονοματεπώνυμο, όνομα

μητέρας και ημερομηνία γέννησης. Του τα έδωσα, μαζί με 50 ευρώ για την επίσκεψη.

Σάββατο, 28 Φεβρουαρίου 2009

Νωρίς το πρωί, ξετύλιξα εν μέρει το γυάλινο δοχείο και διαπίστωσα με έκπληξη ότι το νερό είχε γίνει μαύρο, σκούρο βυσσινί σε μερικά σημεία. Τηλεφώνησα αμέσως στο μάγο, μίλησα με το διερμηνέα αδελφό και του εξήγησα ότι το νερό έχει αλλάξει χρώμα.

“Τα μάγια είναι, κυρία”, αποφάνθηκε αμέσως εκείνος. “Θα σας φέρω το μπουκάλι κατά τις 12:00 το μεσημέρι”.

“Πιό νωρίς δεν μπορείς;”

“Όχι, δεν μπορώ. Θα προσπαθήσω να είμαι εκεί κατά τις 12:00”, κατέληξα ήρεμα.

“Αν δεν είσαι εδώ ως τις 12:00, να μην έλθεις!” μου πέταξε αυθάδικα.

“Καλά, θα φροντίσω να φθάσω εγκαίρως”.

Αφού με άφησαν να περιμένω στο καθιστικό για κανένα τέταρτο έτσι, χωρίς λόγο, τελικά μου επέτρεψαν να περάσω στο ιδιαίτερο δωμάτιο του μάγου. Χωρίς καν να κοιτάξει το δοχείο, ο Kusba με διαβεβαίωσε ότι: “Τώρα το βλέπω ότι έχεις μάγια· σου τα έχει κάνει κάποιος που γνωρίζεις και κατά βάθος ξέρεις ποιός είναι. Αν τα αφήσεις, τα μάγια θα χειροτερέψουν και η ζωή σου θα είναι άνω-κάτω”.

“Και πόσο στοιχίζει το λύσιμο;” ζήτησα να μάθω.

“Θα κοστίσει 1200 ευρώ επειδή τα υλικά δεν υπάρχουν στην Ελλάδα και θα μας τα στείλουν από την Αφρική!”

Η τιμή μου φάνηκε υπέρογκη, απόρησα τι είδους υλικά ήταν εκείνα που δεν υπάρχουν εδώ, μα δεν ρώτησα. Τους είπα μόνο ότι “θα το σκεφθώ και θ' απαντήσω σύντομα”, πράγμα που μάλλον τους δυσαρέστησε.

“Ο Sam σε διαβάζει κάθε μέρα, προσεύχεται συνεχώς για σένα”, δήλωσε τότε ο διερμηνέας με αυστηρό ύφος. “Αυτό πρέπει να πεταχτεί στη θάλασσα”, μου είπε ο μάγος αμέσως μετά, εννοώντας το δοχείο με τα μπαμπάκια. Βλέποντας, όμως, τον προβληματισμό μου, προθυμοποιήθηκε να με απαλλάξει από την αγγαρεία: “Θα το πετάξω εγώ στη θάλασσα!” με διαβεβαίωσε.

Απόρησα για την εξυπηρετικότητά του μα του άφησα το δοχείο. *Πού να ξέρω εγώ, πώς θα το χρησιμοποιήσει;* αναρωτιόμουν αργότερα αλλά γρήγορα ξεπέρασα την καχυποψία μου ότι ο μάγος θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει το υλικό αυτό εναντίον μου. *Γιατί να κάνει κάτι τέτοιο, άλλωστε;*

Τετάρτη, 4 Μαρτίου, 2009

Επίσκεψη σε άλλο ένα γνωστό μέντιουμ, τον χαρτομάντη Φρίξο. Εκ πρώτης όψεως μου φαίνεται τύπος φιλικός, πρόσχαρος και αρκετά νεώτερος από τους άλλους. Ο χώρος είναι αρκετά θετικός, γεμάτος κεριά, αρώματα και διάφορα άλλα υλικά για λευκή μαγεία. Συζητάμε για το πρόβλημά μου, λέει ότι θα ρίξουμε τα χαρτιά για να δούμε αν έχω μάγια, κι αν έχω θα μου πει τι ακριβώς να κάνω για να λυθούν.

Απ' ό,τι κατάλαβα, πάντως, ο ίδιος αποφεύγει να αναλαμβάνει μαγικές εργασίες· συνήθως προμηθεύει τα υλικά στον ενδιαφερόμενο και του δίνει οδηγίες “για να εκτελέσει ο ίδιος μόνος του τα μάγια, ώστε να πιάσουν περισσότερο”.

Τέλος πάντων, ο Φρίξος χρησιμοποιεί τη μικρή αρκάνα της Ταρώ. Πρώτα απλώνει ένα χρυσαφένιο πανί πάνω στο τραπέζι και σκορπάει πάνω του λίγη ζάχαρη, “για να γλυκαθούν οι μοίρες”, όπως λέει. Κόβω την τράπουλα, ρίχνει αυτός τα χαρτιά σε σχήμα σταυρού και

αρχίζει να διαβάζει:
Παλιός ανεκπλήρωτος έρωτας. Εκείνο που χρειάζομαι, είναι κάποιος να με πάρει από το χέρι και ν' αράξω, να ηρεμήσω. *Δεν έχει κι άδικο...*
Κάποτε είχα όνειρα, όμως όλα σταμάτησαν -*πράγματι.*
Προσοχή σε μια άσπονδη φίλη, γύρω στα 35, μελαχροινή. Δεν είναι ειλικρινής, να την αποφεύγω. *Η Πέρσα; μα και η Φιλιώ είναι 35άρα...*
"Πρέπει να είσαι άτομο με πολλή υπομονή", μου λέει στο τέλος. *Όντως, είμαι...*

Κατόπιν κάνει ένα δεύτερο ρίξιμο, τους 12 οίκους, όπου διαπιστώνει ότι:
"Ξαναβγαίνει ακριβώς ο ίδιος συνδυασμός χαρτιών που σημαίνει χαμένα όνειρα. Καταπληκτικό!" απορεί.
"Γιατί συμβαίνει αυτό;" ρωτάω.
"Η αιτία βρίσκεται σε μεγάλες οικογενειακές πιέσεις", μου απαντά. *Να είναι άραγε έτσι;*

Επιπλέον προβλέπει τα εξής:
Προβλήματα υγείας στην οικογένεια. *Πράγματι, η σπονδυλική στήλη της μητέρας μου όσο πάει στραβώνει, ενώ ο πατέρας μου έχει ΧΑΠ και χρησιμοποιεί συσκευή οξυγόνου 15 ώρες την ημέρα -εδώ και κανένα μήνα.*
Επηρεάζομαι πολύ από μια γυναίκα του οικογενειακού μου περιβάλλοντος -*προφανώς, τη μαμά.*
Κρύβω ένα μυστικό που με απασχολεί -*κρύβω μυστικά, όχι μυστικό.* Σχετικά με αυτό, να μην επηρεαστώ από το ανωτέρω πρόσωπο.
Στο σπίτι μου νιώθω ασφάλεια αλλά θέλω και να φύγω. *Σωστό και αυτό.*
Αντιμετωπίζω ένα δίλημμα. Να αποφασίσω με την καρδιά, όχι με το μυαλό. *Όντως: Σε ποιόν μάγο να απευθυνθώ; Στο Sam ή στον Φρίξο;*
Δεν μου έχουν κάνει μάγια. Προς έκπληξή μου, κανένα

από τα δυο ριξίματα δεν αποκάλυψε κάτι τέτοιο. Επίκειται μια στεναχώρια, κάτι που θα χάσω. Μετά όμως θα φτιάξουν τα πράγματα. *Άντε να δούμε...*

Ο Φρίξος μου πήρε μόλις 30 ευρώ για τα χαρτιά, ενώ οι άλλοι επαγγελματίες παίρνουν 50-60 ευρώ. Το λύσιμο μαγείας θα στοίχιζε μόνο όσο τα υλικά, δηλαδή γύρω στα 100-150 ευρώ. Πολύ πιο ειλικρινής και ανθρώπινος από τους άλλους που είδα, χωρίς διάθεση εκμετάλλευσης. Επιπλέον, ανακάλυψε πολύ περισσότερα πράγματα για τη ζωή μου απ' ότι τα άλλα μέντιουμ, έστω κι αν δεν βρήκε μάγια. Ωστόσο, ο Sam μου φαίνεται πιο ισχυρός...

Σάββατο, 14 Μαρτίου 2009

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Μάρτιος 2009): Είναι γεγονός ότι από τότε που επισκέφθηκα τον Kusba αισθάνομαι καλύτερα: Η διάθεσή μου έχει βελτιωθεί -άρα η επίρρεια των ψυχοφαρμάκων έχει περάσει- ενώ ο φόβος των *σημείων* έχει υποχωρήσει σημαντικά. Απολαμβάνω πιο αβίαστα τις συναναστροφές και κυκλοφορώ πιο ελεύθερα, χωρίς να τρέμω μήπως δω ή ακούσω πουθενά τη λέξη που απεχθάνομαι. Άλλωστε, συχνά διαπιστώνω ότι το αρνητικό *σημείον* (“κόλαση”) σχεδόν εξουδετερώνεται από το θετικό αντίθετό του (“παράδεισος”).

Έχω ξαναρχίσει, μάλιστα, να παρακολουθώ λίγη τηλεόραση, ενώ τα μεσημέρια διαβάζω περιοδικά και βιβλία. Ακόμη, έχω ξαναρχίσει να παίζω ***Yparxis***, έχοντας δημιουργήσει δυο νέες τράπουλες για φέτος. Τώρα μένει να αντιμετωπίσω αποτελεσματικά το ***εφιαλτικό μήνυμα***, το οποίο επιμένει πεισματικά παρά την ψυχολογική βελτίωσή μου. Πάντως, δεν με τρομάζει τόσο όσο άλλοτε, εφόσον ξέρω ότι αποτελεί προϊόν

υποβολής από αόρατες αρνητικές οντότητες. *Φαίνεται πως κάποιους τους έχω ενοχλήσει πολύ...*

Στο μεταξύ, έχει ήδη λήξει η διορία των δυο εβδομάδων που είχα δώσει στον εαυτό μου για να αποφασίσω τελικά σε ποιόν μάγο θα απευθυνθώ:
Ο Ανάργυρος δεν με έπεισε.
Ο Φρίξος μου φάνηκε συμπαθητικός αλλά μάλλον δεν πολυασχολείται με μάγια, απλώς πουλάει υλικά.
Ο Sam Kusba πρέπει να είναι ο πιο ισχυρός, δεν ξέρω όμως αν μπορώ να του έχω εμπιστοσύνη.

Η ουσία είναι ότι
μετά από δυο εβδομάδες αμφιταλάντευσης,
δεν είμαι ακόμα σίγουρη
σχετικά με το τι πρέπει να κάνω.
Κατά βάθος, δεν θέλω να απευθυνθώ σε κανέναν...
Ωστόσο, έχω ήδη δοκιμάσει κάθε άλλη πιθανή λύση
στο αλλόκοτο νυχτερινό μου πρόβλημα:
ψυχοφάρμακα, τεχνικές ψυχικής αυτοάμυνας,
έλεγχος ονείρων, λυσίματα μαγείας.
Τίποτε από αυτά δεν έφερε ικανοποιητικό αποτέλεσμα.
Τώρα, το μόνο που μου μένει είναι
να απευθυνθώ σε επαγγελματία μάγο...